สำนักพิมพ์ หมึกจีน
MUANGBOOKS PUBLISHING

ทมยันตี

พิมพ์ครั้งที่ 15

ภาคีรัตนตรัย

3

นานเท่านาน รพินทร์ ไพรวัลย์ นั่งนิ่งขึงอยู่เช่นนั้น เขาสูบบุหรี่จนหมดตัวแล้วดีดก้นลงไปในกองไฟตรงหน้า ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า

"แงซาย"

ในที่สุด เขาก็เอ่ยขึ้น หางเสียงผิดไปกว่าทุกครั้ง เสมือนเอ่ยเปรยขึ้นกับเพื่อนสนิท ไม่ใช่อย่างนายกับลูกหาบเหมือนเช่นที่เคย

"ผู้หญิงคนนั้นเป็นของนายทหาร และควรจะเป็นของนายทหารตลอดไป"

แงซายโคลงศีรษะช้า ๆ อีกครั้ง

"ตั้งแต่นายเคราเหลือง ด็อกเตอร์ฮอฟมันคนนั้นสิ้นไปแล้ว ผู้หญิงคนนั้นจะไม่เป็นสมบัติของใครเลย หล่อนเป็นของกลาง"

“ไม่รุนแรงหยาบคายไปหน่อยหรือ ที่แกพูดเช่นนี้”

“ผู้กองทราบดีว่า ผมไม่ได้เป็นคนหยาบคายเลย ตรงข้าม ผมเป็นคนสุภาพมาก สุภาพเสียจนเจ้านายรัก และผู้กองหมั่นไส้ สิ่งที่ผมพดนี้ พดออกมาด้วยความรัสึกอันแท้จริง หรือผู้กองเห็นว่าผมพูดผิด ผู้กองรู้อะไรอย่างไร ผมก็รู้อย่างนั้น เว้นเสียแต่ว่าผู้กองจะเห็นว่าผมไม่อยู่ในฐานะที่ควรจะพูดเท่านั้น และถ้าเป็นเช่นนั้น ผมก็จะหุบปากเสียเดี๋ยวนี้ ผมรักและนับถือผู้กอง นี่คือสัตย์จริง”

จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“บนความชังขี้หน้าและเต็มไปด้วยความระแวงสงสัย ฉันก็ยอมรับว่าฉันพอใจแกอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน แงซาย”

“ข้อนั้น ผมตระหนักดี หาไม่ ผู้กองคงไม่ช่วยชีวิตของผมไว้หลายต่อหลายครั้งหรอก...ผู้หญิงคนนั้น...”

แงซายหยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง มือยังคงง่วนอยู่กับการดัดแต่งคันธนู ริมฝีปากรูปงามเต็มไปด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ ตลอดเวลา เส้นผมหยักปอยหนึ่ง ห้อยย้อยลงมาเคลียอยู่เหนือคิ้วดกเป็นเส้นยาว ทำให้แลดูงามอ่อนซึ้งราวกับใบหน้าของผู้หญิง แล้วกล่าวต่อไป

“ผมได้กล่าวแล้วว่า หล่อนวางตัวเป็นของกลาง ไม่ปรารถนาที่จะให้ใครมาเป็นเจ้าของหล่อนอย่างจีรัง ซึ่งข้อนี้ผู้กองก็คงทราบดีอยู่แก่ใจแล้ว ถ้าจะพูดไป หล่อนเป็นสัตว์โลกเพศหญิง ที่มีความสุจริตซื่อตรงต่อความรู้สึกของตนเองมากที่สุด ผมไม่เชื่อว่าหล่อนจะจริงจังกับผู้ชายคนใดทั้งสิ้น นอกจากพบ

เพื่อที่จะผ่าน ก็ไม่น่าที่ผู้กองจะต้องกริ่งเกรงอะไรไป ผู้กองอาจคิดถึงเรื่องการเสี่ยง แต่ผมก็อยากจะคิดว่าผู้กองจะตกอยู่ในฐานะเสี่ยงยิ่งขึ้น ถ้ายังขืนปฏิบัติวางตนอยู่ในรูปเดิม”

“แกอาจรู้จักฉันน้อยไปหน่อยก็ได้”

“ถ้าไม่ถือว่าเป็นการบังอาจเกินไปนัก ผมอยากจะพูดว่า ผมรู้จักผู้กองดีที่สุด แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว”

“แกรู้ ว่าฉันเป็นคนอย่างไร เกี่ยวกับเรื่องนี้?”

“ทางสรีระ ผู้กองก็เป็นผู้ชายแท้ๆ คนหนึ่งนั่นเอง แต่หยิ่งทระนงในตัวเอง และตั้งอุดมคติไว้เลิศลอยเกินไป เจียมถ่อมตน และเต็มไปด้วยขันติอดกลั้นเพื่อที่จะรักษาคุณธรรมของลูกผู้ชายไว้ ก็สิ่งนี้แหละที่ท้าทายหญิงให้อยากจะลองดี บางทีมันอาจจะมาจากอดีตที่เคยปวดร้าวช้ำชอก โดยมีผู้หญิงเป็นต้นเหตุก็ได้”

“อ้อ! นี่แกเป็นนักจิตวิทยาด้วยรึ?”

“ตาดู หูฟัง สมองคิด แล้วคนเราก็อาจเป็นอะไรได้ทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่ระดับของตาหูและสมองจะไปถึง”

“ให้ตายเถอะ เป็นนักปรัชญาอีกด้วยซิ! เราคลุกคลีร่วมเป็นร่วมตายกันมานาน แงซาย วันนี้ดูเหมือนจะเป็นวันแรกที่แกเผยความจริงใจบางส่วนให้ฉันเห็น ไม่ซ่อนเร้นอำพรางตีหน้าเซ่อหลอกอยู่ ฉันพอใจจะได้ยินแกพูดแสดงคุณลักษณะอันแท้จริงของแกอย่างนี้ มากกว่าที่จะทำตัวเป็นไอ้คนป่าคนดอยไร้การศึกษา แต่ในขณะเดียวกันก็แฝงเอาเล่ห์เหลี่ยมเงื่อนงำของคนฉลาดไว้คอยเชือดเฉือน...เอาละ ไหนๆ แกก็พูดกับฉันด้วยลิ้นของคนที่เจริญแล้ว ฉันก็จะพูดกับแกอย่างเปิดอกเหมือนกัน

สำหรับผู้หญิงคนนั้น ที่แกพยายามจะหาทางยุยงส่งเสริมฉัน ฉันปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของแกไม่ได้!”

“ทำไม?”

“มันฝืนกับความรู้สึกของฉันเอง นั่นประการหนึ่ง แล้วอีกประการหนึ่ง ฉันไม่ต้องการจะทำลายน้ำใจของเพื่อน...นายทหารปืนใหญ่คนนั้นเขารักหล่อน!”

“แต่หล่อนไม่ได้รักเขา หรือว่ารักใครเลย”

เสียงเนิบเนือยดังมาจากฝ่ายตรงข้าม

“ถึงเช่นนั้นก็ตาม ฉันก็ทำไม่ได้ เขาทั้งสองคนมีความผูกพันต่อกันอยู่แล้ว แต่ฉันจะไม่สกัดขัดขวาง หรือว่าตำหนิแกเลย ถ้าหากว่าแกจะเป็นอีกสักคนหนึ่ง ที่ทำให้หล่อนเซาสงบลงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...แกจะทำบุญคุณให้กับฉันมากทีเดียว หากช่วยให้หล่อนเลิกกวนฉันเสียได้”

แงซายชะงักนิดหนึ่ง เหลือบตาคมปลาบขึ้นมองดูเขาด้วยแววตาฉงน

“ผู้กอง...”

อุทานออกมาเบา ๆ แค่นั้น ก็หัวเราะ

“พูดอะไรอย่างนั้น?”

“ฉันพูดจริง ๆ เหมือนกัน ความจริงแกรูปหล่อมากนะแงซาย และฉันก็รู้...ว่าหล่อนเพ่งแกตาเป็นมันมาตั้งแต่แรกเจอกันแล้ว และ...”

แผ่วเสียงลงเป็นกระซิบ จ้องตาเขม็ง

“โอกาสก็เป็นของแกแล้วเมื่อเช้านี้ ทำไมแกถึงเมินเฉยเสีย

“เมื่อเช้านี้?”

แงซายทวนคำ เสียงสูง ลืมตากว้าง พรานใหญ่แยกเขี้ยวยิ้ม

“อย่าสงสัยเลย ฉันเห็นหมดแล้ว ตอนที่นายใหญ่ใช้ให้แกลงไปตามมาเรียที่ริมธารนั่น เห็นว่ามันเกิดอะไรขึ้นที่นั่น อย่านึกว่าแกจะ ‘เหนือเมฆ’ ไปกว่าฉันได้ แกรู้เห็นอะไรฉัน ฉันก็รู้พฤติการณ์ของแกเหมือนกัน ว่าจะไม่พูดแล้ว แต่เมื่อแกพูดขึ้นในเรื่องนี้ก่อน ฉันก็คิดว่าควรจะพูดกับแกเหมือนกัน”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง เงยหน้าขึ้นสูง เป่าลมออกจากปากเบาๆ

“ก็คงไม่มีอะไรสำหรับผมเหมือนกัน ที่ผู้กองจะไม่รู้ แต่ผมไม่รู้สึกตัวเลยว่าเหตุการณ์ตอนนั้นจะอยู่ในสายตาของผู้กอง”

“หลายสิ่งเหมือนกันที่ฉันคิดว่าแกไม่รู้ แต่กลับเสือกรู้”

“เห็นผมใกล้ชิดสักเพียงไหน?”

“บอกตามตรงก็ได้ ฉันซุ่มอยู่บนที่สูง ห่างพอสมควรและใช้กล้องส่องทางไกล”

“เหตุการณ์บังเอิญหรือ?”

“ไม่ได้บังเอิญ เป็นเจตนาโดยตรง ฉันเห็นนายใหญ่สั่งแกให้ย้อนกลับไปตามมาเรีย และมันค่อนข้างจะนานเกินปกติไปหน่อย ฉันจึงปลีกตัวอ้อมลงเนินมาอีกทางหนึ่งโดยไม่มีใครสงสัย แล้วก็เฝ้าจับมองแกกับผู้หญิงคนนั้นอยู่ ฉันต้องการรู้ว่าในสภาพที่ลับตาอยู่กันลำพังสองต่อสอง ระหว่างเจ้าคนลึกลับที่ชื่อแงซาย และผู้หญิงร้อนรักอยู่ตลอดเวลาที่ชื่อมาเรีย จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง เท่าที่ผู้กองเห็น?”

แงซายถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ภาพมันเกิดขึ้นอย่างไร ฉันก็เห็นอย่างนั้นแหละ เว้นแต่จะไม่ได้ยินเสียงเท่านั้น เพราะระยะมันห่างเกินไป...แกเป็นคนไว้วางใจได้ในด้านนี้ แงซาย...แต่ก็ไม่แน่นัก แกอาจรู้สึกก็ได้ว่าเหตุการณ์มันกำลังตกอยู่ในสายตาของฉัน รูปการณ์มันถึงได้เปลี่ยนไป”

ว่าแล้ว รพินทร์ก็ยิ้มขรึมๆ สายตาไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้านั้น

“อย่าวางใจผมในด้านนี้ ผู้กอง แต่เป็นความสัตย์จริง ผมไม่ทราบหรอกว่าผู้กองเฝ้าจับตาอยู่ สำหรับเหตุการณ์ตอนนั้น”

“หล่อนพอใจแกมาก”

“ผมทราบ หล่อนพอใจผู้ชายทุกคนซึ่งอยู่ในรสนิยมของอารมณ์ในด้านเพศของหล่อน ขอผมถามผู้กองสักนิด ถ้าหากสมมติว่า เหตุการณ์มันล่วงเลยไปอย่างเช่นที่หล่อนปรารถนาจะให้เป็นไป ขณะที่มองเห็นอยู่นั้น ผู้กองจะทำอย่างไร?”

“ถ้ามันเป็นความพอใจของหล่อน ฉันก็จะเฝ้าดูอยู่เฉยๆ เท่านั้น”

“ก็ถ้าหล่อนไม่พอใจ แต่มันเกิดขึ้นจากสัญชาตญาณแห่งเพศของผมเอง เพราะสิ่งอันเย้ายวนยั่วใจ”

“ฉันก็ไม่ตำหนิอะไรแก อย่างมากก็คงจะเดินลงมาสะกิดแก บอกให้ยุติเสียเถิด”

“ผู้กองไม่ฆ่าผมเสียหรอกหรือ?”

“ฉันไม่ไร้เหตุผลถึงเพียงนั้น ยกเว้นแต่ในการตรงข้ามของฉัน แกจะไม่เชื่อฟัง และเจตนาจะฆ่าฉันก่อนในฐานะที่ขัดขวาง ซึ่งนั่นก็ช่วยไม่ได้ ว่าแต่แกมีวิธีแก้ไขเหตุการณ์ได้อย่างไร ผู้หญิงคนนั้นลงได้ตะครุบผู้ชายไว้ในอ้อมแขนแล้วละก็ หล่อนจะทำในทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่จะฆ่าเสีย ถ้าหากหล่อนไม่สมปรารถนา แต่ฉันเห็นแกปลีกตัวหลุดรอดเงื้อมมือหล่อนมาได้...อย่างสงบราบคาบที่สุด และดูว่าหล่อนก็ไม่ได้เกรี้ยวกราดขุ่นเคืองอะไรแกด้วย”

แงซายหัวเราะขัน ๆ นั่นดูเหมือนจะเป็นอาการแสดงออกของอารมณ์แท้จริงครั้งแรกที่รพินทร์สังเกตเห็น

“ผมออกอุบายว่า แลเห็นส่างปา คนของหล่อนเดินลงมาตาม หล่อนตกใจ เลยปล่อยผมออก ความจริงหล่อนก็มีสัญชาตญาณของความเป็นผู้หญิงธรรมดาสามัญอยู่บ้างเหมือนกัน คือความละอายต่อสิ่งที่ควรละอาย ถือและไว้ตัวในสิ่งที่ควรจะถือ ตลอดจนต้องการจะเก็บความลับ ไม่ต้องการให้ทุกสิ่งทุกอย่างมันถูกเปิดเผยออกไปแก่บุคคลที่หล่อนพิจารณาว่าไม่สมควรจะเปิดเผย”

“ทำไมแกไม่สนองตอบหล่อน”

เขาลุกขึ้นจากฝั่งตรงข้าม เข้ามาหยุดยืนอยู่จนชิดแงซาย แล้วจองหน้าถามขึ้นตรง ๆ

“ผู้กองคิดว่า มันเป็นการสมควรหรือ แงซาย ผู้มีฐานะเป็นคนใช้ เป็นลูกหาบกับผู้หญิงที่อยู่ในฐานะนาย”

“ก็ไม่มีใครรู้เห็น และผู้หญิงคนนั้นก็เชิญชวนแกเอง”

“ผมรู้ฐานะของผม ผู้กองที่รัก และผมก็ยังมีบุคคลที่

เคารพน้ำใจอยู่หลายคน ทั้งกลุ่มนายจ้างทุกคน และทั้งผู้กองด้วย การใดก็ตามที่กระทำลงไปแล้วมันจะหมายถึงเป็นการหมิ่นหรือดูแคลนบุคคลที่ผมเคารพนับถือ ผมไม่บังอาจกระทำได้”

จอมพรานพยักหน้า ตบไหล่แงซายหนักหน่วง

“ฉันเพิ่งจะประเมินน้ำใจแกได้เดี๋ยวนี้เอง แงซาย อย่างน้อยที่สุดแกก็เป็นคนที่มีเกียรติศักดิ์ และจิตใจสูง ฉันเองก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกับแกนั่นแหละ คือมโนธรรมเป็นสิ่งที่เราเคารพและยึดถือเป็นหลักในการครองชีวิต ฉันเห็นความไว้ตัวอันสง่างามราวกับเทพบุตรของแกเป็นครั้งแรก เมื่อแกผละจากอ้อมกอดของผู้หญิงคนนั้นโดยนิ่มนวลและสุภาพ คอของแกยืดตรง ไหล่ของแกเชิดผึ่ง แล้วแกก็เดินช้าๆ จากหล่อนไป ฉันเกือบจะไม่เชื่อสายตา ฉันถามตัวเองเหมือนกันว่า ‘นี่หรือแงซาย ไอ้คนดงพเนจรผู้ปราศจากหัวนอนปลายตีน และชีวิตมีค่าเพียงแค่มดปลวกตัวหนึ่ง?’ แกทำได้สวยมาก อย่างน้อยหล่อนก็จะได้รู้สึกตัวเสียทีว่า เสน่หาอานุภาพในกายของหล่อนนั้น มันไม่ได้มีอิทธิพลพอจะปั่นหัวผู้ชายทั้งโลกตามที่หล่อนหวังและมั่นใจได้และจงรู้ไว้เถิด ไม่เพียงแต่ฉันเท่านั้น หล่อนก็เจตนาที่จะเอาแกให้อยู่มือเหมือนกัน และสำหรับแกขอให้รู้ไว้ด้วย ฉันจะไม่ตำหนิ แกเลย เกียรติยศของแกในสายตาของฉันก็จะไม่เสื่อมลงไปด้วย ถ้าสมมติว่าแกจะหลวมตัวเพราะพลั้งพลาดหรือเจตนาก็ตาม สำหรับฉัน ถ้าสติสัมปชัญญะยังครบถ้วนพร้อมมูลอยู่อย่างนี้ ก็ขอที!”

“แล้วผู้กองคิดว่า สติสัมปชัญญะของผู้กองจะครบถ้วนพร้อมมูลอยู่เช่นนี้ได้ตลอดไปหรือ?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจเฮือก
แล้วเขาก็ไม่กล่าวอะไรอีก เดินผละจากแงซายมาเสีย

เกือบค่ำ รพินทร์มีโอกาสพบกับไชยยันต์ตามลำพัง โดยพ้นจากการสนใจของคนอื่นๆ เขาก็พยักหน้าเป็นความหมายเรียกอดีตนายทหารปืนใหญ่เข้าไปยืนหลบพูดกันในซอกบังของก้อนหินใหญ่

"มีอะไรหรือ ผู้กอง"

"อยากจะหารืออะไรคุณไชยยันต์หน่อยครับ เกี่ยวกับ... ระเบิด..."

"ระเบิด?" ไชยยันต์ขมวดคิ้วทวนคำ มองดเขาอย่างแปลกใจ "ทำไมหรือ?"

"คืองี้ครับ คุณไชยยันต์ เพื่อความไม่ประมาท สำหรับเหตุการณ์เบื้องหน้าที่เรายังเดาไม่ถูกว่าเราจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง แล้วอีกอย่างหนึ่งเราก็ได้ตัวแงซายคืนมาแล้ว ผมสั่งให้เขาทำธนูเตรียมติดระเบิดไว้"

"ดีมาก เห็นด้วยอย่างยิ่ง ผู้กอง ผมเองก็กำลังจะเตือนคุณอยู่เหมือนกันเกี่ยวกับเรื่องนี้"

ไชยยันต์พูดยิ้มๆ ตบไหล่เขาโดยแรง ไม่แสดงท่าว่าจะสอบถามเหตุผลอะไรอีก ไชยยันต์เป็นคนพูดและเข้าใจอะไรง่ายเสมอ

"เห็นจะต้องขอพึ่งในทางเทคนิคเสียแล้วละครับ ผมเองก็ไม่สู้จะชำนาญนักเรื่องนี้"

หนังสือเสียง
WBSWS:01
อารยพัฒนานิกรสโมสร

“มีปัญหาอะไรหรือ ก็เราเคยทำกันมาแล้วเมื่อตอนหล่มช้าง ง่ายๆ นี่นา มัดระเบิดติดกับก้านธนูเข้า ถอดสายชนวนออกเสียก่อน เก็บสายชนวนเตรียมพร้อมไว้ในที่ที่จะหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ พอจำเป็นต้องใช้ขึ้นมา ก็ใส่ชนวนเข้าไป จะตั้งกะเวลาระเบิดสักเมื่อไหร่ก็สุดแต่สายชนวน”

“ผมอยากจะได้อำนาจระเบิดที่รุนแรงที่สุด...เท่าที่จะสามารถครับ หมายถึงให้กำลังลูกธนูพาแหวกอากาศไปได้ด้วย อยากจะให้เหนือกว่าสมัยที่เราเคยใช้ที่หล่มช้าง ผมเองก็ไม่ทราบว่าในคลังวัตถุระเบิดของเรา คุณไชยยันต์เตรียมระเบิดประเภทไหนมาบ้าง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้เชี่ยวชาญพิเศษในด้านวินาศกรรมมองดูหน้าเขาอย่างสงสัย เอามือวาดริมฝีปากที่ห่อลงทวนคำช้าๆ

“ต้องการให้มันรุนแรงกว่าที่เราเคยใช้กันมาแล้ว?”

“ครับ ถ้าทำได้”

“ถ้างั้นก็เล่นทีเอ็นทีเสียเลยเป็นยังไง?”

รพินทร์ลืมตากว้าง

“ก็วิเศษซิครับ แต่ผมเห็นที่เราเคยใช้กันมาแล้ว รู้สึกว่าจะเป็นระเบิดธรรมดาที่ใช้ระเบิดหินเท่านั้น”

“ไม่ต้องห่วงในข้อนั้น ไว้เป็นภาระของผมเอง แงซายเหลาลูกธนูเสร็จเมื่อไหร่ เอามาให้ผม จะจัดการติดให้เอง ว่าแต่จะมีอำนาจทำลายเป้าหมายสักขนาดไหนในลูกธนูแต่ละดอก แล้วก็แงซายจะยิงธนูที่บรรทุกน้ำหนักได้สักเท่าไหร่”

"เห็นบอกว่าบรรทุกน้ำหนักติดลูกธนูสักขนาดครึ่งปอนด์ก็ยังไหว"

"โอ๊ย! สบายมาก รถถังทั้งคันยังพลิกท้อง จะให้ดีเวลาจะติด ให้แงซายมันมาร่วมหารือกับผมอีกที เพราะมันเกี่ยวกับสมดุลของก้านลูกธนูด้วย ขืนกะน้ำหนักผิด สมดุลไม่ถูกต้องเวลายิงไปแล้ว ธนูถ่วงหนักหล่นปุลงตรงหน้าคนยิงแค่สามสี่วาละก็ สวัสดี!"

พรานใหญ่สีหน้าเต็มไปด้วยความหวังเพิ่มขึ้น หัวเราะออกมาเบา ๆ

"ครับ แล้วผมจะให้แงซายมาพบคุณไชยยันต์เกี่ยวกับเรื่องนี้อีกที เห็นจะไม่ต้องมากหรอกครับ เตรียมติดไว้สัก 3-4 ดอกก็คงพอ เราจะจัดการกันตอนค่ำ ๆ นี้"

"เอายังไงเอากัน ขอให้บอกมาเถอะ ว่าแต่นี่แน่ะ ผู้กอง..."

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็เอียงหน้าเข้ากระซิบกับรพินทร์อย่างมีลับลม

"คืนนี้คุณอยู่เวรตอนไหน?"

จอมพรานพาซื่อ

"ผมอยู่ยามต้นถัดจากคุณชายเชษฐาครับ แต่ประเดี๋ยวจะให้แน่ดูตารางการอยู่เวรของพวกเราอีกทีหนึ่ง ตามปกติแล้วเราใช้วิถีผลัดหมุนเวียน ใครอยู่หัวค่ำในคืนหนึ่งก็จะไปอยู่ในตอนดึก หรือเวรปลาย ๆ ใกล้รุ่งอีกคืนหนึ่ง คุณชายเป็นคนจัดไว้เองในเรื่องนี้ แต่สำหรับผมเห็นว่าไม่จำเป็นนัก สำหรับคณะเจ้านายทุกคน ทุกคนควรจะนอนกันให้สบายเอาแรงไว้ดีกว่า

เรื่องเวรยามเป็นภาระหน้าที่ของพวกผมเอง เรามีจำนวนกันพอเพียง ที่จะผลัดกันอยู่ยามได้จนตลอดรุ่ง อย่างเช่นคุณหญิง หรืออย่างเมย์งี้ เป็นผู้หญิงแท้ๆ ไม่น่าจะต้องมาลำบากรับเวรเฝ้าตอนกลางคืนด้วยเลย ผมทักท้วงไว้หลายครั้ง แต่ทกคนก็แสดงความจำนงเอง”

เขาพูด แสดงความเห็นส่วนตัวออกไปยืดยาว โดยไม่เฉลียวคิดในจุดมุ่งหมายอันซ่อนเร้นของไชยยันต์ แต่แล้วก็ชักเอะใจ เริ่มจะมองเห็นอะไรขึ้นรางๆ เมื่อไชยยันต์จุ๊ปากเบาๆ ยกมือขึ้นโบก

“คุณอย่าไปคำนึงถึงเรื่องนั้นเลย พวกเราทุกคนต้องการจะมีหน้าที่อย่างเดียวกับพวกคุณนั่นแหละ ถึงน้อยหรือเมย์คุณก็จะไปห้ามเขาไม่ได้ เพราะทั้งสองคนนั่นต้องการจะแสดงให้พวกเราทุกคนเห็นว่าเขาก็อกสามศอกทัดเทียมพวกเราเหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างทำได้เสมอกันหมด ไม่จำเป็นจะต้องให้เป็นภาระใคร หรือว่าด้อยประโยชน์ลงไป มันเป็นจิตวิทยาในการอวดเบ่งของผู้หญิงที่อยากทำเก่งนั่นแหละ...พอจะรู้ไหมว่า เมย์จะอยู่ยามตอนไหน?”

“สงสัยว่าจะเป็นตอนยามสุดท้าย ก่อนสว่างกระมังครับ”

รพินทร์ตอบพร้อมกับซอยเปลือกตาถี่ๆ มองตาไชยยันต์

“แล้วใครเป็นฝ่ายพรานพื้นเมือง อยู่คู่กับเมย์”

“อาจเป็นแงซาย ซึ่งเริ่มเข้าทำงานตามปกติเป็นครั้งแรกหรือมิฉะนั้น ก็ส่างปา คนของหล่อนเอง”

“ช่วยอะไรผมหน่อยได้ไหม พ่อคุณเถอะ”

จอมพรานซ่อนยิ้ม ทำหน้าเซ่อ

“ช่วยอะไรครับ?”

“ไอ้แงซายมันคนป่วยเพิ่งฟื้นไข้ ให้มันพักต่อไปตามเดิม ไอ้ส่างปาขี้ลิงนั่นก็ไล่ให้มันไปเข้าเวรยามตอนอื่นเสีย ผมอยากจะให้เวรของเมย์ มีฝ่ายพรานพื้นเมืองที่อยู่ค่ คือตาบุญคำ...ได้ไหม ช่วยจัดให้ทีเถอะ?”

“อ๋อ พระอาจารย์บุญคำของคุณไชยยันต์นั่นน่ะหรือครับ”

พรานใหญ่แกล้งถามหน้าตาเฉย แต่ประโยคคำถามอันแสดงให้ทราบว่าผู้ถามรู้ถึงความนัย ทำให้ไชยยันต์ยิ้มกระดาก

“โธ่! ผู้กองเก๊าะ...คุณก็รู้อะไรๆ ดีอยู่แล้ว ตาเฒ่านั่นดีกับผมมาก ผมรักแกเสียจริงๆ แกรู้ใจผมไปเสียหมดทุกอย่าง”

รพินทร์เอียงหน้าเข้ากระซิบริมหู

“อย่าไว้ใจแกมากนักนะครับ นิสัยแกชอบแอบดู...”

ไชยยันต์หัวเราะก๊ากงอหาย แล้วปั้นหมัด ชกปึกอย่างสัพยอกไปที่ไหล่ของพรานใหญ่ รพินทร์ยิ้มๆ อยู่ในสีหน้า บอกต่อมาด้วยเสียงเรียบปกติว่า

“เป็นอันตกลงครับ ผมจะจัดการให้เรียบร้อย อย่าห่วงเลยเรื่องนั้น”

“ขอบคุณมาก ให้มันได้อย่างนี้ซิ เพื่อนยาก ว่าแต่ว่า...”

ไชยยันต์เหลียวซ้ายแลขวา แล้วฉุดแขนรพินทร์หลบลึกเข้าไปในซอกหิน จนแน่ใจว่า ลับตาปราศจากการรู้เห็นของใครทั้งสิ้น กระซิบกระซาบ พรานใหญ่เอียงหูฟัง แล้วหัวเราะออกมานิดหนึ่ง สั่นศีรษะ

“ไม่หรอกครับ เชิญคุณไชยยันต์คนเดียวเถอะ ผมไม่ค่อยจะเดือดร้อนนักในเรื่องนี้”

WBSWS:01

ว่าแล้ว เขาก็เลี่ยงจะเดินผละไปเสีย ไม่อยากจะพูดอะไรกับไชยยันต์อีกเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่แล้วก็ชะงัก หันกลับมามองหน้า กล่าวต่ำๆ มาว่า

"อยากจะขอร้องอะไรหน่อยครับ คุณไชยยันต์"

"อะไร?"

"ชวนผมชวนได้ ไม่เป็นไรหรอก แต่อย่าไปอุตริชวนตาบุญคำเข้าเป็นอันขาด ตาเฒ่านั่นแก่นเอาการ ขืนชวนเป็นได้เรื่องแน่"

ไชยยันต์หดคอลง ทำหน้าพิกล รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีก เดินจากไป

เขาก็เป็นคนจริงดีเหมือนกัน จัดการสอบดูเรื่องเวรยาม พอรู้แน่ว่าใครเป็นใคร อยู่ยามตอนไหนก็กำหนดเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ แล้วก็เดินตรงเข้าไปที่บุญคำ ตาเฒ่ากำลังเอาปล้องไผ่เล็กๆ เจาะรูเตรียมทำตะบันไฟอยู่ตามลำพัง ปากก็ร้องเพลงรักของยี่เกอยู่เจื้อยแจ้วอย่างสบายอกสบายใจ

"คืนนี้ เราอยู่เวรตอนห้าทุ่มไม่ใช่หรือ?"

"ครับ นาย"

แกเงยหน้า ยิงฟันยิ้มตอบ

"ฉันสั่งให้ส่างปาอยู่ยามตอนนั้นแทนแล้ว บุญคำย้ายไปอยู่ตอนใกล้รุ่งก็แล้วกัน"

แกพยักหน้ารับโดยดี ครั้งแรกก็ไม่สนใจอะไร แต่แล้วก็มีอาการเหมือนจะสงสัยบางอย่างตามนิสัยของตาแก่ฉลาดเล่ห์

“ใครเป็นยามของฝ่ายเจ้านาย อยู่คู่กับบุญคำ”

“แหม่ม!”

เขาตอบสะบัดๆ อย่างเสียไม่ได้ ปั้นหน้าขรึม บุญคำพยักหน้าหงึกๆ

“ถ้าแทงหวย ก็ถูกที่หนึ่ง พับผ่าเหอะ!”

“ทำไม? อะไรกัน?”

รพินทร์แกล้งวางหน้าเคร่ง พูดต่ำๆ มาอย่างเป็นงานเป็นการ

“นายทหาร วานให้นายมาจัดเวรยามเสียใหม่ใช่ไหมล่ะ ฮ่า! ฮ่า! นายทหารจะไต่เนินพระอุมา อุ๊บ!...”

เสียงของแกขาดหายไป เพราะมะเหงกหนักๆ ของพรานใหญ่สับโปกลงมากลางกบาล

“ปากเสีย!”

บุญคำหน้านิ่ว ยกมือลูบหัวป้อยครางอู้

“โธ่ นาย...”

แกยานคาง

“นายไม่รู้อะไร เขาไต่กันมาก่อนแล้วตั้งแต่เมื่อคืนที่แล้ว นายเองมัวแต่หลับครอกไม่รู้เรือง แหม่มอยู่ยามคู่กับบุญคำ แล้วนายทหารตื่นขึ้นมาตอนนั้น”

“ช่าง! ใครเขาจะไต่เนินพระอุมา หรือเนินอะไรก็ช่างเขาเถอะไม่ใช่เรื่องของเรา หุบปากเฉยๆ เสียเถอะ ทำไปตามหน้าที่ก็แล้วกัน ทำปากพล่อย ระวังนายใหญ่กับนายหญิงได้ยินเข้า”

บุญคำหัวเราะแบบไม่มีเสียง เหมือนม้าตอนเปิดริมฝีปากแล้วกระซิบ

“นายละก็ ชอบจัดยามให้บุญคำอยู่กับแหม่มทุกที แหม่มขี้เมื่อยนานายนาเคยวานให้บุญคำนวดบ่อย ๆ คืนนี้ถ้าก่อนนายทหารจะตื่นขึ้นมา แหม่มเกิดใช้ให้บุญคำนวดอีก จะทำยังไง?”

“ก็เอาซิ เขาให้นวด ก็นวดให้เขา เชิญเลยตามสบาย แต่มีเงื่อนไขหน่อยนะ”

บุญคำปิดปากหัวเราะคิกคัก

“เงื่อนไขอะไรนาย?”

“ถ้าแหม่มถีบกระเด็นออกมาเหมือนคืนนั้นอีกละก็ ฉันจะช่วยถีบซ้ำให้อีกคน ถ้าไม่ถูกถีบก็แล้วไป”

คราวนี้ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ทำหน้ากะเรี่ยกะราด พูดอ่อย ๆ

“ตายห่า...นี่นายรู้ด้วยเร้อ?”

“ทำไมจะไม่รู้ ไอ้พวกนั้นฟ้องฉันหมดแล้ว”

“ไอ้ชิบหาย ไอ้พวกปากบอน กะเดี๋ยวต้องกระทืบเรียงตัว” แกสบถอุบอิบอยู่ในคอ

แล้วสองบ่าวนายก็เงียบกริบลงอย่างกะทันหัน วางหน้าเฉยเมื่อดาริน วราฤทธิ์เดินตรงเข้ามา เจตนาของหล่อนดูเหมือนจะเข้ามาพบบุญคำโดยตรง เย็นวันนี้ ราชสกุลสาวผิวพรรณผ่องใส ใบหน้าสดชื่นผิดไปกว่าทุกวัน เพราะได้รับการพักผ่อนสระสนานเต็มที่ เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยและประณีต ทำให้แลงามผุดผาดสุดซึ้งยิ่ง แววตาก็เป็นประกายรื่น รพินทร์มองร่างโปร่งเพรียวสมส่วนนั้นด้วยหัวใจอันหวั่นไหว พอหล่อนเดินตรงใกล้เข้ามา เขาก็เคลื่อนตัวขยับจะผละไป พอดีเสียงร้องทักมาเสียก่อน

“ถ้าไม่ได้ปรึกษาหารือมีลับลมคมในอะไรกันละก็ อย่าเพิ่งหนีหน้าเสียก่อนซิ มิสเตอร์ฮันเตอร์”

หล่อนพูดเย้า ๆ ประโยคท้ายล้อเลียนคำของมาเรียซึ่งมักจะใช้เรียกพรานใหญ่อยู่บ่อย ๆ รพินทร์หยุดชะงัก ยิ้มให้ดารินก้าวเข้ามาถึงตัว มองหน้าคนทั้งสองพร้อมกับหัวเระเบาใส ถามต่อมาว่า

“กำลังคุยอะไรกันอยู่หรือ?”

ตาเฒ่าหัวเราะเฉยเสียอย่างคนฉลาด รพินทร์ก็ตอบแทนให้ว่า

“กำลังปรึกษากันเรื่องเวรยามคืนนี้ครับ”

“ทำไม มีปัญหาอะไรหรือ?”

หล่อนถามยิ้ม ๆ เจตนาจะพูดด้วยมากกว่าที่จะตั้งแง่ซักไซ้อะไรจริงจัง จอมพรานก็เลยเลี่ยงไปว่า

“เปล่าหรอกครับ บุญคำถามผมว่า จะให้แงซายเริ่มเข้าอยู่ยามคืนนี้ด้วยไหม ผมก็บอกว่าให้เขาพักผ่อนต่อไปอีกสักคืนหนึ่งดีกว่า พวกเรามีกันอยู่พอเพียงแล้ว”

คำตอบโดยไม่ตั้งใจ นอกจากจะหาเรื่องโกหกกลบเกลื่อนของเขาทำให้ดารินพอใจเป็นอย่างยิ่ง หล่อนยิ้มละไมมองดูเขาด้วยประกายตาสุกปลั่ง

“ดีมาก และขอขอบใจพรานใหญ่เป็นพิเศษ ที่ให้ความเมตตากับคนของฉัน ถูกแล้ว แงซายยังไม่ควรจะรับหน้าที่อะไรก่อนในคืนนี้ เพราะถึงอย่างไรพรุ่งนี้เป็นต้นไปเขาก็จะต้องทำงานหนักแล้ว ให้พักฟื้นเสียให้หายสนิทเป็นดีที่สุด แล้วนี่แงซายหายไปไหน ไม่เห็นหน้าตั้งแต่ตอนเที่ยงแล้ว”

หล่อนพูด พร้อมกับพยายามกวาดตาไปยังเนินข้างล่าง อันเป็นบริเวณที่พวกพรานพื้นเมืองเดินเกะกะทำงานกันอยู่

“อยู่ครับ ไม่ได้ไปไหนหรอก นั่งเหลาไม้อยู่ที่ก้อนหินใต้ร่มตะแบกโน่น ประเดี๋ยวก็คงขึ้นมา คุณหญิงคุยกับบุญคำก่อนนะครับ ผมจะลงไปตามพวกนั้นให้ขึ้นมาบนนี้เสียที จวนค่ำเต็มทีแล้ว”

ว่าแล้วเขาก็ออกเดินจากที่นั่น ตัดเนินลงไปเบื้องล่าง ทิ้งให้น้องสาวคนสวยของนายจ้างอยู่กับพรานเฒ่ามือขวาเขาตามลำพัง เป็นการปลีกตัวหลบไปเสีย **ใจจริงอยากจะอยู่ใกล้ชิดอยากเห็นอยากพูดด้วย แต่ก็ต้องหักใจ เพราะมีบุคคลที่สามอยู่ด้วย แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เขาไม่ชอบพูดจาวิสาสะกับราชสกุลสาว โดยมีคนอื่นร่วมอยู่ด้วย เกรงจะซ่อนพิรุธของหัวใจไม่ได้**

สำหรับอีกฝ่ายหนึ่งไม่ติดใจสงสัยอะไรทั้งสิ้น พอพรานใหญ่ผละห่างออกไป ก็หันไปยิ้มกับบุญคำ

“ทำอะไรน่ะ บุญคำ”

พรานเฒ่าชูปล้องไม้ไผ่เล็กๆ ยาวประมาณคืบเดียว ซึ่งเหลาแต่งไว้อย่างเรียบร้อยแล้วให้นายหญิงดู หล่อนเอื้อมมารับไปพิจารณา ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ถามมาปนหัวเราะว่า

“อะไรนี่ ท่าทางเหมือนนกหวีด แต่มองไม่เห็นเลยว่ามันจะเป่าได้ทางไหน”

ว่าแล้วหล่อนก็ยกขึ้นทำท่าเหมือนจะลองเป่าดู บุญคำหัวร่อตาหยี มองดูนายหญิงอย่างรักใคร่เอ็นดู แล้วเอื้อมมือมาแย่งไป

“ไม่ใช่นกหวีดหรอก นายหญิง เอามานี่ บุญคำจะทำให้นายหญิงดู เดี๋ยวก็รู้เอง”

กล่าวจบ แกก็วางลำกล้องขนาดเล็กนั้น ตั้งลงกับพื้น เอาส้นเท้าทั้งสองคีบให้มันทรงตัวตั้งฉาก ใช้มือดึงปลายส่วนบนให้ขยับขึ้นมา ดารินเห็นส่วนบนที่เผยอเลื่อนขึ้นมาได้นั้น มีก้านไม้ไผ่กลมๆ เสียบติดอยู่กับด้ามลักษณะแลดูเหมือนดาบหรือมีดที่สวมอยู่ในปลอก

บุญคำดึงก้านไม้ไผ่ซึ่งติดกับด้ามนั้นขึ้นมาประมาณสักสามนิ้ว แล้วใช้ฝ่ามือตบกระแทกให้จมลงไปในฝักท่อนล่างโดยแรง เสียงดังฟึ่ด แล้วกระชากก้านนั้นออกมาโดยเร็ว ยกขึ้นเป่าตรงปลาย อึดใจเดียว ก็ปรากฏไฟลุกติดส่วนขุยอันเป็นปุยอยู่ตรงปลายไม้แดงโร่ ชูอวดให้เห็น

ดารินลืมตาโต ร้องออกมา

“โอ้ว! ไม้ขีดไฟหรอกหรือนั่น?”

“ไม่ใช่ไม้ขีดไฟ นายหญิง เขาเรียกตะบันไฟ หรือจะเรียกชุดไฟก็ได้”

“เก่งจริง บุญคำ ไหน ขอดูอีกทีซิ”

หล่อนร้องตื่นๆ พลางหัวเราะ ฉวยเอาไปดูอีกครั้ง ภายหลังพิจารณาอยู่อึดใจเดียวหล่อนก็เข้าใจในหลักการของชุดหรือตะบันไฟนั้นได้ทันที หัวเราะชอบอกชอบใจ

“เข้าใจนี่ อ้อ! ใช้หลักการอัดของอากาศอย่างแรงเพื่อให้เกิดความร้อนติดเชื้อไฟขึ้น หลักเบื้องต้นของฟิสิกส์เลย ใครสอนให้น่ะ”

“โธ่ นายหญิง จะต้องให้มีใครสอนด้วย ไม้ขีดไฟบ้านป่า

แบบนี้ ปู่ ย่า ตา ทวดในป่าในดงเขาใช้กันมาก่อนแล้ว นายหญิงเพิ่งจะเคยเห็นนี่เองหรือครับ”

หล่อนพยักหน้า มองดูแกด้วยตาแจ่มใสรักชอบ

“ใช่! ฉันก็พอจะรู้หลักการมันอยู่บ้างเหมือนกัน แต่เคยเห็นของจริงครั้งนี้เป็นครั้งแรกเท่านั้น เชื้อปุยๆ ที่สำหรับติดไฟนี่ใช้อะไรนะ”

“ขุยไผ่แห้งๆ นายหญิง ติดไฟได้ดีนัก แต่ต้องรีบดึงออกมาเป่ากันแก้มโป่งหน่อยนะ พอดีพอร้าย อากาศชื้นๆ หรือฝนตก ก็ต้องเป่ากันจนตาเหล่ แต่มันก็ยังดีกว่ามานั่งเอาไม้ไผ่สีกัน”

“รูปร่างตลกดีนี่ ว่าแต่มานั่งทำอยู่ทำไมให้เสียเวลา ไม้ขีดไฟเรามีอยู่เหลือเฟือ ไฟแช็กเราก็มี”

“ไว้ใจไม่ได้หรอก นายหญิง เราเดินป่ากันไม่มีกำหนดแบบนี้ เตรียมปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ไม้ขีดถูกฝนถูกน้ำก็เสร็จใช้ไม่ได้ แล้วมันก็มีเวลาหมดเข้าสักวันหนึ่ง ถึงไฟแช็กก็เหมือนกัน มันต้องพึ่งถ่าน พึ่งน้ำมัน มีวันหมดขาดมือได้ทั้งนั้น อับจนสิ้นท่าเข้าจริงๆ บุญคำก็ยังมีไอ้นี่ให้นายหญิงก่อไฟได้”

ดาริน วราฤทธิ์ ยิ้มออกมาอย่างเป็นสุขและอบอุ่นใจยิ่ง ไม่มีอะไรสักนิดเดียว ที่หล่อนจะต้องวิตกกังวลหวั่นเกรงเมื่อระหกระเหินเดินไพรอยู่กับคณะของรพินทร์ ไพรวัลย์

ดูเอาเถอะ แต่ละคนรอบตัวไปหมดในด้านความรู้ความชำนาญต่อการดำรงชีพอยู่ในป่า แม้แต่ของเล็กๆ น้อยๆ ที่

หล่อนคิดไปไม่ถึงไม่เคยรู้เห็นมาก่อน ก็ได้มารู้มาเห็นเอาตอนนี้แหละ นับว่าเป็นประสบการณ์อันยิ่งใหญ่ มีคุณค่าที่สุดในชีวิตที่เกิดมาท่ามกลางแสงสีแห่งนาครธรรม มัวแต่เป็น 'คุณหญิง' อยู่ในเมือง หล่อนก็คงจะดักดานอยู่แค่นั้นเอง หรืออย่างเก่งก็รู้แต่เพียงป่าคอนกรีตเท่านั้น

คนที่แวดล้อมอยู่รอบกายของหล่อนเหล่านี้ แต่ละคนขะมุกขะมอมหน้าตาเหมือนเก้งเหมือนกวางก็จริง แต่ในด้านจิตใจน้ำใสไมตรีแล้ว หล่อนสามารถจะไว้วางใจได้อย่างสนิทเสียยิ่งกว่า...หน้าตาแบบชาวฟ้าชาวสวรรค์ ในโลกแห่งอารยธรรมอันเต็มไปด้วยความโป้ปดหลอกลวง ล้วนสวมหน้ากากเข้าหากันเสียอีก **น้ำใจอันสูงส่ง ความเป็นมิตรแท้ ความซื่อสัตย์สุจริต หล่อนกลับแสวงหาพบได้ในป่าดงพงไพรนี่เอง และมันคงจะประทับตราตรึงอยู่ในความทรงจำตลอดไปยากที่จะลืมเลือนเสียได้ ไม่ว่าจะจากไปสู่ความสุขสมบูรณ์ที่ใดก็ตาม**

ณ บัดนั้นเอง หล่อนก็บังเกิดความรู้สึกใหม่ขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนโดยไม่เคยปรากฏมาก่อน เป็นความรักที่มีต่อป่าดงพงไพร หมดความพรั่นพรึงหวั่นเกรง หรือคอยเป็นทุกข์วิตกกังวลอยู่อีกแล้วว่า เมื่อไหร่จึงจะเสร็จสิ้นภารกิจและกลับสู่นาครธรรมเสียทีดังเช่นที่หัวใจเคยร่ำร้องอยู่ตลอดเวลา

เดี๋ยวนี้ หล่อนไม่แคร์แล้วว่าจะได้กลับเมืองเมื่อไหร่ หรือแม้แต่จะไม่ได้กลับก็ไม่สำคัญ ขอเพียงให้หล่อนได้อยู่กับคนเหล่านี้เท่านั้น พอใจแล้ว

แล้วความคิดคำนึงของนักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุลก็ถูกปลุกขึ้นเมื่อบุญคำถามมาว่า

“นายหญิงมีอะไรจะใช้บุญคำหรือ?”

“เปล่าหรอก”

หล่อนตอบเสียงหวาน เดินเข้ามาวางมือลงไปบนไหล่อันแบบบางแต่เกร็งแกร่งของตาเฒ่าอย่างรักสนิท

“ฉันจะขอบใจบุญคำน่ะ เรื่องที่ใช้ให้ไปเฝ้าแหม่มเขา แล้วบุญคำก็ปฏิบัติหน้าที่อย่างดียิ่ง ไม่ได้ละเลยทอดทิ้ง ถ้าบุญคำไม่ไปคอยระวังอยู่ ป่านนี้แหม่มคงเคราะห์ร้ายไปแล้ว”

นายหญิงพูดชมเชยด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์ แต่คนมีพิรุธอยู่ในใจอย่างตาเฒ่าสัปดนเกือบสะดุ้ง หลบตายิ้มแห้งๆ อ้อมแอ้มอยู่ในลำคอ

“บุญคำคนเดียวก็เห็นจะไม่ไหวเหมือนกันแหละ นายหญิงโชคดีที่พรานใหญ่ผ่านมาพอดี เส้นยาแดงผ่าแปดเลย บุญคำตอนนั้นก็ใจหล่นไปที่ตีน สองคนมองเห็นตัวมันไม่ถนัด มาเห็นอีกทีมันก็กระโจนลงใส่แหม่มแล้ว พรานใหญ่ยิงตอนที่ตัวมันลอยอยู่ในอากาศ เลยถูกลูกปืน กระเด็นไปตั้ง 2 วา”

นายหญิงชำเลืองค้อนให้อย่างรู้ทัน

“อย่ามาหาโอกาสโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้เจ้านายหน่อยเลย รู้มานานแล้วละย่ะ ว่านายของบุญคำน่ะ ฝีมือขนาดไหน แต่ลูกน้องก็ไม่เลวนี่ ยิงถูกเหมือนกันไม่ใช่หรือ ถึงพรานใหญ่ไม่บังเอิญผ่านมาพบเหตุการณ์เข้าพอดี ลำพังบุญคำคนเดียวก็ช่วยเขาไว้ได้แล้ว”

ถูกยอเอาซึ่งๆ หน้า ตาเฒ่าก็ยิ้มแก้มแทบปริ

“เอ๊ะ! พูดแล้ว จะหาว่าบุญคำคุย ยิงอย่างอื่น บุญคำยิงไม่ค่อยจะถูกหรอก แต่เรื่องยิงสัตว์ไม่เคยพลาด ขนาดพรานใหญ่แท้ๆ ที่ปอดขึ้นมาก็ยังพลาดได้เหมือนกัน แต่บุญคำโป้งไหนเป็นจอดทกนัด”

“นั่นน่ะซิ ฉันเชื่อ ไม่งั้นก็คงไม่โกยป่าราบมาไม่รู้สักกี่ครั้งแล้วใช่ไหม?”

ตาพรานเฒ่าจอมกะล่อนอ้าปากหัวเราะแหะๆ

“โธ่! นายหญิง ไอ้ที่โกยน่ะ โกยไปตั้งหลักหรอก เกิดมาเป็นพรานใหญ่ ก็ต้องรู้จักโกยทุกคนแหละ ถึงพรานรพินทร์เองก็เถอะ วิ่งตับแทบทรุดมากี่ครั้งบ้างแล้ว ไม่เชื่อนายหญิงลองไปถามดูได้ ไอ้คะหยิ่นหรือไอ้แงซาย ล้วนแต่วิ่งเก่งกันทั้งนั้น เกิดอะไรขึ้นวิ่งไม่ทันมันหรอกไอ้พวกนี้”

“ยังไม่เห็นเล่าให้ฟังเลย ตอนที่ใช้ให้ไปเฝ้าแหม่มเขา สั่งไปว่าให้ตะโกนให้เสียงเข้าไปก่อน ไหนลองเล่าไปซิ เราไปถึงแอ่งน้ำนั่นแล้วทำยังไง”

คราวนี้ บุญคำกะพริบตาปริบๆ วางสีหน้าไม่ถูก นึกไม่ออกเหมือนกันว่า นายหญิงจะมาซ้อมค้างจับโกหกอะไรแก่หรือเปล่า แต่ปัญญาเจ้าเล่ห์อย่างแกก็แก้ไขสถานการณ์กลอกกลิ้งไปตามเรื่อง

“นายแหม่มเขาไม่ได้เล่าให้นายหญิงฟังหรอกหรือ”

“เปล่า”

“แล้วเขาบอกให้นายหญิงฟังว่ายังไงบ้างล่ะ?”

“ก็ไม่เห็นบอกว่ายังไงนี่ บังเอิญฉันก็ไม่ได้ถามเขาเสีย

ด้วย อยากจะถามบุญคำเองมากกว่า เขายังไม่ขึ้นจากน้ำไม่ใช่หรือ ตอนที่เสือมันย่องเข้ามาน่ะ”

บุญคำเห็นได้ที สบช่องเหมาะก็เลยโกหกนายหญิงอย่างแคล่วคล่องตามนิสัยของแก

“เอ จะขึ้นจากน้ำหรือยัง บุญคำก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะนั่งคอยระวังอยู่ห่างๆ มีก้อนหินบังอยู่ มองไม่เห็นตัว แต่ตอนที่ไอ้เสือนั่นมันย่องมา บุญคำเห็น เพราะมันไต่ย่องมาบนยอดหิน บุญคำเข้าไปครั้งแรก ได้ยินเสียงนายแหม่มยังอาบน้ำอยู่ก็เลยร้องบอกเข้าไปว่า นายหญิงใช้ให้บุญคำมาอยู่เป็นเพื่อนแหม่มแกก็เลยบอกให้บุญคำไปนั่งเฝ้าอยู่ห่างๆ”

ดารินพยักหน้าอย่างเชื่อสนิท เพราะหล่อนก็ไม่ได้สอบซักมาเรียเหมือนกันในเรื่องนี้ เท่าๆ กับที่เพื่อนสาวต่างผิวก็ไม่ได้บอกอะไรละเอียดนัก

“แล้วพรานใหญ่มาถึงตอนไหน?”

หล่อนชวนคุยต่อไป

บุญคำกุเรื่องให้เข้ารูปเข้ารอยกันอย่างเหมาะเจาะ

“บุญคำนั่งอยู่สักประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น พรานใหญ่ก็โผล่ออกมาจากป่า เห็นบุญคำเข้าพอดี ถามว่ามานั่งอยู่ทำไม บุญ-คำก็บอกว่านายแหม่มอาบน้ำอยู่ข้างล่าง นายหญิงใช้ให้มาคอยเฝ้า พูดกันได้คำสองคำ ไอ้เขี้ยวยาวก็โผล่ออกมาทำท่าโดดตะครุบนายแหม่ม ก็เลยช่วยกันยิงตอนนั้นแหละ”

มดเท็จ ปั้นน้ำเป็นตัวไปอย่างนั้นแล้ว ตาเฒ่าก็นึกโล่งอก คิดอยู่ในใจว่าโชคดีที่นายหญิงมาถึงสถานที่เกิดเหตุ ตอนที่แหม่ม

ยอมปล่อยนายของแกและสวมเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้าบังเอิญมาเห็นแหม่มกำลังนุ่งลมห่มฟ้ากอดอยู่กับนายกูละก็... เสร็จกัน แล้วแกก็เลยแก้เก้อทำเป็นเตือนมาว่า

"นายแหม่มไม่ไหวจริงๆ ดื้อมาก บุญคำเตือนตั้งหลายครั้งให้แกขึ้น แกก็ไม่ยอมขึ้น ถึงนายหญิงก็เหมือนกัน บุญคำอยากจะกราบไหว้ขอร้อง ถ้าไม่มีพรานไปนั่งเป็นเพื่อนเฝ้าอยู่ด้วยละก็ อย่าได้ลงเล่นน้ำในธารกลางป่าที่ไหนเป็นอันขาด นายหญิงเองก็โดนกับตัวมาหลายครั้งแล้วน่าจะจำเสียที วันนี้โชคดีที่รีบขึ้นกลับแค้มป์เสียก่อน เชื่อบุญคำเถอะ เวลาเราลงเล่นอยู่ในน้ำ เราอยู่ที่ต่ำกว่าฝั่ง มองไม่เห็นหรอกว่าอะไรมันจะมาทางไหนบ้าง คนที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างบน จะมีโอกาสเห็นได้รอบด้านมากกว่า โธ่ อย่าว่าแต่คนหูตาธรรมดาเลย ต่อให้สัตว์ป่าด้วยกันแท้ๆ พวกเก้ง กวาง หรือพวกเนื้อ ถ้ามันจะเสียท่าถูกเสือตะครุบ ก็อีตอนลงกินน้ำ หรือเล่นน้ำในลำห้วยนี่แหละ ไอ้พวกสัตว์ร้ายก็ชอบไปแอบดักหาเหยื่ออยู่แถวๆ แอ่งน้ำเสียด้วย เพราะมันรู้อยู่ว่าเหยื่อของมันจะต้องลงมากิน"

ดารินเห็นว่าคำพูดของแกเป็นการเตือนอย่างหวังดี ก็ได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ

"ก็สอนฉันมั่งซิ สอนให้รู้เหตุผลอย่างนี้แหละดี จะได้จำไว้ พรานใหญ่เขาเอาแต่ห้ามและดุท่าเดียว เขาไม่ได้บอกเหตุผลฉันอย่างบุญคำนี่ วันนี้นายใหญ่ก็เทศนาฉันแล้ว ต่อไปเห็นจะต้องเข็ดจำเสียที จริงซินะ ตอนเราแช่อยู่ในลำธารหรือลำห้วย เราอยู่ในที่ต่ำกว่าสองฝั่งตลิ่ง มองเห็นอะไรไม่ชัด ไม่รู้มันจะแอบ

ย่องมาทางไหน ยิ่งป่ารกละก็ยิ่งไม่มีทางเห็นได้เลย กว่าจะเห็นก็คงถึงตัวแล้ว”

บุญคำยิ้มแป้น แกเงยหน้าขึ้นมองดูใบหน้าอันทั้งหวานทั้งคมของนายหญิงเต็มตาอย่างชื่นชม

“วันนี้ท่าทางนายหญิงอารมณ์ดี หน้าตาก็แจ่มใสสะสวย”

“ขอบใจมาก ที่ชม”

หล่อนว่าปนหัวเราะร่าเริง เอาแปรงที่ถือติดมืออยู่แปรงผมเล่น **เป็นเวลานานมาแล้ว หล่อนไม่มีโอกาสจะสนใจกับตนเองเลย เพราะภาระอันแสนหนักของแต่ละวันที่ผจญภัยกันอย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้น เพิ่งจะสบโอกาสเป็นตัวของตัวเองวันนี้เป็นวันแรก นับตั้งแต่ออกจากหล่มช้าง**

“ใช่ วันนี้เป็นวันที่ฉันปลอดโปร่งใจที่สุด และได้พักผ่อนเต็มที่ ก็จะขอสบายใจให้เต็มที่สักวัน พรุ่งนี้เราจะต้องกรำหนักกันต่อไปอีก บุญคำรู้ไหม ฉันไม่ได้อาบน้ำมาตั้งร่วมอาทิตย์แล้ว เพิ่งจะได้สะสางกันเต็มที่วันนี้แหละ”

“นายหญิงไม่ได้อาบเจ็ดวัน นายหญิงคงลำบากใจมาก แต่บุญคำหรือไอ้พวกนั้นไม่ได้อาบทั้งเดือน ยังเฉยๆ ธรรมดา เห็นนายหญิงแล้วก็อดสงสารไม่ได้ ไม่ควรจะมาลำบากอย่างนี้เลย โธ่ถัง”

“ก็ทำยังไงได้ล่ะ ถึงยังไงฉันก็ติดตามมาด้วยแล้วนี่”

บุญคำจุ๊ปาก โคลงหัวอย่างปลงสมเพช

“ดูทีรึ รูปร่างก็อรชรอ้อนแอ้นแค่นี้เอง แต่ทรหดอดทนใจหาย เห็นนายหญิงครั้งแรกที่หนองน้ำแห้ง บุญคำคิดว่าคงไป

ไม่ได้ไกลหรอก แต่ที่ไหนได้ สุดใจขาดดิ้นเลย พับผ่า พวกเรายอมนับถือใจนายหญิงจริงๆ”

“อย่ามาแกล้งชมฉันหน่อยเลย ก็แหม่มอีกคนยังไงล่ะ เขาก็ผ้หญิงเหมือนกัน ทำไมเขาถึงมาได้”

ตาเฒ่าสั่นหัวโดยเร็ว โบกมือร้องเอะอะ

“โอ๊ย! นายหญิงจะไปเทียบกับแหม่มได้ยังไง รายนั้นล่ะบึ้บบึ้บไปทั้งตัว ข้อลำแขนแมนยังกะพูชาย ตัวใหญ่กว่าบุญคำเสียอีก แล้วแกก็เดินป่าเป็นอาชีพมาก่อนแล้ว เสียงว่าพ่อก็เป็นพรานใหญ่ด้วย เคยฝึกออกป่ามาแต่เล็กแต่น้อย แต่งั้นก็เถอะ ที่ตอนผ่านทุ่งแฝกคราวนั้น นายหญิงจำไม่ได้แล้วเหรอ นายหญิงยังเดินออกตัวปลิว แหม่มล้มตึงทั้งยืนเลย ทำท่าจะตายเอา ดีที่พรานใหญ่ไปหาน้ำมาได้ ไม่งั้นได้ฝังกันแล้ว”

ดารินนึกถึงอดีตของการผจญภัยที่ผ่านมา แล้วหล่อนก็อดยิ้มออกมาอย่างภาคภูมิใจไม่ได้ ถูกของบุญคำแล้ว มาเรียฮอฟมัน ว่าแกร่งสักขนาดไหนก็ตาม ยังเคยล้มทั้งยืนมาแล้วในขณะที่หล่อนยังกัดฟันต่อไปได้

“ไปว่าเขาไม่ได้หรอก บุญคำ สำหรับคราวนั้นน่ะแหม่มเป็นฝรั่งและฝรั่งทนความร้อนอบอ้าวสู้พวกเราไม่ได้อยู่แล้ว แต่ไม่เห็นเหรอ บนยอดเขาเวลากลางคืนพวกเราหนาวกันคางสั่นเขาเสื้อแสงก็ยังแทบไม่อยากใส่ อยู่ได้อย่างสบาย ไปเจอะภูมิประเทศหนาวเย็นเข้าบ้างพวกเราจะเสียเปรียบเขาทั้งหมดมันก็ต้องแล้วแต่ธรรมชาติส่วนตัวของแต่ละบุคคลไป ถ้าจะพูดกันถึงเรื่องความอดทนทั่วๆ ไปแล้ว ฉันสู้เขาไม่ได้หรอก แหม่มน่ะ จัดเข้าขั้นพรานมือดีคนหนึ่งทีเดียว”

แล้วคนที่ถูกพูดคุยกล่าวขวัญถึงอยู่ในขณะนี้ ก็เดินสะบัดผมนมกระเพื่อมตรงเข้ามา ความเต่งตึงอวบอัดของสรีระแทบว่าจะได้ยินเสียงเนื้อที่เสียดสีกันยามย่างเยื้องเข้ามาในความเงียบ บุญคำกำลังจะอ้าปากคุยต่อ ก็เลยต้องอ้าปากค้างอยู่แค่นั้น หันไปจ้องดูอย่างตะลึงลานซ่านสยองหัวใจ

"ท่าทางกำลังคุยอะไรสนุกกับตาเฒ่า น้อย"

มาเรียร้องทัก เคี้ยวหมากฝรั่งเยิบ ๆ อยู่ในปาก ดารินยิ้มให้ บัดนี้หล่อนลืมข้อขัดเคืองที่แหม่มสาวเล่นพิเรนทร์กับหล่อนตอนที่อยู่กันในลำธารหมดสิ้นแล้ว ไม่ได้เก็บมาคิดสนใจอะไรอีก

"บุญคำกำลังเล่าให้ฉันฟังถึงเหตุการณ์ตอนที่แกกับพรานใหญ่ยิงเสือเขี้ยวดาบ"

เพื่อนสาวต่างผิวเลิกคิ้ว เบิกตาสีเขียวเข้มขึ้นนิดหนึ่งชำเลืองมองดูบุญคำ

"งั้นรึ? คนแก่เล่าให้ฟังว่ายังไงมั่งล่ะ?"

ราชสกุลสาวพาซื่อ เล่าให้ฟังตามตรงว่าหล่อนสนทนาอะไรกับตาพรานเฒ่าบ้างก่อนที่มาเรียจะเข้ามา อดีตภรรยาของนักสำรวจเยอรมันผู้วายชนม์ได้ยินแล้ว ก็ย่นจมูก ยกมือขึ้นโบกปัดไปทางบุญคำพร้อมกับร้องออกมาต่ำ ๆ ว่า

"โอ! เดอร์ตี้ โอลด์แมน!"

บุญคำขณะนี้ นั่งไม่เป็นสุข ใจหายใจคว่ำ นายหญิงกับนายแหม่มพูดกันภาษาฝรั่ง แกฟังไม่รู้เรื่อง พยายามจะอ่านจับท่าทีของบุคคลทั้งส่องอยู่ทุกขณะ กลัวว่าแหม่มจะเล่าความจริงให้นายหญิงฟังเกี่ยวกับเรื่องที่แกเอากล้องไปตั้งป้อมส่องดู

ถ้าแหม่มปากสว่างแบบนั้น ไอ้คำก็คงจะเสียคนคราวนี้เอง แต่แล้วก็ค่อยเบาใจขึ้น เมื่อสังเกตไม่เห็นอาการผิดปกติใดๆ เกิดขึ้นจากนายหญิง คงพูดคุยหัวเราะกับแหม่มอย่างธรรมดาร่าเริง ครู่หนึ่งมาเรียก็เดินผละเลยไปยังส่างปาคนของหล่อนที่นั่งสบกัญชาไม่ยุ่งอยู่กับใครทางด้านหนึ่ง พอแหม่มคล้อยหลัง ตาเฒ่าก็มองหน้านายหญิงอย่างหายใจไม่ทั่วท้องนัก

"...แหม่มพูดอะไรกับนายหญิง?"

แกอ้อมแอ้มถามไม่สู้จะเต็มปาก

"เปล่า ทำไมรึ?"

ดารินตอบยิ้มๆ แล้วย้อนถามมา บุญคำหลบตา เอามือลูบหัว

"บุญคำฟังไม่รู้เรื่อง ฟุดฟิดฟอไฟตกกะไดขาหัก ฟังแล้วกลุ้มใจ"

"เขาชมเชยบุญคำว่า ทำหน้าที่พรานคุ้มกันได้ดีมาก ถ้าไม่ได้บุญคำเขาคงตายไปแล้ว"

"จริงเหรอ นายหญิง แหม่มว่างั้นเร้อ?"

"อ้าว! เขาก็ว่ายังงั้นน่ะซิ ทำไมหรือ?"

"แหม่มไม่ได้ว่าอะไรบุญคำมั่งเลยหรือ?"

"ก็บุญคำไปทำอะไรให้เขาว่าได้ล่ะ"

คราวนี้นายหญิงขมวดคิ้ว จ้องตาถาม บุญคำฝืนหัวเราะกลบเกลื่อน ท่าทางแหม่มไม่ได้ฟ้องอะไรนายหญิงจริงๆ นั่นแหละ ตัวเองเสือกกินปูนร้อนท้องไปเปล่าๆ แกคิดด่าตัวเองแล้วอยากจะตบปากตัวเองสักเผียะ ค่าที่พล่อยไปโดยใช่ที่ ทำให้มีพิรุธเปล่าๆ

“ป่าว! บุญคำไม่ได้ทำอะไรหรอก นายหญิง...”

แกรีบแก้ตัวโดยเร็ว อ้าปากหัวเราะแหะ ๆ ตามเดิม

“เห็นแหม่มชอบเรียกบุญคำว่า เดอตี้ โอแมน ทุกที มันแปลว่าอะไร นายหญิง”

“ส่งภาษาพม่ารู้เรื่องกันออกปรุโปร่ง ทำไมไม่ถามเขาเองล่ะว่ามันแปลว่าอะไร”

บุญคำเอามือขยี้จมูก ยิ้มแห้ง ๆ

“บุญคำไม่อยากถาม ฟังไม่รู้เรื่อง แต่หางเสียงแหม่มฟังพิกล ๆ ก็เลยไม่อยากถาม”

“เขาไม่ได้ว่าอะไรบุญคำหรอก เดอร์ตี้ โอลด์แมน แปลว่าชายแก่ผู้น่ารัก เขาคงเรียกบุญคำแบบนี้ติดปากเสียแล้ว”

บุญคำเอามือเกาหู

“สงกะสัย นายหญิง...แหะ! แหะ! สงกะสัย”

“สงกะสัย อะไร?”

ดารินซ่อนยิ้ม เลียนคำแกมา

“ชายแก่ผู้น่ารัก แล้วทำไมจะต้องทำจมูกย่นเหม็น เอามือปัดด้วยล่ะ นายหญิง”

“ฝรั่งเขางั้นทุกคนแหละ เวลาพูดจาอะไร ชอบทำไม้ทำมือทำหน้าตาประกอบการพูดไปด้วย”

บุญคำทำหน้าคิด แล้วทำพองคอ พูดตามคำของมาเรียเท่าที่แกจะออกเสียงเลียนแบบได้ พร้อมทั้งทำท่าประกอบด้วย แล้วถอนใจเฮือกโคลงหัวช้า ๆ

“บุญคำว่า มันน่าจะแปลว่า ตาแก่เหม็นตุเสียมากกว่า... เออ เหม็นตุไปดีเถอะวะ ไอ้แก่จะปล้ำให้สักวันหนึ่ง”

[WBSWS:01]

ประโยคสุดท้าย แกอุบอิบอยู่ในลำคอ ไม่ให้นายหญิงได้ยินถนัด

“บ่นอะไรนะ?”

“ป่าว...”

“นี่! ช่วยลงไปตามพรานใหญ่กับทุกคนขึ้นมาบนนี้เถอะแหม่มบอกหยกๆ นี่เองว่า นายใหญ่ต้องการเรียกประชุม เมื่อกี้นี้เห็นบอกว่าจะลงไปตามแงซาย แล้วก็เงียบหายกันไปหมดเลย”

ดาริน วราฤทธิ์สั่งเป็นงานเป็นการ พร้อมกับลุกขึ้นยืน

หลังเวลาอาหารค่ำ ความมืดโรยตัวสนิทลง คณะเจ้านายทั้งหมดก็ประชุมหารือกันอีกครั้งสำหรับแผนการวันรุ่งขึ้น เชษฐาสั่งให้เรียกแงซายและส่างปาเข้ามาด้วย

“ปืนยาวของเรามีไม่ครบมือเสียแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะพูดรวมๆ กับทุกคน

“ผมมีความเห็นว่า .375 ที่ส่างปาเคยใช้อยู่ ควรจะให้แงซายใช้แทนเสีย ใครมีความเห็นอย่างไรบ้าง?”

ไชยยันต์กับดาริน ไม่จำเป็นจะต้องแสดงความเห็นอย่างใด เพราะทั้งสองเข้าใจนโยบายดีอยู่แล้ว พรานใหญ่นั้นโดยใจจริงก็เป็นความปรารถนาของเขาอยู่ก่อนแล้วเช่นกัน จึงเหลือแต่เพียงมาเรีย ฮอฟมันเพียงคนเดียว ในฐานะที่เป็นนายโดยตรงของส่างปา ทุกคนเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่หล่อน

ทั้งหมดเห็นแหม่มสาวยิ้มอย่างกว้างขวาง แล้วตอบเชษฐาเสียงใสว่า

“ก็ดีแล้วนี่คะ พี่ใหญ่ แงซายใช้ปืนได้ดีกว่าส่างปามาก เพราะฉะนั้นก็ควรจะให้มันอยู่ในมือของคนที่ใช้ได้ผลที่สุดในกรณีที่เกิดความจำเป็นขึ้นเช่นนี้”

เชษฐาพยักหน้าอย่างพอใจ ที่ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถพูดกันเข้าใจได้อย่างง่าย ๆ ไม่มีอุปสรรคอะไร เปลี่ยนตาไปยังจอมพราน

“คุณล่ะ รพินทร์ เห็นด้วยไหม?”

“ดีครับ” พรานใหญ่ตอบเพียงสั้น ๆ

“ก็แปลว่าส่างปามือเปล่า ไม่ต้องใช้ปืนเลย”

ไชยยันต์ ผู้มักจะมีปัญหาอยู่เสมอ ถามเปรยขึ้น

“ไม่ต้องสะพายให้หนัก สะดวกเบาตัวขึ้นเสียอีก ส่างปามีปืนที่คอยช่วยคุ้มกันให้ถึง 11 กระบอกอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมสั่งกำชับแงซายไว้แล้ว ถ้าหากเกิดเหตุฉุกเฉินอะไรขึ้น ให้เขาคอยเป็นพี่เลี้ยงคุ้มกันส่างปาโดยเฉพาะ”

รพินทร์บอก แต่มาเรียยิ้มปากเบะ ๆ ตามนิสัยของหล่อน มันมีทั้งความน่าหมั่นไส้ และน่ายวนสวาทอยู่ในรอยยิ้มชนิดนั้นมาแต่ไหนแต่ไร แย้งตัดมาว่า

“ข้อนั้นไม่จำเป็นหรอก ส่างปาเป็นคนของฉัน ฉันคุ้มครองให้เขาเอง แงซายมีหน้าที่จะต้องรับใช้น้อยในทุกภาวการณ์ อย่าให้เขาต้องพะวักพะวนสองฝักสองฝ่ายดีกว่า คอยเป็นการ์ดของน้อยแล้วกัน ไม่ต้องห่วงส่างปา”

ความจริง มาเรียอาจพูดโดยไม่คิดอะไรนัก นอกจากแสดงเจตนาดี แต่ดาริน่ฟังแล้วขัด ๆ หู คล้าย ๆ แม่เพื่อนสาวต่างผิวจะแบะท่าเชิงดูหมิ่นหล่อน ก็เลยตอบไปว่า

“ฉันไม่ใช่ทารก ที่ใครจะต้องมาคอยประคับประคองอยู่หรอก ฉันคุ้มครองตัวเองได้ และถ้าจำเป็น ก็ยังเคยคุ้มครองคนอื่นมาแล้ว พรานใหญ่เป็นคนรอบคอบ ที่เขาสั่งแงซายไว้เช่นนั้น เขาไม่ถือว่าส่างปาเป็นคนของเธอโดยเฉพาะ ซึ่งเธอจะต้องรับผิดชอบชอบเอาเอง แต่เขาถือว่าส่างปาก็เป็นชีวิตหนึ่ง... ของพวกเราทุกคน ที่จะต้องห่วงถึงและให้การป้องกันที่ดี”

“ฉันไม่ได้หมายความอะไรไกลนักหรอกน้อย”

มาเรียหัวเราะ หันมาแก้ เชษฐาจึงหันไปพูดบอกความกับแงซาย เพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการ เจ้ากะเหรี่ยงพเนจรรับคำสั่งอย่างสงบ ส่วนมาเรียก็ส่งภาษาบอกความแก่คนของหล่อน ทุกคนสังเกตเห็นเจ้าต่องสู่ไม่มีปฏิกิริยาอย่างใดทั้งสิ้น พยักหน้าหงึกๆ กับมาเรีย โต้ตอบสองสามคำ แล้วหันไปมองแงซาย พูดด้วยอีกสองสามประโยค แล้วมาเรียก็หันกลับมาบอกทุกคนว่า

“ส่างปาดีใจ ที่ไม่ต้องแบกปืนให้หนัก มันเป็นห่วงบ้องกัญชาของมันยิ่งกว่าปืนเสียอีก เกี่ยงกับแงซายเสียด้วยซ้ำว่าใครควรจะเอาปืนไป เจ้าแงซายคนซื่อของน้อยก็ดูไม่อยากจะได้ปืนไปเหมือนกัน เรื่องนี้ให้ถือเอาคำสั่งของพี่ใหญ่เป็นเครื่องตัดสินปัญหาก็แล้วกัน”

“ถึงปืนยาวเราจะขาดจำนวนไปหนึ่งกระบอกก็ตาม ปืนสั้นพวกเราก็มีกันอยู่เหลือเฟือ ฉันคิดว่าไม่ควรจะให้ส่างปามือเปล่าเสียทีเดียว อย่างน้อยที่สุดเขาก็ควรจะมีปืนไว้สักกระบอกหนึ่ง ถึงจะเป็นปืนสั้นก็ยังดี”

ดารินว่า

“อย่าว่าแต่ปืนสั้นเลย ขนาดปืนยาวส่างปาก็ยังใช้ไม่ค่อยจะได้ผลนัก แล้วจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา”

พี่ชายบอก

“เอาไว้ยิงเรียก หรือส่งสัญญาณก็ยังดีค่ะ พี่ใหญ่ น้อยมีลูกกรดสั้นแม็กนั่มเหลืออยู่กระบอกหนึ่ง...”

ก่อนที่ดารินจะพูดจบ มาเรียก็โบกมือ

“เก็บปืนกระบอกนั้นของเธอไว้ดีกว่า ฉันเองก็มี .45 ลองโคลท์อยู่กระบอก ไม่เคยใช้อะไรมันเลย เพราะฉันไม่ชอบใช้ปืนสั้นในเวลาอยู่ในป่า มันเป็นปืนสั้นประจำตัวของสเตเกลเขา เอาติดตัวมาเพื่อเตือนความทรงจำระลึกถึงเขาเท่านั้น ฉันจะมอบให้ส่างปาติดตัวเอาไว้สำหรับยิงเรียกหรือยิงส่งสัญญาณอย่างที่เธอว่า เธอไม่ต้องกังวลไปหรอก”

ว่าแล้ว หล่อนก็ลุกขึ้น เดินไปที่ย่ามส่วนตัว อึดใจเดียวก็เดินกลับเข้ามาพร้อมกับเข็มขัดปืนสั้น ซึ่งมีกระสุนติดอยู่ในรังเข็มขัดเพียงไม่กี่นัด เป็นปืนรีวอลเวอร์ซิงเกิ้ลแอ็คชั่น แบบอาร์มมี่ลองโคลท์ โยนลงไปบนตักของส่างปาผู้นั่งขัดสมาธิอยู่ แล้วส่งภาษาสั่งความ เจ้าต่องสู่ทำหน้าเหม็น ท่าทางมันไม่เต็มใจนักที่จะได้ปืนไป แต่ก็จำใจต้องเอาเข็มขัดมาทดลองคาดกับเอว แล้วทุกคนก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

เข็มขัดนั้น มันเป็นขนาดของคนเอวใหญ่ ซึ่งเมื่อส่างปาคาดแล้วภายหลังจากลุกขึ้นยืน มันก็รูดพ้นจากตะโพกลงไปกองอยู่ที่แทบเท้าไม่สามารถจะคาดติดได้ ในที่สุดก็เลยต้องใช้วิธีสะพายคล้องเฉียงไหล่ซึ่งดูเข้าท่ามาก เหมือนขุนโจรเม็กซิกัน

คณะพรรคพากันหัวเราะไปตามๆ กัน ในลักษณะท่าทีสะพายเข็มขัดปืนของเจ้าส่างปา

"ถามมันดูเสียก่อนด้วยว่ามันยิงปืนกระบอกนั้นไหวไหม ถ้ายังไงก็สอนกันเสียก่อน"

เชษฐาสั่งยิ้มๆ

"ส่างปารู้จักวิธีใช้ปืนซิงเกิ้ลกระบอกนี้ดีค่ะ พี่ใหญ่"

มาเรียตอบ

"เพราะสเตเกลเคยให้ชำระล้าง และให้ยิงอยู่บ่อยๆ แต่ห่างแค่สามวา ถังน้ำใหญ่ๆ ส่างปาก็ยังยิงไม่ถูก"

"ก็ไม่เป็นไรเอาไว้ให้มันยิงทำเสียงดังขึ้นเท่านั้นเป็นใช้ได้ถึงอย่างไร เสียงปืนก็ยังดังกว่าเสียงตะโกน"

"มาเห็นปืนขาดจำนวนไปในครั้งนี้ ทำให้นึกเสียดายปืนของเราที่จำเป็นต้องทิ้งไว้ที่หล่มช้าง ปืนดีๆ ทั้งนั้น ตั้งหลายกระบอก"

ไชยยันต์บ่นมองหน้าพรานใหญ่

"ป่านนี้ไม่รู้เจ้ามุดอดเอาเข็มแทงชนวนใส่ แล้วเอาไปยิงถล่มป่าหมดแล้วกระมัง"

จอมพรานหัวเราะเบาๆ

"ไม่ต้องกลัวหรอกครับ ปืนเหล่านั้นของพวกเรา จะถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีที่สุด จนกว่าเราจะกลับไปถึงหล่มช้างอีกครั้ง เจ้ามุเป็นเด็กดี อีกอย่างหนึ่งมันก็เคารพเชื่อฟังผมมาก พ่อมันก็มากับเราด้วยคงไม่กล้าทำอะไรบ้าๆ หรอก แล้วมันก็ใส่เข็มแทงชนวนที่เราถอดแยกออกจากปืนไม่ได้"

"ผมเสียดาย ริกบี้ .470 ดับเบิ้ลกระบอกนั้นจัง รู้ยังงี้

เอากระบอกนั้นมาดีกว่า ไอ้ .600 ไนโตรนี่มันไม่ได้ความสักนิด หนักก็แสนหนัก บอกตรงๆ อยากจะเหวี่ยงมันทิ้งเต็มประดาแล้ว ถ้าใครสมัครจะแลกปืนที่มันเบากว่านี้กับผม ไม่ต้องมากหรอก สักขนาด 30/06 ผมก็เอาแล้ว ไม่ชำนาญการเดินป่ามาก่อนก็เลยคิดโลภ เอาปืนกระบอกโตๆ หนักๆ เข้าไว้ ความจริงมันเป็นปืนของเชษฐา แต่เจ้าตัวฉลาดชะมัดไม่ยอมแตะต้องเลย หลอกให้เราแบกมาแทบรากแตก”

ทุกคนหัวเราะขบขัน ในลักษณะท่าทีอันบ่นพำ สั่นหัวอยู่ดิกๆ ของไชยยันต์

“ทำยังไงได้ล่ะ แกแบกมันมาแล้วนี่ ก็ควรจะต้องแบกต่อไปจนถึงที่สุด ถึงอย่างไรปืนใหญ่ก็ยังดีกว่าปืนเล็ก อย่างน้อยก็คิดถึงหัวกระสุนหนัก 900 เกรนก็แล้วกัน และมันก็ให้ประโยชน์แก่พวกเรามานับครั้งไม่ถ้วนแล้วไม่ได้หนักเปล่าหรอก”

ไชยยันต์หันไปเล่าให้มาเรียฟังถึงเรื่องที่ต้องทิ้งปืนชนิดต่างๆ เป็นจำนวนถึงกว่าครึ่งค่อนจำนวนไว้ที่หล่มช้าง แหม่มสาวได้ยินเข้าก็ตาลุก

“น่าเสียดายจริงๆ แต่ก็ช่วยไม่ได้เลย ทุกคนต้องจำกัดน้ำหนักของสัมภาระ เราไม่มีลูกหาบที่จะทำหน้าที่แบกปืนโดยเฉพาะ เพราะมันมีของจำเป็นเกี่ยวกับการครองชีพที่จะต้องแบกมากกว่าปืน...”

แล้วหล่อนก็มองไปทางนักมานุษยวิทยาสาว พูดยิ้มๆว่า

“ถ้าฉันเป็นน้อย แทนที่จะเลือก .300 เวแม็กกระบอกนี้ ฉันจะเลือก .470 ดับเบิ้ลแทน ป่าที่เรากำลังบุกอยู่นี่ เป็นป่า

WBSWS:OIJ

ชนิดที่ปืนทุกกระบอกต้องการน็อดดาวน์เพาเวอร์สูงทั้งสิ้น และระยะประจันหน้าก็ใกล้ตัวที่สุด”

“การเลือกปืนจัดทีมของเรา ไม่ใช่ว่าใครชอบปืนกระ-บอกไหน ก็เลือกใช้โดยอิสระ”

ดารินอธิบายให้เพื่อนสาวเข้าใจ

“ก่อนการออกเดินทางมา พวกเราทั้งหมดได้ร่วมกันพิจารณาถึงเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วนที่สุดแล้ว ภายใต้การแนะนำเห็นชอบของพรานใหญ่ ซึ่งเราฟังความเห็นเขามากที่สุดในฐานะที่เขาเป็นผู้นำการเดินทางและชำนาญต่อภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมที่สุด เราออกจากหล่มช้างกันมาทั้งหมด 10 คน ปืนประจำมือทั้ง 10 กระบอกจะต้องเป็นปืนแบบทีมผสม ซึ่งสามารถจะให้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางต่อส่วนรวมทั้งหมด ไม่ใช่ประโยชน์ส่วนตัวใครโดยเฉพาะ ตลอดจนคำนึงถึงความเหมาะสมถนัดมือของผู้ที่จะใช้ปืนกระบอกนั้นๆ ด้วย สำหรับฉันเองนั้น ปืนที่ถนัดที่สุด เป็นขนาด .270 วิน แต่ทุกคนเห็นว่ามันเล็กเกินไป และฉันก็เพิ่งจะมารู้สึกตัวว่ามันเล็ก ตอนที่เราเผชิญกับโขลงไอ้แหว่งและควายป่า ส่วนขนาด .470 ดับเบิ้ล มันก็เกินกำลังสำหรับภาวะทางร่างกายของฉันที่จะใช้ได้โดยสะดวก ทุกคนจึงตัดสินลงความเห็นให้ฉันใช้ .300 เว แม็ก ซึ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ฉันจะควบคุมวิถีกระสุนและต้านต่ออำนาจสะท้อนถอยหลังได้โดยไม่ลำบากนัก อีกอย่างหนึ่งตามความเห็นของพรานใหญ่เขาต้องการให้ฉันใช้ปืนกระบอกนี้ ในลักษณะของ ‘สไนเปอร์’ คือยิงหวังผลแน่นอนที่สุดเป้าหมายระยะห่างโดยเฉพาะหากเกิดความจำเป็นขึ้น พวกเรามีปืนกันครบถ้วนหมดทุกวัตถุประสงค์

[WBSWS:OM]
อาธรรพณนิครานกร

และเดินทางไปด้วยกันเป็นกลุ่ม ไม่ได้แยกต่างคนต่างไป เพราะฉะนั้น ทุกกระบอกสามารถจะช่วยกันได้ทั้งสิ้น”

มาเรียพยักหน้าอย่างทึ่งๆ ชำเลืองหางตาไปทางพรานใหญ่แวบหนึ่ง

“ถูกต้องที่สุดแล้ว ฉันลืมนึกถึงข้อนี้ไป ปืนของพวกเราทั้งหมดมีอะไรบ้างนะ?”

“30/06 สอง .300 เว แม็ก หนึ่ง .458 หนึ่ง .460 เว แม็ก หนึ่ง ลูกซองขนาด 12 สอง .600 ไนโตร หนึ่ง .375 เอช แม็ก สามกระบอก รวมทั้งของคุณด้วยเป็น 11 กระบอก”

ไชยยันต์นับ แล้วบอกมาอย่างแม่นยำ

“.375 เรามีมากที่สุด ถึง 3 กระบอก กระสุนก็มากที่สุดด้วย ถัดมาเป็น 30/06 กับลูกซอง .460 เป็นปืนที่กระสุนเหลือน้อยที่สุด น้อยกว่า .600 ไนโตรเสียอีก”

แน่ละ ไม่มีใครให้คำตอบในด้านเครื่องกระสุนได้ดีไปกว่าไชยยันต์ เพราะเขาเป็นคนคุมคลังกระสุนและวัตถุระเบิดพร้อมคอยเช็กสอบอยู่เสมอ

“ปืนขนาดใหญ่ กระสุนเหลือน้อยไม่เป็นไร เพราะไม่จำเป็นต้องใช้บ่อยนัก สำคัญปืนประเภทอาหาร อย่าให้กระสุนหมดลงเป็นอันขาดเราจะลำบาก”

เชษฐาบอก ไชยยันต์บุ้ยปากไปทางดาริน

“คนอื่นก็ไม่สำคัญหรอก ล้วนประหยัดกระสุนเก่งๆ ทั้งนั้น คุณเธอนี่ซิผลาญกระสุนเก่งที่สุด ขนาดไม่มีอะไรเลยก็ยิงท้องฟ้าเล่น”

“อย่ามาว่าดีไปนะ”

เพื่อนสาวหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าไม่เพราะนิสัยที่ชอบยิงฟ้าเล่นของฉันอย่างที่เธอว่า ป่านนี้เธอกับเมย์ก็ติดตายแหงแก๋กันอยู่ในสุสานโบราณใต้ดินนั่นแหละ คงไม่มีโอกาสค้นพบหรอก เมื่อฉันจะยิง ฉันก็มีเหตุผลที่สมควร ไม่ใช่ยิงเล่นส่งเดช ฉันไม่ใช่พรานใหญ่รพินทร์นี่ จะยอมเสียกระสุนสักนัดก็ต่อเมื่อเขี้ยวเสือกำลังจะขย้ำขมองใครอยู่ร่อมร่อแล้ว ขนาดประจันกันซึ่ง ๆ หน้าพี่แกยังใช้วิธีตะเพิดไล่แทนที่จะยิง ฉันยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก”

ท่านหัวหน้าคณะเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่รพินทร์ แล้วกล่าวขึ้นเป็นงานเป็นการว่า

“พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางตอนไหน ผู้กอง?”

“6 นาฬิกาตรงครับ”

“มีปัญหาอะไรอีกบ้างไหม?”

“ก็ เห็นจะไม่มีอะไรหรอกครับ ทุกอย่างจะเป็นไปอย่างที่เราตกลงกันไว้เมื่อวาน ถ้าเกิดปัญหาอะไรขึ้น ก็ค่อยหาทางแก้ไขไปเป็นเปลาะ ๆ เราจะบ่ายหน้าเข้าหาเขากองกอยเป็นจุดหมายแรก และลำแม่น้ำสาละวินเป็นอันดับสอง ถ้าเป้าหมายแรกมันห่างไกลเกินไปและหรือระหว่างทางก่อนหน้านี้ พบจุดหมายอะไรที่สังเกตได้ตรงกับแผนที่ เราก็จะตัดทางเข้าหาเส้นทางตามลายแทงทันที”

“แงซาย...”

อดีตท่านทูตทหารบกหันไปเอ่ยเรียกองครักษ์พิเศษของดารินด้วยเสียงอันกังวานทุ้มแจ่มใส เต็มไปด้วยแววปรานีพร้อมกับยิ้ม

“ได้ยินพรานใหญ่บอกแล้วใช่ไหม พรุ่งนี้เราจะเริ่มบุกหนักกันต่อไป แกหายดีพร้อมที่จะออกเดินทางได้แล้วหรือยัง?”

แงซายยิ้ม เห็นฟันขาวตามเดิม

“ผมพร้อมแล้วครับ นายใหญ่”

“มีอะไรที่ฉันคิดว่าควรจะพูดกับแกให้เป็นกิจจะลักษณะหน่อย แงซาย” ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยด้วยเสียงเคร่งขรึมลง ตามองจับอยู่ที่เจ้ากะเหรี่ยงพเนจรนิ่ง

“หนทางเบื้องหน้าที่พวกเราทั้งหมดจะร่วมทางกันไป คงไม่ต้องพูดถึงละว่ามันจะยากแค้นทุรกันดารยิ่งกว่าที่เราเคยผ่านกันมาแล้วเพียงไหน พวกเราอาจพินาศกันหมดทั้งคณะโดยไม่ได้รับผลตอบแทนใดๆ เลยขึ้นมาก็ได้ เราทุกคนต้องช่วยกันในทุกด้าน ฉันไม่ต้องการเพียงแค่ฝีมือหรือความซื่อสัตย์สุจริตของแกอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ต้องการสมองของแกด้วย ถ้าหากแกมี เพราะฉะนั้นเห็นอะไรไม่ชอบมาพากล อย่าปล่อยให้พรานใหญ่ต้องเผชิญกับปัญหาตัดสินใจเพียงคนเดียว แกต้องร่วมมือช่วยเหลือเขาด้วย เข้าใจไหม?”

แงซายหลบตา ‘นายใหญ่’ แล้วรับคำแผ่วต่ำเพียงสั้นๆ ว่า

“ครับ”

ไม่มีใครทันสังเกตเห็นมาเรียในขณะนี้ ระหว่างที่ เชษฐาพูดกำชับอยู่กับเจ้าคนพเนจรลึกลับ หล่อนลอบเบือนหน้าไปซ่อนยิ้ม แล้วก็พูดเปรยๆ ขึ้นว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่าง ควรจะอยู่ที่ไพรวัลย์คนเดียวเท่านั้น จะ

ไปหวังพึ่งอะไรกับเจ้าคนป่าคนดอยปราศจากสมองอย่างเจ้าแงซาย”

ทั้งหมดไม่มีใครเฉลียวคิดเท่าทันความหมายอันแท้จริงของมาเรีย ดารินยิ่งพาซื่อกว่าทกคน ฉนกึกขึ้นมาทันทีหันไปเขม่นมองหน้าเพื่อนสาวต่างผิวอย่างไม่พอใจ

“ถ้าเธอเลิกนิสัยดูหมิ่นดูแคลนตีราคาคนต่ำลงเสียได้ ฉันคิดว่าเธอจะดีกว่านี้มาก เมย์ เธอยังรู้จักแงซายน้อยนัก แม้กระทั่งพรานใหญ่เอง ก็ยังยอมรับในความสามารถของเขา”

“จริงด้วย...”

ไชยยันต์เสริม อาการพูดของเขาเป็นไปในแง่ขบขันเสียมากกว่าเจตนาจะเข้าข้างดาริน

“เรื่องอื่นใดก็ช่างเสียเถอะ ลงมันได้บอกว่า ‘พระธุดงค์มาเข้าฝัน’ เมื่อไหร่ละก็เป็นได้เรื่อง กำลังภายในเกิดขึ้นทันทีไอ้ที่พวกเราไม่รู้ปวดขมองอับจนกันแทบตาย เจ้าแงซายก็จะรู้ขึ้นมาทุกที เสียแต่ว่ามันปล่อยให้พวกเรายำ่แย่เสียก่อน แล้วถึงจะฝันถึงพระธุดงค์ของมันทีหลัง ก็คงอีแบบนี้แหละ ที่เชษฐากำชับให้มันรีบ ๆ ฝันเสียก่อน ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้น”

มาเรียยังยิ้มอย่างไว้ท่าอยู่เช่นนั้น ทอดสายตาวาววามไปยังแงซายผู้นั่งสงบไม่ยอมสบตาใคร แล้วยักไหล่กับดารินนิดหนึ่ง พูดเรือย ๆ ว่า

“เมื่อคืนนี้ฉันก็ฝันไปเหมือนกัน ฝันเห็นพระธุดงค์องค์หนึ่งมาบอกกับฉันว่า ไอ้คนดงที่ชื่อแงซาย คนใช้ของเธอคนนั้นน่ะ มันคืออักษรศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยบอมเบย์เหลวไหลไปมากไหมที่ฉันฝันแบบนี้”

คำพูดของหล่อน ไม่มีความหมายอะไรในความรู้สึกของใครสักคนเดียว นอกจากจะเห็นว่ามาเรียพูดอะไรไร้สาระต่อปากต่อคำกับดารินเล่นไปตามเรื่อง แต่หมอดารินด่าอุบอิบออกมาเป็นภาษาไทยชนิดที่ให้พวกเดียวกันฟังรู้เรื่องโดยเฉพาะว่า

“พิษฮิสทีเรียมันขึ้นสมองน่ะซิ ถึงได้ฝันเลอะเทอะไม่เป็นภาษาอย่างนั้น ทำยวนดีไปเถอะ...จะตบให้หน้าหันสักวันเห็นจะไม่ช้าหรอก”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้ยินถนัด ถึงกับลืมตาโต สะดุ้งโหยงแทบจะหัวเราะออกมาดังๆ ไม่คิดฝันมาก่อนว่า **‘ดอกฟ้า’ ของเขา จะร้ายกาจเด็ดดวงเอาการถึงเพียงนั้น อย่างนี้ซิแม่คุณเอ๋ย ถึงจะสาใจ พอจะกำราบแม่สาวร่านสวาทอย่างมาเรียลงได้บ้าง คุณหญิงเอาจริง!!**

ไชยยันต์นั้น นั่งอ้าปากหวอ กะพริบตาปริบๆ นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าเพื่อนสาวจะดุเดือดถึงเพียงนั้น แต่ราชสกุลผู้เป็นพี่ชาย หันไปจ้องหน้าด้วยสายตาตำหนิ ดุมาเป็นภาษาไทยเช่นกันว่า

“เอาใหญ่แล้วนะ น้อย! เฉยๆ เถิดน่า ไปเอาเรื่องเอาราวอะไรกับเมย์ นิสัยเขาเป็นอย่างนั้นเอง พูดอะไรไปตามเรื่องไม่น่าจะเอามาเป็นอารมณ์”

“หมั่นไส้ค่ะ!”

น้องสาวกระแทกเสียงตอบสั้นๆ แล้วหันไปทางไชยยันต์บอกเสียงแค่นๆ ว่า

“สั่งสอนกันเสียมั่งซิ ไชยยันต์ บอกว่าอย่ายวนให้มากนัก ยัวะๆ ขึ้นมาเดี๋ยวก็ตะบันหน้าให้เท่านั้น จวนๆ มาหลายที

แล้วนะ ถือว่าตัวโตกว่าหรือยังไง ไอ้รูปร่างแบบนี้น่ะไม่เกี่ยงเลย เดี่ยวกันตัวต่อตัวก็ยังไหว”

เชษฐาร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ ในคำพูดของน้องสาว ส่วนไชยยันต์ตาเหลือก แล้วหัวเราะลั่น

“น้อย! ตายละ นี่กลายเป็นนักเลงไปตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่ เออแน่ะ! เอาจริงแฮะ ฉันไม่เคยเห็นเธอดุอย่างนี้มาก่อนเลยนี่”

“ก่อนนี้ก็ไม่ดุ ไม่ได้เป็นนักเลงหรอก แต่เดี๋ยวนี้เหตุการณ์มันบังคับเสียแล้ว เพราะถูกยั่วยวนมาตลอดเวลา พูดจาท่าทางขวางหูขวางตาอยู่เรื่อย เป็นเจตนาเสียด้วย ฮึ! เล่นกับใครไม่เล่น ไม่รู้จักดารินเสียแล้ว ขนาดไอ้หรั่งผู้ชายแท้ๆ มาทำยวนมากๆ ยังต่อยปากคอแหกมาแล้ว เตือนเสียนะไชยยันต์ คราวหน้าคราวหลังจะมาหาว่าฉันใจดำ โหดร้ายไม่ได้ อีแบบนี้มันต้องสั่งสอนด้วยกำปั้น พูดกันดีๆ คงไม่รู้สึกหรอก”

เจออเอาคนจริงเข้าแบบนั้น ไชยยันต์ชักหน้าเสีย ยิ้มกร่อย พูดเสียงเบาๆ มาว่า

“ใจเย็นน่าน้อยน่า เธอจะไม่สงสารเมย์บ้างหรอกหรือ คนกำพร้าลูกกำพร้าผัว แล้วเขาก็หัวเดียวกระเทียมลีบ ติดมากับคณะของเราด้วย”

“ทำไมฉันจะไม่สงสาร...”

ราชสกุลสาวพูดเสียงขุ่นๆ หัวเราะหึในลำคอ

“ก็ไม่ใช่เพราะฉันหรอกรึ ที่บอกให้พี่ใหญ่เอาตัวมาด้วยตอนที่ผัวตายน่ะ ทั้งสงสารทั้งเอ็นดู ปวดท้องร้องโอยๆ ก็อุตส่าห์ประคบประหงม เหมือนน้องสาวคนหนึ่ง พอเผลอดี

ด้วยเท่านั้น ยั่วโมโหเสียแล้ว ฉันเกลียดไอ้ปากเบะๆ ทำยักเอวยักไหล่ พูดจาให้มันก่อกวนหูอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้เสียจริง ไอ้สันดานผิวเผือกตาเขียวๆ จะสนิทสนมคลุกคลีร่วมเป็นร่วมตายกับเราได้ขนาดไหนก็ตาม นิสัยดั้งเดิมของมันก็ย่อมดหมิ่นผิวเหลืองอยู่ดีนั่นแหละ ต้องให้เห็นฤทธิ์เสียมั่งถึงจะเข็ด”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ เขามองสายตารู้ว่าดารินเอาจริง ไม่ได้เป็นการพูดเล่น และก็เคยเห็นฤทธิ์เพื่อนสาวมาแล้วยามโกรธ ขนาดพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์เองบทหล่อนโมโหขึ้นมาก็ยังจะเอากำปั้นประเคนใส่เขา ต้องช่วยกันจับตัวไว้แทบแย่ นับประสาอะไรกับมาเรีย ฮอฟมัน ส่วนจอมพรานนั้น เขาฟังวาจาที่พูดเสียงเรียบๆ ของดาริน แต่ความหมายเต็มไปด้วยความเผ็ดร้อนอย่างสาใจ...**นี่ มันต้องให้ได้ยังนี้!**...เขาคิดกับตัวเองพร้อมกับรอยยิ้มที่ซ่อนไว้มิดชิด **เสียดายอย่างเดียวเท่านั้น ที่น้องสาวคนสวยของนายจ้างพูดเป็นภาษาไทยในหมู่พวกเดียวกัน**

หล่อนควรจะพูดอังกฤษให้มาเรียผู้ทำหน้างง มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที ให้รู้เรื่องเข้าใจไว้เสียด้วย เขาก็อยากจะเห็นเหมือนกันว่า มาเรียจะวางหน้าอย่างไรหากฟังรู้เรื่อง แต่มาคิดอีกทีหนึ่ง ก็สงสารแม่ตาสีผักตบ หล่อนโดดเดี่ยวหัวเดียวกระเทียมลีบจริงๆ ในคณะนี้ อย่างมากก็มีแต่เพียงเจ้าทาสส่างปาหน้าเซ่อเท่านั้น

เป็นความโง่อย่างมหันต์ของมาเรียเอง ที่ทำอะไรให้ไม่เป็นที่พอใจของดาริน

เชษฐา วราฤทธิ์ เป็นบุคคลที่น่าเคารพเลื่อมใสที่สุด

เขาตำหนิน้องสาวของเขาอย่างรุนแรง เมื่อเห็นหล่อนแสดงอาการชิงชังเพื่อนร่วมคณะ ชี้แจงให้เห็นถึงสภาพอันไร้ญาติขาดมิตรของมาเรีย น้ำใจที่มีต่อหมู่คณะควรแก่การคบได้ และแจงให้น้องสาวเข้าใจว่า...หล่อนไม่มีเจตนาที่จะเหยียดหยามดูแคลนอะไร

“ไม่น่าที่จะต้องให้พี่พูดอะไรมาก น้อยเองก็มีการศึกษาดีเลิศแล้ว อย่าเอาสาเหตุเพียงเล็กๆ น้อยๆ มาเป็นเครื่องกินแหนงแคลงใจ และทำลายความรักสามัคคีออกไปเสีย พี่กล้ารับประกันได้ว่า ถ้าแม้น้อยตกอยู่ในระหว่างอันตรายถึงชีวิต คนอย่างเมย์อาจเอาชีวิตของตัวเองเข้าเสี่ยงแลกได้ ในเหตุการณ์คับขัน เขาจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของใครก็ได้ ในบรรดาพวกเราทุกคน แต่ในยามปกติ หนักนิดเบาหน่อยก็ควรจะมองผ่านให้อภัยเสีย เพื่อนแท้นั้น พิสูจน์ไม่ได้ในยามปกติสุขหรอกน้อย แต่ต้องพิสูจน์ในยามทุกข์ยากเข้าตาจน”

เมื่อนั้น ดารินผู้พลุ่งพล่านหงุดหงิด จึงเยือกเย็นลงยิ้มแจ่มใสขึ้น มาเรียทำหน้าตื่นเลิกลั่ก มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีอยู่เช่นนั้น แล้วเปรยออกมาอย่างอึดอัดใจว่า

“ทำไมทุกคนไม่พูดให้ฉันรู้เรื่องบ้าง...”

แล้วหล่อนก็จ้องหน้าดาริน

“มีอะไรหรือน้อย ฉันรู้สึกว่าเธอจะไม่พอใจอะไรฉัน ถ้าเป็นอย่างงั้นจริงละก็ ไม่ว่ามันจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ฉันขอ-โทษด้วย”

ดารินโอบแขนมากอดไหล่เมย์ไว้ ตบเบาๆ แล้วว่า

"ไม่มีอะไรหรอก ที่รัก ฉันโมโหขึ้นมา ฉันก็ด่าเธอไปงั้นเอง ความจริงฉันรักเธอมากนะ"

"ฉันก็รักเธอเหมือนกัน น้อย! แต่เธอด่าฉันเรื่องอะไร?"

มาเรียพด หน้ายังตื่นงงอยู่ตามเดิม ครานี้ดูน่าสงสารจริง ๆ ในสายตาของดาริน ไชยยันต์โพล่งออกมาว่า

"เมื่อตะกี้นี้ น้อยบอกว่าหมั่นไส้เธอมาก ที่พูดขวางหูเขา เขาอยากจะท้าเธอต่อย"

"โอ๊ววว์!" มาเรียร้องเสียงสูงลั่น ลืมตาโต แล้วหัวเราะแหลม "ฉันไม่สู้เขาหรอก ถึงสู้ก็สู้ไม่ได้ น้อยเตะเก่งจะตายไป เมื่อบ่ายนี่เตะฉันเสียจุก ยังเจ็บท้องอยู่นี่เลย"

ว่าแล้วหล่อนก็เอามือคลำท้องน้อยซีกซ้าย ทำหน้านิ่วคร่างเบา ๆ

ทั้งหมดไม่เพียงแต่ขบขันในอาการคำพูดของมาเรียเท่านั้น แต่ยังประหลาดใจอีกด้วย ต่างหันขวับไปทางหม่อมราชวงศ์สาวคนสวยเป็นตาเดียวด้วยความสงสัย

ดารินขมวดคิ้ว จุ๊ปากเบา ๆ "นังฆ้องปากแตก" หล่อนบ่นอุบอิบชักใจไม่ดีเมื่อเห็นพี่ชายจ้องเขม็งมา 'ธุระอะไรจะต้องแหกปากโพนทนาด้วย ประเดี๋ยวก็ความแตกเท่านั้น' หล่อนด่าในใจ

และก็จริงดังว่า เชษฐาถาม

"อะไรกัน น้อยไปทำอะไรเมย์ เมื่อบ่ายนี้?"

"ถามดูเองซิคะว่า ทำอะไร"

ดารินชักโมโหไร ๆ ขึ้นมาอีก หัวเราะอย่างถอนฉิว เชษฐาจึงหันไปถามมาเรีย หล่อนบอกพลางหัวเราะพลางว่า

“ฉันหยอกเล่นหน่อยเดียวเท่านั้น น้อยเอาเท้ายันเข้าให้แบบคิกบ๊อกซิ่ง หรือไม่ก็คาราเต้ ไม่ยักรู้มาก่อนว่าเก่ง ฉันเกือบจมน้ำตายแล้ว ตอนนั้นเราอยู่ด้วยกันในน้ำค่ะ พี่ใหญ่”

พี่ชายทำหน้าตื่นงง หันมามองน้องสาวอีกครั้งเหมือนจะขอคำอธิบาย ดารินก็เลยเสหัวเราะ กลบเกลื่อนว่า

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ เราเล่นกันน่ะ เมย์อยากอวดว่าตัวโตเรี่ยวแรงมากกว่า ก็เลยสอนให้รู้จักคนไทยเสียบ้าง”

“เรานะเหรอ เตะเขา?”

เชษฐาอัศจรรย์ไปหมด ขมวดคิ้ว ทำเสียงสูง

ดารินยิ้มไม่สนิทนัก ตอบอ้อมแอ้ม

“ก็แค่เอาเท้าแหย่เข้าไปเท่านั้นเอง”

“ร้ายจริง น้อยนี่...เราไปเรียนมาจากไหน”

“ก็ไม่เห็นจะต้องไปเรียนมาจากไหนนี่คะพี่ใหญ่ เกิดมาเป็นคนไทยใช้บาทาไม่เป็นก็เสียชาติเกิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนต่างชาติ”

“เด็ดแท้ ให้มันได้ยังงี้ซิ แม่คุณเอ๋ย ตั้งแต่เข้ามาป่านี่น้อยเก่งกาจเอาการนะ เก่งสารพัดอย่างเลย สมัยอยู่ในเมืองไม่เห็นมีเค้าสักนิด”

ไชยยันต์ร้องออกมาดังๆ

“ก็จะทำยังไงได้ล่ะ เหตุการณ์มันบังคับนี่ ป่าดงพงพีมันฝึกหัดฉันทุกอย่างแหละ ขืนมัวแต่กลัวดอกพิกุลจะร่วงอยู่ก็เสร็จกันเท่านั้น แม่นั่นอยากเล่นกับฉันแรงๆ ก่อน ฉันก็เอาให้มั่งซิ”

“แล้วยังไง เห็นคราง หงิงว่าเจ็บอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เราเตะเขาแรงแค่ไหน ประเดี๋ยวก็เป็นอะไรไปเท่านั้น”

เชษฐาถามอย่างเป็นห่วง แล้วสอบอาการมาเรีย ดารินก็ชิงบอกมาเป็นภาษาไทยเสียก่อนว่า

“ไม่เป็นอะไรมากนักหรอกค่ะ มารยาไปงั้นเองแหละ รับรองว่าสมรรถภาพในการสืบพันธุ์ไม่เสียไปหรอก”

รพินทร์เบือนหน้าไปกลั้นหัวเราะ เกือบจะปล่อยก๊ากออกมาดังๆ ส่วนไชยยันต์โคลงหัว บ่นว่า

“ไม่ไหวจริง น้อย เดี๋ยวนี้แก่นใหญ่แล้วนะ พูดจาอะไรไม่กระดากปากมั่งเลย”

“ทำไมจะต้องกระดากปาก ในเมื่อฉันไม่พูดคำหยาบช้าลามกอะไร แล้วฉันก็เป็นแพทย์ แฟนของเธอนั่นแหละสัปดี้สีปะดนนัก ระวังให้ดีเถอะ จะจับตัดต่อมฮอร์โมนออกเสียเอาให้หายพิเรนทร์เลยทีเดียว”

ไชยยันต์ลืมตาโพลง

“ฮ้า! ทำไมหรือ?”

“ไม่รู! ถามเอาเองเถอะ แฟนเราไม่ใช่หรือ?”

“อะไรกันน้อย แฟนเฟินที่ไหนกัน”

ไชยยันต์ร้อง ทำหน้าเก้อ ดารินค้อนนิดหนึ่ง

“ทำไมจะไม่ใช่แฟน เห็นอี๋อ๋อกันจะตายไป ระวังเหอะ ผีตาฮอฟมันจะตามมาหักคอเอา”

“ฮี้ แล้วกันซิน้อย...”

เพื่อนชายเอ็ดลั่น วางหน้าไม่สนิทนัก เชษฐาจุ๊ปากเบาๆ ยกมือขึ้นโบก

“พอกันที! จะเรียกมาปรึกษาเป็นงานเป็นการทะเลาะกันอยู่ได้ เมื่อไหร่จะเป็นผู้ใหญ่กันสักทีก็ไม่รู้ ทั้งน้อยทั้งไชยยันต์

รวมทั้งแม่มาเรียนั่นด้วย ยุ่งกันชะมัด รำคาญพิลึก อยากจะทะเลาะกัน ก็เชิญไปตั้งวงทะเลาะกันทางโน้น ฉันจะปรึกษางานกับพรานใหญ่เขา!”

ทั้งสองเงียบกริบลงทันที มาเรีย ฮอฟมัน ก็นั่งนิ่ง กลอกตาไม่กล้าปริปากอะไรอีก ทั้งๆ ที่คันปากยิบๆ อยากจะถามไชยยันต์ว่าดารินพูดอะไร

เชษฐาหันไปทางรพินทร์กับแงซาย ซึ่งตลอดเวลา เบือนหน้าออกนอกวงไปซ่อนยิ้ม

“ได้ข่าวจากไชยยันต์ว่า คุณให้แงซายทำธนูติดระเบิดไม่ใช่หรือ?”

นิ่งไปอึดใจ จอมพรานก็ก้มศีรษะลง รับเบาๆ ว่า

“ครับ”

ท่านหัวหน้าคณะมีสีหน้าไตร่ตรองลึกซึ้ง มองหน้าพรานใหญ่กับอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงอยู่ครู่หนึ่ง รพินทร์คิดว่าอดีตท่านทูตทหารบกนายจ้างจะถามถึงเหตุผล ซึ่งเขาก็รู้สึกอึดอัดในการจะตอบ แต่แล้วกลับปรากฏว่า เชษฐาไม่ได้ถามอย่างที่เขาคิด

เชษฐามีคุณลักษณะอันสุขุม ชาญฉลาด เช่นนี้มาตลอดเวลาแล้ว เมื่อเกิดปัญหาอะไรขึ้น เขามักนิ่งคิดและไตร่ตรองเงียบๆ อยู่ในใจเสมอ ซึ่งบุคลิกเช่นนี้ คนอย่างรพินทร์เคารพยำเกรงน้ำใจยิ่ง

มันแสดงให้เห็นถึงความรอบรู้และเท่าทันอยู่เสมอ

สำหรับดารินนั่น หูผึ่งหน้าตื่นขึ้นในทันทีนั้น อันเป็นธรรมดาของผู้หญิงที่จิตอ่อนไหว และมักตื่นง่าย

“แงซายทำธนู ติดระเบิด?...”

หล่อนทวนคำเสียงสง จ้องหน้ารพินทร์กับองครักษ์ประจำตัวเขม็ง ลืมเรื่องใดเสียหมดสิ้น

“คุณเป็นคนสั่งหรือ รพินทร์?”

“ครับ”

“ทำไม?”

“ไม่ต้องถามหรอก น้อย! เขาต้องมีเหตุผลของเขา”

พี่ชายขัดมา หยิบซิการ์จากกระเป๋าเสื้อออกมากัดปลายช้า ๆ

“เสร็จเรียบร้อยแล้วยัง?”

ประโยคหลังเขาถามไปทางแงซาย

“ธนูกับคันเสร็จแล้วครับนายใหญ่ แต่ระเบิดยังไม่ได้ติด”

“ถ้างั้นก็ไปจัดการเสียให้เรียบร้อยทั้งหมด เดี๋ยวนี้เลยไป! ไชยยันต์ เรื่องนี้เป็นหน้าที่ของแก ทำ ‘ศรพรหมาสตร์’ ให้ ‘พระรามแงซาย’ ของเราหน่อย

สิ่งที่รพินทร์กริ่งเกรงว่าจะเกิดเป็นปัญหาขึ้น ก็หมดสิ้นข้อปัญหาไปอย่างง่ายดายที่สุด สำหรับนายจ้างผู้ปรีชาฉลาดและทันต่อเหตุการณ์ของเขา

จอมพราน ไชยยันต์ และแงซายลุกขึ้นยืนในทันที นั้น ไปช่วยกันจัดการเกี่ยวกับลูกธนูตามคำสั่ง เชษฐา ดาริน และ

มาเรียก็ตามมาล้อมดูอยู่ด้วย เมื่ออดีตนายทหารปืนใหญ่ลงมือดำเนินการ ทั้งสามคนหารือกันเบา ๆ

“ต้องการจะให้ระเบิดภายในเวลาเท่าไหร่?”

ไชยยันต์ถาม รพินทร์หันไปสบตาแงซาย ซบซิบกันอยู่ครู่ ก็หันมาบอกว่า

“สิบห้าวินาทีครับ คุณไชยยันต์”

“ไม่ช้าไปหน่อยหรือผู้กอง?”

“ไม่หรอกครับ เราต้องกะเวลาเผื่อสำหรับการเหนี่ยวสาย และเวลาที่ธนูวิ่งแหวกอากาศเข้าหาเป้าหมาย ในระยะที่ห่างพอสมควรด้วย นับตั้งแต่เริ่มจุดชนวนจนถึงเวลาที่ธนูพุ่งออกจากแหล่ง อย่างน้อยก็กินเวลาเข้าไปเกือบ 5 วินาทีแล้ว เจ็ดวินาทีเราให้สำหรับธนูพุ่งไปในอากาศ อีกสามวินาทีเป็นเวลาระเบิดหลังจากถึงเป้าหมาย ระยะยิงอยู่ในราว 30 ถึง 50 เมตร”

“ธนูของแงซาย ทำไมถึงวิ่งแบบสโลโมชั่นถึงเพียงนั้น 30 ถึง 50 เมตร ธนูอะไรใช้เวลายิงตั้ง 7 วินาที”

ดารินขัดขึ้น ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เข้าใจอะไรแจ่มแจ้งนัก

“ดอกธนูติดระเบิดถึงครึ่งปอนด์ ถ่วงหนักมาก การยิงจำเป็นต้องใช้วิถีโค้ง ไม่สามารถจะยิงในวิถีราบได้ อีกอย่างหนึ่งต้องเผื่อความปลอดภัยไว้ให้ผู้ยิงด้วย พลาดพลั้ง ธนูตกใกล้เกินไป คนยิงยังมีเวลาพอที่จะหลบรัศมีระเบิดได้ทัน”

นักมานุษยวิทยาเลือดราชสกุลพยักหน้า

“รอบคอบดีมาก แต่ทำไมถึงไม่บอกมั่งว่า เป้าหมาย ‘พระราม’ แงซายของเราจะยิง คืออะไร?”

“ผมก็ยังไม่ทราบแน่เหมือนกันครับ อาจเป็น ‘ยักษ์เมืองลงกา’ ก็ได้”

“บ้า! คนยิ่งใจไม่ดีอยู่ด้วย พูดเป็นเล่นไปได้...ไชยยันต์ชีวิตของแงซายอยู่ในมือของเธอนะ ติดระเบิดให้รอบคอบรัดกุมที่สุด เธอทำพลาดแม้แต่นิดเดียว แงซายกลายเป็นผงทีเดียว”

“เชื่อมือเถอะน่า เคยทำมาก่อนแล้วนี่นา ประเดี๋ยวจะให้เจ้าตัวเขาทดลองน้ำหนักของลูกธนูดูว่า พอจะยิงไปได้ไหม เรามีเวลาแก้ไขปรับปรุงสมดุล จนกว่าจะใช้การได้ดี เป็นที่พอใจของคนยิงทีเดียว”

“ใครจะเป็นคนจุดสายชนวน ให้แงซาย” เชษฐาถาม

พรานใหญ่ไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มกร้าน ๆ

ดารินพูดเบา ๆ แทนมาให้ว่า

“ความจริงใครเป็นคนติดระเบิด คนนั้นก็ควรจะเป็นคนจุดชนวน ยุติธรรมดีที่สุด ทำระเบิดไม่ดี คนยิงตาย คนทำก็จะได้ตายตามไปด้วย”

ไชยยันต์หัวเราะ

“ฮี่โธ่ ยังได้นะ น้อย ฉันน่ะไม่เกี่ยงเลย ฉันเป็นคนจุดชนวนให้แงซายก็ได้”

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็หันไปทางแงซาย ผู้สงบสำรวมตบไหล่แรง ๆ

“ว่ายังไง แงซาย ฉันเข้าทีมร่วมกับแกนะ”

ริมฝีปากได้รูปนั้น แย้มออกเล็กน้อย แล้วแววตาเป็นประกายสุกใสทั้งคู่ ก็แลนิ่งไปทางพรานใหญ่ ปากตอบไชยยันต์ว่า

“นายทหารติดระเบิด ผู้กองเป็นคนจุดชนวน แงซายเป็นคนยิง นั่นยุติธรรมที่สุดแล้ว”

“ทำไม แกไม่ไว้ใจฉันรึ?”

“หามิได้ ถ้าไม่ไว้ใจ ผมจะไม่กล้ายิงดอกธนูที่นายทหารทำให้ แต่ผมรู้ดีว่า ในวินาทีที่สำคัญที่สุด ผู้กองรพินทร์ต้องการทำงานอยู่ใกล้ชิดกับผม”

จอมพรานแยกเขี้ยว

“หรือจะพูดให้ตรงก็คือ ถ้าจะตายดับกันลงไปเมื่อไหร่ละก็ แกไม่ยอมให้คนอื่นตายร่วมกับแกหรอก จะต้องลากเอาฉันเข้าไปร่วมกับแกด้วย ฉันรู้มานานแล้ว ไอ้วิธีเอาโซ่ผูกติดมือของแกแบบนี้ แกจะผูกฉันอยู่คนเดียว คนอื่นแกไม่ต้องการหรอก”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงวางหน้าเฉย ไม่ตอบว่ากระไรทั้งสิ้น

เชษฐาหัวเราะเบาๆ แล้วว่า

“แงซายมีเหตุผลที่จะเลือกคน สำหรับการทำงานคู่กันชนิดนี้ มันอาจพิจารณาเห็นแล้วว่า ในบรรดาพวกเราทุกคนไม่มีใครที่จะคล่องแคล่ว และรู้มือเข้าถึงมันได้เท่าคุณ การจะทำงานแบบทีมเวิร์กชนิดนี้ คู่ทำงานจะต้องทันกันในทุกด้าน ลำพังเพียงแต่จุดสายชนวนใครก็จุดให้แงซายได้ทั้งนั้น แต่ระหว่างคนจุดสายชนวนกับคนยิง จะต้องไม่มีอะไรมาเป็นข้อกังวลมัวห่วงถึงกันด้วย ทั้งสองคนต้องฝีมือทัดเทียมกัน ไม่งั้นจะเกิดการพะว้าพะวังขึ้น ทำงานไม่ถนัด ผมเห็นด้วยกับแงซายว่า ไม่มีใครจะจุดชนวนได้ดีไปกว่าคุณ และก็เคยทำสำเร็จผล

งดงามมาแล้วที่หล่มช้าง ขืนผิดฝาผิดตัวมันจะขลุกขลักขึ้นในเวลาจำเป็นมาถึง”

มาเรียไม่เคยเห็นลูกธนูขนาดใหญ่ ดัดแปลงติดระเบิดมาก่อน นอกจากเคยได้ยินได้ฟังการบอกเล่าจากคณะสมัยที่เผชิญกับงูใหญ่ที่หล่มช้าง หล่อนจึงเฝ้าจับตามองอย่างสนใจที่สุด หยิบคันธนูซึ่งแงซายทดลองขึ้นสายไว้เรียบร้อย สูงแทบท่วมหัว ขึ้นมาทดลองน้าวสายแล้วเบ้ปาก หล่อนขยับง้างได้นิดเดียวเท่านั้น

“โอ! ก๊อด!!...มันใหญ่โตมโหฬารเหลือเกินนี่ นอกจากแซมซั่นแล้ว ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าใครจะเหนี่ยวสายธนูนี่ได้”

“มีซิ เฮอร์คิวลิส แงซายนี่ยังไง”

ดารินตอบโดยเร็ว พยักหน้าไปทางองครักษ์ของหล่อนอย่างภาคภูมิใจ มาเรียมีสีหน้าไม่สู้จะแน่ใจนัก ทดลองเหนี่ยวอีกหลายครั้งแล้วโคลงหัว

“หนักเกินไป เห็นจะไม่ต่ำกว่า 80 ปอนด์ทีเดียวนี่สำหรับกำลังเหนี่ยว แงซายเธอยิงมันได้แน่หรือ?”

แงซายไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มนิดหนึ่ง เชษฐารับคันธนูไปจากมาเรียลองเหนี่ยวดูบ้าง แล้วเป่าลมออกจากปาก

“หนักมากจริงๆ นั่นแหละ แต่ก็เห็นจะไม่มีปัญหาอะไร แงซายเคยยิงมาแล้ว ที่เราควรจะเชื่อก็คือ...เขาเป็นคนทำมันขึ้นมาด้วยมือเอง ถ้ายิงไม่ได้เขาจะทำมันขึ้นมาทำไม ว่าแต่แกทดลองยิงธนูอันใหม่ของแกนี่แล้วหรือยัง แงซาย”

“ทดลองแล้วครับ นายใหญ่ ทดลองด้วยดอกธนูติดท่อนไม้ กะน้ำหนักให้พอดีกับที่เราจะติดระเบิด มันส่งลูกออกจากแหล่งไปได้ไกลและแม่นยำดีทีเดียว”

เชษฐาพยักหน้าอย่างพอใจ

“ความจริง ฉันควรจะให้แกทดลองยิงให้ดู เหมือนคราวที่เราทดลองกันที่หล่มช้าง เพื่อเห็นด้วยตาตนเองเสียให้ชัด แต่เอาเถอะ ฉันเชื่อมือแก แต่รู้สึกว่าธนูคันนี้จะใหญ่กว่าคันเก่ามากนะ”

ท่านหัวหน้าคณะ เป็นคนสังเกตอะไรได้ละเอียดถี่ถ้วนเสมอ แงซายสบตารพินทร์แวบหนึ่ง จอมพรานก็ฝืนยิ้มตอบว่า

“ครับ ใหญ่กว่าคันเก่า กำลังส่งก็มากกว่าด้วย เฉพาะลูกของมันเปล่าๆ ผมคิดว่าขนาดช้างธรรมดาถ้าถูกเข้าก็เห็นจะไม่รอด ผมเห็นแงซายทดลองแล้วกับต้นยางเมื่อใกล้ค่ำนี้ ขณะที่ลูกธนูพุ่งเข้าปักลำต้นไม้เนื้อแข็ง ประมาณ 5 นิ้วของปลายธนูฝังทะลุเข้าไปในเนื้อไม้ ส่วนก้านที่เหลือ ทั้งๆ ที่เป็นไม้ไผ่แข็งทั้งลำ ซึ่งไม่สามารถจะทะลุตามหัวธนูเข้าไปได้หักแหลกกระเด็นไปเพราะอำนาจปะทะอย่างรุนแรง เหลือแต่ส่วนปลายที่หักเสียบจมเสมอกับผิวลำต้น”

“โอ้โฮ!”

คณะนายจ้างลืมตากว้าง อุทานออกมาพร้อมกันอย่างตกใจ

“นี่ถ้าถูกคน ก็คงทะลุผ่านลำตัวเลยออกอีกด้านหนึ่งไปเลยซิ” ไชยยันต์ร้อง

“สงสัยอยู่ครับ แรงน่ากลัวเหลือเกิน ผมก็แทบไม่เชื่อ

สายตา ขณะที่แงซายยิงให้ดู ธนูเพื่อการกีฬาหรือธนูล่าสัตว์ทั่วๆ ไปเทียบกับธนูของแงซายคันนี้ไม่ได้เลย ถึงปืนฉมวกที่ใช้ยิงด้วยแก๊สสำหรับปราบสัตว์น้ำ ผมเคยมาทดลองยิงต้นไม้ดูบนบก ก็ยังไม่แรงเท่า”

“ถ้างั้นไอ้เสือนี่ใช้วิธียิงธนูของมันด้วย ‘กำลังภายใน’ เสียแล้ว ปกติธรรมดาใครจะมีกำลังน้าวสายเหนี่ยวคันธนูได้แรงถึงเพียงนั้น...แงซาย แกยิงเข้าไปได้ยังไง?”

ประโยคสุดท้าย ไชยยันต์หันไปถามจอมพเนจร

ไม่มีคำตอบจากแงซาย นอกจากยิ้มชนิดยิงฟันขาวแบบที่ทุกคนเห็นจนชินตา หยิบลูกธนูที่ไชยยันต์ติดระเบิดเรียบร้อยแล้วลูกหนึ่งขึ้นมาวางชั่งหาสมดุลจุดศูนย์ถ่วงบนก้านนิ้ว ตาเป็นประกายลุกวาว

มาเรียกำลังสูบบุหรี่ไฟแดงวาบๆ อยู่ข้างหน้า รีบกระถดถอยหลังออกไปทันทีอย่างขนหัวลุก เมื่ออดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงค่อยๆ ใช้นิ้วยกก้านธนูดอกนั้นชูขึ้นสูง ตาจับเขม็งอยู่ที่ธนูบนก้านนิ้วนั้น พร้อมกับรอยยิ้มที่สยายกว้างออกไปอีกจนดูเป็นแยกเขี้ยว ดารินกับเชษฐาก็ก้าวถอยหลังออกไปโดยไม่รู้สึกตัว

“อย่าล้อเล่นนะโว้ย แงซาย ไอ้ที่ตั้งอยู่บนปลายนิ้วแกนั่นนะอำนาจมันพอที่จะถล่มตึกลงไปได้ทั้งหลังทีเดียว”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ บอกมาเสียงแหบแห้ง

แงซายหัวเราะกร้าวในลำคอ เดาะลูกธนูติดระเบิดลอยขึ้น

แล้วคว้าไว้ในกำมือกระชับแน่นอย่างพอใจ รพินทร์เฝ้าสำรวจจับดูอาการคนใช้พิเศษของดารินเงียบ ๆ ก็ถามมาแผ่วเบาว่า

“ใช้ได้ไหม น้ำหนักได้ส่วนหรือเปล่า มีอะไรจะต้องแก้ไขบ้าง?”

“จุดศูนย์ถ่วงและสมดุลเยี่ยมที่สุดแล้ว ผู้กอง ผมรับรองได้ว่ามันจะวิ่งแหวกอากาศไปได้อย่างเที่ยงตรงที่สุด”

จอมพรานหันมาทางอดีตนายทหารปืนใหญ่ ยิ้มให้พร้อมกับบอกว่า

“เอาละครับ ใช้ดอกแรกนี่เป็นมาตรฐาน สำหรับดอกอื่น ๆ พยายามให้ส่วนสัดและจุดศูนย์ถ่วงใกล้เคียงกันที่สุด ผมว่าไม่ต้องมากหรอก สักสี่ดอกก็พอ”

“ตกลง คุณกับแงซายช่วยกันตรวจสอบน้ำหนักส่วนสัดเอาเองก็แล้วกันนะ ผมจะติดให้ตามที่บอกนี่แหละ แต่ถ้ายิงออกไป มันตกปุลงตรงหน้าของคนยิง ก็อโหสิก็แล้วกัน”

“พูดบ้า ๆ ไชยยันต์” ดารินร้องเสียงเขียวมา

เพียงอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ธนูติดระเบิดชนิดร้ายแรงก็สำเร็จเรียบร้อย แงซายตรวจสอบทุกดอกจนแน่ใจที่สุด เชษฐาคอยสอบถามและคุมดูอยู่ใกล้ชิดตลอดเวลาจนกระทั่งทุกอย่างเรียบร้อย ก็สั่งให้ทุกคนเตรียมพักผ่อนเพื่อเอากำลังไว้สำหรับการเดินทางวันรุ่งขึ้น

แล้วต่างก็แยกย้ายกันออกไปเตรียมเข้านอน ยกเว้นแต่พวกเวรยาม รพินทร์หาโอกาสเข้ามาใกล้ไชยยันต์ กระซิบ

"เรียบร้อยครับ ผมสั่งบุญคำไว้แล้ว เวรใกล้รุ่งแกจะตื่นขึ้นมาอยู่ยามคู่กับเมย์"

"ให้มันได้อย่างนี้ซิ ทูนหัว!"

ไชยยันต์กระหยิ่มยิ้มย่อง แทบจะโผเข้ากอดเขา อยากจะฉุดเขาไว้พูดคุยอะไรส่วนตัวด้วยอีก แต่พรานใหญ่ปลดแขนออก เอียงหน้ามาบอกว่า

"นอนเอาแรงไว้เถิดครับ ขออวยพรให้โชคดี"

กล่าวจบ เขาก็เดินผละจากไปโดยเร็ว ตรงไปยังกลุ่มพรานพื้นเมือง เรียกเข้ามารวมหัวประชุม เพื่อย้ำให้ทุกคนทราบถึงกำหนดการเดินทางพรุ่งนี้

เชษฐา ภายหลังจากสั่งการทั้งหลายแหล่เสร็จสิ้นลง แล้ว ตัวเขาเองก็เข้ายึดที่นอน หลับไปในทันทีโดยไม่สนใจอะไรอีก เขาจะต้องตื่นขึ้นเป็นยามที่สอง ถัดจากรพินทร์คืนนี้ จอมพรานได้เวรยามหัวค่ำอันเป็นยามแรก

ดารินนั้นเป็นยามถัดจากไชยยันต์ขึ้นไปติดต่อกับมาเรียบัดนี้ ราชสกุลสาวนั่งกอดเข่าอยู่บนที่นอนของหล่อน มาเรียนอนหงายเหยียดยาวอยู่ข้างๆ แหม่มสาวนอนลืมตาโพลงอยู่เช่นกัน

"ไม่นอนหรือน้อย?"

เพื่อนสาวสะกิดถามมาเบาๆ ดารินหันไปดูแล้วฝืนยิ้มถอนใจเบาๆ

"สงสัยจะหลับยากเสียแล้ว คืนนี้"

หล่อนสารภาพ มาเรียพลิกกายนอนพังพาบ เท้าศอกทั้งสองลงกับพื้น ชันคอขึ้น

“กังวลอะไรหรือ ที่รัก?”

ทั้งสองพูดกันในลักษณะกระซิบกระซาบ

“เธอคิดอย่างฉันบ้างไหม เมย์...?”

“คิดอะไร?”

“ทำไมแงซายกับพรานใหญ่ จึงต้องทำธนูติดระเบิดขึ้นในคืนนี้?”

“ฉันก็สงสัยเหมือนกัน”

“อย่างที่เคยเล่าให้ฟังแล้ว ครั้งหนึ่ง ที่หล่มช้าง พวกเราใช้ธนูแบบนี้เพื่อปราบงูใหญ่...เหตุการณ์ในครั้งนั้นเหมือนภาพฝันร้ายของพวกเราทุกคน และฉันขอภาวนาอย่าให้ประสบเหตุการณ์ทำนองเดียวกันนั้นขึ้นอีกเลย มันน่ากลัวเหลือเกิน ฉันรู้สึกว่าพวกผู้ชายเขาจะรู้กันนะ แต่เขาปิดเราสองคนไว้”

“อาจเป็นการเตรียมไว้เพื่อไม่ประมาทก็ได้”

ดารินเม้มริมฝีปากแล้วสั่นศีรษะน้อย ๆ ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง

“ไม่ใช่เพียงเพื่อความไม่ประมาทหรอก มันจะต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างทีเดียว ฉันรู้นิสัยพรานใหญ่ เขาไม่ใช่คนที่ตื่นต่ออะไรง่าย ๆ นี่มันแปลว่าเขาจะต้องได้ระแคะระคายอะไรอย่างเชื่อได้แน่ และมันจะต้องใกล้ตัวพวกเราที่สุดด้วย บรรยากาศ มันชักจะไม่ชอบกลเสียแล้ว ฉันสังหรณ์อย่างไรบอกไม่ถูก เมื่อเช้านี้...”

ดารินพูดค้างไว้เพียงแค่นั้น มาเรียชันคอสูงขึ้นอีก จ้องหน้าเขม็ง

“ทำไม?”

“ตอนที่เราไปดูซากของไดโนเทเรี่ยม เธอไม่ได้ไปด้วย แล้วกลับมาเราก็ลืมเหตุการณ์นั้นเสีย ไม่ได้เล่าให้เธอฟังด้วย”

คราวนี้มาเรียลุกขึ้นนั่งทันที เอื้อมมือมาจับแขนหล่อนไว้ถามเร็วปรื๋อ

“มีอะไรหรือ น้อย?”

“ไดโนเทเรี่ยมขนาดใหญ่ที่สุดสองตัว มีรอยอะไรมากินไว้ กินเข้าไปเกือบหมดทั้งสองตัว เหลือแค่หัวกับปลายเท้า เศษเนื้อกระจายเรี่ยราดไปทั่ว บางส่วนขึ้นไปแขวนติดอยู่กับยอดไผ่และป่าไผ่รอบด้านล้มทลายเป็นทาง เหมือนเครื่องบินไอพ่นชนก่อนตก เราพยายามลงความเห็นกันว่า ฝูงเสือหรือมิฉะนั้นก็หมาป่าจำนวนมากมารุมกินไว้ผสมกับพวกแร้งซึ่งเป็นต้นเหตุให้เศษเนื้อ ลอยขึ้นไปติดค้างอยู่บนยอดไม้สูง แต่...”

“อะไร?”

“เราพบรอยเท้าสองข้าง แต่ละข้างเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 6-7 เมตร รอยนี้แงซายเป็นคนค้นพบและชี้ให้พวกเราดู เราก็ลงความเห็นกันอีกว่า มันน่าจะเป็นรอยปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของสภาพป่าเสียมากกว่า และฉันก็อยากจะคิดเช่นนั้นตลอดไปเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นธนูติดระเบิดของแงซายที่ทำขึ้นในคืนนี้”

มาเรียชะงักนิ่งไปครู่ใหญ่ ตาเบิกโพลงในเงามืดสลัว

“ฟังเสียงไพรวัลย์เขาว่าอย่างไรบ้าง ตอนที่เห็นรอยตีนนั้นเข้า”

“ฉันอ่านความรู้สึกแท้จริงเขาไม่ออกหรอก แต่เขาก็คล้อยตามความเห็นของเรา ไม่ได้แสดงอะไรกระโตกกระตากเลย นิสัยเขาเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว มักจะไม่บอกอะไรกับพวกเราตามตรง แต่เดี๋ยวนี้มันควรจะพิสูจน์ได้ชัดว่า เขาจะต้องมีความเห็นอย่างเดียวกับแงซายนั่นแหละ มิฉะนั้นทำไมเขาจึงจะสั่งให้แงซายทำธนูขึ้น”

“ลักษณะรอยตีนเป็นอย่างไร?”

ดาริน วราฤทธิ์กัดริมฝีปาก บังเกิดอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาว ตะครั่นตะครอขึ้นมาอย่างไรบอกไม่ถูก เนื่อหวนคิดไปถึงเหตุการณ์ตอนที่หล่อนไปเห็นร่องรอยประหลาดปรากฏอยู่ยังบริเวณชากชางไดโนเทเรี่ยน

“เธอรู้อยู่แล้ว เมย์ ฉันไม่ชำนาญนักหรอก ในด้านสังเกตหรืออ่านรอย แต่เฉพาะเท่าที่เห็นด้วยสายตานั้น ถ้าหากมันเป็นรอยเท้าของสัตว์ชนิดหนึ่งจริง เจ้าของเท้าก็จะต้องตัวใหญ่มหึมาน่ากลัวมากทีเดียว ส่วนสัณฐานลักษณะของอุ้งเท้า ฉันก็บอกไม่ถูก มันคล้ายๆ รอยเท้าของสัตว์เลื้อยคลานประเภทตะเข้ หรือตะกวดอะไรงั้นแหละ มีรอยเล็บด้านหน้าด้วยสามเล็บ แต่มีรอยเท้าอยู่สองข้างเท่านั้น ราวกับว่ามันจะเดินมาด้วยสองขา ช่วงว่างระหว่างรอยข้างหนึ่งกับอีกข้างหนึ่งห่างกันมาก

เสียดายที่เธอไม่ได้ไปเห็นด้วยตาเอง บางทีเธออาจสันนิษฐานได้ถูกว่า มันเกิดจากรอยเท้าสิ่งมีชีวิตหรือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอะไรสักอย่างหนึ่ง”

มาเรียเบิกตา ทำท่าเหมือนจะคิดอยู่ครู่หนึ่งก็สั่นหน้าครางออกมาว่า

“โน!...”

แล้วหล่อนก็ก้มตัวลงนอนตามเดิม บอกต่อมาว่า

“อย่าไปคิดอะไรกังวลอยู่เลยน่า น้อย นอนเถอะ พรุ่งนี้เราจะต้องกรำหนักกันอีก ฉันเองจะต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่แล้วก็อยู่ยามไปจนตลอดรุ่งสว่างเลย”

“เธอนอนเถอะ ไม่ต้องห่วงฉันหรอก”

ดารินบอก พร้อมกับขยับตัวลุกขึ้น เดินออกจากบริเวณที่นอนอย่างแผ่วเบา มาเรียไม่เอ่ยอะไรอีก เอามือทั้งสองประสานไว้บนทรวงอกแล้วหลับตาลงง่าย ๆ มีอาการเหมือนจะหลับไปในทันทีนั้น

ราชสกุลสาวออกมายืนอยู่ริมก้อนหิน นอกบริเวณ หลังคาพลาสติกขึงกั้นน้ำค้าง สูดอากาศอันเย็นฉ่ำยามค่ำ ซึ่งกรุ่นไปด้วยกลิ่นไอของไพรพฤกษ์แวดล้อมรอบตัว กวาดสายตาไปรอบ ๆ ท่ามกลางแสงไฟวับแวมจากกองเพลิงหลายกองที่ก่อไว้ พรานใหญ่ยังนั่งอยู่กลางวงแวดล้อมของพวกพรานพื้นเมืองของเขา พูดอะไรกันพึมพำ ส่วนไชยยันต์ก็เข้าประจำที่นอนแล้วโดยเบียดขนาบอยู่ทางด้านซ้ายของเชษฐา ทำให้ความสังเกตอันถี่ถ้วนละเอียดอ่อนของหล่อนพบความผิดปกติเล็กน้อย

เท่าที่หล่อนจำได้นั้น...ไชยยันต์มักจะต้องนอนริมสุดด้านขวาติดกับมาเรียทุกครั้งไป และรพินทร์นั้น ถ้าถึงเวรจะเข้านอนระยะหลังๆ นี่ตั้งแต่เหตุการณ์เป็นปกติสงบสุข เขามักจะแยกไปนอนต่างหากกับพวกพรานพื้นเมืองของเขา หรือมิฉะนั้น ก็จะนอนกันทางด้านซ้ายของเชษฐาไว้ แต่มาคืนนี้ดูแปลกไปที่ไชยยันต์เลือกไปนอนตรงนั้นเสีย คล้ายๆ เจตนาจะนอนให้ห่างมาเรีย ทว่าราชสกุลสาวก็ไม่ได้เฉลียวฉลาด หรือเกิดความสงสัยอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่เห็นว่าเพื่อนชายย้ายที่นอนผิดตำแหน่งไปเท่านั้น

ห่างออกไปจากกลุ่มของพรานใหญ่ ซึ่งบัดนี้กำลังประชุมลูกน้องอยู่ แงซายนั่งง่วนอยู่กับคันธนูของตนเองตามลำพังทางกองไฟรอบนอกปลายสุดก่อนจะลงจากเนินที่พักลงไป เจ้าคนใช้พิเศษของหล่อนมีบุคลิกประจำตัวของมันเช่นนั้นแต่ไหนแต่ไร ถ้าไม่จำเป็น มันไม่ยอมรวมกลุ่มสุงสิงกับใคร นอกจากจะแยกโดดเดี่ยวออกไปเพียงคนเดียว

ดารินเดินตรงเข้าไปที่องครักษ์ประจำตัวของหล่อนทันที

แงซายกำลังเหลาแต่งปลายด้านหนึ่งของคันธนู ซึ่งบัดนี้ถอดสายออกชั่วคราวอย่างประณีตระมัดระวัง พอเงยขึ้นเพราะเสียงฝีเท้าก็พบว่านายหญิงมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ห่างเพียงวาเดียว จึงยิ้มรับแสงไฟแลบเลียอยู่ในกอง สาดสีแดงเรื่อ จับใบหน้าประดุจนักรบโรมันดวงนั้นเป็นมันละเลื่อม

“นายหญิงมีอะไรจะให้แงซายรับใช้?”

“บอกฉันตามตรงได้ไหม แงซาย ธนูอันนั้นเธอจะเตรียมไว้สำหรับยิงอะไร?”

นายหญิงถามตรงๆ ด้วยเสียงเป็นงานเป็นการ

“ผมยังไม่ทราบแน่เหมือนกันว่าจะยิงอะไร”

เจ้าคนดงพเนจรตอบอย่างสงบ สำรวม สุภาพและก็หน้าตายอย่างยากที่จะให้อ่านความรู้สึกภายในได้ ตามแบบฉบับที่หล่อนเห็นจนเคยชิน

“ไม่รู้แล้วทำขึ้นมาทำไม?”

หล่อนซัก จ้องตาเขม็ง

แงซายใช้เข่าทดลองดัดช่วงกลางของคันธนู เหมือนจะโน้มหาน้ำหนัก พลางเหลือบตาขึ้นสบนายหญิงแวบหนึ่ง

“ผู้กองเป็นคนใช้ให้ผมทำ”

“นี่หมายความว่า ไม่ได้เป็นเจตนาของเธอเองเลยหรือ”

เจ้าคนใช้พิเศษสันศีรษะช้าๆ ดารินจ้องหน้าอย่างคลาง-แคลงใจ หล่อนหันกลับไปดูทางด้านที่พรานใหญ่นั่งอยู่อีกครั้ง เห็นเขายังอยู่กลางแวดวงของพรานพื้นเมืองตามเดิม จึงถามต่อมา

“แล้วเขาบอกเธออย่างไรบ้าง ในการที่ใช้ให้ทำธนูอันนี้ขึ้น?”

ไม่มีวี่แววใดๆ จากสีหน้าอันวางซื่อนั้นให้หล่อนค้นพบ

“เขาไม่ได้บอกอะไรกับผม...”

เสียงห้าวทุ้มตอบ

“สั่งแต่เพียงให้ผมทำธนูคันนี้ขึ้น ให้เหมือนกับตอนที่เคยใช้ที่หลวงช้าง ผู้กองเป็นคนไม่ประมาท นายหญิง เขาอาจสั่งให้ผมเตรียมไว้เพื่อความจำเป็นที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งไม่แน่ว่าจะเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไหร่ในอนาคตข้างหน้า นายหญิงสงสัยอะไรก็ไป

ถามเขาเองจะเหมาะกว่าแงซาย ผมเพียงแต่ปฏิบัติตามคำสั่งของเขาเท่านั้น”

“เขาคงไม่อยากจะบอกความจริงกับฉันนักหรอก”

ดารินพูดเบา ๆ ล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเกตหยิบซองบุหรี่แล้วสลัดออกมาตัวหนึ่งถือคลึงอยู่ในนิ้ว ท่าทางตริตรอง ต่อมาก็กดซิปโป้ประจำตัวสว่างวูบ ลนต่อกับบุหรี่พ่นควันกระจายไปกับสายลมอันเยือกหนาวคราวค่ำ มือยังขยับฝาครอบไลท์เตอร์ปรากฏเสียงดังเป็นจังหวะอยู่เช่นนั้น

“ฉันคิดว่าเธอควรจะรู้กันกับรพินทร์นะ ไม่งั้นก็คงไม่สมคบคิดกันแบบนี้หรอก”

“ผมเรียนนายหญิงแล้ว การทำธนูคันนี้ขึ้นมา เป็นความต้องการโดยตรงของผู้กองเอง”

“แล้วในด้านความคิดส่วนตัวของเธอเองล่ะ เธอคิดอย่างไรในการที่พรานใหญ่สั่งให้เตรียมธนูติดระเบิด?”

แงซายกำลังจะจำนน อึกอักหาคำตอบไม่ถูกอยู่ในลำคอ แต่แล้วก็พยักหน้าไปทางด้านหลัง พร้อมกับบอกว่า

“โน่น ผู้กองเดินมาโน่นแล้ว”

ดารินหันกลับไปก็เห็น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก้าวยาว ๆ ตรงเข้ามา เค้าหน้าของเขาแปลกใจเล็กน้อย ที่เห็นน้องสาวของนายจ้างมายืนพูดอะไรอยู่กับแงซาย

“มีอะไรหรือครับ คุณหญิง?”

“อ้อ! มาก็ดีแล้ว นายพราน”

หล่อนยกบุหรี่ขึ้นสูบอัดควันลึก

“ช่วยบอกให้ฉันหายข้องใจหน่อยซิ คุณสั่งให้แงซายทำธนูคันนี้เพื่อสำหรับยิงอะไร”

จอมพรานมองคันธนูในมือแงซาย แล้วมองหน้างามเพริศของน้องสาวนายจ้าง ซึ่งบัดนี้เต็มไปด้วยเค้ากังวล พลางหัวเราะเบาๆ เขาเพิ่งจะเข้าใจวัตถุประสงค์ในการลุกขึ้นมาจากที่นอนของหล่อนเดี๋ยวนี้เอง

“ก็บอกแล้วว่า บางทีมันอาจเป็นยักษ์เมืองลงกา”

“ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าฉันไม่มีอารมณ์ขันในตอนนี้”

“หงุดหงิดหรือครับ”

“ใช่! โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรู้สึกว่าตัวฉันเองกำลังจะถูกพรานนำทางกับเจ้าคนใช้ส่วนตัว ช่วยกันปกปิดอำพรางความจริงอะไรไว้ เมื่อฉันถามแงซาย เจ้านี่ก็โยนมาที่คุณ คราวนี้ฉันถามคุณบ้าง จะโยนกลับไปให้แงซายอีกกระมัง ซัดกันไปซัดกันมาอยู่นี่เอง”

พรานใหญ่หัวเราะ มองไปทางอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง เจ้านั่นเมินหลบตาไปเสียทางหนึ่ง เหมือนจะไม่ยอมรับรู้อะไรด้วย ปล่อยหน้าที่การรับหน้าไว้ให้เขาตามลำพัง

“ไม่มีอะไรหรอกครับคุณหญิง อย่ามัวไปคิดพะวงอยู่เลย ผมสั่งให้แงซายทำธนูขึ้นมาก็เป็นการเตรียมพร้อมไว้เท่านั้น ในกรณีที่เราอาจไปเจอสัตว์ใหญ่ขนาดที่ลูกปืนไรเฟิลตามปกติของเราปราบมันได้ยาก ก็จะได้เอามันออกมาใช้...”

แล้วพูดปนหัวเราะต่อมาในลักษณะขบขันว่า

“ป่าที่เราจะเดินหน้าต่อไปนี้ ผมสงสัยว่ามันจะเป็นป่า

ในยุคไพลโอซีนอะไรอย่างที่คุณหญิงว่าเสียแล้ว สัตว์แต่ละประเภทมันใหญ่ยักษ์มโหฬารทั้งนั้น”

“ไม่ต้องเอาคำพูดของฉันเอง มาทำพูดประชดล้อเลียนหรอก บอกมาตามตรงดีกว่า ไอ้สัตว์ลึกลับที่มากินซากไดโนเทเรี่ยมใช่ไหมเป็นต้นเหตุให้คุณกับแงซายต้องเตรียมพร้อมถึงเพียงนี้”

“เรายังลงความเห็นกันไม่ได้แน่นอนเลยครับว่าสัตว์อะไรชนิดไหน ที่มากินซากช้างโบราณนั่น”

“ฉัน พี่ใหญ่ หรือไชยยันต์น่ะซิ ที่ยังไม่อาจลงความเห็นแน่นอนได้ และเราก็คิดปลอบใจกันไปเองว่า มันอาจเป็นพวกสัตว์กินเนื้อธรรมดาที่มากันเป็นฝูง แต่สำหรับคุณกับแงซายอาจค้นพบแล้วก็ได้ว่ามันเป็นอะไร แต่ไม่ยอมบอกเรา ปล่อยให้โง่อยู่”

หล่อนพูดอย่างต่อว่า เต็มไปด้วยความไม่สบายใจ

จอมพรานนิ่งไปอึดใจหนึ่ง ยังยิ้มเหมือนจะแสดงให้เห็นว่าอารมณ์ของเขาปกติราบเรียบดีอยู่เช่นนั้น เท่าๆ กับเป็นการปลอบขวัญไม่ให้หล่อนคิดว่า กลิ่นไอของสถานการณ์ร้ายโชยอยู่ใกล้ๆ

“ถึงผมเองก็ยังบอกไม่ได้เหมือนกันครับว่า มันเป็นสัตว์อะไร เพียงแต่สังหรณ์ว่ามันจะไม่สู้ชอบกลนักเท่านั้น”

“เมื่อตอนกลางวันนี้ ทั้งคุณกับแงซาย หายเข้าไปในป่าด้วยกันทั้งสองคน...”

ดารินดักคออย่างฉลาด จากความสังเกตอันรอบคอบ

“ไปไหนกันมา?”

“ผมก็ไปสำรวจป่าของผมตามปกติ ส่วนแงซายไปไหนผมไม่ทราบ”

“ไม่ได้ไปด้วยกันหรอกรึ?”

“คุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้ว ผมไม่ได้เสน่หาเจ้าแงซายของคุณหญิงนัก จนถึงกับไปไหนก็จะต้องชวนมันไปด้วยหุรอก”

ราชสกุลสาวอึ้ง มันก็น่าจะมีเหตุผลพอเชื่อได้ว่า พรานใหญ่ไม่ได้ไปกับแงซาย

“แล้วแงซายล่ะ เธอหายไปไหนมา เพิ่งจะเห็นหน้าตอนบ่ายนี่เอง”

“ผมเที่ยวไปในป่าใกล้ๆ ที่พักของเรานี่เอง นายหญิงตั้งใจจะหาสัตว์มาเพิ่มเสบียง แต่ไม่พบอะไรเลย”

การปกปิดบ่ายเบี่ยงของบุคคลทั้งสอง ทำให้หญิงสาวไม่สามารถจะได้อะไรคืบหน้าเกี่ยวกับสิ่งที่หล่อนสงสัย

“ฉันคิดว่าคุณหรือมิฉะนั้นก็แงซาย ไม่งั้นก็ทั้งสองคนนั่นแหละจะต้องย้อนกลับไปสำรวจยังซากไดโนเทเรี่ยมอีกครั้ง แล้วก็จะต้องพบหลักฐานร่องรอยอะไรเพิ่มเติมแน่ชัดขึ้นกว่าเท่าที่เราเห็นกันในตอนเช้า จนกระทั่งแน่ใจว่ามันจะต้องเป็นสัตว์ใหญ่มหึมาอะไรสักอย่างหนึ่งเช่นที่แงซายสันนิษฐานไว้แต่แรก แล้วก็ทำธนูขึ้นเพื่อเตรียมรับมือกับมัน เพียงแต่คุณกับแงซายไม่ยอมเปิดเผยความจริงเท่านั้น บางทีจะเป็นเพราะไม่ต้องการจะอธิบายให้พวกเราทราบ โดยกลัวว่าพวกเราจะขวัญเสียหรือมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น...บอกตรงๆ ดีกว่าเป็นอย่างนั้นใช่ไหม รพินทร์”

แงซายลอบสบตาเขาแวบหนึ่ง ความฉลาดถี่ถ้วนและช่างสังเกตของนายหญิงทำให้หล่อนสามารถคาดคะเนเดาเหตุการณ์ได้ถูกต้องเกือบทั้งหมด เพียงแต่บุคคลทั้งสองจะยอมรับตามจริงหรือไม่เท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้เจ้าคนดงพเนจรปลีกตัวปล่อยให้เป็นภาระหน้าที่ของพรานใหญ่โดยตรง

ช่วงระยะห่างการประจันหน้า และพูดจากันด้วยลักษณะสอบซักเอาความจริง ระหว่างนายหญิงกับผู้กองนี้เอง แงซายเจ้าคนรอบรู้ไปสารพัด ก็ถือโอกาสเคลื่อนขยับจะลุกขึ้นปลีกตัวหลบไป แต่นายหญิงฉลาดรู้ทันเสมอ หันขวับไปออกคำสั่งเฉียบขาดว่า

“นั่งอยู่นี่แหละ แงซาย ยังไม่ต้องไปไหนก่อน”

แงซายหมดทางจะปลีกตัวได้ ทรุดกายนั่งสงบที่เก่าตามเดิม

จอมพรานบิดกายอย่างเมื่อยขบ จนกระดูกลั่นกราวไปทั้งตัวแล้วหย่อนตัวลงไปบนขอนไม้ฟากกองไฟตรงข้ามแงซาย ส่วนราชสกุลสาวยังยืนจับตาอยู่ที่เขาด้วยอารมณ์ขัดๆ มัวๆ

“คุณหญิงครับ...”

ในที่สุด เขาก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงเบา เรียบราบ กังวานเสียงอ่อนโยน

“ถ้าจะพูดกันถึงเรื่อง ‘ขวัญเสีย’ แล้ว ตั้งแต่เราร่วมทางกันมาตลอดนี้ ผมยังไม่เคยเห็นแม้แต่สักครั้งเดียวว่า บุคคลผู้มี

จิตใจอันเข้มแข็งกล้าหาญ อย่างคณะนายจ้างของผมทุกคน จะเกิดการ ‘ขวัญเสีย’ ขึ้นได้อย่างไร ไม่ว่าเหตุการณ์นั้นมันจะร้ายกาจน่าสะพรึงกลัวสักเพียงไหน ก็พวกเราไม่ได้ผ่านพบกันมาเสียนักต่อนักแล้วหรือ สิ่งที่เราอาจเผชิญพบเห็นต่อไปข้างหน้านี้ ไม่ว่าจะร้ายแรงสักขนาดไหน ก็จะเชื่อเถิดว่ามันไม่เหนือไปกว่าที่เราผ่านมาแล้วหรอก อันที่จริง ผมก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะปกปิดอำพรางคุณหญิง หรือเจ้านายของผมทุกคนเลย ในสังหรณ์ร้ายที่จะเกิดขึ้น แต่ในเมื่อตัวผมเอง...ยังไม่สามารถจะรู้ได้แน่ชัดว่ามันเป็นอะไร ผมจะบอกก็บอกไม่ถูก และยังไม่เป็นที่แน่นอนว่าเราจะต้องเผชิญหรือไม่ อาจพบก็ได้ อาจไม่พบก็ได้ การเตรียมพร้อมไว้ย่อมเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด สรุปในข้อสงสัยของคุณหญิงในข้อนี้ก็คือผมยอมรับว่า...พวกเรามีหวังจะพบกับสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่ง เป็นสัตว์ใหญ่ ใหญ่มากทีเดียวครับ บางทีอาจเป็นสัตว์ที่อยู่ในลำดับพื้นหรืออยู่ในยุคสมัยเดียวกับงูยักษ์คู่ที่เราเผชิญกันที่หล่มช้างครั้งนั้น เป็นสัตว์ที่กินเนื้อและดุร้ายเสียด้วย รัศมีการท่องเที่ยวหาอาหารของมันอยู่ไม่ห่างเรานักหรือจะพูดให้ตรงก็คือ ป้วนเปี้ยนอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี่เอง”

“ถ้างั้น คุณก็แน่ใจแล้วซิ สำหรับร่องรอยที่เราเห็นกันเมื่อเช้านี้ และแน่ใจตามความเห็นของแงซายที่บอกไว้แต่แรก?”

“จนกว่าเราจะเห็นตัวมันครับ คุณหญิง”

นั่นเป็นคำตอบอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ ซึ่งดารินก็เข้าใจนิสัยของพรานใหญ่ดี เขาจะไม่ออกความเห็นหรือยืนยันอะไรลงไปแน่นอนด้วยวาจา ปล่อยไว้ให้ทุกคนได้พิสูจน์ด้วยสายตาของตนเองซึ่งแน่นอนมากกว่า

ดารินพยักหน้า ฝืนยิ้ม

“เอาละ ขอให้ฉันได้รู้ล่วงหน้าเพียงแค่นี้แหละ จะได้เตรียมใจเตรียมตัวไว้ การที่คุณไม่บอกเสียเลย ทำให้ฉันเกิดกังวลไม่สบายใจอยู่นี่เอง เราเคยพดตกลงกันไว้หลายครั้งแล้วว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน ขอเพียงให้บอกกันบ้างเท่านั้นอย่าปิดงำไว้คนเดียว เดี๋ยวฉุกเฉินขึ้นพวกเราจะเตรียมตัวไม่ทัน”

“ไม่น่าเป็นปัญหา คุณชายกับคุณไชยยันต์ไม่เห็นจะต้องมาคาดคั้นสอบซักเอาความกับผมเลย พอรู้ว่าผมสั่งให้เตรียมธนูทั้งสองท่านนั่นก็เพียงแค่พยักหน้ารับรู้ และควบคุมให้ธนูของเรามีอานุภาพมากที่สุด เราผ่านเหตุการณ์แบบนี้กันมานักต่อนักแล้ว จนไม่จำเป็นต้องให้แจงสี่เบี้ยอะไรกันอีก อื่นๆ นั้น คุณหญิงก็มีความเก่งกล้าสามารถทัดเทียมผู้ชายอกสามศอกแล้ว ถ้าจะตัดความจุกจิก ขี้กังวล ช่างซักช่างถามหรือช่างเกิดปัญหาออกไปเสียได้ คุณหญิงจะเป็นนักผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุด อย่าโมโหอีกนะ ที่ผมพูดอย่างนี้ ผมไม่ได้ว่าคุณหญิงหรอก แต่จะสอนให้ถ้าคิดว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ พอจะสอนได้ โปรดจำไว้ด้วยว่าคุณหญิงยอมฝากตัวเป็นลูกศิษย์ผมมานานแล้ว เมื่อครูเตือนครูสอนต้องไม่โกรธต้องไม่เอาความเป็นนายจ้างขึ้นมาเบ่งทับครู”

พรานใหญ่พูดเรื่อยๆ ยิ้มๆ ไม่จริงจังในน้ำเสียงนัก คืนดูเขามอารมณ์ดี และชางพูดขน ดารินหัวเราะ

“ก็ตั้งเป็นกฎไว้เสียด้วยซิ ว่าลูกศิษย์ที่ดีของนายรพินทร์นั้น จะต้องเย็บปากไว้ให้สนิท ห้ามถามอะไรทั้งสิ้น มีตาก็ดู มีหูฟังเอาเอง”

“ถ้าทำได้อย่างนั้น ก็จะยิ่งดีมาก การสอนกันในภาค

ปฏิบัติให้รู้แจ้งเห็นจริงด้วยตัวเองดีกว่าที่จะสอนกันในด้านเลก-เชอร์หรือคำบรรยาย และในป่านั้นเราจะสอนกันด้วยภาคปฏิบัติมากกว่าภาคบรรยาย ผมเองก็ไม่ถนัดคำบรรยายนัก มีหลักของพรานป่าอยู่ข้อหนึ่งว่า เราไม่ชอบการพูดหรือวิพากษ์วิจารณ์อะไรมากเมื่ออยู่ในป่า ระหว่างพรานต่อพรานนั้น คนใดคนหนึ่งขยับตัวหรือเงี่ยหู อันเป็นกิริยาแสดงออกเพียงนิดเดียวเท่านั้น เพื่อนพรานที่ติดตามหรืออยู่ร่วมเหตุการณ์ด้วย ก็จะค้นหาสาเหตุเอาเองโดยไม่พักต้องถามให้เกิดเสียงเสียเวลา สมมติว่าขณะที่นั่งห้างคอยสัตว์ หรือแกะรอยเข้าหาสัตว์ ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดกระซิบถามอีกฝ่ายเพียงคำเดียวว่า ‘อะไร’ หรือ ‘ไหน’ เท่านั้น ก็เสียฤกษ์ไปแล้ว สัตว์หูไวกว่าคนมาก นี่ยกตัวอย่างให้ฟัง”

“เจ้าค่ะ คณคร!!”

ดารินเน้นเสียงประชด พร้อมกับก้มศีรษะให้

“มีข้อข้องใจอีกไหมครับ”

“มี แต่ไม่กล้าถามเสียแล้ว”

“เอาละ อนุญาตให้ถามได้”

“เมื่อบ่ายนี้...”

หล่อนพูดขึ้นช้า ๆ ชัดถ้อยชัดคำ หน้าตาเฉย

“ตอนที่พวกเราในแค้มป์ ได้ยินเสียงปืนสามนัด ฉันเป็นคนแรกที่วิ่งนำหน้าทุกคนตรงไปยังลำธารที่เมย์อาบน้ำอยู่ ทิ้งพวกที่ติดตามมาข้างหลังประมาณ 30 เมตร คลับคล้ายคลับ-คลาว่าหูของฉันจะแว่วเสียงตะโกนร้องของเมย์ ตะโกนเรียกชื่อฉันเสียด้วย มันไม่เกี่ยวกับเรื่องเสือหรืออะไรทั้งสิ้น คุณคงอยู่ใกล้ชิดในขณะนั้น บอกหน่อยซิว่าเมย์ร้องเอะอะอะไร”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เย็นตั้งแต่เส้นผมลงไปถึงไขสันหลัง เขาไม่คาดฝันมาก่อนว่า จะมาเจอเอาคำถามจู่โจมแบบนี้ โดยไม่ทันรู้ตัว

ครั้นแล้ว อย่างทิ้งปริศนาไว้ให้คนถกถามต้องคิดหนักที่สุด คนถามยิ้มให้นิดหนึ่ง หันหลังกลับ เดินจากไปด้วยอาการปกติตรงไปยังที่พักนอนโดยไม่อยู่รอคำตอบ

น้องสาวคนสวยของนายจ้างผละไปครู่ใหญ่แล้ว รพินทร์ยังคงนั่งตะลึงอยู่เช่นนั้น ใจหายใจคว่ำไปหมด มารู้สึกตัวต่อเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากผู้ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กระแสเสียงนั้นบอกไม่ถูกว่ามันยั่วหยัน หรือว่าปลอบใจ

เมื่อเหลียวขวับไปจ้อง ตาคู่ที่ชำเลืองมองอยู่ก่อนแล้วก็หลบ ทำเป็นก้มตบแต่งคันธนูตามเดิม แต่ยังยิ้มๆ อยู่ในสีหน้า รพินทร์ก็เดือดดาลขึ้นมาทันทีนั้น

“ห่ะ!...นี่แกหัวเราะเยาะฉันงั้นรึ?”

เจ้าคู่ปรับ ผู้เป็น ‘นกรู้’ เท่าทันไปหมดทุกอย่างแม้แต่ก้นบึ้งของหัวใจ ไม่ตอบว่ากระไร เพียงแต่กระดกไหล่นิดหนึ่งในลักษณะท่าทีอันยโสเงียบๆ ของมัน แล้วปิดปากหาวหวอดวางคันธนูลง จัดการปัดกวาดข้างตัวเตรียมหาที่นอน

รพินทร์ทำปากหมุบหมิบมองมันนิ่งๆ อยู่ครู่ ก็ผุดลุกขึ้นเดินจากไป

มิช้ามินาน...ตลอดทั้งบริเวณแค้มป์ก็เงียบสงัดลงด้วย มนต์นิทรา ทุกคนหลับตาสนิท คงเหลือแต่เพียงเขากับส่างปา

ซึ่งจับเวรคู่กันเท่านั้นที่ยังตื่นอยู่ เจ้าทาสต่องสู่ของมาเรียไม่ยินดีสนใจกับอะไรรอบตัวทั้งสิ้น เมื่อหน้าที่ของมันจะต้องลืมตาลุกขึ้นนั่ง มันก็นั่งอยู่กับบ้องกัญชาของมันตามธรรมชาติวิสัย สูบแล้วก็นั่งตาปรือ พูดอะไรพึมพำเหมือนบ้าอยู่คนเดียว

พรานใหญ่นั่งฆ่าเวลา โดยการทำความสะอาดไรเฟิลประจำมือ แล้วเอาแผนที่ลายแทงขึ้นมาคลี่พิจารณาคนเดียวเงียบๆ จิตใจก็คิดอะไรล่องลอยไปอย่างปราศจากขอบเขตพรุ่งนี้แล้ว การเดินทางมหาภัยภายใต้รับผิดชอบของเขาจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง อนาคตช่างมืดมนเสียเหลือประมาณ ความวิเวกว้างว้างที่แวดล้อมรอบกายอยู่ในขณะนี้เป็นสื่อกลางให้แก่ความคิดคำนึงเตลิดเปิดเปิงไปไกล **ตาของเขามองเหม่ออยู่ที่แผนที่ แต่สมองไพล่ไปคิดพะวงอยู่อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องของหัวใจที่ซ่อนเร้นและเก็บงำอำพรางไว้อย่างลึกล้ำ**

หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์! อะไรคือความหมายแท้จริงของคำถามของหล่อนตอนก่อนที่จะแยกไปนอนเมื่อหัวค่ำนี้? รพินทร์ครุ่นคิดด้วยความกังขาว้าวุ่น

ดารินได้ยินเสียงตะโกนร้องของมาเรีย ฮอฟมัน ชัดถ้อยชัดคำหรือเปล่า เสียงร้องอย่างมารยาที่ว่า เขาปลุกปล้ำลวนลามหล่อน...

หรือว่า มาเรียเองได้แอบจุดเพลิงให้แก่เขาแล้ว โดยการเอาเรื่องเท็จไปบอกราชสกุลสาวผู้นั้น เพื่อก่อให้เกิดความกินแหนงแตกร้าวใจ อันเป็นแผนบ่อนทำลายของแม่สาวเลือดร้อนผมทอง

ที่สำคัญที่สุด อันทำให้ต้องคิดอย่างกลัดกลุ้มกระวน-

กระวายใจอยู่ในขณะนี้ก็คือ ‘ผู้ถาม’ ถามแล้วก็ไม่ประสงค์ในคำตอบ ถามอย่างหน้าตาเฉย กิริยาก็ราบเรียบเป็นปกติจนอ่านความรู้สึกไม่ได้เลย แล้วก็เดินผละจากไปเสียงั้นแหละ มันทำให้เดาอะไรไม่ถกไปหมด และยิ่งเดาความคิดของ ‘แม่ดอกฟ้า’ ผู้นั้นไม่ถูกเพียงไร เขาก็ยิ่งกลัดกลุ้มรุมใจเพียงนั้น

ขุนเขาลำเนาไพร โตรกตรวยห้วยละหาน ไม่ว่ามันจะสูงล้ำลึกลิ่วเพียงใด ลูกผู้ชายเลือดข้นอย่างเขาเคยปีนป่ายผ่านผจญลุล่วงมาแล้วด้วยความสัมฤทธิผล สุดหล้าป่าหิมพานต์ก็บุกบั่นถึง แต่ภูผาแห่งความรัก พรานไพรอย่างเขาเห็นจะข้ามไม่พ้นเสียละกระมังหนอ มันลี้ลับเงื่อนงำ เต็มไปด้วยปริศนานัก

สู้ให้หล่อนบอกเสียตรงๆ ดีกว่าว่า หล่อนทราบเรื่องราวโดยตลอดแล้ว ระหว่างเขากับมาเรีย นั่นยังมีโอกาสที่จะพูดปรับความเข้าใจสารภาพความจริงกันได้ โดยถือเอาสัจจะความจริงใจเป็นที่ตั้ง จะเชื่อหรือไม่เชื่อกันก็สุดแล้วแต่เวรกรรมวาสนา แต่นี่แม่จอมขวัญแกล้งทิ้งท้ายให้เป็นปริศนาคิดอย่างนี้ ‘คนฟัง’ ฟังแล้วปวดหนึบในหัวใจทรมานนัก

รพินทร์ถอนใจเฮือก เก็บแผนที่เข้าย่ามหลังช้าๆ ลุกขึ้นเดินเกร่ไปรอบบริเวณอย่างใจลอย เขาอยากจะเข้าไปปลุกมาเรียขึ้นมาพูดถามกันให้รู้เรื่องไปเสียเดี๋ยวนี้ด้วยซ้ำว่า หล่อนบอกอะไรดารินบ้าง แต่ก็เห็นว่าเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง ความจะแพร่งพรายกระโตกกระตากไปเสียเปล่าๆ และเท่ากับเป็นการเปิดช่องให้มาเรียเห็นจุดอ่อนเพื่อการโจมตีหนักขึ้นไปอีก วิธีที่ดีที่สุด ก็คือสู้ทนสงบนิ่งไว้ ปล่อยให้สมองและสติปัญญาอย่างหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ ตัดสินเองดีกว่า **หล่อน**

เป็นคนฉลาด ละเอียดอ่อนและลึกซึ้ง น่าจะพิจารณาใคร่ครวญแลเห็นถึงแก่นแท้ความจริงได้ด้วยตัวเอง

แต่ก็นั่นแหละ ผู้หญิงก็คือผู้หญิง ยากนักที่จะหนีอารมณ์วู่วามและเข้าใจอะไรผิดๆได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านปมปัญหาของหัวใจ ส่วนตัวเขาเองเล่า ก็จะต้องสู้ทรมานใจหวั่นไหววิตกกังวลเช่นนี้ตลอดไปหรือ

เท้าพากายเดินผ่านกองไฟรอบนอกสุดกองสุดท้าย ออกไปสู่เงามืดของราวไพรยามราตรีเบื้องนอก สายลมอันหนาวสะท้านโชยมากระทบ หอบเอากลิ่นดอกไม้ป่ามาด้วยรวยรินตาทั้งค่ทอดแลฝ่าความมืดออกไปอย่างปราศจากจดหมาย เขาจะยืนเข้าภวังค์อยู่ ณ ที่นั้นนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ มารู้สึกตัวก็เมื่อได้ยินลำนำเพลงจากกระแสเสียงทุ้มกังวาน ลอยแว่วแทรกเสียงหริ่งเรไรและลมพัดกิ่งไม้ไหวมาเบื้องหลัง

ภาษาชาวเขา ถอดความออกมาได้ว่า

“ความรัก...
ประหลาดนักครุ่นพะวงสงสัย
พิษรักร้อนรุ่มสุมฤทัย
ดังฟอนไฟไหม้ฟกอกระบม...”

ไม่มีใคร เจ้าการเวกเสียงเสนาะ แงซายนั่นเอง!!

โดยไม่ได้เหลียวกลับมา และก่อนที่กระแสลำนำเพลงอันเยือกเย็นนั้นจะคร่ำครวญต่อไป รพินทร์ตวาดเบาๆ ว่า

“หยุดหอนเสียทีเถอะวะ!!”

เสียงเพลงนั้น ขาดหายไปอย่างกะทันหัน

และความเงียบ แสนเงียบ ก็คืบคลานเข้ามาแทนที่ตามเดิม เหลือแต่เพียงบทเพลงตามธรรมชาติแห่งไพรพฤกษ์ซึ่งขับกล่อมราตรีอยู่ในยามนี้เท่านั้น

ต่อมา ก็มีเสียงหัวเราะ เบานุ่ม ดังแว่วมาแทน

“เป็นคืนที่เงียบเหงามากไม่ใช่หรือ?”

เสียงถามมาลอย ๆ

“มันก็เงียบเหงาอย่างนี้ทุกคืนแหละวะ สำหรับชีวิตป่า”

“แต่คืนนี้ มันเงียบจนได้ยินเสียงหัวใจของผู้กองเต้น เงียบจนได้ยินเสียงนกละเมออยู่บนยอดไม้ และยอดหญ้ากระซิบ-กระซาบต่อกัน”

“ฉันร้ละ นอกจากจะเป็นทหารกองโจร นักล่าสัตว์พเนจร นักจิตศาสตร์ นักปรัชญา นักเพลงแล้ว แกยังเป็นกวีอีกด้วย แต่เหนือกว่าความเชี่ยวชาญทั้งมวลของแกคือนักยวนประสาท?”

เขาพูดตอบเสียงที่ลอยมาจากเบื้องหลังนั้น โดยไม่หันกลับไปมองเลย

มีเสียงขยับไหวตัวเบา ๆ

“พูดถึงกวี หรือคำกวี ผู้กองไม่ชอบมันบ้างหรอกหรือ?”

“ฉันอาจชอบ แต่ฉันเข้าไม่ถึงมันนักหรอก สู้ไอ้คนลึกลับที่แฝงอยู่ในคราบของคนดงอย่างแกไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้น อนุญาตให้แงซายขับกล่อมลำนำราตรีอันแสนวิเวกนี่หน่อยเป็นไร”

“ลองดูก็ได้ แต่บอกก่อน ถ้ามันไม่เข้าหูฉันเมื่อไหร่ฉันเตะแก”

“โอ้! ราตรี นี้พี่เหงา เศร้าดวงจิต...”

“ฮือม์ ต่อไปซิ”

“รำพึงคิด โดดเดี่ยว เปลี่ยวหนักหนา!”

“เข้าท่านี่...แล้วยังไง?”

“พิษรักร้อน เริงรุม สุมอุรา”

รพินทร์นิ่งซึม

“โอ้! ขวัญตา จะรู้ บ้างหรือไร?”

เสียงผะแผ่ว กังวานเยือกเย็นเศร้านั้น ดังเวี่ยแว่วมาราวกับเจตสิกของตนเอง รำพึงรำพันขึ้นกลางห้วงลึกของหัวใจ

“สงัดเงียบ เยือบเย็น ทุกหย่อมหญ้า
พระพายพลิ้ว ผ่านพา พฤกษาไหว
น่าคางพริม ลิมหน่าว ราวฤทัย
ปวดทรวงใน เหลือระงับ หลับไม่ลง!”

“แงซาย”

“ครับผม ผู้กอง”

“แกเคยมีความรักไหม”

“แงซายมีชีวิตโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในโลกอันกว้างใหญ่นี้ ไม่รู้ที่จะรักใคร และคงไม่มีใครจะรัก”

“ความจริง แกเป็นคนที่มีอารมณ์อ่อนหวานเยือกเย็นมากที่เดียวนะ เป็นศิลปินเอก...ซ้ำยังเป็นนักต่อสู้ที่กล้าหาญ ทั้งสองคุณลักษณะนี้หาได้ยากมากในคนคนเดียวกัน”

“แต่มันจะยังประโยชน์อันใดขึ้นมา สำหรับชีวิตอนาถาที่มีราคาเพียงเศษธุลีดินอย่างแงซาย ผู้กองครับ...”

“ฮือม์...”

“ถ้าผมเป็นผู้หญิงสักคนหนึ่ง ผมจะรักผู้กอง”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หันกลับมาช้าๆ ใบหน้าอันสะสวยคมสันมีแววอ่อนโยนนั้น มองจับนิ่งอยู่ที่เขาก่อนแล้วในท่านั่งเอนตัวกอดเข่า จอมพรานยิ้มแค่นๆ

“ก็เพราะแกไม่ใช่ผู้หญิงนั่นแหละ แงซาย จึงหาผู้หญิงคนไหนรักฉันจริงไม่ได้สักคนเดียว!”

กล่าวจบ เขาก็เดินผ่านเลยไป...

ราตรีอันน่าพิศวงนั้น ผ่านไปอย่างแช่มช้าและเงียบสงบ

ทุกเวรยามของฝ่ายนายจ้าง ซึ่งกำหนดรับช่วงกันคนละสองชั่วโมง ดำเนินไปตามปกติ เชษฐาตื่นขึ้นรับยามต่อจากรพินทร์เมื่อเวลาสี่ทุ่มคู่กับเสย ความรู้สึกบางสิ่งบางอย่างทำให้ท่านหัวหน้าคณะไม่อาจฝากยามไว้ให้แก่ฝ่ายพรานพื้นเมืองตามลำพังและปลีกตัวนอนได้เหมือนเมื่อคืนที่ผ่านมา เขาลุกขึ้นมานั่งลืมตาสว่างโพลน ใช้ซิการ์เป็นเพื่อน บางขณะก็เดินตรวจไปรอบๆ บริเวณ จนกระทั่งหมดเวลาของเขา และปลุกไชยยันต์ขึ้นมาแทน

“อย่าประมาทหลับยามนะ ไชยยันต์ คืนนี้อะไรต่ออะไรก็ดูว่ามันจะสงบเรียบร้อยดีหรอก แต่ฉันมีสังหรณ์อย่างไรพิกล”

เชษฐากระซิบสั่งความกับสหายของเขาก่อนที่จะล้มตัวลงนอน

“ไว้ใจเถอะ ในข้อนั้น แต่แกสังหรณ์ยังไงหรือ?”

WBSWS:OIJ
cross-swords

“ก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ฉันรู้สึกว่ารพินทร์กับแงซายจะหลับๆ ตื่นๆ อยู่ตลอดเวลา สองเสือนั่นไม่ยอมหลับสนิทเลย แต่ก็ทำเป็นนอนนิ่งเฉยคล้ายๆ หลับงั้นแหละ ฉันพอจะสังเกตเห็นได้”

“เอาละ ฉันรับรองว่าจะเดินตลอดระยะยามของฉันทีเดียว แกนอนให้สบายเถอะ ไม่ต้องกังวล มีอะไรปลุกเอง”

“เมื่อน้อยตื่นขึ้นรับยามต่อจากแก กำชับสั่งเขาเหมือนอย่างที่ฉันสั่งแกด้วย และให้เขาสั่งเมย์อีกต่อหนึ่ง”

ไชยยันต์รับคำ และปฏิบัติตามคำพูดทุกอย่าง อดีตนายทหารปืนใหญ่ไม่ยอมนั่งอยู่กับที่เพราะกลัวจะเผลอหลับ ลุกขึ้นเดินไปมาตลอดเวลา คอยตรวจกองไฟ และสั่งให้เกิดซึ่งอยู่ยามค่กับเขาคอยเติมเชื้อฟืนทุกกอง คะหยิ่นตื่นขึ้นมาเป็นเพื่อนด้วยอีกคนหนึ่ง แล้วไชยยันต์ก็สังเกตเห็นได้จริงตามที่เชษฐาบอกไว้ เมื่อเขาเดินตรวจไปยังบริเวณที่จอมพรานนอนเอาศีรษะหันชนเป็นรูปวงกลมกับหมู่พรานพื้นเมืองของเขา ขณะที่ยืนมองพรานใหญ่อยู่เงียบๆ นั้น ครั้งหนึ่ง เขาเห็นรพินทร์ค่อยเผยอๆ เปลือกตาขึ้นมา แต่แล้วพอเห็นไชยยันต์ยืนมองอยู่ก็หลับลงเสียตามเดิม ไชยยันต์อยากเข้าไปพูดด้วย ทว่าก็คิดเกรงใจเห็นว่าเป็นการรบกวนช่วงเวลาพักผ่อนโดยใช่ที่ จึงระงับความคิดนั้นไว้เสีย

ดารินนั้นไม่ต้องปลุก หล่อนตื่นขึ้นมารับช่วงจากเพื่อนหนุ่มก่อนเวลาเสียด้วยซ้ำ ทั้งสองคุยกันอยู่ครู่ แล้วไชยยันต์ก็กำชับสั่งอย่างที่เชษฐาบอก

“อ๋อ เห็นจะไม่ต้องเตือนหรอก ฉันไม่เคยเผลอ หรือประมาทในเวรรับผิดชอบของฉันเลย...”

ราชสกุลสาวบอก กวาดสายตาสำรวจไปรอบ ๆ ด้าน

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตั้งแต่ฉันเห็นแงซายทำธนูนั่นขึ้นแล้ว มันเป็นลางที่ไม่ดีนัก”

“คมจันไว้ให้ดี อย่าให้หมอนั่นหลับ คอยเตือนให้เติมเชื้อฟืนไว้เสมอ อย่าปล่อยให้กองไฟโทรม”

แล้วไชยยันต์ก็นอน

ดารินไม่ลุกขึ้นเดินไปไกลบริเวณที่นอนนัก หล่อนใช้สายตาตรวจแทนในละแวกรัศมีที่มองเห็นอย่างทั่วถึง แล้วไปยึดนั่งปักหลักที่กองไฟใหญ่ด้านปลายเท้าของที่นอนกลุ่มของหล่อน กวักมือเรียกจันเข้ามาเป็นเพื่อนคยแก้ง่วง

“เมื่อหัวค่ำนี้ พรานใหญ่เรียกประชุมอะไร?”

หล่อนตั้งคำถามชวนคุย

จันหัวเราะร่าแหะ ๆ มักจะประหม่าและเหนียมอายทุกครั้งที่พูดกับ ‘นายหญิง’ จันมีนิสัยเช่นนี้เอง เงียบขรึมขี้อายเสมอในสายตาของนายจ้าง ไม่กะล่อนตลกคะนองเหมือนตาบุญคำ ส่วนในด้านฝีไม้ลายมือก็จัดว่าเข้าอันดับทีเดียว เหนือกว่าเส่ยและเกิด ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มอันมักประมาทและเลินเล่ออยู่บ้าง จัดได้ว่าเป็นมือซ้ายของรพินทร์

“นายบอกให้รู้ว่า พรุ่งนี้เราจะออกเดินทาง ให้ทุกคนเตรียมตัวตื่นแต่เช้ามืด เก็บของ”

“เท่านั้นเองแหละหรือ แล้วพรานใหญ่บอกยังไงอีกมั่ง ฉันเห็นพูดกันอยู่นานนี่”

“ก็ไม่มีอะไร นายหญิง นายบอกให้ทุกคนระวังตัว อย่าประมาท คืนนี้ให้นอนหูไว และใครอยู่ยามห้ามไม่ให้เผลอหลับเป็นอันขาด นายก็เรียกมาสั่งอย่างนี้แทบทุกคืนนั่นแหละ นายเป็นห่วงความปลอดภัยของพวกเจ้านายมาก ลำพังถ้าพวกเรามากันเอง นายไม่เห็นสั่งกำชับอะไรนักหนา เวลานอนในป่าที่ไหน ๆก็ไม่เคยต้องจัดยามกันสักที ถึงเวลานอนทุกคนนอนหมด”

นักมานุษยวิทยาสาวพยักหน้า ในความรู้สึกของหล่อนจันซื่อกว่าบุญคำมาก ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมกลเม็ดพลิกแพลงเหมือนตาเฒ่า ก็เลยถือโอกาสหลอกถามในลักษณะชวนคุย

“จันอยู่กับพรานใหญ่มานานแล้วยัง?”

“สามสี่ปีเห็นจะได้ นายหญิง ตั้งแต่พรานใหญ่มาอยู่หนองน้ำแห้งใหม่ ๆ”

“กับบุญคำล่ะ ใครจะอยู่กับพรานใหญ่มาก่อน”

“พี่คำอยู่กับพรานใหญ่มาก่อน นายหญิง บ้านเดิมพี่คำอยู่เขาอึมครึม พรานใหญ่มาตั้งหมู่บ้านหนองน้ำแห้ง พี่คำก็ติดตามมาด้วย”

“อ้อ!...เรามีครอบครัวแล้วยัง เมียน่ะ มีเมียแล้วยัง?”

จันยิมอาย ๆ

“จันเคยมีเมียคนหนึ่งที่หนองน้ำแห้ง แต่เป็นฝีดาษตายไปเมื่อหลายปีมาแล้ว จันเลยอยู่เป็นหม้าย ไม่มีเมียอีก”

“เป็นพรานมากี่ปีแล้ว?”

ดารินซ่อนยิ้ม ออกอุบายชวนให้เผลอ จันชักพูดด้วย

สนิทปากขึ้น เพราะนายหญิงให้ความสนิทสนมเป็นกันเองทำให้คลายประหม่าลง

“ตั้งแต่เกิดนั่นแหละ นายหญิง จันเกิดในป่า พ่อแม่ปู่ตาเป็นพรานมาทั้งนั้น”

“เคยเรียนหนังสือบ้างหรือเปล่า?”

“เคย จันเรียนได้แค่ ป.3 พออ่านหนังสือออก แล้วก็เคยบวชเณรอยู่ที่วัดในตำบลตอนยังเด็กๆ อยู่”

“เก่งนี่ ที่ยังได้เรียนจนอ่านหนังสือออก แล้วเขียนได้คล่องไหม?”

จันยิ้มแห้งๆ กระมิดกระเมี้ยนอยู่ครู่ ก็บอกว่า

“เขียนได้นิดหน่อย”

“นายผู้หญิงของจันเขาอยู่กรุงเทพไม่ใช่หรือ นานๆ เขาก็มาเยี่ยมนายผู้ชายเสียทีใช่ไหม?”

ดารินวกเข้าหาเป้าหมายอย่างแนบเนียนที่สุด อาการถามของหล่อนเรื่อยๆ เรียบๆ ไม่เชิงซักไซ้จริงจังอะไร เพียงแต่คล้ายๆ จะหาเรื่องมาคุย

หลอนสังเกตเห็นครั้งแรก จันทำหน้างงเหมือนจะคิดแล้วก็กระตุ้นให้ว่า

“ก็นายผู้หญิงที่เขามักจะมาพักอยู่กับพรานใหญ่ตอนหน้าแล้งเสมอๆ น่ะ หลานสาวนายห้างอำพลยังไง”

“อ้อ! นายหญิงแสงโสม”

เท่านั้นเอง หล่อนก็มองเห็นช่องทางที่จะต้อนเพื่อล้วง

“นั่นแหละ ทำไมเขาถึงแยกกันอยู่ล่ะ?”

“จันก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่เห็นนายหญิงแสงโสมมา

บ่อย ไม่เฉพาะหน้าแล้งหรอก 2-3 เดือนก็มาที มาคราวหนึ่งก็อยู่ประมาณ 7-8 วัน บางทีก็พักที่บ้านนายห้างอำพลที่ตำบล บางทีก็มาพักที่หนองน้ำแห้ง”

ดารินพยักหน้าช้าๆ เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง ได้การละหล่อนคิดในใจ รู้ยังงี้ทำตีสนิทหลอกถามจันเสียก่อนนานแล้ว เพราะดูจะได้ความจริงมากกว่าการหวังสืบเสาะเอาความใดๆ จากตาเฒ่าจอมกะล่อน ตานั่นฉลาดจะตายไป ไม่ว่าจะถามอะไรเกี่ยวกับพรานใหญ่เป็นโฆษณาหาเสียงให้เจ้านายตลอดรายการ นายของแกเป็นดีทั้งนั้น ทั้งน่ารัก น่าสงสาร ฟังลิ้นลมของลูกน้องเจ้าอุบายหาเสียงให้ลูกพี่เล่นเอาใจอ่อนทีเดียวแหละ นี่ยังไงล่ะ ความจริงมันกำลังจะถูกเปิดเผยออกมาแล้วเพราะความพาซื่อของจัน

“นายหญิงแสงโสมใจดีไหม?”

ไม่ยากสักนิดในการที่หล่อนจะล่อให้จันพูดอะไรต่ออะไรออกมาเท่าที่รู้เห็นเกี่ยวกับหลานสาวของนายอำพล ที่ชื่อ ‘คุณแสงโสม’ คนนั้น พฤติการณ์หรือสัมพันธภาพระหว่างบุคคลทั้งสอง ก็สะท้อนเรื่องราวออกมาในลักษณะละม้ายใกล้เคียงกับที่บุญคำเคยเล่าให้หล่อนฟังนั่นเอง ผิดกันแต่เพียงว่าจันเล่าด้วยความซื่อมากกว่า โดยไม่ได้คิดที่จะปูทางใดๆ ไว้ให้แก่เจ้านาย

ก็ทำไมจันจะไม่หลวมตัว ในเมื่อ ‘นายหญิง’ บอกว่าเป็นเพื่อนรู้จักกับคุณแสงโสมคนนั้นดี รวมทั้งดักคอสารพัด

ดารินฟังด้วยอาการไตร่ตรอง และกรองข่าวด้วยสมองอันชาญฉลาด แล้วความคลางแคลงเมินหมางก็ยากที่จะขจัดเสียได้ หล่อนร่าเริงปกติในสายตาของจัน ขณะที่พูดคุย แต่ภายในซึม

เมื่อหมดยาม จันเดินกลับมายังที่นอนของตัว ยังไม่ทันจะปลุกบุญคำขึ้นมาแทนตามหน้าที่ ตาเฒ่าซึ่งนอนนิ่งอยู่เหมือนหลับสนิท ก็ผุดขึ้นมานั่งอย่างรวดเร็ว ตะครุบหมับเข้าที่คอของลูกน้อง

"ไอ้จัน..."

แกกระซิบหนัก ๆ ในลำคอ

"นายหญิงคุยอะไรกับเอ็งเป็นนานสองนาน...ตลอดรายการอยู่ยามเลย"

จันหน้าตื่น

"ป่าว พี่ นายหญิงก็คุยด้วยธรรมดานั่นแหละ"

ตาพรานเฒ่าจ้องหน้าเขม็ง ลุกขึ้น ลากคอจันให้ถอยห่างออกจากที่นอนรวมของพรรคพวกไปทางหนึ่ง

"ข้าอยากรู้ว่า ธรรมดาของเอ็งน่ะเรื่องอะไรมั่ง บอกมาตามตรง นายหญิงคุยหรือถามอะไรเอ็งมั่ง"

"พี่เห็นเร้อ?"

จันยังหน้าตื่น พาซื่ออยู่เช่นนั้น

"เออ! ข้าไม่ได้หลับหรอก ลืมตาขึ้นมาทีไรเห็นเอ็งนั่งคุยจ้ออยู่กับนายหญิงทางกองไฟโน่นทุกที"

สมุนซ้ายของรพินทร์ ถูกลูกพี่ซึ่งอาวุโสเจนเล่ห์กว่าในทุกด้านสอบซักขู่เข็ญเอาเช่นนั้น ก็คายความจริงออกมาหมด

บุญคำตาเหลือก

"ซิบหาย มึงไอ้จัน"

แกร้องออกมา

"ทำไมหรือพี่?"

“โธ่ ไอ้เวร ไอ้ห้าร้อย มึงถวายพระเพลิงให้เจ้านายซะแล้ว พรานใหญ่รู้เข้ามึงถูกกระทืบรากเลือด ปากหมาแท้ๆ เทียว”

“ก็ฉันพูดความจริงนี่พี่ แล้วนายหญิงก็ร้อยแล้ว นายหญิงรู้จักนายหญิงแสงโสมมาก่อน ที่ถามฉันก็เป็นการถามคุยถึงเพื่อนของแกต่างหากล่ะ ฉันเห็นยังไงฉันก็บอกงั้นน่ะซิ”

“ทุด!...”

บุญคำหัวฟัดหัวเหวี่ยง แยกเขี้ยว

“กูไม่รู้จะด่ามึงยังไงดี ไอ้จัน มึงไอ้โง่ มึงหลงกลนายหญิงแล้ว นายหญิงเคยรู้จักกับนายหญิงแสงโสมที่ไหนกัน แกล้งหลอกให้มึงเล่าอะไรเพ้อเจ้อไปน่ะซิ แกอยากจะรู้ว่านายหญิงแสงโสมเป็นเมียของนายเราหรือเปล่า แล้วก็ยังเกี่ยวข้องกันไหม เสร็จ! ชิบหายป่นปี้กันคราวนี้เอง ไอ้จันทำเสียแล้ว”

จันงง ทำหน้าพิกล

“อ้าว! แล้วกัน...ก็นายหญิงแสงโสมน่ะ ไม่ได้เป็นเมียนายหรอกรึ เห็นมาหนองน้ำแห้งทีไร เข้าไปนอนในห้องนายทุกที เวลามาพักอยู่ด้วยก็มาอย่างเมีย จัดหาอะไรต่ออะไรให้นายเราทุกอย่าง”

บุญคำตบหัวจันฉาด ด่าแซดในลำคอ

“เมียที่ไหนกัน เป็นแค่แฟนโว้ย แฟนเก่า โกรธกันไปแล้ว เพราะหนีไปมีผัว พอผัวตายก็ตามมางอ จะตื๊อนายเอาทำผัวให้ได้ นายเจ็บใจก็เลยไม่เล่นด้วยอีก แต่ก็เกรงใจนายห้างอำพล เพราะนายทำมาค้าขายเป็นหนี้นายห้างอยู่มาก คุณแสงโสมเป็นหลานสาวนายห้าง ก็เลยมาทำตัวเป็นคุณนายอยู่ที่หนองน้ำแห้ง

เวลาเข้าไปนอนในห้องนาย นายเราก็ออกมานอนอยู่ข้างนอก ไม่ได้นอนด้วยกันซักหน่อย มึงพูดจนนายเสียหายหมด กูเองอุตส่าห์ปูพื้นไว้อย่างดี ไอ้จันทำชิบหายซะแล้ว”

“ตายห่า ก็ฉันไม่รู้”

จันครางอ่อยๆ ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ บุญคำขบเขี้ยวเคี้ยวฟันยกถีบพลั่กเข้าให้ ด่าโขมงโฉงเฉง แล้วเสือกหัวไล่ให้ไปนอน

มาเรีย ฮอฟมันนอนหลับรวดเดียวเต็มตื่น การถูกปลุกขึ้นมารับเวรช่วงสุดท้ายใกล้รุ่ง จึงเป็นความสดชื่นแจ่มใสของหล่อน แหม่มสาวหนีบไรเฟิลไว้ในซอกแขน ล้วงกระเป๋าหยิบซิการ์ที่ดับเอาไว้ครึ่งตัวขึ้นมาจุดต่อแล้วคาบไว้ในปาก ออกเดินตรวจไปรอบบริเวณ อากาศยามนี้หนาวเหน็บสำหรับใครสักเพียงใดก็ตาม แต่กำลังสดชื่นเย็นสบายสำหรับหล่อน

แล้วก็หยุดชะงัก เมื่อเห็นตาพรานเฒ่านั่งจ่องหน้ามุ่ยอยู่ริมกองไฟ ตาเขียววาววามของหล่อนจ้องมาอย่างฉงน พอดีกับที่บุญคำเงยขึ้นมาพบ ฝืนยิ้มให้ มาเรียกวาดมองไปรอบๆ ไม่เห็นใคร นอกจากบุญคำที่ตื่นขึ้นมาคนเดียว

“ใครอยู่ยามคู่กับฉันนี่?”

หล่อนถามอย่างสงสัย ตาเฒ่าหัวเราะหึๆ ชี้ไปที่อกตัวเอง

“บุญคำชิ”

“เอ๊ะ! แปลกจริง เมื่อคืนนี้ก็อยู่ด้วยกันทีแล้วไม่ใช่หรือคืนนี้ทำไมถึงได้เวรคู่กันอีกล่ะ”

WBSWS:01

“บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน พรานใหญ่เป็นคนจัดเวร บุญ-คำรู้แต่เพียงว่าต้องตื่นมาเข้าเวรตอนนี้แหละ อ้อ! เวรนี้เป็นเวรของนายแหม่มเร้อ?”

แกแกล้งไก่ถาม

มาเรียพยักหน้านิดหนึ่ง ยังจ้องอย่างพิศวงอยู่เช่นนั้น

“ใช่! เวรของฉัน”

“ถ้างั้นก็เป็นวาสนาของบุญคำที่ได้อยู่เวรคู่กับนายแหม่มทุกที บุญคำชอบ”

ตาเฒ่าทีเด็ดเกี้ยวเอาดื้อ ๆ

สาวผมทองยิ้มขัน ๆ แววตาขี้เล่นสั่นสะเทือนอารมณ์ของชายทุกรุ่นทุกวัย มองอย่างพินิจไปตลอดทั้งร่างกายอันเหี่ยวแห้งโกโรโกโสแต่แกร่งเกร็งทรหดยิ่งของตาบุญคำอย่างไม่ถือสาเป็นอารมณ์

“ทำไมถึงจะต้องชอบมาอยู่เวรยามคู่กับฉันด้วย”

“อยู่ใกล้ ๆ แหม่ม บุญคำสดชื่นกระปรี้กระเปร่า คึกคักทุกที”

แกชักคะนองปาก จ้องมาเรียอย่างไม่เกรงใจไปทุกส่วน-สัดที่ยืนผึ่งอยู่ตรงหน้า แล้วแยกเขี้ยว มีอาการเหมือนอยากจะขบเคี้ยวฉีกกินเสีย แต่แล้วก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่า รูปร่างผอมบางอย่างแก ตัวเตี้ยเพียงแค่คางของแม่สาวร่างตระหง่านอวบบึ้บบั้บคนนี้ ถ้าเกิดการปลุกปล้ำกันขึ้นด้วยพละกำลัง ตัวแกเองจะถูกถีบซี่โครงรวนไปก่อนหรือเปล่า

มาเรียหัวเราะอกกระเพื่อมน่าขยำ

“เราแก่แล้วนะ บุญคำ เจียมสังขารเสียบ้าง”

“เอ๊ะ! แก่ๆ ยังงี้เหอะ แข็งนัก”

ว่าแล้ว แกก็ยกแขนอันเต็มไปด้วยกระดูกทั้งแท่งขึ้นมาเบ่งกล้ามให้ดู แล้วก็ชักใจเต้น เมื่อเจอะเอาคนจริงถามมาอย่างขึงขังโดยไม่คาดฝันว่า

“จริงหรือเปล่า?”

“ต้องลอง ถึงจะรู้”

บุญคำแข็งใจพูดอ้อมแอ้มออกไป

นึกว่าแหม่มจะด่า หรือสะบัดหน้าเดินหนีไป บุญคำกลับเป็นฝ่ายอ้าปากค้าง เมื่อเจอะเอายอดคนจริงเข้าในแบบที่แกไม่คาดฝัน

มาเรีย ฮอฟมัน ดีดนิ้วเปาะ แล้วพยักหน้าเรียก

“มะ! ลุกขึ้น แล้วตามฉันมานี่ ฉันก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าคนแก่จะแน่สักขนาดไหน เห็นทำท่าทำทางคึกคักมานานแล้ว”

“ตายห่า!”

ตาพรานเฒ่าหลุดปากอุทาน หดคอลง แล้วยิ้มแหยๆ มาเรียพยักหน้า กวักมือเรียกท้ามาอีก แกก็ยังนั่งเฉยอยู่โดยไม่ขยับเขยื้อน ในที่สุดก็ยกมือไหว้ท่วมหัว

“กลัวแล้ว แม่เจ้าประคุณเอ๋ยไอ้คำกลัว กลัวจริงๆ คนแก่พูดเล่นไปงั้นเองแหละ”

มาเรียชี้หน้า ยิ้มมุมปาก

“เห็นไหม คนแก่ไม่จริงหรอก”

บุญคำยิ้มแห้งแล้งอยู่เช่นนั้น ยกมือขึ้นลูบหัวเกรียนไปด้วยเส้นผมขอดติดหนังหัวของแก บ่นอะไรงึมงำ **กลัวใจเลย...**

นังแหม่มนี่...แกนึกอยู่ในใจ...**พับผ่าเถอะ ไม่ติดขัดพรานใหญ่เสียคนเดียวเท่านั้น ไอ้แก่จะไม่ให้แม่มายืนแอ่นท้าเหยงอยู่ยังงี้ร้อก**

แต่บุญคำก็ยังนึกนิยมเลื่อมใสในตัวมาเรียอยู่ไม่น้อยในข้อที่ว่า ไม่ว่าแกจะลามปาม ทะลึ่งโลนอะไรด้วยเช่นไร แหม่มไม่เคยสาระแนเก็บไปฟ้องใครให้แกต้องเสียคนเลยสักครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเจ้านายทั้งหลาย หล่อนมีใจเป็นนักเลงกว้าง-ขวางน่านับถือดีเหมือนกัน

ชำเลืองไปทางกลุ่มที่นอนของนายจ้าง อันเป็นเงาตะคุ่มสลัว ก็ยังไม่เห็นวี่แววว่านายทหารจะตื่นขึ้นมาเลย เผลอนอนหลับลืมไปเสียก็ไม่รู้ บุญคำชักคันยิบๆ ไปหมดทั้งตัว เสียแรงให้ไอ้คำมาจับคู่เฝ้ายามกับแหม่มเพื่อจ้องหาโอกาสอันดีวิเศษ เพราะไอ้คำก็รั้เส้นเป็นใจให้อยู่แล้ว เกิดไม่ยอมตื่น หลับลืมไปเสียละก็หมดท่าเลย

"บุญคำพูดเล่นร้อก ไม่ได้คิดอะไรเป็นบาปอกุศลกับนายแหม่มสักนิด บุญคำน่ะแก่แล้ว ถ้ามีลูกสาวสักคนก็คงขนาดนายแหม่มได้ละมั้ง หนักนิดเบาหน่อยก็อย่าถือสาคนแก่เลย เรามาลำบากกันอยู่ในป่าด้วยกัน บุญคำก็หาเรื่องให้มันสนุกครึกครื้นไปวันๆ หนึ่งเท่านั้น จะตายวันตายพรุ่งก็ยังไม่รู้ ว่าอันที่จริงบุญคำก็นับถือน้ำใจนายแหม่มอยู่ นายแหม่มแน่จริงๆ"

แกพูดเสียงอ่อยๆ ปนหัวเราะ แล้วยกหัวแม่มือให้หล่อนมาเรียยิ้มกว้างออกไปอีก เดินเยื้องกรายชนิดได้ยินเสียงเนื้อเสียดเนื้อภายใต้ร่มผ้า อ้อมกองไฟตรงเข้ามาชิดทางด้านขวาของบุญคำผู้นั่งอยู่ในระหว่างการยืนของหล่อน ก็การนั่งของบุญคำ ศีรษะของตาพรานเฒ่าสูงเพียงแค่โคนขาของหล่อนเท่า

นั้นเอง ตาเป็นมันของแกชม้ายมองร่างงามระดับกลางลำตัวใต้กางเกงล่าสัตว์อันฟิตตึงเปรี๊ยะนั้นอย่างใจคอไม่สู้จะดีนัก

"เอ๊ะ ๆ ๆ ๆ อย่านาโว้ย อย่า ๆ ประเดี๋ยวไอ้คำหัวใจหยุด..."

แกร้องระรัวลั่นอยู่ในใจอันสั่นระทึก ขณะที่ท่อนขาแน่นหนักกลึงเกลาคู่นั้นค่อย ๆ เสียดสีกันเข้ามาใกล้เป็นลำดับ กระทั่งมาหยุดยืนนิ่งอยู่ชิดขมับของแกจนได้กลิ่นไอตัวฉุนกึกยั่วให้ประสาทเหี่ยว ๆ ของชายวัยสูงอายุอย่างแกตื่นเต้นโชนชันไปหมดทุกขุมขน บุญคำกระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ

อึดใจเต็ม ๆ เหมือนจะแกล้งยั่วให้หัวใจของตาเฒ่าวายดับไป **เจ้าแม่ประโลมโลกผู้มีดวงตาสีเขียวยืนผงาดอยู่ตรงนั้น ใบหน้าของบุญคำห่างจากเป้ากางเกงของหล่อนเพียงคืบเดียว เพียงแต่ชะโงกหน้าออกมาเท่านั้น ชนพอดี! แต่บุญคำนั่งตัวแข็ง สำรวมสติมั่น**

"ห่า! เอามาวัดกับหน้ากูซะแล้ว" แกรำพึง

แล้วฝ่ามือข้างซ้ายก็วางลงบนศีรษะของแก ลูบไล้ไปมามิหนำซ้ำยังตบเล่นเบา ๆ

"ตาเฒ่าคนดี..."

หล่อนพูดอ้อยอิ่งเสียงหวาน ขณะที่บุญคำนั่งตะลึง

"ฉันไม่ถือสาหาความอะไรบุญคำหรอก ก็รู้เหมือนกันว่าบุญคำไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไร นอกจากสนุกคะนองไปวัน ๆ หนึ่งถูกของบุญคำแล้ว...เราจะตายวันตายพรุ่งก็ยังไม่รู้ ครึกครื้นร่าเริงกันไว้ดีกว่า บุญคำอาจไม่รู้ตัวก็ได้ว่า ในบรรดาพรานพื้นเมืองของรพินทร์ทั้งหมดฉันชอบบุญคำมากกว่าเพื่อน ฉลาดเฉลียว ว่องไว ตลกคะนอง แล้วก็สัปดนพอขนาดน่าเอ็นดู

ฉันยังนึกไม่ออกว่า คณะของเรา ถ้าขาดบุญคำเสียคนหนึ่ง บรรยากาศอันเครียดหนักของเราอยู่แล้ว จะทวีความเคร่งเครียดขึ้นอีกสักแค่ไหน เอาละ บุญคำนอนเสียเถอะ ไม่ต้องลุกขึ้นมานั่งถ่างตาให้เสียเวลาหรอก ฉันอย่ายามคนเดียวก็ได้”

กล่าวจบ หล่อนก็ขยี้หัวบุญคำอย่างเอ็นดูอีกครั้ง แล้วเดินผละไป

ตาเฒ่านั่งอ้าปากค้างอยู่นาน พอแหม่มห่างออกไปแล้วจึงได้สติ ทำหน้าพิกล ยกมือขึ้นลูบหัวตัวเองตรงรอยที่ถูกลูบแล้วเอามาดู สบถพึมพำอยู่ในลำคอเป็นภาษาไทยเมืองกาญจน์

“ดู! ดูอีหนูมันทำ ลูบหัวไอ้คำเข้าให้ซะแล่ว เฮ้อ! กูซวยตายโห่ง เกิดมาเป็นไอ้คำ นอกจากแม่ กูยังไม่เคยให้พูยิงที่ไหนมันมาลูบหัว อีหนูแหม่มมันเอาเข้าให้แล้ว ไอ้ชาติฟารั้งนี่มันรียำแท่ๆ ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง”

แล้วแกก็ถอนใจเฮือก สั่นหัวดิกๆ หันไปมองทางที่พักนอนของนายจ้างอีกครั้ง ก็ยังไม่เห็นท่าทีอยู่ดีนั่นแหละว่า ไชย-ยันต์จะตื่นขึ้นมาตามที่นัดแนะกันไว้

“นายทหารถ้าจะเหลวซะแล้ว กูนอนดีกว่า!”

ว่าแล้ว ตาเฒ่าก็เอนตัวลงนอนตามเดิม

มาเรียตรวจดูรอบบริเวณอย่างละเอียดถี่ถ้วน ตามนิสัยอันจัดเจนไพรของหล่อน ไฟทุกกองถูกหล่อนโยนฟืนสุมเพิ่มเติมเข้าไปจนสว่างโชติ แล้วก็มาหยุดอยู่กองสุดท้าย ซึ่งบัดนี้หรี่โรยจนเหลือแต่ถ่านแดง

ใต้เพิงหินเตี้ยๆ ใกล้ๆ กับกองไฟมอดกองนั้น ร่างสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งนอนหงายเหยียดยาวอยู่ที่นั่น เมื่อลมรุ่งพัดถ่านให้แดงโชนขึ้นก็ส่องให้เห็นลักษณะได้รางๆ มาเรียเคลื่อนใกล้เข้าไปอย่างแช่มช้า จนกระทั่งอีก 2 ก้าวจะถึงตัวจึงหยุด เอาไฟฉายที่ถือติดมืออยู่ กราดต่ำส่องตรวจดูรอบๆ อาณาบริเวณที่ร่างนั้นนอนอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายห่างไกลออกมาจากกลุ่มของทุกคน แล้วก็ฉายส่องจ้าเข้าไปที่หน้าเหมือนจะแกล้งให้รู้สึกตัว

ศีรษะนั้น วางพาดอยู่กับย่ามเก่าๆ ธนูเคียงกายอยู่ทางด้านซ้าย ไรเฟิลขวางพาดอยู่เหนือศีรษะ ร่างกายและเสื้อผ้าเปียกชื้นไปด้วยละอองน้ำค้าง ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิทและใบหน้าสงบ ดลึกลับน่าพิศวงแม้กระทั่งยามหลับ ท่านอนสำรวมเรียบร้อย ไม่มีส่วนใดหละหลวมเกะกะ

มาเรียยิ้มออกมานิดหนึ่ง แกล้งจี้ไฟส่องดวงตาที่หลับพริ้มนั้นนิ่งอยู่เช่นนั้น แต่ก็ไม่เห็นปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้นจากเจ้ากะเหรี่ยงรูปงามคล้ายจะจมดิ่งอยู่ในห้วงนิทราสนิทไม่สำเหนียกต่อสิ่งใดทั้งสิ้น

หล่อนทรุดตัวลงนั่ง ถอดถุงมือออก จนเหลือแต่มือเปล่าเปลือยแล้วเอื้อมไปแตะเบาๆ ตามเนื้อตัว ซึ่งจับชื้นไปด้วยไอน้ำค้าง

ร่างนั้นคงสงบนิ่ง ไม่ติงกายอยู่เช่นเดิม

คราวนี้ หล่อนทดลองค่อยๆ ล้วงมือเข้าไปในย่ามที่ใช้หนุนศีรษะอยู่ พริบตานั้นเอง มืออันวางราบไปกับพื้นข้างกายก็ค่อยๆ ยกขึ้นและคว้าหมับติดข้อมือของหล่อนในขณะที่กำลัง

ซุกเข้าไปในย่ามใต้ศีรษะเต็มไปด้วยพลังราวกับคีบเหล็กทั้งที่ดวงตายังหลับสนิท และอาการอื่นๆ สงบนิ่งเหมือนคนนอนหลับตามเดิม

มาเรียสะดุ้งชะงัก อุ้งมือที่กำข้อมือของหล่อนนั้นจับติดนิ่งอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ก็เริ่มออกแรงเหนี่ยวอย่างแช่มช้า แต่ก็เต็มไปด้วยพละกำลังเกินกว่าที่ฝ่ายถูกจับอยู่ในขณะนี้ จะขัดขืนฝืนตัวได้

จนกระทั่ง มาเรียเอนเสียหลัก พังพาบคร่อมทับลงมาบนอกอันกว้างใหญ่ ใบหน้าที่ก้มลงมา...กับใบหน้าที่มีดวงตาหลับของร่างซึ่งนอนอยู่นั้น ห่างกันแค่ฝ่ามือเดียว

“ผมรู้...ว่าคุณเพียงทดลองดูว่าผมหลับจริงหรือไม่เท่านั้น”

ทั้งๆ ที่หลับตา ริมฝีปากนั้นกระซิบ

“ฉันอยากจะขโมยอะไรสักอย่างที่ตัวเธอ”

“ไม่มีอะไรในตัวของคนยาก ที่จะให้ขโมยได้”

“ก็ไม่แน่ อาจเป็นหัวใจที่เต้นอยู่ภายใต้แผ่นอกนี้ก็ได้”

“มันเป็นหัวใจดวงที่ไม่มีค่าสำหรับใครหรอก ขอเตือนด้วยความปรารถนาดี มิสซิสฮอฟมันโปรดพยายามอย่าเข้าใกล้ผมจะดีกว่า”

“ทำไม?”

“อันตราย”

“ในด้านไหน?”

“เพศ!”

มาเรียก้มหน้าลงไปกระซิบที่ริมหูเบาที่สุด และโดยอาการนั้นพวงแก้มของหล่อนแตะสัมผัสกับริมฝีปากของใบหน้าที่หลับตาอยู่

"ไอ โด๊น'ท แคร์..."

"แต่ผมแคร์ เราไม่ได้อยู่กันเพียงสองคนเท่านั้น"

"กลัวใคร"

หล่อนทุ่มน้ำหนักตัวทั้งหมดเอนทับลงไป ทรวงอกอันเบียดเบ่ง บัดนี้กองอยู่บนอกกว้างของร่างที่นอนหงายราบอยู่และถูกเจ้าตัวเองทับจนเบ่งทะลัก อีกมือหนึ่งที่เป็นอิสระ ประคองลูบไล้อยู่ที่ใบหน้าราวกับภาพปั้นนั้นอย่างหลงใหล ตาเป็นประกายอยู่ในความมืด

แต่ดวงตาคู่นั้นไม่ได้ขยับเปิดขึ้นเลย ริมฝีปากเท่านั้นที่เผยอเขยื้อน ปล่อยเสียงพูดเพียงกระซิบให้ผ่านออกมา

"กลัวหมดทุกคน"

"เขาหลับกันหมดแล้ว"

"เรากำลังตกอยู่ในสายตา...มิสซิสฮอฟมัน...มีคนกำลังสังเกตอยู่ที่เราในขณะนี้ อย่างน้อยสามคน พรานใหญ่รพินทร์ ตาเฒ่าบุญคำและนายทหารไชยยันต์"

"เธอรู้ได้ยังไง?"

มาเรียวางหน้าแนบตะแคงกับแผ่นอกนั้น เหลือบตาไปยังบริเวณแค้มป์เงียบเชียบรอบด้าน ซึ่งสงบนิ่งไม่มีสิ่งใดกระโตกกระตาก

"เชื่อเถอะ ผมรู้"

"ที่นี่มืดมาก"

“ไม่มืดเกินไปกว่าการเฝ้าดูอย่างสงสัย”

“อย่างน้อย เธอจะไม่ลืมตาขึ้นดูฉันบ้างเลยหรือ?”

“หลับตา หรือลืมตา ผมก็มองเห็นคุณกระจ่างสดใสอยู่แล้ว”

“ฉันไม่สวยหรือ แงซาย”

“คุณสวยมาก ในสายตาของผู้ชายทุกคน”

“ก็แล้ว...ทำไมล่ะ...?”

“แต่ผู้ชาย ก็ไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์ใคร่ทุกคนไปหรอก!”

อาการเยี่ยงลูกแมวอันน่าพิสมัย ก็แปรสภาพเป็นนางเสือดาวไปในบัดนั้น

มาเรีย ฮอฟมัน ผงกตัวขึ้นจากอกแงซายอย่างพรวดพราด แล้วตบหน้าเผียะ

“สติวปิด อีเดียท! โก ทู เฮลล์!!”

หล่อนร้อง พร้อมกับลุกขึ้นยืน ตาวาวขุ่นเขียว เตะขาอันนอนเหยียดยาวนั้นอีกโครมหนึ่ง แล้วผละไปโดยเร็ว โดยไม่สุมฟืนในกองไฟให้

ใบหน้าอันหลับตาอยู่ตลอดระยะเวลาของการกระชิบกระซาบเข้าด้ายเข้าเข็มนั้น ตะแคงไปนิดหนึ่งด้วยการตบของผู้หญิงเลือดร้อนเจ้าอารมณ์ มันไม่รุนแรงอะไรนัก เพียงแต่แสบๆ คันๆ เท่านั้น

พอหล่อนเดินจากไปแล้ว ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มขันๆ นอนนิ่งเฉยสงบงันอยู่ตามเดิม

ไชยยันต์ อนันตรัย ไม่ได้เผลอหลับอย่างที่ตาเฒ่าบุญคำเข้าใจ ตรงข้ามตั้งแต่เขาขึ้นมารับเวรต่อจากเชษฐาแล้ว อดีตนายทหารหนุ่มก็ไม่ได้หลับสนิทลงอีกเลย แม้จะแกล้งทำเป็นเข้านอนตอนเปลี่ยนเวรให้ดารินก็ตาม เขานอนกระสับกระส่ายเร่งเวลาให้ผ่านไปโดยเร็วด้วยจิตใจอันกระหยิ่มระคนกังวลร้อนใจ **ที่กังวลก็คือ...ไม่แน่ใจว่าจะมีอุปสรรคอะไรเข้ามาขัดขวางหรือเปล่า และแม่ยอดสวาทบาดอารมณ์ผมสีทองของเขาจะยินยอมโดยดีหรือไม่ แต่แล้วก็คิดในทางดีว่า วัวเคยขา...มันอยู่ที่โอกาสเท่านั้น**

ที่เขายังทำเป็นนอนหลับนิ่งโดยไม่ลุกขึ้นมาทันทีที่มาเรียเข้ามารับเวรนั้น ก็เพราะจะถ่วงเวลาให้แน่ใจเสียดีก่อนว่าดารินหลับแล้วนั่นเอง เพราะสังเกตเห็นเพื่อนสาวนอนกระสับกระส่ายพลิกตัวอยู่ตลอดเวลา กว่าราชสกุลสาวจะสงบนิ่งไปได้ ก็กินเวลาถึงเกือบครึ่งชั่วโมง

แล้วไชยยันต์ก็ค่อยๆ ย่องขึ้นมา ท่ามกลางความเงียบสงบเป็นดุษณีรอบด้าน

เขาเห็นเป้าหมายที่หัวใจอันรุ่มกระวนพะวงถึงขณะนี้กำลังยืนหันหลังลักษณะเหมือนจะปล่อยอารมณ์อยู่ยังหมู่โขดหินริมทางลงเนินห่างจากอาณาบริเวณวงล้อมของกองไฟออกไปเล็กน้อย นอกนั้น ทุกคนคงนอนกันหมด แม้แต่ตาบุญคำที่นัดหมายไว้ให้อยู่ยามในเวลานี้

ทุกสิ่งทุกอย่างสมคะเน เข้าแผนซึ่งวางไว้เป๊ะ

ไชยยันต์ลุกขึ้นเดินตรงไปยังที่มาเรียยืนอยู่ ด้วยอาการ

แสร้งทำเป็นรีบร้อน และไม่เชิงสนใจกับหล่อนนัก พอหล่อนหันมามองเพราะได้ยินเสียงฝีเท้า ก็พยักหน้าร้องทักนิดหนึ่ง แล้วเดินเลี่ยงบ่ายหน้าออกนอกบริเวณแค้มป์ไป มาเรียไม่ได้ไหวทันหรือเฉลียวคิดใดๆ ทั้งสิ้นโดยอาการชนิดนั้นของเขา หล่อนขมวดคิ้วมอง พอเห็นเขาเดินห่างกองไฟออกไปมาก ก็ร้องเรียกไว้ สาวเท้าตามมา

"อะไรกันนี่ จะไปไหนน่ะ ไชยยันต์?"

นายทหารหนุ่มซ่อนยิ้มไว้มิดชิด ทำหน้ายุ่ง เอามือกุมท้อง

"ไม่ได้ไปไหนหรอก เมย์ เดี๋ยวกลับมา เดี๋ยวเดียวเท่านั้นท้องผมไม่ค่อยจะดี"

"โอว์!"

หล่อนร้อง หลงกลสนิท

"คุณอยู่นั่นแหละ ผมไปไม่ไกลนักหรอก ไม่ต้องห่วง"

ว่าแล้ว เขาก็หันกลับ ก้าวเดินออกโดยเร็ว แต่มาเรียคว้าแขนไว้

"เดี๋ยว! คุณจะไปยังไงกัน คนเดียว มันยังมืดสนิทออกอย่างนี้"

"ไม่เป็นไรหรอก"

"ไม่ได้!"

มาเรียพูดเฉียบขาด สัญชาตญาณแห่งการเป็นผู้คุ้มครองเกิดขึ้นในทันที

"ไป! ฉันจะไปเป็นเพื่อนคุณด้วย"

เท่านั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างก็เข้าล็อกตามอุบาย

เพียงชั่วสามสี่ก้าว ที่ลับแนวบังของก้อนหิน พ้นจากระดับทุกสายตาของฝ่ายที่อยู่ในบริเวณแค้มป์ ไชยยันต์ก็หันตัวขวับกลับมาตะครุบมาเรียไว้ในวงแขนอย่างหนาแน่นที่สุด พร้อมกับระดมจบกระหน่ำโดยไม่นับอย่างหิวกระหาย เพื่อให้คุ้มค่ากับที่อุตส่าห์เฝ้ารอโอกาสมานาน แหม่มสาวอุทานเบาๆ อย่างตกใจ พยายามจะดิ้นสะบัด แต่มันสายเสียแล้ว ไชยยันต์ยามนี้เรี่ยวแรงราวกับไดโนเทเรี่ยม ซึ่งรัดนางสมันสาวไว้ในงวง

“ไชยยันต์...ไหนว่าปวดท้อง”

“ไม่ได้ปวดท้องหรอก แต่ปวดที่หัวใจต่างหาก ปวดไปหมดทั้งระบบประสาทแทบจะระเบิดอยู่แล้ว”

แม่สาวผมทองเพิ่งจะรู้สึกตัวว่าหลงกล

“บ้า! มารยาสาไถยหน้าตายสนิทนัก ปล่อย!...”

“อย่านึกว่าคุณจะมารยาได้เก่งคนเดียว ผมก็มารยาเป็นเหมือนกัน”

“มาหลอกกันทำไมนี่”

หล่อนสบถอุบอิบอยู่ในลำคอ ทั้งทุบหยิก เตะ และต่อยเขาเท่าที่มือไม้แขนขาจะเคลื่อนไหวออกไปได้ แต่ไชยยันต์สกัดไว้ได้หมด คะยิกคลุกติดพันไม่ยอมให้หล่อนหลุดมือ

“ไม่งั้น ก็ไม่ได้ตัวออกมาตรงนี้นะซิ ผมชวนคุณเฉยๆ คุณจะออกมาด้วยรึ”

มาเรียกระทืบลงไปบนหลังเท้าของเขาเต็มแรง ไชยยันต์ไม่ทันระวังตัว ร้องออกมาเบาๆ งอตัวลง หล่อนได้โอกาสเหวี่ยงศอกบึกกระทุบอกเขา และสะบัดตัวหลุด...จะวิ่งหนีกลับเข้าแค้มป์

นักรักบี้เก่า ตั้งแต่สมัยยังเป็นนักเรียนนายร้อยทหารบก ก็พุ่งตัวเข้ารวบขาทางด้านหลังไว้ มาเรียล้มกลิ้งลงกับพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มซึ่งบัดนี้เปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง ก่อนหน้าที่หล่อนจะเคลื่อนไหวช่วยเหลือตัวเองอย่างไรต่อไปได้ นักรักบี้ก็ไต่ขึ้นมาทั้งตัว อุ้งมืออันกำยำทั้งคู่รวบคอของหล่อนไว้

"จะออกกำลังกันหน่อยก็ได้ ตามถนัด แต่ขออย่างเดียว อย่าร้อง อย่าให้ทุกคนตื่นขึ้นมาเสียในตอนนี้"

"ฉันร้องจริงๆ ด้วย ถ้าไม่ปล่อย"

หล่อนกระหืดกระหอบ ทรวงอกกระเพื่อมเป็นระลอกอยู่ภายใต้เขา

"ไม่ยอมเชื่อในทฤษฎีของเซ็กซ์โซโลยี่หรอกรึว่า มนุษย์เราลงได้หน้ามืดขึ้นมาเพราะเรื่องชนิดนี้แล้ว สามารถทำอะไรได้ทุกอย่าง แม้แต่จะฆ่าคนที่เขารักที่สุดให้ตายดับไปคามือ"

"ไชยยันต์..."

"เฉยๆ เถอะ เมย์ คุณก็รู้อยู่แล้วว่าผมรักคุณ..."

ไชยยันต์กระซิบ สะบัดเสื้อแจ็กเกตฟิล์ดที่ถือเตรียมอยู่ในมือปูทับลงไปบนพื้นหญ้า และพลิกตัวโอบตระกองร่างงามอันนอนนิ่งอยู่ในวงแขนของเขาให้พ้นจากแนวอันเปียกชุ่มของน้ำค้างเย็นฉ่ำ ขึ้นไปเกยบนบริเวณที่ปูไว้

"ประเดี๋ยวใครก็ตื่นขึ้นมาเห็นเข้าเท่านั้น..."

"จะไม่มีใครตื่นขึ้นมา ถ้าคุณไม่ดัดจริตเอะอะโวยวายขึ้น"

ไชยยันต์ไม่ยอมให้การพูด พร่าเวลาเปล่าออกไป เขาเริ่มลงมือทำทุกอย่าง เพื่อบังคับให้หล่อนยอมจำนน

อารมณ์เปลี่ยวของมาเรีย ฮอฟมัน มีเป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว และบัดนี้เลือดลมของหล่อนเริ่มระอุพล่านเหมือนเปลวไฟที่ถูกล่อด้วยไอค็อกเทล แต่หล่อนมีอารมณ์ไม่พอใจอยู่อย่างหนึ่งเกี่ยวกับไชยยันต์...เขาชอบจ่โจมโดยหล่อนไม่รู้ตัวล่วงหน้าเสมอ

“ฉัน...ฉันไม่มีอารมณ์เลยนะ...”

“ไม่สำคัญ ไชยยันต์มีก็แล้วกัน พรุ่งนี้เราจะบุกหนักกันแล้วและจะตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ขอกำลังใจหน่อยไม่ได้ทีเดียวหรือ”

“คุณเห็นฉันเป็นอะไร โสเภณี ท่อระบายสำหรับคุณงั้นรึ?”

“เป็นอะไรไม่สำคัญ สุดแต่คุณอยากจะเป็น แต่ที่แน่ๆ ก็คือผมเคยขอแต่งงานกับคุณนั่นแหละ และก็ยังมีเจตนาอยู่เช่นนั้นโดยไม่เปลี่ยนแปลง...อย่าเล่นทริกให้เสียเวลา เมย์ ผมก็บ้าพอๆ กับคุณเหมือนกันนะ ในเรื่องนี้ ประเด็ยวคุณก็ขาเคล็ดพรุ่งนี้เดินไม่ได้เท่านั้น”

“จะให้ฉันมีลูกกลางป่า หรือยังไง”

“ตอแหล! เคยบอกไว้ไม่ใช่หรือว่า ใส่ห่วง”

“ฉันหลอกคุณต่างหาก เราเดินป่ากันอย่างไม่รู้อนาคตไชยยันต์ ไม่รู้ว่าจะได้กลับเมื่อไหร่ อย่าให้ฉันลำบากเลย...โอพลีส...”

“รู้จักหมอดารินไหม?”

“ทำไม?”

“นอกจากเป็นศัลยแพทย์แล้ว ยังเป็นผู้ชำนาญพิเศษในทางสูตินรีเวชกรรม...”

“บ้า!”

หล่อนตบหน้าเขา ไชยยันต์ไม่สนใจ เขารุดหน้าต่อไป ควรจะทำอะไรได้บ้างก็ทำ มาเรีย ฮอฟมัน บทจะพยศขึ้นมาก็ไม่ใช่เล่น ม้าเทศยังไงยังงั้น เหมือนอย่างที่ตาบญคำพดเตือนเขาไว้ไม่มีผิด ช่างไม่เหมือนกับเหตุการณ์สมัยที่ยังเคยหลงป่าเห็นหน้ากันอยู่เพียงสองชีวิตเลย พอกลับมารวมพวกพร้อมหน้ากับหมู่คณะเช่นนี้ ดูจะดีดดิ้นเล่นองค์ขึ้นมาเสียแล้ว ทั้งๆ ที่สมัยนั้นหล่อนเป็นฝ่ายเชิญชวนท้าทายเขาเอง แต่คนอย่างอดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็ชายชาติอาชาแท้ ทั้งดื้อด้านทรหดและไม่ฟังเสียง

คืนนี้ถ้าพลาดอย่างคืนที่แล้ว ก็ตายเสียดีกว่า...เขาบอกกับตัวเอง

ครั้งหนึ่ง หล่อนขยับจะแหกปาก เขาตะครุบอุดปากไว้แล้วตบโครมอย่างดุดัน...เป็นการกระทำแบบแซดิสติก ใบหน้างามนั้น สะบัดไปตามแรงฟาดของฝ่ามือ

ได้ผลอย่างยิ่ง แม่สาวเลือดฝรั่งเศสผสมเยอรมันสงบปากเงียบกริบไปในบัดดลนั้น ไชยยันต์ชักมันเขี้ยวบ้าเลือดขึ้นมา มันเป็นอารมณ์ลึกลับวูบหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างลืมสติ เขามีความรู้สึกอยากจะฆ่าหล่อนให้ตายไปคามือเสียเดี๋ยวนี้ และในภาวะเช่นนี้ อดีตนายทหารหนุ่มคำรามอยู่ในลำคอ จับหล่อนเขย่าโดยแรง ระดมตบซ้ายตบขวาไม่นับ...จนหน้าของหล่อนสะบัดไปมา

“เอ้า! แหกปากร้องไปซิ ร้อง! หรือมีฤทธิ์จะสู้ยังไงก็สู้เมื่อกี้นี้ก็มองเห็นชัดกับตา แอบเข้าไปยั่วไอ้แงซายใช่ไหมล่ะ

กับพรานใหญ่ก็จะเอาเขา...เอามันทั้งนั้น ขอให้เป็นผู้ชายเถอะนี่ยังไงล่ะ ที่อยู่ในตัวเธอขณะนี้ รพินทร์ แงซาย ไชยยันต์ ผู้ชายทุกคนทั้งโลก รวมทั้งตาฮอฟมันที่ตายไปแล้วด้วย รู้สึกบ้างไหมเมย์...ผู้ชายทั้งโลกกำลังเข้าแถวเดินสวนสนามอยู่ในตัวเธอ!!"

ไชยยันต์คำรามอยู่อย่างบ้าคลั่ง **ทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวของเขาเต็มไปด้วยความดุร้ายปราศจากความปรานีปราศรัย มือก็กระหน่ำตบขย้ำขยี้มีอาการเหมือนจะฉีกหล่อนออกเป็นชิ้นๆ มาเรีย ฮอฟมัน สะท้านไปทั้งกายหล่อนร้องอะไรออกมาคำหนึ่งด้วยลักษณะสำลัก ยกมือขึ้นปิดหน้าอย่างน่าสงสาร...แต่ไชยยันต์ลืมตัวเสียแล้ว!**

บัดนั้นเอง เงาสองเงาก็ถลันวูบออกมาจากโขดหินเบื้องหลัง ร่างของไชยยันต์ถูกกระชาก ลอยผงะขึ้นทั้งตัว แล้วล็อกไว้อย่างแน่นหนาที่สุด

"พอแล้วครับ คุณไชยยันต์ พอที คุณกำลังจะฆ่าเมย์!"

เสียงห้าวๆ ดังขึ้นเร็วปรื๋อ

ไชยยันต์ก็พลันได้สติ รู้สึกตัว ยืนตะลึงพรึงเพริดนิ่งงันอยู่เช่นนั้น

มาเรีย พลิกกายนอนคว่ำ ครางอย่างเจ็บปวดรวดร้าวแล้วร้องไห้ หล่อนสั่นเทาไปหมดทั้งกาย

"แงซาย..."

เสียงห้าวเฉียบนั้นดังขึ้นอีก

"ยึดตัวนายทหารไว้ก่อน!"

ร่างของไชยยันต์ ถูกผลักส่งไปยังอีกร่างหนึ่งที่คุมเชิงอยู่ก่อนแล้ว แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้ตะลึงงันเหมือนตกอยู่

ในห้วงฝัน ก็ถูกจับไว้ด้วยพลังปานช้างสาร รพินทร์ปราดเข้าไปทรุดตัวลงประคองมาเรีย หล่อนเงยหน้าขึ้น ริมฝีปากระริกขยับเหมือนจะพูดอะไร แต่แล้วก็ปล่อยโฮออกมา กอดขาเขาไว้ฟบหน้าลงกับพื้นสะอึกสะอื้นตัวงอ

“เมย์! เป็นยังไงบ้าง?...”

“มาช่วยฉันทำไม ตอนนี้ ทำไมไม่ปล่อยให้เขาฆ่าฉันเสียก่อนแล้วค่อยมา...”

หล่อนพูดพลางร้องไห้พลาง รพินทร์รีบปิดปากแหม่มสาวไว้กลัวเสียงของหล่อนจะดังลั่นเข้าไปถึงแค้มป์ที่ทุกคนหลับสนิทอยู่ ปลอบโยนละล่ำละลัก

“เงียบ เมย์ อย่าเอะอะไป...”

แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นดูไชยยันต์

“โธ่ ทำไมรุนแรงถึงอย่างนี้เล่าครับ คุณไชยยันต์ ผมไม่นึกเลย...”

ไชยยันต์คอตก หน้าซีดเผือด บัดนี้ สติสัมปชัญญะกลับคืนมาสู่ตัวเขาครบถ้วนแล้ว เขามองสิ่งรอบตัวอย่างตะลึงงันแทบเชื่อเสียมิได้ว่าเมื่อสักอึดใจที่แล้วได้เกิดอะไรขึ้น แล้วก็จ้องมาเรียอย่างสงสารจับใจ พูดอะไรไม่ออก ยืนแข็งค้างอยู่ในปลอกแขนรวบรัดของแงซายเช่นนั้นครู่ใหญ่ ระหว่างนี้ เขาเห็นพรานใหญ่ประคองใบหน้าของแม่สาวผมทองขึ้น แล้วใช้ไฟฉายส่องดูบาดแผล ไชยยันต์หลับตาอย่างวาบหวิวขมขื่นและปวดร้าวใจตัวเอง เมื่อเห็นวงหน้านั้นอาบไปด้วยน้ำตาระคนเลือดกำเดาที่ไหลออกจากจมูก

“ผมเสียใจ รพินทร์...”

ไชยยันต์พึมพำแหบเครือ แทบจะไม่ผ่านลำคอออกมายืนซึม

“ผมเผลอสติ ลืมตัวไปชั่วขณะ ผมรักหล่อน ต้องการหล่อนเกินไป และเมย์ดีดดิ้นทำฤทธิ์กับผมเหลือเกิน สมัยที่เราหลงป่าอยู่ด้วยกัน เมย์น่ารักสำหรับผมมาก แต่มาเดี๋ยวนี้หล่อนเปลี่ยนไป บางทีอาจเป็นเพราะหล่อนไม่ได้รักผมนั่นเอง ขอบคุณคุณ...กับแงซายมาก...ที่หยุดผมไว้เสียก่อนที่ผมจะทำอะไรมากไปกว่านี้”

“เอาละครับ คุณไชยยันต์ คุณกลับไปพักผ่อนสงบสติอารมณ์เสียเถิด และขอให้เรื่องเงียบลงเพียงแค่นี้ ผมจะพูดกับเมย์เอง ให้หล่อนสงบนิ่งเสีย ไม่ควรที่จะให้เรื่องแพร่งพรายออกไปถึงหูคุณชาย คุณหญิงและพวกเราอื่น ๆ ทุกคน นอกจากเพียงสี่คนที่รู้เห็นกันอยู่นี่เท่านั้น”

“ขอบคุณอีกครั้ง ผู้กอง”

ไชยยันต์พูดอย่างยากเย็น มองดูแม่ยอดหัวใจของเขาซึ่งนั่งคุกเข่าตัวงอปิดหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก เขาอยากจะก้มลงกราบที่แทบเท้าของหล่อน ถ้าหล่อนยอมรับขมาโทษหรือจะให้เชือดเนื้อเถือหนังชดเชยใช้หนี้ให้อย่างไรก็ยอมทั้งสิ้น แต่เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่แสดงความรู้สึกเช่นนั้นออกมาได้

“ฝากบอกหล่อนด้วยว่าผมเสียใจ และไม่เจตนา หล่อนจะโกรธผมจนวันตาย ผมก็ไม่ว่าอะไร”

“แงซาย ช่วยไปส่งนายทหารที”

เขาออกคำสั่งเรียบ ๆ

เจ้ากะเหรี่ยงรูปงาม ผู้ไม่ได้มีสีหน้าแสดงออกอย่างไรทั้งสิ้น นอกจากความเงียบสงบเฉยเมย คลายวงแขนที่ล็อกตัวไชยยันต์ออกอย่างสุภาพ พร้อมกับก้มศีรษะโค้งคำนับให้เป็นเชิงเชิญ ไชยยันต์หมุนตัวกลับ เดินอย่างเชื่องซึมผละหายไปในเงามืด

บัดนี้ ณ ที่เดิม จึงเหลือแต่เพียงรพินทร์ ไพรวัลย์ และอดีตภรรยาโฉมงามของนายจ้างเก่า มาเรียระทดระทวยไปหมดทั้งตัว ซ่อนหน้าร้องไห้อยู่เช่นนั้น

เขาถอนใจเฮือกมองดูหล่อนอย่างสงสาร

มาเรียสะบักสะบอมจริงๆ ในครั้งนี้ไม่ได้เกิดจากจริตมารยาใดๆ ทั้งสิ้น หล่อนถูกซัดเสียจนจะร้องก็ร้องไม่ออก เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นแหม่มสาวหมดท่าทีอันหยิ่งผยองยโส ตกอยู่ในภาวะโอดกาเหว่า

บทจะบ้าขึ้นมา ไชยยันต์ดุดันและมีอารมณ์แรงร้ายกาจจริงๆ ซึ่งมันก็ดูเหมือนจะเหมาะสมแล้วกับผู้หญิงอย่างมาเรีย แม่ตาสีผักตบผู้ร่านสวาท เจอะเอาคู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้อคู่ควรแล้วหรือไร

ระหว่างที่เขาอึ้งปลงสังเวชอยู่ เงาตะคุ่มของใครอีกคนหนึ่ง ย่องออกมาจากหลังก้อนหิน เข้ามานั่งยองๆ อยู่ใกล้ๆ ครางออกมา

“โธ่...แหม่มหนอแหม่ม...แหม่มคนสวยของไอ้คำ...ไม่น่าเล้ย นายทหารใจร้ายแท้ๆ ซ้อมเสียยับ จะไต่เนินพระอุมา ไต่

ดีๆ ก็ไม่ได้ ต้องไต่ไปกระทืบไป ถ้ารู้ว่าแหม่มจะเคราะห์ร้ายเจ็บไปหมดทั้งตัวยังงี้ ไอ้คำกันท่านายทหารไว้แล้ว ไม่ปล่อยให้จูงมือกันมาที่นี่ร้อก แม่คุณ แม่ทูนหัว เจ็บตรงไหนมั่งนี่...เราสองคนบ่าวนาย บาปกรรมแท้ๆ เทียวนินายนิ นึกว่าจะช่วยส่งให้เขาขึ้นสวรรค์ เขากลับจะมาฆ่ากัน”

“ไปให้พ้นก่อนที่จะถูกถีบ ตาคำ!!” รพินทร์ตวาดเบาๆ บุญคำหดคอลง แล้วค่อยๆ ย่องหายออกไปตามเดิม

รพินทร์เปิดไฟฉายขึ้น แล้วดึงร่างอันสะอื้นตัวเขย่าอยู่เข้ามาโอบกอดไว้ในวงแขน พยายามแกะมือที่ปิดหน้าออกดูบาดแผลอีกครั้ง

“ผมเสียใจจริงๆ เมย์...”

หล่อนมองดูเขา น้ำตาไหลพราก เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกสงสารหล่อนมากที่สุด

“คุณรู้เห็นเป็นใจ ให้เขามาทารุณฉันใช่ไหม คุณคงสะใจซิคะ เพราะคุณก็เกลียดฉันอยู่แล้ว”

มาเรียพูดปนสะอื้นฮัก **เขาไม่เคยเห็นหล่อนร้องไห้แบบนี้มาก่อนเลย และไม่เคยคิดมาก่อนเสียด้วยซ้ำว่า ผู้หญิงกร้าวแกร่งปานอกสามศอกอย่างมาเรีย ฮอฟมัน จะมีภาวะใดที่โอดกาเหว่าคร่ำครวญอย่างนี้**

ในที่สุด ผู้หญิงก็คือผู้หญิงนั่นแหละ ต่อให้แข็งกร้าวเก่งกล้าสักขนาดไหน ก็เป็นเพศที่อ่อนแออยู่วันยังค่ำ

“สาบานได้ว่า ผมไม่รู้จริงๆ ผมไม่รู้เรื่อง”

เขาจำเป็นต้องปกปิดอำพรางแก้ไขไปตามเรื่อง ก็ใครจะนึกเล่าว่า เปิดโอกาสให้แบบนี้ พ่อยอดชายนายไชยยันต์จะบ้าระห่ำขึ้นมา รพินทร์โคลงหัวอย่างสลดใจบรรจงเอาผ้าเช็ดหน้าซับเลือดให้ แล้วพิจารณาร่องรอยบนใบหน้า ใจชื้นเล็กน้อยนอกจากเลือดกำเดา และเลือดจากริมฝีปากแล้ว ไม่ปรากฏรอยฟกช้ำอะไรบนใบหน้านัก แต่ที่ทรวงอกทั้งสองข้าง ซึ่งบัดนี้เสื้อถูกซิปแหกผ่ากลางแบะออกไปโดยตลอดปรากฏเป็นรอยจ้ำเขียวไปหมด บางแห่งห้อเลือด

"ไม่รู้แล้วคุณจะมาที่นี่ได้ยังไง?"

"แงซายเป็นคนมาปลุกผม มันบอกว่ามันเห็นคุณกับไชยยันต์หลบออกมาที่นี่ และได้ยินเสียงคุณร้อง เสียงต่อสู้ มันจะออกมาดูเหตุการณ์คนเดียวก็ไม่กล้า กลัวนายทหารจะยิงเอาเลยไปปลุกบอกผม คุณไม่เป็นไรมากนักไม่ใช่หรือ"

ตาสีเขียว ชุ่มหยาดน้ำคู่นั้น มองดูเขาอย่างตัดพ้อไม่พูดอะไรสักคำ รูดขอบกางเกงเดินป่าตัวที่สวมอยู่ ซึ่งบัดนี้รุ่ยร่ายอยู่ก่อนแล้วเพราะถูกกระชากซิป...ลงไปต่ำกว่าระดับโคนขา แล้วชี้ให้เขาดูที่ขาอ่อนด้านนอกทั้งสองข้างซึ่งมีรอยช้ำเขียวหนาเป็นปื้น คล้ายๆ จะเป็นรอยถูกสันมือของไชยยันต์สับเอาไว้ ระคนไปกับรอยจิกขยุ้มด้วยนิ้ว...เปรอะไปหมด รพินทร์เห็นเข้าก็ใจหาย

"โธ่...แล้วนี่พรุ่งนี้จะเดินได้หรือเปล่านี่ คุณไชยยันต์ไม่น่าเลย..."

"คุณมาช่วยฉันไว้ทำไม เขาทำกับฉันอย่างที่คุณเคยคิด

จะทำแล้วไม่ใช่หรือ ถึงคุณจะไม่ได้ทำฉัน ก็มีคนอื่นช่วยทำให้แทนแล้วยังไงล่ะ”

หล่อนพิลาปรำพัน รพินทร์มึนงงต่อเหตุการณ์ไปหมด สงสารก็สงสาร สมน้ำหน้าก็สมน้ำหน้า เขาโอบศีรษะหล่อนไว้กดให้แนบลงกับอก กระซิบปลอบโยนไปตามเรื่อง

“อย่าร้องไห้ เมย์ คุณเป็นคนเข้มแข็งอดทนที่สุด เรื่องแค่นี้เรื่องเล็กนิดเดียว นึกว่าล้อกันเล่นก็แล้วกัน”

“ใช่ซิ ล้อกันเล่น ข่มขืนแล้วก็ฉีกเนื้อ มาช่วยฉันทำไมให้เขาฆ่าฉันเสียรู้แล้วรู้รอด คุณจะได้หมดรำคาญเสียที”

“ผมไม่ใจร้ายถึงขนาดนั้นหรอกเมย์...บางทีอาจเป็นเพราะเวรมาถึงตัวคุณก็ได้ คุณอยากมีเสน่ห์มากนัก และชอบใช้เสน่ห์ของคุณล้อเล่นกับผู้ชายทั่วไป กรรมมันก็เลยตามทัน คุณไชยันต์รักคุณมาก และก็หึงหวงคุณมากด้วย คุณต้องยอมรับว่า...คุณเคยมีอะไรกับเขามาก่อนแล้ว เพราะฉะนั้น เมื่อคุณขัดขืนแสดงความไม่สนใจกับเขา เขาก็เลยเผลอสติลืมตัวไป ผมเชื่อว่าเขาฆ่าคุณได้เพราะความรัก”

“ฮึ! รัก รักทำกันถึงขนาดนี้ทีเดียวหรือ หน้าตาออกสะอาดสดใสเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ผ่านอารยธรรมเจริญขีดสุดมาแล้ว เบื้องหน้าก็มีแต่ความอ่อนหวานยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ที่ไหนได้ จิตใจอำมหิตที่สุด ทำได้ลงคอแม้แต่ผู้หญิงที่เขาบอกว่ารัก คุณเสียอีกขะมุกขะมอมอยู่แต่ในป่า หน้าตาก็ดุดันโฮกฮากดูคล้ายๆโหดร้ายเลือดเย็นนัก แต่คุณก็ไม่เคยทำอะไรฉันให้เจ็บแม้แต่นิดเดียว ทั้งๆ ที่ฉันร้ายกับคุณสารพัด วาระสุดท้ายเมื่อเขาจะฆ่าฉัน คุณก็ยังช่วยไว้อีก มันตรงข้ามกันไปหมด ความ

ขวิง คุณควรจะร่วมมือกับเขาช่วยทารุณฉันเสียมากกว่า และฉันจะไม่ว่าอะไรคุณเลยเพราะฉันเองก็เคยทำอะไรคุณไว้มาก”

“ผมช่วยคุณตามหน้าที่ เมย์ ในคณะของเรานี่ ถ้าใครจะรักกันไม่ใช่หน้าที่ของผม แต่ถ้าใครจะฆ่ากัน หรือเกิดอันตรายขึ้นกับใครผมต้องป้องกันช่วยเหลือ แม้จะเอาชีวิตเข้าแลกก็ตาม เพราะหน้าที่ของผมก็คือการรับผิดชอบต่อชีวิตของทุกคน ส่วนคุณไชยยันต์นั้น ผมอยากจะขอร้องให้คุณลืมเสียเถอะ อย่าคิดเอาเรื่องหรือโกรธเคืองอะไรเขาเลย ถึงอย่างไรผมก็กล้ารับรองว่าเขารักคุณมาก รักจนฆ่าคุณได้ ถ้าเขาผิดหวังคิดถึงในข้อนี้แล้ว คุณจะไม่โกรธเขา ก่อนจะจากไปเมื่อตะกี้นี้เขาก็ฝากบอกกับผมไว้ บอกให้ช่วยขอโทษคุณด้วย เขาไม่มีเจตนา เขาทำไปเพราะความลืมสติ”

มาเรียนิ่งซึมไป แล้วเช็ดน้ำตา หยุดร้องไห้ นอกจากจะสะอื้นเป็นระยะ

“ไม่ต้องหรอก เขาไม่จำเป็นต้องขอโทษอะไรฉัน พรุ่งนี้ฉันจะแยกจากคณะของคุณไปแล้ว ไปกับส่างปา...เพียงสองคน”

“เมย์! พูดอะไรยังงั้น!”

“จริงๆ ฉันอยู่ไปก็รังแต่จะก่อเรื่องยุ่งยากให้ทุกคน ให้ฉันไปเสียดีกว่า”

“ไม่มีใครยอมให้คุณแยกทางไปตามลำพังหรอก คุณต้องไม่ทำอย่างนั้นเมย์ อย่างน้อยที่สุดก็นึกเสียว่า...เห็นแก่ผม”

หล่อนเงยสบตาเขาอีกครั้ง เอานิ้วกรีดเช็ดน้ำตา

“ฉันจะมีความหมายอะไรกับคุณ?”

“มีซิ ไม่ใช่มีแต่เฉพาะผมเท่านั้น แต่มีสำหรับทุกคนใน

คณะของเรานั่นแหละ เราสัญญากันไว้แล้วไม่ใช่หรือว่า เราจะไปร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน ทุกคนรักคุณทั้งนั้น เมย์ เพียงแต่ว่าใครจะรักคุณในสภาพไหนเท่านั้น คุณต้องอยู่กับเราและตลอดไปจนกว่าจะบรรลผลในการเดินทางครั้งนี้”

เขาดึงหล่อนเข้ามากอดอีกครั้ง จรดริมฝีปากอย่างอ่อนโยน จูบที่ดวงตาและหน้าผากอันเย็นชื้นไปด้วยคราบน้ำตาของแหม่มสาว **เป็นการจูบจากใจจริงครั้งแรก...เต็มไปด้วยความรักปรานีของพี่ชายที่จะพึงมีต่อน้องสาว** กล่าวอย่างปลอบโยนต่อมา

“สัญญาซิ เมย์ ว่าคุณจะไม่คิดปลีกตัวแยกจากเราไป”

“ไพรวัลย์ คุณ...คุณไม่ได้เกลียดฉันดอกรึ?”

รพินทร์ยิ้มให้ ทำให้ใบหน้าอันเคร่งเครียดอยู่เป็นนิจนั้นดอ่อนหวานละมนละไมขึ้น เอามือแตะที่ปลายคาง เชยขึ้น อีกมือหนึ่งเขี่ยที่ปลายจมูกโด่งงามนั้นเบา ๆ อย่างปลุกปลอบประโลมใจ

“ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต เมย์ ผมไม่เคยเกลียดและจะไม่เกลียดเลย แม้ว่าบางขณะคุณจะทำความไม่พอใจให้กับผมเป็นอย่างมากก็ตาม”

แม่สาวผมทองโผเข้ากอดคอเขาไว้แน่น ซุกหน้าลงกับไหล่เหมือนจะแสวงหาที่พักพิง พึมพำแผ่วเบา

“คุณเป็นคนดีเหลือเกิน ไพรวัลย์ ยิ่งเห็นคุณธรรมความดีของคุณมากเท่าไหร่ ฉันก็ยิ่งมองเห็นตัวเองเป็นเหมือนเด็กเลว ๆ ที่ก่อกวนทำความรำคาญใจให้คุณมาตลอดมากขึ้นเท่านั้น คุณไม่ต้องรักฉันหรอก ขอเพียงไม่เกลียดเท่านั้น ฉันก็พอใจที่สุดแล้ว”

“คุณยังไม่ได้ให้สัญญาว่า จะร่วมเป็นร่วมตายกับคณะเราทั้งหมดต่อไป”

หล่อนพยักหน้า ระบายลมหายใจยาวอย่างถอนสะอื้น

“ค่ะ ถ้าเป็นความต้องการของคุณ ฉันก็จะไปด้วยต่อไป แต่คุณไม่รำคาญ อิดหนาระอาใจฉันแน่ๆ นะคะ”

“ความประพฤติและอารมณ์ของคุณ อาจไม่เป็นที่สบอารมณ์ผมบ้างในบางครั้งบางคราว แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไรเลยทั้งสิ้น ผมคิดเอ็นดูและให้อภัยคุณเสมอมา ลืมเสียเถอะ อย่าไปคิดกังวลอยู่เลย”

หล่อนเงยขึ้น จูบที่แก้มอันสากไปด้วยเคราของเขา

“ฉันจะพยายามทำตัวให้ดีขึ้น ไพรวัลย์ ฉันให้สัญญา”

จอมพรานยิ้มอีกครั้ง

“ดีมาก และอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่สุด ผมอยากจะขอร้องคุณ...โปรดรับคำกับผม เก็บเรื่องราวที่เกิดขึ้นนี่ไว้เป็นความลับที่สุด อย่าแพร่งพรายให้คุณชายเชษฐาหรือคุณหญิงตารินทราบเป็นอันขาด”

หล่อนซึมไปอีกครู่ใหญ่ น้ำตาจะพาลไหลออกมาอีก ต่อเมื่อพรานใหญ่ขอร้องซ้ำมา จึงพยักหน้า

“ค่ะ ถึงคุณไม่บอกฉันในเรื่องนี้ ฉันก็ไม่ใช่คนที่ชอบประจานความเคราะห์ร้ายของตัวเองให้ใครทราบอยู่แล้ว”

“ผมทราบดี คุณเป็นผู้หญิงที่จิตใจหนักแน่นกว้างขวางและเป็นนักกีฬาที่สุด”

“ไพรวัลย์...”

“หือม์?”

“ทำไมคุณถึงปล่อยให้เขาทำฉันเจ็บแทบขาดใจเสียก่อนแล้วถึงเพิ่งโผล่ออกมาช่วย...”

เขาลูบที่ศีรษะอันอ่อนนิ่มไปด้วยสีทองนั้นอย่างปรานีสมเพชจากใจจริง ถอนใจยาว รู้สึกเสียใจจริงๆ ถ้ารู้เสียแต่แรกว่าคืนนี้ไชยยันต์จะบ้าคลั่งถึงเพียงนี้ เขาก็คงหาทางระงับ สกัดกั้นไว้ก่อนแน่นอน ที่เสียใจก็เพราะสำนึกที่ว่า โดยแท้จริง เขาเองนั่นแหละ ที่เป็นต้นเหตุส่วนหนึ่งคล้ายๆ จะรู้เห็นเป็นใจให้หล่อนต้องเคราะห์ร้าย แม้จะไม่เจตนาเพราะคิดไม่ถึงก็ตาม

“แงซายเพิ่งไปปลุกบอกผม เลยมาช้าไป ถ้าผมรู้เสียก่อนผมจะไม่ยอมให้เขาทำอันตรายใดๆ คุณได้เลย...เรื่องมันเกิดขึ้นอย่างไร?”

“ก็อย่างที่คุณเห็นแล้วนั่นแหละ”

“คุณขัดใจเขาหรือ?”

“ฉัน...ฉัน...” หล่อนอ้ำอึ้ง หลับตา และสั่นหน้าอยู่ไปมา “ฉันไม่มีอารมณ์สำหรับเขาเลยในคืนนี้”

“ก็แล้วถ้าเช่นนั้น คุณยอมให้เขาชวนออกมาตรงที่ลับตานี่ทำไม?”

มาเรียเอามือทั้งสองข้างประคองเต้าอันบอบช้ำของตัวเองแล้วห่อไหล่ลง ครางเบาๆ อย่างขัดยอกรวดร้าวระบม

“ชายโฉดเมามันคนนั้น ทำอายหลอกฉัน เขาบอกว่าเขาต้องการปลดทุกข์ เพราะท้องไม่ดี ความเป็นห่วงว่าเขาจะต้องบุกเข้าป่าไปคนเดียวในเวลาเช่นนี้ มันน่าจะเกิดอันตรายขึ้นได้ ฉันก็เลยพาซื่อ ตามออกมาเป็นเพื่อนด้วย เขาฉวยโอกาสที่ฉันเป็นห่วงแสดงความหวังดีต่อเขา ประทุษร้ายฉัน”

“ผมไม่อยากจะให้คุณกล่าวโทษเขารุนแรงเกินไปนัก และอยากจะให้คุณลืมเหตุการณ์คืนนี้เสียด้วย คิดแต่เพียงว่าเขารักคุณเกินก็แล้วกัน”

“จะให้ฉันไปขอโทษเขาก็ได้ ถ้าคุณต้องการ”

หล่อนพูดประชดอย่างน้อยใจ

“ไม่ถึงเพียงนั้นหรอก...ไป! กลับเข้าแค้มป์เถอะ ผมต้องการให้คุณพักผ่อนเสีย ไม่ต้องอยู่ยามอีกแล้ว เป็นหน้าที่ของผมเอง”

ว่าแล้ว รพินทร์ก็ประคองมาเรียขึ้น หล่อนเกาะไหล่เขาพยุงกายขึ้นยืน แต่แล้วก็ปัดเป่ซวนเซ เกาะเขาไว้แน่น ตัวสั่นน้อยๆ กัดริมฝีปากหลับตาลงสะกดกลั้นต่อสู้กับอำนาจความขัดยอกจกเสียดที่ทวีขึ้นมาอีก จอมพรานมองดด้วยความเป็นห่วง โอบเอวประคองไว้ กระซิบถาม หล่อนเอาหน้าผากซบพิงไหล่เขาอยู่ อีกอึดใจก็สะบัดหน้า แข็งใจบอกว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันทนได้...หายแล้ว...ไปเถอะ ไม่ต้องพยุงฉันหรอก”

ถ้าจะมีความน่ารักอยู่บ้างสำหรับเขา มาเรีย ฮอฟมันก็มีอยู่ตรงนี้เอง คือความทรหดอดทน และหัวใจที่หนักแน่นราวกับผู้ชาย

จากท่าทีอันบอบช้ำสะบักสะบอม แปรสภาพมาเป็นความเข้มแข็งอีกครั้ง ไม่สำออยให้เป็นที่รำคาญหรือหมั่น-ไส้นานนัก แต่ถึงเช่นนั้น หล่อนก็ยังโผเผ เดินกะโผลกกะเผลกไม่ถนัดนัก ตามเขากลับเข้าไปในบริเวณแค้มป์ รพินทร์ก้มลงเก็บไรเฟิลช่วยถือไปให้ แต่หล่อนกระชากฉวยไปถือไว้เอง

"อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าฉันระเบิดขมองนายนั่นเสียด้วย .375" หล่อนพูดขึ้นลอย ๆ

"คุณฆ่าเขาลงก็เอา" พรานใหญ่ลูบหลัง บอกเรียบ ๆ

ไชยยันต์กลับเข้ามาถึงบริเวณแค้มป์อีดใจใหญ่แล้ว แงซายนั้นภายหลังจากส่งเขาถึงที่ ก็แยกไปล้มตัวลงนอนที่เดิม และสงบนิ่งไปเหมือนกับว่าไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย และไม่ได้เอ่ยอันใดกับเขาแม้แต่คำเดียว สีหน้าอาการราบเรียบเป็นปกติ เขาเองก็พูดคำใดไม่ออก ไม่ได้กลับเข้าไปนอนรวมกลุ่มกับพรรคพวก แต่เดินไปนั่งกุมขมับซึมเศร้าอยู่ที่ขอนไม้ท่อนหนึ่ง ห่างไกลออกไปตามลำพัง

ทุกสิ่งทุกอย่างภายในแค้มป์คงเป็นปกติเรียบร้อยดีเหมือนเดิมไม่มีอะไรกระโตกกระตาก เชษฐา ดารินและกลุ่มพรานพื้นเมืองอื่น ๆ นอนหลับสนิท ไม่มีใครรู้สึกตัวตื่นขึ้นเลย

อารมณ์อันร้อนแรงของเขาถูกปลดเปลื้องผ่อนปรนไปแล้วอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์ ก่อนหน้าที่รพินทร์ ไพรวัลย์และแงซายจะโผล่ออกไปสกัดกั้นขัดขวางเพียงชั่วไม่ถึงอึดใจ บัดนี้เมื่อสติสัมปชัญญะกลับคืนมาครบถ้วนพร้อมกับความปลอดโปร่ง เบาตัว เขาก็มีแต่ความสลด และเสียใจในการกระทำของตนเองจนบอกไม่ถูก

แล้วก็เห็นพรานใหญ่ประคองมาเรียเข้ามาในบริเวณที่พักอย่างอีบัดอีโรย รพินทร์นั้น เมื่อก้าวพ้นแนวกองไฟเข้ามาก็กราดตามองไปรอบ ๆ พอเห็นเขานั่งอยู่ตามลำพังยังมุมหนึ่ง

ของบริเวณ ก็ไม่ตามเข้ามาพูดอะไรด้วยอีก หันไปกล่าวอะไรกับมาเรียสองสามคำ แล้วเดินตรงไปยังบริเวณที่พักนอนร่วมกับกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา จัดข้าวของอะไรง่วนอยู่ ท่าทีไม่สนใจกับอะไรอีก

มาเรียนั้น แยกไปนั่งห่อตัวอยู่ข้างกองไฟอีกกองหนึ่งห่างไปคนละด้าน ไชยยันต์แลไปจับนิ่งอยู่ที่ร่างนั้นด้วยความสงสารจับใจ ลังเลสองจิตสองใจอยู่เป็นครู่ จึงตัดสินใจเดินตรงเข้าไปหาหล่อน

“ไม่ต้องพูดอะไรอีกทั้งสิ้น พรานใหญ่พูดแทนให้กับคุณหมดแล้ว”

หล่อนเอ่ยขึ้นเบาๆ โดยไม่มองหน้าเขา ขณะที่ไชยยันต์เข้ามายืนซึมเป็นใบ้อยู่ตรงหน้า

“ผมไม่ได้เข้ามาเพื่อจะบอกขอโทษ หรือให้คุณยกโทษอะไรหรอกเมย์ แต่ผมเข้ามาเพื่อจะบอกว่า...ผมรักคุณ”

ไชยยันต์พูดหนักแน่นชัดเจนที่สุด

“งั้นเรอะ?”

หล่อนตวัดเสียงสูง เลิกคิ้วตะแคงใบหน้า มือยังเขี่ยกองไฟอย่างปราศจากความหมายอยู่เช่นนั้น แสงไฟในกองยามนี้สาดจับใบหน้า ทำให้แลดูงามเศร้าสะเทือนอารมณ์ของไชยยันต์จนบอกไม่ถูก มีรอยช้ำเห็นได้รางๆ ที่แก้มซ้ายและมุมริมฝีปากแตกเจ่อเล็กน้อย เลือดยังไหลซึมๆ อดีตนายทหารหนุ่มถอนใจเฮือกอย่างกลัดกลุ้ม

“ผมสาบานว่าจะไม่ทำอย่างนั้นอีก หรือถ้าคุณยังไม่หายโกรธจะฆ่าผมเสียก็ได้”

เขาพูดตรงๆ ตามความรู้สึกแท้จริง แววตาที่แลมายังหล่อนเต็มไปด้วยความร้อนรุ่มผะผ่าว ปวดร้าวทรมานใจตัวเอง

มาเรียยิ้มแค่นๆ เงยหน้าขึ้นสบตาเขา แล้วก็ถามมาอย่างชนิดที่ไชยยันต์คาดไม่ถึงว่า

“เบาตัว สบายใจหรือยัง ไชยยันต์ จะให้ฉันช่วยอะไรอีกไหม?”

ไชยยันต์มีความรู้สึกเหมือนอยากจะร้องไห้ ตื้นตันไปหมด

“ไรเฟิลในมือนั่นยังไง จ่อปากกระบอกให้ตรง แตะไก... เบาๆ เท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็จะเสร็จสิ้น”

“แล้วใครจะได้อะไรขึ้นมา...แล้วเด็กที่มันอาจอาศัยเกิดในตัวของฉัน มันจะได้ใครเป็นพ่อ? หวังพึ่งรพินทร์ไพรวัลย์ก็ไม่ได้ เพราะเขาไม่เคยฝากอะไรไว้ให้กับฉันเลย”

ระหว่างที่อดีตนายทหารปืนใหญ่ยังยืนนิ่งเงียบ
เป็นท่อนไม้อยู่นั้น มาเรียก็บอกมาด้วยน้ำเสียง
ปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยต่อมา "สบาย
ตัวสบายใจแล้วก็ไปนอนเสียเกอะ ไชยยันต์"

"เนย์ คุณคงเกลียดผมเข้ากระดูกดำ"

แหม่มสาวยิ้นเลี่ยน ๆ อีกครั้ง ยักไหล่

"ฉันอาจหลงใหลใฝ่ฝันในตัวคุณเสียจนลืมไม่ลงก็ได้ เพราะคุณก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่า ผู้หญิงอย่างฉันนั้นเป็นโรคจิตประเภทหนึ่งมีรสนิยมชอบความเจ็บปวดทรมาน คุณก็สนองให้เสียทีงใจดีแล้วนี่ "

"โธ่ เมย์ จะด่าว่าอะไรผมก็ยอมทั้งสิ้น แต่อย่าประชด-ประชันอย่างนี้เลย ผมไม่ได้มีเจตนาจริงๆ ผมทำไปเพราะอารมณ์บ้าคลั่ง ผมรู้ว่ามันเกินขอบเขต..."

"ไปให้พ้น! ปล่อยฉันไว้คนเดียว!!"

ก่อนที่ไชยยันต์จะพูดจบประโยคดี มาเรียตวาดลั่น ตาลุกจ้า กิริยาอันดุดันกลับคืนมาอย่างรวดเร็วจนดูไม่ทัน ขยับลูกเลื่อนไรเฟิลดังกร้วมขึ้นนก แล้วทิ่มปากกระบอกเข้าไปกลางทรวงอกเขา

สายตาคู่นั้น บอกให้ไชยยันต์ทราบได้ทันทีว่า หล่อนเหนี่ยวไกแน่ หากเขายังร่ำไรออดอ้อนอยู่อีก

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ขณะนี้นั่งห่างออกไปอีกทางหนึ่งง่วนอยู่กับย่ามหลังส่วนตัวของเขา ชะงักกึก จ้องตาเขม็งมองไปยังภาพนั้นอย่างสะกดกลั้นลมหายใจ **ไชยยันต์จะหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองเกินกว่าเหตุเสียแล้ว...ถอยออกไป...อย่าไปยุ่งอะไรกับหล่อนอีกในตอนนี้...หล่อนฆ่าคุณแน่...**เขาร้องตะโกนอยู่ในใจ ตัวแข็งไปหมด

ไชยยันต์ไม่สนใจกับปากกระบอก .375 ที่จี้ติดอกเขา มองด้วยนัยน์ตาซึมประสานจับตาสีเขียวมรกตคู่นั้นนิ่ง

"ผมไม่กลัวว่าคุณจะยิงผมหรอก เมย์ แต่ถ้าหากคุณยังขุ่นมัวยังโกรธแค้นผมอยู่ และยังไม่อยากเห็นหน้า ผมก็ยินดีที่จะหลบหน้าคุณไปก่อน"

กล่าวจบ เขาก็ถอนใจเบาๆ หันหลังกลับ เดินซึมหายเข้าไปยังที่พักนอนอย่างสงบ

พรานใหญ่ผู้นั่งใจหายใจคว่ำ เฝ้าจับมองอยู่ตาไม่กะพริบ ก็ถอนใจอย่างโล่งอก โคลงศีรษะช้าๆ หันไปง่วนจัดการกับสิ่งของของเขาต่อไปเงียบๆ

ส่วนมาเรีย ฮอฟมัน ก็ยังคงนั่งนิ่งอยู่ริมกองไฟนั้นตามลำพัง ผมยุ่ง ตาโรย ครั้งหนึ่ง บุญคำ ซึ่งนอนขดอยู่ไม่ห่างจากรพินทร์ออกไปเท่าใดนั้น ชันคอขึ้นมา พยายามมองสบตาพรานใหญ่ มีอาการเหมือนอยากจะอ้าปากพูดอะไรด้วย แต่สายตาของจอมพรานที่แลมา เป็นเครื่องหมายแทนคำพูดว่า

'หุบปาก! ไม่ต้องเสือกอะไรทั้งสิ้น มันเรื่องของเขา'

แกจึงไม่กล้าเอ่ยคำใดออกมาได้ แต่ลุกขึ้นมานั่ง ช่วยเขาจัดโน่นจัดนี่ไปตามเรื่องเพราะถือว่าตัวแกเองนั้น ความจริงก็จะต้องตื่นตลอดยามนี้ไปจนกระทั่งรุ่งเช้า

บัดนั้นเอง เสียงของอะไรชนิดหนึ่งก็ลอยแว่วสะเทือนมาในบรรยากาศอันหนาวเย็นสงัดเงียบยามใกล้รุ่ง กระทบกับโสตสัมผัสของทุกคนในแค้มป์ที่ตื่นอยู่ในขณะนี้ สดแต่ว่าหูของใคร จะสดับได้อย่างไร

ครั้งแรก มันดังเหมือนฟ้าคำรนที่แว่วมาแต่ไกลที่ใดที่หนึ่งทางตะวันออกเฉียงเหนืออันเป็นบริเวณป่าหิน ด้านปราสาทพันธุมวดี มันดังขึ้นครั้งหนึ่งช่วงสั้นๆ ดูราวกับว่าจะเกิดจากห้วงอุปาทาน

พรานใหญ่กระตุกหัวคิ้วเข้าหากัน หยุดชะงักการจัดของลงนิดหนึ่ง ส่วนตาบุญคำผู้กำลังแกะกล่องลูกไรเฟิลออกมามัดกับยางรัดเพื่อบรรจุเข้ากระเป๋าย่ามเข็มขัดทหารของแก ตะแคงหู

มันดังขึ้นเพียงครั้งเดียว ก็เงียบหายไปอย่างลึกลับ

"ฝนตกไกลกระมังนาย แต่หมอกลงหนาจัดอย่างนี้ไม่น่าจะมีฝน"

แกเปรยขึ้นเบาๆ

พรานใหญ่นิ่ง ทำงานต่อ

มิช้ามินาน พอเผลอๆ ตัว มันก็ครืนครันมาอีก ทีแรกเป็นเสียงต่ำก่อน แล้วปลายเสียง ก็ตวัดออกเป็นแหลมสูง

“เอ๊ะ! ฟ้าร้องทำไมมันถึงดังคว้างๆ ด้วยล่ะนาย”

ตาเฒ่าทำหน้าฉงน

ก่อนที่เขาจะขยับปากเช่นไรนั่นเอง มาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งก็คงจะเงี่ยหูจับฟังอยู่ก่อนแล้วเช่นกัน สาวเท้าตรงเข้ามาโดยเร็ว อาการสะบักสะบอมกะโผลกกะเผลกเพราะความบอบช้ำจากการซ้อมดุเดือดของไชยยันต์ บัดนี้แทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง กลายเป็นความคล่องแคล่วฉับไวตามเดิม

“ไพรวัลย์ คุณได้ยินเสียงอะไรนั่นไม่ใช่รึ?”

หล่อนพูดโดยเร็ว

เขาพยักหน้า อาการทั่วไปอยู่ในความสงบปกติ

“คุณว่า...มันเสียงอะไร?”

แหม่มสาวถามต่อมา จ้องหน้าเขาเป๋ง

“อาจเป็นฝนหลงฤดูก็ได้ ตกอยู่ขอบเขาลิบๆ โน่น”

พรานใหญ่ตอบ สีหน้าปราศจากความรู้สึกใดๆ ให้จับได้

“ฝนหลงฤดูอะไร จะหลงมาตกบนยอดเขาที่หมอกลงจัด อุณหภูมิลดลงเหลือ 6 องศาอย่างนี้...นั่นไง ดังอีกแล้ว”

ไม่ทันขาดเสียงพูดรัวลิ้นของมาเรีย สำเนียงพิลึกพิลั่นน่าสะพรึงกลัวนั้นก็ดังเลื่อนลั่นมาอีก คราวนี้ชัดเจนที่สุด แม้จะฟังจากคลื่นเสียงที่ลอยมาว่าอยู่ในระยะห่างมาก

มันเป็นเสียงคราง ฮื่อๆ อยู่ในลำคอสลับไปกับแผดแหลม

คว้ากอย่างเกรี้ยวกราดดุร้ายเป็นระยะ แล้วก็มีเสียงต้นไม้ใหญ่ล้มโครมคราม และเสียงดินหินภูเขาถล่มร่วง

"เอ๊ะ! ไม่เข้าท่าซะแล้วนาย ยักษ์กุมภกัณฑ์ที่ไหนมาหักป่าอยู่แถวๆ ปราสาทหินร้างโน่น!"

บุญคำร้องออกมา กระโดดผลุงขึ้นยืนหน้าตื่นเลิกลั่ก

รพินทร์ยังคงเงี่ยหูฟังอย่างใจเย็นตามเดิม ตามองผ่านมาเรียไปยังก้อนหินที่แงซายนอนอยู่ ก็ยังเห็นเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรคงนอนสงบอยู่ที่เดิมโดยไม่มีปฏิกิริยาสะดุ้งสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น

ระยะอันห่างและความมืดที่ปกคลุมอยู่ทำให้เขาไม่สามารถจะสังเกตเห็นอาการอย่างใดของแงซายได้ นอกจากร่างที่นอนนิ่งเหมือนท่อนไม้เป็นเงาตะคุ่มอยู่

มาเรียบัดนี้ เริ่มกระสับกระส่ายแลเห็นชัด และไม่ยอมพูดซักถามใดๆ เขาให้เสียเวลาอีกต่อไป หากแต่ตรงไปยังที่นอนอันมีร่างของราชสกุลสองพี่น้องนอนหลับอยู่ทันที ไชย-ยันต์นั้นเพิ่งจะจากหล่อนมาหยกๆ และไม่ได้หลับ นอกจากนอนลืมตาโพลงมองดูหลังคาผ้ากั้นพลาสติกอยู่คนเดียว และได้ยินเสียงอันฟังสยองไปทุกขุมขนนั้นอย่างชัดเจนด้วยความประหลาดใจเช่นกัน พอแหม่มสาวถลันปราดเข้ามา เขาก็ดีงกายขึ้นนั่งโดยเร็ว

"อะไรหรือ เมย์"

มาเรีย ดูเหมือนจะลืมเรื่องขุ่นข้องหมองใจในขณะนี้ลงเสียชั่วขณะ พูดเร็วปรื๋อ

“ปลุกพี่ใหญ่กับน้อยเดี๋ยวนี้เถอะ กลิ่นไม่สู้ดีเสียแล้ว”

ไชยยันต์ก็ไม่ซักถามอะไรเหมือนกัน หันไปเขย่าเรียกเชษฐากับดารินพร้อมกันอย่างเร่งร้อน สองพี่น้องกำลังหลับสนิทสะดุ้งตื่นขึ้นมาด้วยอาการตกใจ เพราะการปลุกอย่างพรวดพราดของไชยยันต์ ยังไม่ทันจะเอ่ยปากถามคำใด ทั้งสองก็ได้รับคำตอบของสาเหตุการถูกปลุกด้วยตัวเอง...จากสำสำเนียงสะเทือนเลื่อนลั่นที่ได้ยิน เชษฐานั่งเบิกตาฟังนิ่ง ส่วนดารินตะลึงกายสั่นน้อย ๆ หันไปคว้าไรเฟิลประจำมือขึ้นมากอดไว้ด้วยสัญชาตญาณ

“เสียงอะไรน่ะ?”

เชษฐาถามต่ำ ๆ ไปยังไชยยันต์ และมาเรีย ซึ่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้า

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“มันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“สักอึดใจใหญ่ ๆ ก่อนที่ฉันจะปลุกแกกับน้อยขึ้นมา”

เชษฐาเผ่นออกมานอกใต้คลุมของหลังคาพลาสติก ป่ารอบด้านแม้จะมีสัญลักษณ์ว่ารุ่งสางใกล้เข้ามา แต่ความมืดก็ยังครองตัวอยู่สนิท เวลาจากเข็มนาฬิกาเดินป่าที่ข้อมือของเขาชี้บอก 5.16 น. อุณหภูมิจากเครื่องวัดในหน้าปัดของนาฬิกาเรือนเดียวกันชี้ 5.4 องศาเซลเซียส หนาวจนคางสั่นกระทบกรามละอองหมอกปกคลุมอยู่ทั่วไป

ขณะนั้นเขาเห็นกลุ่มพรานพื้นเมืองพากันลุกขึ้นหมดแล้วและพูดอะไรกันแซ่ส่ำ ส่วนพรานใหญ่ยืนสงบนิ่งเหมือนจะจับฟังเสียงให้แน่ชัดอยู่ตรงที่ก้อนหินลูกหนึ่ง ปากทางจะลงเนินไปยังลำธารเบื้องล่าง

เสียงนั้น สงบไปแล้ว และไม่มีท่าว่ามันจะดังมาให้ได้ยินอีก เต็มไปด้วยเลศนัยน่าพิศวง เชษฐากับดารินผู้ตื่นขึ้นมาทีหลังเพื่อน ได้ยินอยู่เพียงชั่วอึดใจเดียวเท่านั้น

แงซาย นอนปิดตาเหมือนจะหลับ ขณะที่จอมพรานเข้ามาหยุดยืนอยู่ริมก้อนหินข้าง ๆ ที่นอน และเป็นเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังนอนนิ่งอยู่ในขณะที่ทั้ง 11 คน ของคณะบัดนี้พากันลุกขึ้นมาหมด

“แกว่า มันอยู่ทางด้านไหน และห่างสักเท่าไหร่?”

เขาถามด้วยเสียงแผ่วเบา ตายังมองฝ่าสายหมอกออกไปในความมืด

“ประมาณ 2 กิโลเศษ ทางด้านป่าหินของปราสาทพันธุมวดี”

แงซายตอบมาด้วยเสียงเบาเช่นกัน โดยไม่ขยับเขยื้อนหรือลืมตาขึ้น และความเห็นนั้น ก็ตรงกับความรู้สึกของพรานใหญ่ในขณะนี้

“มัน ใช่ไหม?”

“ผมไม่กล้าลงความเห็น แต่ไม่เคยได้ยินเสียงสัตว์ชนิดใดร้องคำรามดังไปไกลอย่างนี้มาก่อน เสียงของการเคลื่อนไหว เสียงดินทลายและเสียงต้นไม้หัก ก็ผิดไปจากการกระทำของสัตว์ทุกชนิด แม้แต่ช้างโขลง”

“แล้วแกจะนอน ถ...อยู่งั้นนะรึ?”

เขาสบถออกมาด้วยคำหยาบคาย

คู่ขาของเขาหัวเราะ ค่อย ๆ ดึงตัวขึ้นนั่งบิดกายจนกระดูกลั่นกราว

WBSWS:01

“ผมว่ามันไม่เข้ามาทางนี้หรอก ผู้กอง มันพบเหยื่อของมันเสียก่อนแล้ว เสียงเมื่อสักครู่นี้ เป็นเสียงของการต่อสู้ ป่านนี้มันคงยุ่งอยู่กับเหยื่อ เราควรจะพักผ่อนกันตามปกติ อย่าเพิ่งไปสนใจกับมันก่อนเลย”

จอมพรานหันขวับมาด้วยความเดือดดาล จากท่าทีอันเฉื่อยชาใจเย็นของแงซาย

ก่อนที่เขาจะปล่อยคำพูดแรงๆ อะไรออกไป กลุ่มของคณะนายจ้างทั้งหมดก็พากันพรูเข้ามาถึง

“เสียงมันพิกลอยู่นะ รพินทร์ ฟังดูคล้ายๆ ใครอัดเสียงคำรามของสิงโตไว้ แล้วเอาเข้าเครื่องขยายเสียงสัก 50,000 วัตต์ ตั้งลำโพงหันหน้ามาทางแค้มป์ของเรางั้นแหละ”

ท่านหัวหน้าคณะพูดขึ้นขณะที่ก้าวเข้ามาถึง

พรานใหญ่ยิ้มกร้านๆ สำเนียงอันน่าสะพรึงกลัวนั้นได้ยินอย่างจะแจ้งชัดเจนไปทั่วทุกคนเกินกว่าที่จะบ่ายเบี่ยงอำพรางอย่างใดได้

“ผมกำลังฟังอยู่ครับ แต่ตอนนี้เงียบสนิทไปแล้ว นั่นเวลาเท่าไหร่?”

“ตีห้าเกือบยี่สิบแล้ว”

รพินทร์เอาไฟฉายส่องกราดออกไปยังราวป่าเบื้องล่างแล้วพึมพำ

“กว่าจะมองเห็นอะไรได้ถนัดก็คง 7 โมงเช้า คืนนี้หมอกลงจัดเสียด้วย”

อากาศที่หนาวเยือกอยู่เป็นทุนเดิมแล้ว เพราะอุณ-หภูมิขีดต่ำ บัดนี้ดูเหมือนจะยิ่งหนาวสะท้านจับขั้วหัวใจของทุกคนไปจนตัวสั่นสยิวแทบจะกระดิกไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อเหล็กของไรเฟิลแต่ละกระบอก บัดนี้เย็นเชียบราวกับก้อนน้ำแข็ง

ดารินนั้นถึงกับต้องกระโดดเข้าหากองไฟเอามือยื่นออกไปอังเปลว แล้วนำมาแนบกับใบหน้าและลำคอเป็นระยะ ส่วนไชยยันต์ตอนที่ปล้ำมาเรีย เขาไม่รู้สึกว่าอากาศจะหนาวเลยสักนิด ค่อนข้างจะร้อนจนเหงื่อผุดเสียด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้นิ้วมือดูจะแข็งไปหมด...เหยียดไม่ออก

ทางด้านพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งขณะนี้จับกลุ่มหน้าตื่นเลิกลั่กกันอยู่ทางหนึ่ง พูดอะไรกันแซด สัญชาตญาณบอกให้คนเหล่านั้นทราบได้ในทันทีว่า มหันตภัยโชยกลิ่นไออยู่ไม่ห่างออกไปนี่เอง ทั้งๆ ที่ต่างก็ยังไม่สามารถจะทราบได้แน่ว่ามันเป็นอะไร

ตามปกติแล้ว คนเหล่านี้ไม่เคยพรั่นพรึงหรือตื่นตระหนกต่อสัตว์ป่าทุกชนิด ขนาดช้างทั้งโขลงมาป้วนเปี้ยนใกล้ๆ ที่พักนอน เขาเหล่านั้นเพียงแต่ผงกหัวขึ้นมาฟังเสียงนิดหนึ่งแล้วก็ล้มตัวลงนอนหลับต่อไปได้อย่างสบาย เสือย่องแกรกเข้ามา ถ้ารู้แน่ว่าไม่ใช่เสือตัวที่เคยเฮี้ยนถึงขนาดจับคนกินเป็นนิสัย อย่างมากก็จะแกล้งทำเสียงเอะอะไล่มันไปเสีย แล้วนอนอย่างสบายอารมณ์ได้เหมือนกัน

แต่เสียงสะท้อนเลื่อนลั่นที่แว่วมาให้ได้ยินเมื่อหยกๆ นี้บอกให้เหล่าพรานหัวเห็ดทั้งนั้นตระหนักได้ทันทีว่า **ถ้ายังขืนใจ**

เย็นทำเป็นหลับไม่รู้นอนคู้ไม่เห็นอยู่อีกต่อไป ก็มีหวังไม่ต้องตื่นลืมตาขึ้นมาดูโลกอีกแล้ว ทุกคนจึงพร้อมหน้ากันผวาตื่นขึ้นมาเองโดยไม่จำเป็นจะต้องปลุกบอกกัน แล้วต่างคนต่างก็ใช้ประสาทอันเจนไพรจับฟังเสียงนั้นตามแต่ใครจะถนัดในด้านไหน

มีอยู่สองคน ที่ก้มลงนอนเอาหูนาบกับพื้นดิน คะหยิ่นกับส่างปา ส่วนตาบุญคำไม่อยากจะใช้วิธีนั้น ในเมื่อยังมีคะหยิ่นอยู่ทั้งคน เพราะแกรู้อยู่ว่า...ขืนฟังเสียงแบบนี้แข่งกับคะหยิ่นทีไร แกเป็นขายหน้าเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างทุกทีไป เพราะความจริงนั้น แกก็ไม่ชำนาญในวิธีการเช่นนี้นัก เลยได้แต่ยืนหมุนตัวอยู่ไปมาเพื่อจับฟังเสียงตามทิศทางลม

ทางฝ่ายบุคคลชั้นหัวหน้าทั้งหลาย ยืนประจันมองหน้ากันอยู่ในขณะนี้ ก็มีแต่ความเงียบงัน พรานใหญ่ยังไม่ยอมพูดอะไรเสียคนเดียว เลยพลอยทำให้คนอื่นๆ ไม่กล้าเอ่ยปากขึ้นด้วย

"อยู่ห่างมากครับ และไม่มีทีท่าว่าจะผ่านใกล้เข้ามาที่พักของเรา"

ในที่สุด รพินทร์ก็ทำลายความเงียบขึ้น

"ไอ้ตัวที่กินซากไดโนเทเรี่ยมเอาไว้ใช่ไหม?"

เชษฐาถามด้วยเสียงราบเรียบเป็นปกติเช่นกัน เขาดูเหมือนจะเป็นคนเดียวทางฝ่ายนายจ้างซึ่งควบคุมความรู้สึกไว้ได้ดีที่สุด

จอมพรานฝืนยิ้ม

"สงสัยครับ"

[WBSWS:OIJ]

ท่านหัวหน้าคณะหันไปมองดูธนู ซึ่งวางอยู่ข้าง ๆ ตัวของแงซายผู้บัดนี้ลุกขึ้นมานั่งกอดเข่า แล้วเหลือบกลับมาที่หน้าของจอมพรานอีกครั้ง

“เป็นการดีมาก ที่คุณกับแงซายไหวทัน รั้ตัวล่วงหน้าแบบนี้ ผมแน่ใจตั้งแต่เห็นคุณกับแงซายทำธนูแล้ว เพียงแต่ไม่อยากจะถามเท่านั้น เป็นอันเชื่อได้แน่นอนแล้วละซิว่า ร่องรอยมากินซากช้างโบราณที่เราพบ และเราพยายามคิดกันว่าเป็นสัตว์ฝูงธรรมดานั้น แท้จริงมันเป็นสัตว์ใหญ่มากชนิดหนึ่ง แล้วก็เป็นเจ้าตัวเดียวกับที่ส่งเสียงคำรามให้เราได้ยินเมื่อหยก ๆ นี่”

“ทุกสิ่งทุกอย่างในขณะนี้ ผมพูดได้แต่เพียงว่า ‘สงสัย’ เท่านั้นเองครับ คุณชาย จนกว่าเราจะเห็นมันด้วยสายตา...”

แล้วเขาก็เรียกคะหยินผู้กำลังเอาหัวกม ๆ เงย ๆ อยู่ตามพื้นให้เข้ามาหา ทุกคนเห็นสีหน้าของเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างตื่นเลิกลั่กเหมือนถูกผีหลอก เสียงที่เจรจาตอบคำถามของพรานใหญ่เร็วปรื๋อสั่นไปหมด ทำมือทำไม้ประกอบไปด้วย ครู่หนึ่งต่อมา จอมพรานจึงหันไปทางคณะนายจ้างของเขา

“คะหยินได้ยินจากเสียงตามวิธีฟังกับแผ่นดินของมัน บอกว่าได้ยินมันกำลังขย้ำฉีกเนื้อเหยื่อเคี้ยวกินอยู่ น้ำหนักตัวสังเกตจากการเคลื่อนไหว ใหญ่กว่าช้างหลายเท่า แต่จะงุ่มง่าม”

“ถามซิ มันเลื้อย คลาน หรือว่าเดินด้วยเท้า?”

มาเรียลืมตาโพลง ร้องมาโดยเร็ว

รพินทร์หันไปส่งภาษากับคะหยินอีกสองสามประโยค

“คะหยินยังลงความเห็นไม่ได้ เพราะเท่าที่มันฟังอยู่ในขณะนี้ เจ้าสัตว์ใหญ่ชนิดนั้นยังไม่ได้เคลื่อนไหวไปไกลนัก นอก

จากขยับตัวขณะที่กินเหยื่อเท่านั้น ทำให้จับเสียงไม่ได้แน่นอน ผมจะให้มันเฝ้าดักฟังเสียงต่อไป”

“ดีมาก!...ให้คะหยิ่นคอยฟังเสียงไว้ทุกระยะทีเดียว” เชษฐาบอก แล้วหันไปทางแงซาย

“แงซาย ธนูของแกพร้อมดีหรือ?”

องครักษ์พิเศษของดารินไหวตัว เอื้อมไปหยิบคันธนูใหญ่ขึ้นมาตั้งฉากกับพื้น ตาเป็นประกายจับอยู่ที่คันของมันอย่างมั่นใจ

“พร้อมครับ นายใหญ่”

ท่านหัวหน้าคณะยิ้ม ตบไหล่แงซายอย่างพอใจ

“ท่าทางแกสงบและใจเย็นกว่าทุกคน และแกก็รอบรู้สามารถไปทุกอย่าง ฉันอุ่นใจจริงๆ ที่ได้แกกลับคืนมาคู่กับรพินทร์เช่นนี้ เมื่อถึงเวลาจำเป็นจริงๆ ขอให้แกทำงานให้ดีที่สุด อย่าให้พลาดได้เลย”

แล้วเชษฐา ก็เรียกให้ทุกคนกลับเข้ามาประชุมรวมกลุ่มกันอยู่กลางแค้มป์ พรานใหญ่บอกให้คณะนายจ้างของเขานอนพักต่อไป อย่างน้อยอีกสักชั่วโมงก็ยังดี ก่อนเวลาที่จะต้องตื่นขึ้นมาเตรียมตัวเดินทาง แต่ไม่มีใครคิดที่จะนอนได้เสียแล้วในภาวะเช่นนี้ อีกประการหนึ่ง ทุกคนก็ได้รับการพักผ่อนกันมาอย่างเต็มที่แล้ว จึงใช้เวลาให้ผ่านไปด้วยการตระเตรียมข้าวของปรึกษาหารือ และรอฟังเสียงการเคลื่อนไหวคืบหน้าของเจ้าสัตว์ใหญ่ลึกลับนั้นอย่างระแวดระวังเตรียมพร้อมทุกขณะจิต

“บอกให้คนของคุณทุกคนรู้แล้วหรือยังว่า เราอาจต้องเผชิญกับอะไรทำนองไหน?” หัวหน้าคณะถาม

เมื่อนั้นเอง รพินทร์จึงโบกมือเรียกพรานพื้นเมืองของเขาทุกคนเข้ามาประชุมรวมหัว อธิบายให้ทราบว่าอะไรเป็นอะไร และขอให้ทุกคนตระหนักเตรียมพร้อม ๆ ไว้

คนเหล่านั้นเพิ่งจะได้ทราบความจริงจากพรานใหญ่ ทุกคนตื่นตกใจ แต่ก็พร้อม และกล้าหาญขวัญดีเสมอ

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่มีทางที่จะปกปิดอำพรางคณะนายจ้างของเขาต่อไปได้ ในความจริงที่ว่า เขาและแงซายพบร่องรอยอะไรเพิ่มขึ้น เกี่ยวกับเจ้าสัตว์ลึกลับตัวนั้น ภายหลังจากที่ได้ไปดูซากไดโนเทเรี่ยมกันแล้วเมื่อเช้าวาน เชษฐา ไชยยันต์ รับทราบอย่างสนใจระคนตื่นเต้น มาเรีย มีหลายคำถามที่จะซัก เพื่อเอาความจริงประกอบหลักฐานในข้อสรุปตามหลักวิชาของหล่อน ส่วนดาริน พอรู้เข้า ก็ฉุน

“ดีจริงนะ!”

หล่อนกระแทกเสียงหนัก ๆ

“ในที่สุดก็เพิ่งจะมาเปิดเผยเอาเดี๋ยวนี้ ทั้งที่ฉันพยายามจะถามคุณตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว คุณกับแงซายก็ช่วยกันปกปิดกลบเกลื่อนเสีย จะมาบอกกันตอนนี้ทำไม ไม่รอให้มันถึงตัวเสียก่อนแล้วค่อยบอกนี่”

อะไรต่ออะไรก็ดูจะเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ดี หม่อมราชวงศ์หญิงคนสวยคนนี้ แต่นิสัยที่ชอบหาเรื่องตอแยนี่ ช่างเป็นนิสัยของเด็กทารก ที่แก้ไม่หายเอาเสียจริง ๆ คอยหาโอกาสจะว่ากล่าวเขาเสียเรื่อย

รพินทร์ปัดอารมณ์อันขุ่นมัวของหล่อนไปให้พ้นตัวเสีย โดยไม่รับไว้ ตอบเป็นงานเป็นการว่า

“ความไม่แน่ใจ และขาดหลักฐานสำหรับพิสูจน์ชัดๆ ทำให้ผมในฐานะพรานนำทางไม่สามารถจะพูดอะไรพล่อยๆได้ ถ้าพูดออกไปแล้ว มันไม่เป็นความจริง คณะนายจ้างก็จะพิจารณาผมไปเสียอย่างหนึ่ง และนิสัยพรานป่าทั่วไป ก็มีจุดอ่อนสำหรับให้ใครต่อใครที่เจริญแล้วคิดอยู่ตลอดเวลาว่า มักจะพูดอะไรเกินเลยความจริงเสมอ ผมจะกล้ายืนยันตามความรู้สึกของตัวเองได้อย่างไรว่า ไอ้ตัวที่มากินซากไดโนเทเร่ียมตามร่องรอยที่เราเห็นอยู่นั้น ขนาดของมันควรจะสูงเท่ากับตึกสี่ห้าชั้นและน้ำหนักตัวเป็นสิบๆ ตัน ซึ่งแม้ผมเองก็บอกไม่ได้ว่ามันตัวอะไรรูปร่างควรจะเป็นอย่างไร”

“ไม่มีเหตุผลที่จะอ้างในข้อนั้น ควรยอมรับมาเสียดีกว่าว่า คุณเป็นคนประเภทชอบนิ่งอมพะนำ และสงวนถ้อยคำเกินไป”

หล่อนเน้นคำว่า‘นิ่งอมพะนำ’ขณะที่มองตาอย่างมีความหมาย แต่กระแสเสียงหรือแววตาไม่ได้บอกให้ทราบว่าโกรธเคือง

“พวกเราทั้งหมด ได้ผ่านพบและเผชิญกับอะไรต่ออะไรชนิดที่มันไม่น่าจะเป็นไปได้มาเสียจนชาชิน และเข้าใจดีแล้ว เรายอมรับและเข้าใจมาตั้งนานแล้วว่า เราได้ผ่านมาในดินแดนอันลี้ลับของโลก ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างมันเกินเลยความรู้หรือหลักเกณฑ์เชื่อถือเดิมๆ ของเรา เพราะฉะนั้น การที่คุณจะบอกกับเราในสิ่งที่มันแปลกประหลาดมหัศจรรย์พันลึกสักขนาดไหนเราก็ไม่เคยหัวเราะเยาะหรือดูหมิ่นคุณเลย ส่วนมันจะเป็นจริงได้แค่

ไหนอย่างไรนั้น ก็มาช่วยกันค้นคว้าหาหลักฐานอีกทีหนึ่ง ถึงได้เคยสั่งไว้หนักหนาว่า รู้เห็น หรือสงสัยอะไรอย่าปิด อย่าเก็บไว้เพียงคนเดียว หลายสมอง หลายความคิด และหลายๆ หลักวิชาจะช่วยกันหาทางป้องกันหลีกหลบ หรือแก้ไขได้ล่วงหน้าทันท่วงที ดีกว่าจะให้มารู้เอาเมื่อสายไปเสียแล้ว ในกรณีของเจ้าสัตว์ใหญ่ลึกลับนี่ ถ้าคุณยืนยันเสียอย่างเดียวว่าคุณสงสัยว่ามันจะเป็นเช่นนั้นจริง ป่านนี้เราก็คงช่วยกันวิเคราะห์ หรือตั้งสมมติฐานขึ้นแล้ว ว่ารูปร่างหน้าตาและขนาดของมันควรจะเป็นอย่างไรเพื่อการเตรียมรับมือให้ถูกต้อง แต่นี่คุณไม่บอกอะไรเลย แล้วก็ทำให้พวกเรากระวนกระวายใจนึกคิดกันไปเองต่างๆ นานา เมื่อเห็นคุณกับแงซายทำธนูขึ้น”

“ถ้าเช่นนั้น ผมก็ยอมรับในข้อนี้ ผมอาจบกพร่องไปก็ได้”

ขณะนั้นเอง คะหยิ่นกับส่างปา ผู้เอาหูฟังแนบพื้น อยู่ตลอดเวลาก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามา เจ้าต่องสู่ ส่งภาษาพม่าบอกความแก่มาเรียในขณะที่คะหยิ่นพูดกะเหรี่ยงกับพรานใหญ่

“นาย มันเริ่มออกเดินแล้ว...ไปไกลทางป่าหินไม่ได้มาทางนี้ คะหยิ่นได้ยินเสียงก้อนหินใหญ่พลิก มันเดินสองขาไปช้าๆ”

ก่อนจะจบคำพูดของเจ้าคนดงทั้งสอง ที่ช่วยกันรายงานเป็นรถไฟด่วนนั่นเอง ทุกคนก็ต้องสะกดกลั้นใจและเงียบกริบลงในทันใด มีเสียงแว่วคึกๆ มาให้ได้ยินเบาๆ สามารถรับ

ฟังได้โดยประสาทหูปกติชัดเจนพอสมควรทีเดียว เป็นเสียงของก้อนหินขนาดใหญ่พลิกเคลื่อนและเสียงดินทลาย แล้วทั้งหมดก็แทบสะดุ้งเฮือกเย็นวาบไปหมดทั้งตัวเมื่อแว่วเสียงคำรามคว้ากสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นอีกครั้ง

จริงเหมือนอย่างที่เชษฐาว่าเมื่อครู่นี้ อานุภาพของเสียงคำรามนั้นราวกับใครอัดเสียงสิงโตเอาไว้แล้วขยายเสียงแรงสูงตั้งลำโพงหันหน้ามาทางแค้มป์ กัมปนาทของคลื่นเสียงประ-หนึ่งว่าหินผาในบริเวณแค้มป์รอบด้านจะพลิกไหว

“อีทีนี้ชัดมากแฮ้ ไม่ได้ฝันไปเลย”

ไชยยันต์คราง

ดารินนั่งนิ่งเป็นตุ๊กตา เชษฐาก็ดูเหมือนจะถูกสาปให้กลายเป็นหินไปชั่วขณะ ส่วนมาเรียกดไหล่เจ้าทาสต่องส่องหล่อนไว้ เชิงปรามให้มันหยุดส่งเสียงเอะอะ เพื่อจะได้เงี่ยหูฟังต่อไป แต่ก็ไม่ปรากฏเสียงร้องคำใดๆ ขึ้นอีก นอกจากเสียงหินพลิกเคลื่อนซึ่งห่างไกลออกไปเป็นลำดับจนกระทั่งในที่สุดก็จางหายไปในความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของป่ายามใกล้รุ่ง

“เดินสองเท้า เคลื่อนไหวไปอย่างช้าๆ”

มาเรียพูดขึ้นเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ตามสิ่งที่หล่อนได้รับรายงานจากส่างปา แล้วลุกขึ้นอย่างผลุนผลัน ตรงเข้าไปรื้อค้นอะไรที่ย่ามส่วนตัวของหล่อนโดยไม่มีใครเข้าใจความหมายหรือสนใจกับการลุกผละไปจากวงของหล่อนนัก เชษฐาถามรพินทร์ว่าคะหยิ่นและส่างปามาบอกเช่นไร พรานใหญ่อธิบายให้ทราบในรายงานข้อสันนิษฐานจากการฟังเสียงอันชำนาญของลูกดงทั้งสอง

"งั้นก็ตรงกับหลักฐานที่คุณกับแงซายเข้าไปพบ และสันนิษฐานไว้ก่อนแล้ว เอ๊ะ! สัตว์อะไร เดินสองขา นอกจากลิงกับหมี ซึ่งก็จะใช้เดินเพียงบางขณะ ระยะสั้นๆ เท่านั้น"

"ข้อนี้แหละครับ ที่ทำให้ผมบอกอะไรไม่ถูก ประสบการณ์ความชำนาญในเรื่องสัตว์ป่าของผมช่วยอะไรไม่ได้เลย"

มาเรียกลับเข้ามาร่วมวงอีกครั้ง พร้อมกับสมุดบันทึกเก่าๆ ของหล่อนและดินสอ

"ฉันไม่ได้ไปดูที่ซากไดโนเทเรี่ยมด้วยเมื่อเช้านี้เลยไม่ได้เห็นร่องรอยอะไร และถึงแม้พวกที่ไปดูแล้ว กลับมาก็ไม่มีใครมาเล่าให้ฉันฟังสักคน มีน้อยเพียงคนเดียว ที่เพิ่งจะมาเล่าให้ฉันฟังเมื่อตอนหัวค่ำนี้ซึ่งฉันเองก็ไม่ได้สนใจนักในตอนนั้น แต่ตอนนี้คิดว่า มันน่าสนใจเสียแล้ว ไพรวัลย์ คุณกับแงซาย ได้ไปเห็นร่องรอยเหล่านั้นถนัดตาที่สุดและยังได้ตามไปพบหลักฐานที่ทำให้คุณเชื่อมั่นอื่นๆ เพิ่มเติมอีกด้วย ฉันจะถามคุณเป็นข้อๆ ไป และขอให้คุณตอบตามที่คุณรู้สึกและเห็นมา"

"ตกลง ผมจะให้คำตอบเท่าที่รู้และเห็น"

นักโบราณชีวศาสตร์สาวถามเขาเป็นข้อๆ เริ่มตั้งแต่ลักษณะของป่าที่หักล้มรอบบริเวณซากไดโนเทเรี่ยม ลักษณะของซากที่ถูกกัดกินไว้ สัณฐาน และขนาดของรอยเท้า และปลีกย่อยอื่นๆ อีกครู่ใหญ่ชนิดละเอียดยิบ จอมพรานให้คำตอบตามจริงที่เขากับแงซายเห็นมาตลอดเวลา

ทุกคนเห็นมาเรียลากดินสอ สเกตช์ภาพอะไรขยุกขยิกลงในกระดาษอย่างรวดเร็วชำนาญ อากัปกิริยาลักษณะของหล่อนยามนี้ ดูผิดไปจากแม่สาวผู้ขี้เล่นและร่านสวาทอยู่เป็น

นิจ...ราวกับคนละคน เต็มไปด้วยความเคร่งขรึมเอางานเอาการน่าเลื่อมใสยิ่งนัก

อึดใจใหญ่ต่อมา ก็ฉีกกระดาษจากสมุดบันทึก ขนาด 4 คณ 6 นิ้ว วางลงไปตรงหน้าของทกคนที่นั่งล้อมวงกันอยู่ท่ามกลางแสงตะเกียงแบตเตอรี่

“ฉันคิดว่า มันคือ ‘ไอ้ตัวนี้’ ถ้าจะพลาดไปบ้างก็เพียงประเภทและชนิดของมันเท่านั้น”

หล่อนบอก ทั้งหมดจ้องภาพที่สเกตช์เป็นรูปร่างชัดเจนบนแผ่นกระดาษนั้นอย่างตะลึงงง ไชยยันต์ฉวยไปส่องชัด ๆ ใกล้แสงตะเกียงแล้วตาเหลือกร้องลั่นออกมา

“ไดโนเสาร์!!”

“มีอย่สองประเภท ที่ทำให้ยังเคลือบแคลงอย่ในขณะนี้ยกเว้นแต่ฉันจะได้เห็นร่องรอยเหล่านั้นด้วยตัวเอง‘กอร์โกซอรัส’หรือ ‘ไทรันโนซอรัส’ แต่ไม่ว่าจะเป็นไดโนเสาร์ประเภท ‘กอร์โก’ หรือ ‘ไทรัน’ ก็ขอให้รู้เถิดว่าพวกเราทั้งหมดกำลังอยู่ในภาวะคับขันขีดสุด!”

ทุกคนตะลึงพรึงเพริดกันไปหมด ไชยยันต์ค่อย ๆ หันไปมองดูหน้าเพื่อนผู้ร่วมคณะ ซึ่งบัดนี้ก็แลตากันอยู่ไปมานิ่งงันกันไปราวกับถูกเย็บปากไว้ ไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้ในขณะนั้น

“แน่ใจหรือ เมย์?”

“เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ค่ะ พี่ใหญ่ ประมวลร่องรอยหลักฐานต่าง ๆ ที่สอบได้จากไพรวัลย์และแงซาย พอจะลงความเห็นได้เช่นนี้ เพราะนอกจากเจ้าสัตว์ยักษ์ประเภท ‘เซาเรี่ยน’ ชนิดนี้

ด้วย จะไม่มีสัตว์ชนิดใดสามารถทำร่องรอยได้อย่างนี้ ไดโนเสาร์เป็นสัตว์ใหญ่ที่สุด...และมีอำนาจที่สุด เหนือสรรพสัตว์ทั้งหลายซึ่งเคยครองโลกมาแล้ว แยกออกเป็นหลายพันธุ์ มีทั้งชนิดที่กินพืชและกินเนื้อสัตว์เป็นอาหาร แต่ที่มีขนาดใหญ่และร้ายกาจเป็นอันตรายต่อสัตว์โลกทั้งหลายมากที่สุดมีอยู่สองชนิดคือ ‘กอร์โก’ และ ‘ไทรัน’ แต่ชนิดแรกก็ยังไม่ร้ายกาจเท่าชนิดที่สอง ถ้าหากว่ามันคือ ‘ไทรันโนซอรัส’ ก็แปลว่าเรากำลังจะเผชิญหน้ากับสัตว์ที่ไม่เคยมีสัตว์ชนิดใดในพิภพโลกนี้มีอำนาจยิ่งใหญ่ไปกว่ามันอีกแล้วนับตั้งแต่โลกเริ่มมีสิ่งที่มีชีวิตขึ้น”

ความตื่นตะลึงต่อคำบอกเล่า ทำให้ทุกคนงุนงงไม่สามารถพูดอะไรได้ นอกจากเชษฐาคนเดียวเท่านั้น อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะพูดกับมาเรียด้วยอาการอันสงบ ไม่แสดงความตื่นเต้นประหลาดใจใดๆ ทั้งสิ้น

“ทางหลักวิชา มันแตกต่างกันอย่างไร ระหว่างพันธุ์กอร์โกกับไทรัน”

“กอร์โก มีขนาดเล็กกว่าค่ะ พี่ใหญ่ เท้าหน้าทั้งสองมีเล็บเพียงสองข้าง และฟันก็มีอยู่แถวเดียวเหมือนสัตว์อื่นทั่วๆไป แต่พันธุ์ไทรันเป็นพันธุ์ใหญ่ยักษ์ มีฟันแหลมคมเต็มปากเหมือนเอาหอกไปติดไว้หลายแถวซ้อนกัน ไดโนเสาร์ประเภทที่กินเนื้อเป็นอาหารทุกพันธุ์ จะมีขาหลังอันใหญ่โตแข็งแรง พยุงน้ำหนักตัวทั้งหมดไว้บนสองขาหลังอันทรงพลังนี้ ส่วนขาหน้าจะหดเล็กกุดสั้นติดอก เวลายืนทรงตัว ลำตัวจะเบนทำมุมกับพื้นประมาณ 50 องศา”

พร้อมกับพูด หล่อนชี้ดินสอลงไปยังภาพที่สเกตช์ไว้

“นอกจากปากอันประกอบด้วยกรามใหญ่แข็งแรง และฟันอันแหลมคม ซึ่งใช้เป็นอาวุธสำหรับเล่นงานเหยื่อแล้ว อาวุธสำคัญอีกชนิดหนึ่งอยู่ที่หางอันมหึมา ซึ่งใช้ฟาดและตีได้เหมือนหางจระเข้หรือตะกวดดเหมือนจะร้ายเสียยิ่งกว่าฟันเสียอีก เพราะรัศมีของหางกวาดไปได้ไกลกว่า ความร้ายกาจนี้ จะมีได้เพียงไหน ก็ขึ้นอยู่กับขนาดของตัวด้วย ใหญ่ขึ้นไปอีกเท่าไหร่ก็มีพลังเพิ่มขึ้นเท่านั้น”

สายตาทุกคู่มองจับพิจารณาลงไปยังภาพสเกตช์ของมาเรียซึ่งวางแผ่ไว้ท่ามกลางแสงตะเกียงอีกครั้ง ภาพนั้นเป็นภาพของสัตว์เลื้อยคลานยุคก่อนประวัติศาสตร์ ซึ่งต่างก็คุ้นตากันดีอยู่แล้วจากภาพวาดหรือหุ่นจำลอง ซึ่งทางโบราณชีวศาสตร์กำหนดโครงรปไว้สำหรับใช้ศึกษา เป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ชนิดเดียวที่รู้จักแพร่หลายกันดีที่สุดแม้จะไม่ใช่นักวิชาการโดยเฉพาะ **มันคุ้นหูคุ้นตาแต่ในทางภาพ และหุ่นจำลองของมนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้เท่านั้น แต่ใครเล่าจะคิดว่าภาพของสัตว์ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นภาพฝันไปแล้ว จะมีเลือดเนื้อและชีวิตจริงขึ้นมาเพื่อให้มนุษย์กลุ่มหนึ่งได้พานพบ พร้อมทั้งกลายเป็นปัญหาหนักที่สุดเกี่ยวกับสวัสดิภาพและความปลอดภัยของชีวิต** ซึ่งแน่ละ ถ้าหากมันยังเดินเพ่นพ่านหาเหยื่ออยู่ในละแวกที่ทั้งคณะกำลังจะเดินทางผ่านไป

แต่ไหนแต่ไรมา พรานใหญ่รพินทร์ ไม่เคยนึกที่จะศึกษาสนใจกับเจ้าสัตว์โบราณชนิดนี้ นอกจากจะปัดมันไว้ให้เป็นเรื่องราวของนักศึกษาทางซากโบราณ หรือมิฉะนั้นก็เป็นเรื่องของทารกอมมือที่ดูหนังการ์ตูนเป็นประจำ แต่บัดนี้โดยภาพ

สเกตช์ของมาเรีย ฮอฟมัน ประกอบกับร่องรอยหลักฐานต่างๆ ที่ตนเองได้ประสบเห็นมา รวมทั้งส่ำสำเนียงประหลาดที่คำรามมาให้ได้ยินเมื่อหยกๆ นี่เอง

เขามีความจำเป็นที่จะต้องให้ความสนใจกับ'มัน'เสียแล้ว

ภาพนั้น ยืนด้วยขาหลังอันใหญ่โตแข็งแรงสองขา ประกอบด้วยเล็บตีนและลักษณะอุ้งตีน กับโคนหาง และไม่ผิดอะไรกับจระเข้หรือตะกวด เท้าหน้าทั้งคู่เล็กผิดส่วน งอชิดอกเหมือนจะเป็นเพียงติ่งที่โผล่ออกมาเท่านั้น ลำตัวอวบหนาเทอะตรงบั้นท้ายและสะโพก เรียวเล็กไปสู่อกตอนบนและศีรษะซึ่งมีทรงกะโหลกด้านบนแบนราบ กระบอกตาด้านบนตั้งเป็นขอบกรามกว้างใหญ่แข็งแรงอุดมไปด้วยฟันซีกใหญ่แหลมคมเต็มปากอ้าได้กว้างเต็มที่เช่นเดียวกับปากงูหรือจระเข้ เพราะความยาวของลำตัว และเพราะจะต้องยืนทรงกายอยู่เฉพาะเพียงขาหลัง ลักษณะที่ยืนจึงแลดูเหมือนอาการยืนของนกกีวีหรือเพนกวินไม่ก็อาการยืนของจิงโจ้

มาเรีย รอบคอบ และเต็มไปด้วยหลักวิชาอย่างนักศึกษาแท้จริง หล่อนไม่ได้เขียนเฉพาะภาพเฉยๆ หากแต่ขีดเส้นสเกลคำนวณหาส่วนสัด และขนาดโดยอนุมานเอาไว้ให้ด้วย แต่เขายังดูไม่เข้าใจนัก

"ความจริง เจ้านี่มันเป็นเพื่อนเก่าผมมานานแล้ว คบหาคุ้นเคยกับมันตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก จากภาพในรูปสำหรับร่อนเล่นบ้าง จากตุ๊กตาบ้าง รู้จักแต่ว่ามันคือไดโนเสาร์สัตว์โบราณ

แต่ไม่เคยรู้หรอกว่ามันแยกแยะออกไป เป็นพันธุ์อะไรต่ออะไร และที่ไม่รู้แน่ๆ ก็คือ ไม่รู้ว่าในชีวิตของการเป็นพรานของผม หรือของใครก็ตาม จะมีโอกาสโชคดียิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่ที่หนึ่งจำนวนร้อยล้านครั้งในการที่ได้พบมันเข้า คราวนี้ผมเห็นจะต้องเป็นฝ่ายขอทราบรายละเอียดจากคุณบ้างละเมย์เพื่อประกอบการพิจารณาทางหนีทีไล่ของเรา”

“สงสัยอะไรก็ถามมาเถอะ ไพรวัลย์ ฉันยินดีที่จะให้รายละเอียดที่สุด เท่าที่ฉันจะรู้ได้”

“ขาหน้าของมันคู่นี้...”

เขาพูดพร้อมกับชี้ไปยังภาพ ท่ามกลางการล้อมดูของทุกคน

“เล็กลีบมาก ดูว่าไม่สามารถจะยันรับน้ำหนักตัวตอนบนไว้ได้แม้แต่ขณะที่มันจะก้มหมอบลงมา ตามทัศนะของนักโบราณชีวศาสตร์ คุณคิดว่ามันมีไว้สำหรับประโยชน์อะไร?”

มาเรียเอาด้ามดินสอใส่ปากกัด

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ภาพสมมติที่นักโบราณชีว-ศาสตร์กำหนดออกมาเช่นนี้ กำหนดขึ้นจากซากโครงกระดูกสมบูรณ์ของมันขุดค้นพบเต็มตัว อยากจะเชื่อตามความเข้าใจของฉันเองว่า มีไว้สำหรับเพียงแต่เกาะ ตะกาย หรือช่วยฉีกเหยื่อเท่านั้น ไม่ได้มีไว้เดิน หรือยันตัว มันดูเล็กลีบกุดสั้นจริงแต่แข็งแรง โครงกระดูกเป็นหลักฐานยืนยันเช่นนั้น”

“ตอนที่เราไปตรวจที่ซากไดโนเทเรี่ยม เราพบรอยเท้าคู่หน้าของมันอยู่แถวใกล้ๆ เหยื่อเหมือนกันไม่ใช่หรือ?”

ดารินถามเปรยขึ้นจากความเงียบงันอยู่เป็นเวลานาน

[WBSWS:01]

ไม่มีใครตอบข้อเปรยของหล่อน หลักฐานจากข้อสันนิษฐานของรพินทร์กับแงซาย ดูจะตรงกับลักษณะภาพวาดของมาเรียอยู่แล้ว จอมพรานเม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง จ้องเขม็งอยู่ที่ภาพจำลองของเจ้าสัตว์ยคก่อนประวัติศาสตร์ ซึ่งสร้างขึ้นจากมโนภาพ และพื้นฐานความรู้ของมาเรีย ส่วนที่เขาสนใจมากที่สุดก็คือ บ้องหางอันอวบมหึมาและยาว อันหมายถึงพลังมหาศาล ถ้าดูตามสเกลอัตราส่วนนี้ ต่อให้ช้างไดโนเทเรี่ยมขนาดใหญ่หากถูกหางมันฟาดทีเดียวก็คงหลุด กับอีกส่วนหนึ่งซึ่งดูน่าสะพรึงกลัวหวาดเสียวที่สุด คือปากที่มีขากรรไกรกว้างใหญ่เต็มไปด้วยฟันประดุจใบหอก อย่าว่าแต่ร่างกายของมนุษย์ตัวเล็กๆ หรือสรรพสัตว์ทั่วไปเลย รถบรรทุกสิบล้อทั้งคัน ก็มีหวังขาดสะบั้นย่อยยับเป็นผงถ้ามันขบขย้ำลงมา

เชษฐา วราฤทธิ์ ดูจะอ่านความคิดของเขาออก ท่านหัวหน้าคณะเองก็กำลังเพ่งส่วนสัดของเจ้าต้นตระกูลตะกวดนั้นอยู่เหมือนกัน

“ถ้าเราถือเอารูปร่างลักษณะของมัน ตามภาพวาดของเมย์เป็นบรรทัดฐาน ก็มาช่วยกันพิจารณาให้ดิ รพินทร์ผมคิดว่ามันน่าจะมีจุดอ่อนในร่างกาย และลักษณะของมันอยู่บ้างเหมือนกัน ต่อให้มันดูใหญ่โตน่ากลัวสักเพียงไหนก็ตาม”

พรานใหญ่เหลือบขึ้นมองแหม่มสาว ซึ่งจะเป็นกุญแจไขข้อข้องใจและปัญหาให้แก่เขาดีที่สุด เพื่อประกอบการพิจารณาใคร่ครวญถึงทางหนีทีไล่ ซึ่งถ้าหากเขาและทุกคนยอมเชื่อในทฤษฎีหลักเกณฑ์ของหล่อน

“พอจะบอกถึงธรรมชาตินิสัยทั่วๆ ไปได้ไหม?”

“ดุร้าย อำมหิต และเลือดเย็น กินเนื้อสัตว์ทุกชนิดไม่ว่าสดหรือเน่าเหมือนตะกวดหรือเสือ ตามปกติแล้ว จะท่องเที่ยวหาซากสัตว์ที่ตายเน่าเป็นอาหาร แต่บ่อยครั้งเหมือนกันที่จู่โจมเข้าเล่นงานสัตว์มีชีวิตอื่นๆที่มันดักซุ่มอยู่หรือบังเอิญผ่านมาพบโดยสัตว์นั้นๆ อยู่ในรัศมีที่มันจะเล่นงานได้ โดยหนีไม่ทัน หรือสู้ไม่ได้ จะใช้ทั้งหางและปากเข้าเป็นอาวุธโจมตีกดขย้ำและฉีกเหยื่อย่อยยับเป็นชิ้นๆ เหยื่อของมันเป็นสัตว์ในยุคเดียวกัน ซึ่งส่วนมากเป็นประเภทไดโนเสาร์ที่กินพืชเป็นอาหารและตัวเล็กกว่า”

“ระบบประสาทสัมผัสเป็นอย่างไรบ้าง หมายถึง หู ตา และจมูก”

“ไม่มีรายงานละเอียดของนักโบราณชีวศาสตร์ที่อธิบายไว้เกี่ยวกับระบบประสาทของเจ้าไดโนเสาร์ประเภทกินเนื้อชนิดนี้ แต่ฉันคิดว่าคุณเองในฐานะที่เป็นนักสัตวศาสตร์และพรานผู้ชำนาญคนหนึ่ง น่าจะวิเคราะห์ได้ถูก โดยเปรียบเทียบเอากับสัตว์เลื้อยคลานเลือดเย็นที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่น เหี้ย ตะกวด หรือจระเข้ มันอาจใกล้เคียงกันก็ได้”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ควรตั้งเป็นสมมติฐานว่า ระบบจักษุและโสต อยู่ในขั้นพอใช้ได้ แต่ฆานประสาทอาจเลวมาก จมูกคงไม่ไวต่อกลิ่นนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลิ่นที่ไม่ใช่กลิ่นเน่า คราวนี้คุณพอจะให้ขนาดและส่วนสัดที่ใกล้เคียงได้ไหม?”

มาเรียยักไหล่ ยิ้มเลี่ยนๆ

“คุณน่าจะคำนวณขนาดและส่วนสัดของมันได้ใกล้เคียงกว่าฉันเสียอีกเพราะคุณได้ไปเห็นร่องรอยของมันมาแล้ว แต่

ฉันยังไม่เห็น แต่ตามรายงานที่ค้นพบจากซากโครงกระดูกนั้น ตัวที่ใหญ่ที่สุดของพันธุ์ไทรันโนซอรัส เมื่อยืนยืดขึ้นเต็มที่แล้ว สูงประมาณ 50 ฟิต หรือประมาณ 16 เมตรเศษ รอยเท้าอันแสดงถึงการก้าวย่าง จากเท้าหนึ่งไปยังอีกเท้าหนึ่ง ค้นพบปรากฏประทับรอยไว้ในเหมืองถ่านหิน วัดได้ 13 ฟิต 6 นิ้ว”

ไชยยันต์สะกิดรพินทร์ กระซิบว่า

“ตอนที่คุณกับแงซายสันนิษฐานไว้แต่แรก ขณะที่เราพบรอยใกล้เคียงกับรายงานของเมย์ที่สุด ตีกสี่ห้าชั้น! ผู้กอง แต่ผมคิดว่าไอ้ตัวที่มากินซากไดโนเทเรี่ยมไว้ น่าจะใหญ่กว่าซากโครงกระดูกที่นักสำรวจเคยค้นพบเสียอีก”

จอมพรานยกมือขึ้นลูบปลายคางอย่างใช้ความคิด เขาหวนนึกไปถึงภาพของเศษเนื้อและหย่อมเลือด ที่ลอยสงขึ้นไปติดเรี่ยราดอยู่บนยอดไผ่รอบอาณาบริเวณ ซึ่งแสดงให้ทราบถึงส่วนสูงของมัน น่าจะเป็นส่วนสูงที่มากกว่ารายงานข่าวของมาเรียซ้ำไป ตลอดจนรอยหักราพณาสูรของป่าไผ่ตามทิศทางมาและไปของมัน และช่วงห่างของรอยเท้าแต่ละข้าง ซากโครงที่เป็นตัวอย่างอันใหญ่ที่สุดซึ่งนักสำรวจค้นพบน่าจะเล็กไปเสียแล้ว

คณะนายจ้างทุกคนสังเกตเห็นความกังวลหนักใจ ผ่านไปในเค้าหน้าอันเคร่งเครียดนั้น

“สมมติว่าถ้ามันจะมีจุดอ่อนอยู่บ้าง ก็คงจะเป็นตรงนี้...” ในที่สุดพรานใหญ่ก็เอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา พร้อมกับชี้ให้ทุกคนดูในภาพ

“ขาหลังเพียงสองข้าง ที่แบกรับน้ำหนักอันมากมายไว้ทั้งหมดโดยที่ขาหน้าอันกุดสั้นและเล็กใช้ประโยชน์ในการเดินไม่ได้ มันจะเดินหรือวิ่งด้วยขาหลังคู่นี้เท่านั้น ลักษณะของลำตัวจะต้องยืดตั้งขึ้น ซึ่งไม่สมดุลนัก ประกอบกับหางที่ถ่วงอยู่เบื้องหลัง พอจะถือเป็นข้อวินิจฉัยได้ว่า มันขาดความคล่องแคล่วปราดเปรียวแล้วเคลื่อนที่ไปได้ไม่ว่องไวรวดเร็วนัก แม้จะเป็นช่วงของก้าวที่ยาวก็ตาม ในเวลาจวนตัวจริงๆ เราอาจใช้ความฉลาด ประกอบกับร่างกายที่เล็กจิ๋วของเราซึ่งเมื่อเทียบกับมัน วิ่งหนีหลีกหลบได้โดยที่มันไม่สามารถจะไล่ได้ถนัด โปรดสังเกตที่คออันสั้นติดกับลำตัวของมันด้วย การที่มีคอสั้นจะทำให้มันไม่สามารถก้มลงมาขย้ำเราซึ่งมีรูปร่างเตี้ยเล็กได้โดยสะดวก ผมอยากจะคิดว่ามันเป็นสัตว์ที่เมื่อเทียบกับเราแล้วดูจะเป็นมดกับช้างก็จริง แต่มันก็เสียเปรียบในด้านเชื่องช้าและงุ่มง่าม”

“ต้องไม่ลืมด้วยว่า เราวิ่งยี่สิบก้าว เท่ากับมันก้าวเพียงก้าวเดียวเท่านั้น”

นักมานุษยวิทยาสาวผู้ตลอดเวลานิ่งฟังเงียบๆ แย้งมาแผ่วเบาเกือบจะเป็นกระซิบ

“ขึ้นอยู่กับภูมิประเทศและเหตุการณ์เป็นสำคัญครับ ถ้าเราพบมันกลางทุ่งโล่งปราศจากที่กำบัง ก็เห็นจะต้องใช้ไหวพริบให้มากๆ หน่อย หาที่หลบให้ต่ำเข้าไว้ จะปลอดภัยกว่าหลบขึ้นที่สูง ผมเชื่อว่าตัวสูงในระดับมนุษย์ปกติเช่นเรา สามารถวิ่งลอดใต้ท้องมันได้สบาย. และถ้าจวนตัวจริงๆ เข้าชิดตัวมันเอาไว้ดีกว่าจะหนีออกห่าง”

“ผมคิดว่า มันน่าจะมีความคล่องตัวพอสมควรทีเดียว สังเกตดูจากรูปร่างลักษณะ อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องไวกว่างูใหญ่ที่เราพบที่หล่มช้างคู่นั้น”

เชษฐากล่าวอย่างตริตรองใคร่ครวญ

“น้ำหนักตัว...เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เราจะต้องพิจารณากันให้มาก ดูจากรอยเมื่อเช้าวานนี้ ผมยังเดาไม่ถูกว่ามันจะหนักสักขนาดไหนเพราะรอยเท้าไม่ปรากฏให้เห็นบนพื้นชัดนัก แต่ถ้าจะวัดระดับจากส่วนสูงโดยร่องรอยของเศษเนื้อที่กระจายขึ้นไปบนยอดไม้ ก็ทำให้คิดอยู่ว่ามันควรจะสูงใหญ่มาก”

“ผมกะว่า อยู่ในระหว่างไม่ต่ำกว่า 25 ถึง 35 ตัน พื้นของป่าแถบนี้เป็นยอดเขาสูงที่เต็มไปด้วยหินแข็ง ไม่มีที่ดินร่วนซยหรือดินโคลนข้างใต้เลย เพราะฉะนั้น รอยของมันจึงไม่ปรากฏประทับลงไปได้ลึกนัก อย่างไรก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นแต่เพียงการคาดคะเนหาสมมติฐานขึ้นเท่านั้น จนกว่าเราจะได้เห็นตัวจริงของมัน ซึ่งอาจเล็กกว่า หรือใหญ่กว่าที่เราคิดกำหนดกันไว้นี้ไปอย่างมากมายก็ได้”

ไชยยันต์ขยับคอเสื้ออย่างอึดอัด

“น้ำหนักตัว และความใหญ่โตมโหฬารขนาดนี้ มันคงจะย่องเข้ามาใกล้เราอย่างเงียบ ๆ ไม่ได้ ไม่ใช่หรือ?”

“ครับ นี่ก็เป็นข้อได้เปรียบชนิดหนึ่งของเรา ถ้ามันมุ่งหน้าเข้ามา เราควรจะต้องรู้ตัวได้ล่วงหน้าก่อนเสมอในระยะสองกิโลเมตร ช่วยให้เตรียมตัวสำหรับทางหนีทีไล่ได้ทันบ้าง สำคัญที่สุดก็คือ มันไม่ได้เข้ามาหาเรา แต่พวกเราบังเอิญไม่รู้ตัวเดินกันเข้าไปใกล้มันเอง แล้วก็ประจันหน้ากันในระยะประชิดเกิน

กว่าที่จะหลบหลีกได้ ก็จะอันตรายที่สุด ในกรณีนี้ ผมเกรงว่ามันจะเกิดขึ้นตามบริเวณที่ป่าหินซึ่งเป็นภูมิประเทศทั่วไปอยู่แล้วของแถบนี้ มันอาจจะหมอบซุ่มอยู่นิ่งๆ ปะปนกลืนไปกับก้อนหินทำให้เราสังเกตไม่ได้ กว่าจะไปร้อีกทีก็ตอนที่มันขยับไหวตัวและเราเข้าไปใกล้ในระยะอันตรายเสียแล้ว”

“จุดรวมประสาทล่ะ ควรจะอยู่ที่นี่แน่นอนหรือเปล่า...”

เชษฐาว่า พร้อมกับชี้ไปที่บริเวณศีรษะของภาพ

“จริงอยู่ เรามีแผนกันอยู่ว่า จะใช้อำนาจระเบิดเข้าหยุดยั้ง หรือทำลายมันเมื่อเวลาจำเป็นมาถึง แต่ต้องคำนึงถึงความจริงด้วยว่า เราอาจไม่มีโอกาสใช้ธนูติดระเบิดได้แน่นอนและหวังผลเลิศได้เสมอไป และหวังพึ่งแต่ระเบิดอย่างเดียวก็ไม่ได้ ถ้าประจันหน้าและจวนตัว ใครจะถือปืนไว้เฉยๆ มันก็จะต้องซัดกันไปตามมีตามเกิดละ คุณคิดว่า แรงปะทะตั้งแต่ห้าพันฟุตปอนด์ขึ้นไป พอจะเจาะกะโหลกเข้าไปถึงสมองของมันได้บ้างไหม”

จอมพรานเหลือบตามองดูผู้พูดนิดหนึ่ง แล้วเอานิ้วจับสันจมูกในท่าคิดหนัก

“พูดยากครับ ต้องเห็นขนาดแท้จริงของมันเสียก่อน ก็พอจะคำนวณกันได้ว่าอานุภาพลูกไรเฟิลของเราพอจะทำลายมันได้แค่ไหน แต่สำหรับผมรู้สึกว่ามันจะเกินกำลังลูกปืนของเราไปหลายเท่าตัว จริงอยู่ถ้ามันเป็นเป้านิ่งให้เรากระหน่ำยิงเอาข้างเดียวหลายๆ นัด มันก็คงตายเหมือนกัน แต่ถ้าขณะที่เรายิงมันก็ไล่ขย้ำไปพลาง ผมคิดว่ากว่ามันจะตาย หรือเพียงแค่บาดเจ็บ พวกเราทั้ง 12 ชีวิตก็อาจกลายเป็นเหยื่อของมัน

หมดแล้ว อาจเหมือนเอาปืนลมไปยิงช้างก็ได้ โครงกระดูกและเนื้อของมันจะต้องใหญ่โตมโหฬาร และหนาทึบมาก ดีไม่ดีลูกปืนของเราเจาะไม่ถึงอวัยวะภายในเสียด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม แทนที่จะม่งศีรษะของมันเป็นเป้าหมายรวม ผมคิดว่าเรามุ่งแต่เฉพาะลูกนัยน์ตาของมัน น่าจะได้ผลมากขึ้น นัยน์ตาของสัตว์ยักษ์จะต้องเป็นเป้าหมายให้เราเล็งยิงได้ไม่ยากนัก และสัตว์ทุกชนิด ถ้าตาบอดเสียอย่างเดียว ฤทธิ์เดชของมันก็จะถูกจำกัดลง โอกาสจะเป็นของเราเพิ่มขึ้น ไม่ว่าหนีหรือสู้”

“เป็นการดีเหลือเกิน ที่เรามีโอกาสได้ปรึกษาหารือซักซ้อมความเข้าใจกันเสียก่อนเกี่ยวกับเจ้ามหายักษ์นี่ ทุกสิ่งทุกอย่างควรจะต้องวางแผนทั้งนั้น เพื่อความรอบคอบรัดกุมที่สุด”

ไชยยันต์พูดขึ้น

“ความจริง ควรจะมีการพูดอย่างตรงไปตรงมา และวางแผนกันไว้ให้พร้อมก่อนหน้านี้เสียด้วยซ้ำ ถ้านายพรานของเราไม่ทำตัวเป็นคนปากหนักอยู่ เพิ่งจะมาเปิดเผยเอาเดี๋ยวนี้”

ดารินอดไม่ได้ที่จะติง ชำเลืองค้อนเขานิดหนึ่ง

“แต่ก็ยังไม่สายเกินไป”

เชษฐาสรุปบท แล้วหันมาทางพรานใหญ่

“เอาละ ขอให้พวกเราทุกคนยึดถือไว้เป็นหลักก็แล้วกัน ว่า ถ้าไม่ได้เป้าหมายลูกนัยน์ตาของมัน เราจะไม่ยิงให้เปลืองกระสุน ประเดี๋ยวคุณเรียกประชุมคนของคุณ อธิบายให้ทราบถึงทางหนีทีไล่เหล่านี้ไว้ให้เข้าใจทุกคนด้วย”

รพินทร์รับคำ ก่อนที่เขาจะผละไปยังกลุ่มพรานพื้นเมือง ไชยยันต์ก็ถามมาอีกว่า

“คุณเข้าใจอย่างผมหรือเปล่าผู้กอง ความจริงมันบ่ายหน้ามาจะกินซากไดโนเทเรี่ยมซ้ำอีกในตอนหัวรุ่งนี่ แต่บังเอิญพบเหยื่อที่มีชีวิตอื่นเสียก่อน จึงจู่โจมเข้าเล่นงาน เสียงร้องคำรามเสียงต้นไม้หักและดินถล่มเมื่อกี้นี้เป็นเสียงของการต่อสู้”

ด้วยเค้าหน้าอันเต็มไปด้วยริ้วรอยเครียด พรานใหญ่ฝืนยิ้ม ตอบว่า “ผมก็เข้าใจอย่างนั้นแหละครับ โชคดีสำหรับเราเหลือเกินในคืนนี้ที่ทำให้มันพบเหยื่อและจับกินเสียก่อน ถ้ามันไม่พบอะไร มันจะตรงไปที่ซากไดโนเทเรี่ยม และโดยทิศทางของมัน ผมเข้าใจว่าอาจต้องผ่านที่พักของเราด้วย นี่มันหยุดอยู่เพียงแค่ซากเหยื่อใหม่ พออิ่มแล้วก็เลยบ่ายหน้าไป แต่วางใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น รัศมีท่องเที่ยวหาเหยื่อของมัน ป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้เคียงเรามาก จะปะหน้ากันเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ เพราะฉะนั้นต้องถือว่า นับจากวินาทีนี้เป็นต้นไป พวกเราทั้งหมดอยู่ในเหตุการณ์วิกฤตคับขัน ต้องเตรียมพร้อมทุกขณะจิต”

เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูอีกครั้ง พลางแหงนมองดูอากาศรอบตัว

“เกือบหกโมงเช้าแล้ว รพินทร์ เราจะเอากันยังไงดี”

“ตามแผนการเดิมครับ สว่างมองเห็นทางชัดเมื่อไหร่เราจะเริ่มต้นเดินทาง ขอให้ทุกคนเตรียมพร้อมสำหรับการเคลื่อนย้ายได้ เราจะกินอาหารมื้อแรกของวันนี้ที่นี่ก่อนเดินทาง”

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้า

“แล้วไอ้ยักษ์ใหญ่ ที่มันมีอาการเหมือนจะมาเป็นอุปสรรคปราการขวางกั้นการเดินทางของเราไว้นั่นล่ะ จะเอายังไง กำหนดแผนให้แน่เสียเลย”

“คุณชายคิดอย่างไรครับ?”

“เราบุกบั่นกันมานี่ ไม่ได้คิดที่จะมาล่าไดโนเสาร์ แต่มีจุดมุ่งหมายสำคัญในการเดินทางของเรา ซึ่งขณะนี้ก็มีกำหนดระยะเวลาที่จำกัดตายตัวเสียด้วย เพราะฉะนั้น หาทางหลีกหลบมันให้ได้ รพินทร์ และทำเวลาเดินทางของเราให้ได้มากที่สุดด้วย”

จอมพรานก้มศีรษะคำนับนายจ้าง พร้อมกับตอบเสียงห้าวต่ำว่า

“ครับ คุณชาย ผมเองก็ไม่อยากจะเผชิญหน้ากับมันเลย ยกเว้นแต่จำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ เท่านั้น เตรียมตัวเถอะครับ อีกภายในไม่เกินชั่วโมงนี้ เราจะเริ่มเดินทางแล้ว”

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็แยกไปทางกลุ่มพรานพื้นเมืองที่กำลังนั่งล้อมวงเตรียมรับทราบคำสั่งอยู่...

ในที่สุด รัศมีแรกของอรุณก็สาดแทรกกลุ่มหมอก เรืองรองลงมา พอจะมองเห็นหน้าลายมือได้ถนัด ทั้งคณะเสร็จสิ้นอาหารมื้อแรกแห่งวันเก็บของรื้อถอนแค้มป์ เตรียมพร้อมที่จะออกเดินทางได้ภายในไม่กี่นาทีข้างหน้า

รพินทร์ ไพรวัลย์ สั่งให้ดับไฟราฟืนหมดทุกกอง สัมภาระทุกหีบห่อผนึกมัดแน่นเข้าประจำหาบหามเรียบร้อย เมื่อแงซายได้กลับคืนมาร่วมคณะแล้วเช่นนี้ขบวนลูกหาบจึงประจำเข้าคู่กันตามเดิมคือคะหยิ่นคู่กับแงซาย บุญคำกับจัน และเกิดกับเสย รวมเป็นสามคู่ของการหาบ ส่วนส่างปาแยกสะพายห่อ

ของเดี่ยวคนเดียว ซึ่งเป็นสมบัติส่วนตัวของมาเรียครึ่งหนึ่ง และข้าวของส่วนกลางอีกครึ่งหนึ่ง ตัวของเจ้าต่องสู่เล็กก็จริง แต่บึกบึนแข็งแกร่งนักในด้านบรรทุก เมื่อเบาไรเฟิลไปอีกกระบอกหนึ่ง เพราะได้รับคำสั่งให้คืนปืนกระบอกนั้นไปให้แงซายเสียแล้วเช่นนี้ ก็ไปชดเชยแบกหนักในด้านสัมภาระข้าวของเพิ่มขึ้น ซึ่งส่างปาไม่เคยเกี่ยงงอน

ระหว่างที่พรานใหญ่เดินตรวจดูความเรียบร้อยของขบวนหาบหาม คณะนายจ้างก็ผลัดกันรัดสายเข็มขัดของเป้ประจำตัว ติดหลังและตรวจสอบความเรียบร้อยรัดกุมของตัวเองเพื่อการผจญหนักต่อไป

ดาริน วราฤทธิ์ เป็นคนมีสายตาอันเฉียบไวและละเอียดอ่อนตามนิสัย หล่อนเพิ่งจะสังเกตเห็นใบหน้าของมาเรียได้ถนัดในขณะที่แหม่มสาวยันเท้ากับก้อนหินเพื่อจะผูกมัดสายท้อปเดินป่า รอยบวมเจ่อที่มุมริมฝีปาก และรอยช้ำเขียวรางๆ ซึ่งพาดจากขากรรไกรเป็นแนวมาจนถึงปลายคาง ทำให้ผิดสังเกตในสายตาของหมอดารินอย่างไรพิกล

หล่อนจ้องเงียบๆ อยู่ก่อนแล้ว พอเพื่อนสาวต่างผิวสะบัดผมเงยหน้าขึ้น ก็ยิ่งเห็นถนัด

“เมย์?”

“เยส?”

อีกฝ่ายหนึ่งไม่ทันเฉลียวคิดว่ากำลังถูกจับสังเกตเขม็งอยู่

“หน้าไปโดนอะไรมาน่ะ ช้ำ เขียว ดูเหมือนปากจะแตกด้วย”

คำถามนั้น ทำให้มาเรียเกือบสะดุ้ง รีบเมินหน้าหนีไปเสียทางหนึ่ง

“โอ...” แหม่มสาวร้อง เสหัวเราะกลบเกลื่อน “อุปัทวเหตุนิดหน่อยน่ะ”

“อุปัทวเหตุอะไร?”

“เมื่อตอนหัวรุ่งนี่ ขณะที่ฉันอยู่ยาม เดินส่องไฟตรวจรอบ ๆ บริเวณ”

มาเรียอึกอักหาคำตอบอยู่ครู่ ก็อ้อมแอ้มมา

“เกือบจะเหยียบเอางูเห่า ที่ซอกหินริมเนินนั่น อาราม ตกใจถอยหลังหนี เลยหลุดพ้นเนิน ล้มกลิ้งลงไปหน้าฟาดกระทบหิน นิดหน่อยเท่านั้นแหละน้อย”

เชษฐากับไชยยันต์ กำลังยืนต่อบุหรี่อยู่ใกล้ ๆ ได้ยินคำพูดจาซักถามของสองหญิงอย่างถนัด เพราะไม่ห่างออกไปนัก เชษฐาหันไปมอง ส่วนไชยยันต์หน้าเผือดหันเมินไปเสียอีกทางหนึ่ง...หมอดารินทำท่าจะยุ่งเสียแล้ว...เขาคิดอย่างใจหาย ในขณะเดียวกันก็เสียใจในการกระทำของตนเองเท่า ๆ กับที่บังเกิดความคารวะยกย่องน้ำใจของแหม่มสาวจนบอกไม่ถูก มาเรียมีใจเป็นนักกีฬาและหนักแน่นน่ารักเหลือเกิน

หมอดารินไม่ใช่คนที่ใครจะมาหลอกได้ง่าย ๆ มือของหล่อนผูกสายหนังของซองปืนสั้นติดกับโคนขากันแกว่ง แต่ตาไม่ยอมเปลี่ยนจากเพื่อนสาว

“มาให้ฉันดูหน่อยซิ เมย์”

“อย่าสนใจเลยน่า น้อย ฉันไม่เป็นอะไรมากนักหรอก เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง”

แม่สาวผมทองตัดบท ไม่ยอมหันกลับมาเผชิญหน้าดาริน แล้วรีบเดินผละไปพูดอะไรกับส่างปาคนของหล่อนเสีย ราชสกุลสาวขมวดคิ้วนิดหนึ่งอย่างแคลงใจ แล้วเหลือบไปทางพี่ชายกับเพื่อนหนุ่มผู้ยืนอยู่ข้างๆ พบสายตาของพี่ชายมองอยู่ก่อนแล้วก็พูดต่ำๆ เปรยๆ ขึ้นมาว่า “แปลก!”

“ทำไมหรือ น้อย?”

“ไม่สังเกตหรือคะ หน้าเป็นรอยช้ำเหมือนถูกใครตบเอางั้นแหละ”

หล่อนพูด พร้อมกับหัวเราะหึๆ

“ก็เจ้าตัวเขาบอกว่าล้มลงไปฟาดกับหินไม่ใช่หรือ?”

“โกหกคนอื่นได้ แต่โกหกหมอไม่ได้หรอกค่ะ รอยกระแทกกับหินมันอย่างหนึ่ง แล้วก็ทำพิรุธอย่างไรพิกล จะดูแผลก็ไม่ยอมให้ดู”

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลยน่า น้อย”

ไชยยันต์ปั้นหน้าเฉย พูดมาเรียบๆ ดารินมองหน้าพี่ชายมองหน้าไชยยันต์ แล้วยักไหล่ ไม่กล่าวอะไรอีก

เหลือเวลาอีกประมาณ 5 นาที ก่อนฤกษ์ออกเดิน

หล่อนเดินตรงเข้าไปที่แงซาย ซึ่งบัดนี้ เจ้าคนใช้พิเศษของหล่อนยืนกอดอกตระหง่าน แววตาเป็นประกายสุกใส จ้องฝ่าสายหมอกอันจะจางลงเป็นลำดับ ออกไปยังราวป่าเบื้องหน้าห่างไกลจากพวกพ้องคนอื่นๆ ทุกคนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เอามือตบที่แผงอกตระหง่านนั้น ทักเสียงใส

“เป็นยังไง องครักษ์ของฉัน เช้าวันนี้ดูสดชื่นแข็งแรงดีมากนี่”

“ครับ นายหญิง”

เสียงท้มกังวานขานรับ พร้อมกับยิ้มที่เปิดเผยให้เห็นฟันทั้งสองแถว

“เรากำลังจะออกเดินทางภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้านี้แล้ว... เธอพร้อมรึ?”

“ผมพร้อมเสมอ นายหญิง”

“ดีมาก! เราจะเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างร่วมกันอีกครั้ง แต่อยากจะสั่งไว้หน่อย ฉันเป็นห่วงสุขภาพของเธอ ไม่แน่ใจนักว่ามันจะดีได้สักแค่ไหน เพราะเธอเพิ่งฟื้นป่วย เพราะฉะนั้น ถ้ารู้สึกมีอาการผิดปกติอย่างใด อย่านิ่งเฉยไว้ บอกให้ฉันรู้ทันที”

แงซายก้มศีรษะอย่างอ่อนน้อมรับคำ ดารินยิ้มให้ ตบที่อกนั้นอีกครั้ง แล้วเดินเข้าไปทักทายกลุ่มพรานพื้นเมืองทุกคนที่ยืนชุมนุมกันอยู่ด้วยนิสัยอันโอบอ้อมอารี และสัญชาตญาณของหมอ พูดจาปราศรัยด้วยแม้กระทั่งคะหยิ่น ผู้ซึ่งพูดกันไม่ค่อยรู้เรื่องนัก โดยมีเสย่ทำหน้าที่เป็นล่ามให้ อดีตนักเลงโตหล่มช้าง หัวร่อฮ่าฮ่า มองดูนายหญิงอย่างรักเคารพจับใจเมื่อนายหญิงถามว่า

“หนทางข้างหน้า เราคงจะลำบากกันกว่าที่แล้วมา เราอาจตายกันทั้งหมดก็ได้ เจ้ากลัวตายไหม คะหยิ่น?”

“ทุกคนกลัวตาย นายหญิง แต่ตายอย่างคนกล้าดีกว่าตายอย่างคนขลาด”

“เจ้าองคุลีมาลนี่ มีปรัชญาประจำตัวเข้าท่าไม่น้อยเหมือน

กัน แรกพบ รู้สึกว่าน่ากลัวเหลือเกิน นึกว่าจะพูดภาษาคนกันไม่รู้เรื่องเสียแล้ว แต่แล้วก็กลายเป็นคนน่ารักที่สุดคนหนึ่งไปได้”

หล่อนพูดเหมือนจะรำพึงกับตนเอง เอื้อมมือไปจับปลายคางที่รงรังไปด้วยหนวดเคราขั้นสั่นอย่างรักใคร่ปรานี แล้วเดินผ่านไปจับแขนเกิดกับจันไว้คนละด้าน

“ไง จัน ตาเกิด...เราสองคนนี่สงบเสงี่ยมเท่า ๆ กับที่ทรหดเยี่ยมยอดที่สุด ตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทางมาทีเดียว ไม่เคยเห็นเป็นอะไรกับใครสักที ในขณะที่คนอื่นเขาย่ำแย่ถึงหมอกันแทบทุกคน”

จันยิ้มเห็นเหงือก เกิดผู้ฉะฉานกว่า ก็ตอบว่า

“เกิดภาวนา ขอให้แคล้วคลาด อย่าให้ถึงมือนายหญิงเลย เกิดกินยายาก แล้วก็กลัวเข็มฉีดยา”

หมอดารินหัวเราะชอบใจ

“ดี รักษาเนื้อรักษาตัวไว้ให้ดีก็แล้วกัน ถ้าชีวิตรอดกลับไปถึงหนองน้ำแห้ง ฉันจะให้รางวัลพิเศษทุกคน”

“บุญคำไม่เอาอะไรมากหรอก นายหญิง อยากจะขอกล้องส่องทางไกลนายหญิงไว้ดูต่างหน้าสักอันเดียวเท่านั้น”

ตาพรานเฒ่าสอดขึ้น พร้อมกับหัวเราะแหะ ๆ ดารินหันขวับมาถลึงตานิดหนึ่ง ซ่อนยิ้ม ปั้นหน้าดุ บอกว่า

“ยกเว้นเราคนเดียวเท่านั้น บุญคำ ฉันจะไม่ให้อะไรบุญคำเลย”

“อ้าว...แหล่วกัน...”

“พรานเฒ่า เป็นผู้ใหญ่เสียเปล่า พูดอะไรไม่จริงสักอย่าง ดีแต่โฆษณาประชาสัมพันธ์”

“เสร็จกันกู ไอ้คำ เสียหมาตอนนี้เอง น่ากระทืบมึงนักไอ้จันเอ๊ย...”

บุญคำครางหงิงกับตัวเอง

นาย หรือหัวหน้าของคนกลุ่มนั้น ยืนห่างออกมาตอนหนึ่ง กำลังมองเงียบๆ มาที่น้องสาวคนสวยของนายจ้าง ซึ่งเดินทักทายกลุ่มพรานของเขา ดารินเดินเฉียดผ่านหน้าไป แต่พอเลยไปได้ประมาณ 3 ก้าวก็หยุดชะงักนิดหนึ่ง พูดลอยข้ามไหล่มาเบาๆ ว่า

“ทักทายกับลูกน้องทั่วหน้าแล้ว จะไม่ทักลูกพี่บ้างก็ดูกระไร”

“ก็ไม่เสียหลายนี่ครับ ในการที่เราจะเริ่มต้นวันนี้ด้วยดีเพื่อศุภนิมิตโชคชัยของพวกเรา”

เสียงตอบมาเบาๆ เช่นกัน

ดารินเลิกคิ้วงามขึ้น แต่ยังไม่หันกลับมา

“ถ้างั้นก็อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณรพินทร์ ไพรวัลย์!”

“อรุณสวัสดิ์ขอรับ คุณหญิงดาริน วราฤทธิ์ พวกเรารู้สึกเป็นเกียรติ และมีกำลังใจเหลือเกิน ที่นายจ้างคนสวยผู้สูงศักดิ์เสวนาปราศรัยกับพวกเราด้วยอัธยาศัยอันงามน่ารัก ก่อนการออกเดินทางเช้าวันนี้ ทุกคนพร้อมแล้วที่จะรับใช้และตายแทนไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“ดีมาก และขอบใจ ได้ตกปากจะให้รางวัลลูกน้องไปหมดแล้วทุกคนเมื่อกลับไปถึงหนองน้ำแห้ง สำหรับหัวหน้าของเขา จะเอาอะไรดี”

“ลืมเสียแล้วหรือ เคยบอกไว้เองว่าจะให้”

“เคยบอกมาก่อนหรือ?”

“เคย”

“ถ้างั้นจำไม่ได้จริงๆ ...อะไร?”

“นาฬิกา เรือนซึ่งเดินด้วยหัวใจของผู้ให้”

ดาริน วราฤทธิ์ฉงนฉงาย แต่แล้วชั่วพริบตาเดียวก็นึกออก **ใช่แล้ว ที่ใดที่หนึ่ง เวลาใดเวลาหนึ่ง หล่อนเคยได้พูดไว้เช่นนี้จริง กับเขาผู้นี้ ช่างจดจำแม่นเสียเหลือเกินนะ**

หล่อนหัวเราะเบาอยู่ในลำคอ สะบัดผม เชิดหน้ารับสายลมอันชื่นฉ่ำของปัจจุสมัย

“เห็นจะไม่มีหวังเสียแล้วกระมั้ง”

“ก็คิดล่วงหน้าไว้ก่อนเช่นนั้นมานานแล้ว รับรองว่าไม่ทวงหรอก”

“มีของที่จะให้ ซึ่งคิดว่าเหมาะสมกว่านั้นเสียอีก”

“อะไร?”

“เศรษฐีนีหม้าย หลานสาวคนสวยของคุณอำพลยังไงล่ะ”

“ขอบคุณครับ และยินดีรับเสียด้วย”

อารมณ์อันชื่นมื่น ระคนไปกับความเยาะหยันเปลี่ยนวับไปโดยที่เจ้าของไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้า เพราะถ้อยคำที่ไม่คิดว่าจะได้ยินมาก่อนเช่นนั้น ต่อให้เป็นแพทย์ นักมานุษยวิทยาหรือครูบาอาจารย์ในขั้นไหน ลงได้กระทบกับอารมณ์ลึกลับชนิดนี้เข้า

ผู้หญิงก็คือผู้หญิงนั่นแหละ

ดารินกระทืบเท้าโดยแรง สะบัดตัวหันขวับกลับมาจ้องด้วยตาลุกวาว

“ฮึ!” หล่อนร้อง มือกำแน่น

รพินทร์ ไพรวัลย์ เบิกตายั่วให้นิดหนึ่ง พร้อมกับยกมือขึ้นแตะปีกหมวก ก้มโค้งให้น้อย ๆ

น้องสาวคนสวยของนายจ้าง เพิ่งจะรู้สึกในอาการของตัวเอง สะบัดหน้า เดินผละไปโดยเร็ว ทิ้งไว้ให้แต่หางตาอันน่ากลัวที่ตวัดค้อน

แล้วเชษฐาก็เข้ามาพบเขาด้วยสีหน้าอันเยือกเย็นเต็มไปด้วยความมั่นคงหนักแน่นโดยบุคลิก จับแขนพรานใหญ่บีบแน่น

“เป็นยังไง ผู้กอง พวกเราพร้อมหรือยัง?”

“พร้อมครับ คุณชาย”

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มขรึม ๆ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู พลางเหลือบมองเขาอีกครั้ง

“เหลืออีก 3 นาที สำหรับฤกษ์การออกเดินของเรา และตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราเหลือเวลาอีกเพียง 22 วัน เท่านั้น ที่จะต้องเข้าให้ถึงเนินพระจันทร์ในวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง”

“ผมระลึกอยู่เสมอครับ ในข้อนี้”

“ดีมาก!”

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้า ตบไหล่เขาอีกครั้ง แล้วถอยห่างออกไป ยกมือขึ้นทำสัญญาณกับอีกสามคนฝ่ายของเขาเตือนให้เตรียมพร้อม ในขณะที่รพินทร์ ก็สั่งให้ลูกหาบทุกคนเข้าประจำที่

ความเงียบ ก็ย่างเข้ามาปกคลุมทั้งสิบสองชีวิต ไม่มีใครปริปากพูดคำใดในขณะนั้น นอกจากจะสำรวมจิตนิ่ง อีกไม่กี่

อึดใจข้างหน้านี้แล้ว ขบวนเดินทางมหาวิบากจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง อนาคตของทุกคนฝากไว้กับสวรรค์เบื้องบนเท่านั้น **และชั่วขณะหนึ่งของความเงียบที่สุดในจิตใจของทุกคนยามนี้ โดยไม่ได้นัดแนะกันไว้เลย ทั้งหมดต่างส่งความคิดไปถึง ชด ประชากร หรือ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ พร้อมทั้งหนานอิน อันเป็นพรานนำทางร่วมตายของเขา ซึ่งเป็นต้นเหตุสำคัญให้เกิดการเดินทางท้ามฤตยูติดตามมา**

ป่านฉะนี้ บุรุษชาตินักสู้เลือดราชสกุลและเพื่อนร่วมตายของเขาจะเป็นตายร้ายดีอยู่ ณ ที่ใด ภายในอาณาจักรอันลี้ลับเบื้องหน้า พลันในห้วงคำนึงลึกของทุกคนก็หวนคิดไปถึงลายมือเขียนของบุรุษผู้นั้นซึ่งจารึกเป็นตัวอักษรไว้ด้วยถ่านติดอยู่กับก้อนหิน อันเป็นหลักฐานเด่นชัดที่ทิ้งไว้ให้ค้นพบมาก่อนแล้วประหนึ่งว่าจะเป็นเสียงของอนุชา วราฤทธิ์เองที่ประกาศไว้กับฟ้าและดินแว่วมาให้ได้ยิน

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น
ขอฝ่าฟันอุปสรรค และขวากหนาม
ถึงสิ้นชาติวาสนา ชะตาทราม
จะฝากนามโลกให้รู้ กูก็ชาย!
ณ ที่นี่ไร้ญาติ และขาดมิตร
ยังก็แต่บ่าวสนิท พิสมัย
เสมอเพื่อนเสมอญาติ ไม่คลาดไกล
เป็นเพื่อนตายเคียงกู คู่ชีวา!”

ดารินมองเหม่ออย่างปราศจากจุดหมายไปยังราวป่าเบื้อง

หน้า ซึ่งบัดนี้หมอกเริ่มจางลงเป็นลำดับ น้ำตาของหล่อนคลอออกมาโดยไม่รู้สึกตัว พึมพำแผ่วเบากับตนเองว่า “พี่กลาง...”

ไชยยันต์เอง ยามนี้ก็ยืนคอตกไปชั่วขณะ ตามองลงไปยังพื้นเบื้องหน้า ไม่มีใครล่วงรู้หรือนึกทายใจใครได้ถกว่ากำลังนึกคิดอะไร

แล้วเข็มนาฬิกาที่ข้อมือของเชษฐาก็ชี้เวลา 08.00 น. ตรง

ท่านหัวหน้าคณะดีดมือ แล้วโบกมือเป็นสัญญาณ และเมื่อนั้นเองขบวนทั้งหมดก็เคลื่อนออกจากที่เงียบ ๆ บ่ายหน้าลงจากบริเวณเนินพักอันมาตั้งแค้มป์ถาวรอยู่เป็นระยะเวลานานพอสมควร

คะหยิ่นกับแงซาย หาบของนำไปเป็นคู่หน้า ต่อมาก็คือจันกับบุญคำ และเกิดกับเสย่ตามลำดับ ส่างปาสะพายสัมภาระเดี่ยวห่อเดียวโต ๆ ติดอยู่บนหลังมีสายเชือกโยงมาผูกไว้ที่หน้าผาก เดินคั่นอยู่กลางขบวนหาบของอีกสามคู่ ส่วนบุคคลชั้นหัวหน้า ทั้ง 5 คนเดินรวมกลุ่มตามมาเบื้องหลัง

รูปขบวนยังไม่ได้จัดสรรกำหนดแน่ลงไปอย่างใด การเริ่มต้นเดินทางยังเป็นไปในลักษณะรวมกลุ่มกันเป็นหมู่ พอลงมาถึงปลายเนินด้านล่างติดกับลำธาร พรานใหญ่ก็ตะโกนบอกพวกนั้นให้ทราบจุดหมายแห่งแรกของเขา โดยให้บ่ายหน้าไปทางปราสาทหินร้างก่อน

ตนเองมาหยุดยืนอยู่ที่ซากกองขี้เถ้า ซึ่งเป็นตำแหน่งเผาซากของมันตรัย เจ้าผีดิบพันปี คณะนายจ้างพลอยชะงักล้อมดูอยู่ที่นั่นด้วย แต่ก็ชั่วอึดใจเดียวเท่านั้นที่ต่างพิจารณาดูกองขี้เถ้าที่ยังเหลือให้เห็นเป็นสีเทามัวอยู่ในระหว่างวงล้อมของหมู่ก้อนหิน

ทั้งหมดลุยตัดข้ามลำธาร ซึ่งขบวนหาบหามล่วงหน้าไปก่อนแล้ว และเริ่มทำเวลาทันที ประสบการณ์ความชำนาญของคณะนายจ้าง บัดนี้ต่างมีอยู่อย่างดีเยี่ยมแล้ว จึงไม่มีอะไรที่จะต้องคอยห่วงหรือซักซ้อมตักเตือนอะไรกันทั้งสิ้น ทุกคนดูเหมือนจะรู้หน้าที่ขอตนเองได้ดี เพียงชั่วอึดใจเดียวของการเร่งฝีเท้า ต่างก็ตามมาทันขบวนลูกหาบซึ่งเดินกันด้วยฝีเท้าของลูกป่าจริงๆ คือมองเห็นว่าเคลื่อนกันไปอย่างปกติธรรมดาที่สุด แต่อันเนื่องมาจากก้าวย่างอันสม่ำเสมอและไม่มีอาการเหน็ด-เหนื่อยเลย ทำให้พวกนั้นรุดหน้าไปได้อย่างรวดเร็วไม่น่าเชื่อ

สองพี่น้อง ราชสกุล เร่งตัดขบวนขึ้นไปจนทันกับคู่หาบของแงซายและคะหยิ่นซึ่งเป็นคู่นำหน้าอยู่ในขณะนี้ มาเรียฮอฟมัน เดินลักษณะขัดๆ ไม่สู้จะถนัดนักอยู่ใกล้ๆ กับส่างปาคนของหล่อน ไม่มีใครสังเกตอาการของแหม่มสาวได้ นอกจากรพินทร์กับไชยยันต์ ซึ่งเดินเคียงกันอยู่ท้ายขบวนเท่านั้น หลายต่อหลายครั้ง ที่หล่อนซวนเซและเดินโขยกเขกขา บางทีก็หยุดก้มลงจับที่เข่าไว้ สีหน้าแสดงว่าต่อสู้กับอำนาจความเคล็ดยอกปวดร้าว ตั้งแต่โคนขาลงไปจนถึงเข่า

ไชยยันต์เห็นแล้วก็หน้าเสีย รู้สึกสงสารหล่อน และเสียใจในการกระทำของตนเองจนบอกไม่ถูก พอเหลียวชำเลืองมาทางพรานนำทาง ก็เห็นเขามองเงียบๆ อยู่ก่อนแล้ว

“ผมไม่สบายใจอย่างไรบอกไม่ถูก ผู้กอง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ระบายความรู้สึกด้วยเสียงกระซิบ ก็แลเห็นใบหน้านั้น ส่งยิ้มปลอบใจมาให้ พร้อมกับเอื้อมมือมาตบที่แขนเบา ๆ

“อย่ากังวลไปเลยครับ คุณไชยยันต์ ไม่หนักหนาอะไรนักหรอก ลืมเสียเถอะ ผมคิดว่าเมย์เองก็คงจะลืมเหตุการณ์ตอนนั้นไปเสียแล้วด้วยซ้ำ”

“ถ้าหล่อนเดินไม่ไหว หรือเกิดเป็นอะไรขึ้นระหว่างทางละก็ ผมจะไม่มีวันให้อภัยตัวเองเลย ผมนี่มันบ้าระยำแท้ ๆ ไม่น่าเลย ตอนนั้นมันหน้ามืดไปจริง ๆ ผมมีความรู้สึกเหมือนอยากจะฉีกหล่อนออกเป็นชิ้น ๆ ในตอนนั้น เมย์คงเจ็บมากทีเดียว”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากอีกครั้ง พร้อมกับประกายตาฉายแสงขบขัน

“ผมรู้สึกว่า คุณไชยยันต์จะเดือดเนื้อร้อนใจเสียกว่าตัวหล่อนเองผู้ถูกกระทำเสียอีก บอกแล้วยังไงว่า อย่าไปสนใจกังวลอะไรอยู่เลยประเดี๋ยวก็หาย เมย์ทรหดบึกบึนยังกะอะไรดี รับรองได้ว่า พรุ่งนี้หรือมะรืนก็ปกติเหมือนเดิมได้อีก ไม่ต้องห่วงหรอก คราวหลังก็เพลา ๆ มือหน่อยอย่าให้รุนแรงถึงขนาดนี้ก็แล้วกัน สังเกตดูหล่อนก็ไม่ได้สนใจถือโทษโกรธเคืองอะไรคุณไชยยันต์นี่ครับ”

“ผมก็ดูไม่ออกเหมือนกัน หล่อนอาจโกรธ เกลียดขี้หน้าผมยังกะอะไรดีก็ได้ เพียงแต่ว่าความที่เป็นคนใจหนัก เลยเก็บไว้มิดชิด ไม่แสดงออกมาให้เห็นเท่านั้น”

"คุณชาย กับคุณหญิง ระแคะระคายอะไรบ้างหรือเปล่า ครับ?"

ไชยยันต์ถอนใจยาว ทำหน้ายุ่ง

"เมย์เก็บความลับไว้ได้ดีมาก ไม่ได้ปริปากหรือแสดงอะไร ออกไปให้สองคนนั่นสงสัยเลย ซึ่งข้อนี้ ผมนับถือใจหล่อนมากที่สุด แต่น้อยทำท่าจะสงสัยอยู่นะ เพราะเห็นรอยช้ำที่แก้ม พยายามจะซักถามให้ได้ แต่เมย์บ่ายเบี่ยงเดินหนีเสีย ส่วนเชษฐาไม่สนใจอะไร หรือมิฉะนั้น อาจจะรู้อะไรดีที่สุด แต่ก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย นิสัยของเขาเป็นอย่างนั้น ผมไม่กลัวเชษฐาจะรู้หรอก แต่กลัวน้อยมากกว่า นี่ถ้าน้อยรู้ความจริงว่าผมทารุณอะไรเมย์ คงจะด่าผมยับทีเดียว"

"คอยระวังหลัง ดูหล่อนไว้ด้วยก็แล้วกันครับ แต่ผมเชื่อว่าเมย์คงไม่เป็นไร อาจแค่เดินช้าหน่อยเท่านั้น"

กล่าวจบ เขาก็เร่งฝีเท้า เดินผ่านเลยไชยยันต์ กวดเข้าไปทางด้านหลังมาเรียซึ่งเดินอย่างขัดๆ อยู่ เขาตามเข้ามาถึงในเวลาที่หล่อนลากขาสะดุดรากไม้เสียหลักจะคะมำหน้า ก็เลยคว้าไว้ได้ทัน หิ้วขึ้นมาประคองไว้แนบตัว ยิ้มให้ สีหน้าของมาเรียอิดโรยเล็กน้อย พอมองเห็นคนที่ประคองอยู่ ก็เม้มริม-ฝีปากเบาๆ สะบัดมือออก ฝืนยืดกายตรงขึ้นมาเดินผึ่งเป็นสง่าอันเป็นบุคลิกเดิมของหล่อน

"พอจะเดินไหวไหม วันนี้?"

เขาถามอ่อนโยน แววตาปรานี

"ฉันสำออยไม่เป็นหรอก ไพรวัลย์ คณะของคุณจะต้อง

เดินทางให้เร็วที่สุดตามกำหนดหมาย ถ้าฉันเดินไม่ไหวเมื่อไหร่ก็จงทิ้งฉันไว้ตามลำพังเมื่อนั้น ไม่ต้องหยุดรอ”

“ถ้าทุกคนของพวกเรา โหดร้าย ใจดำ และเห็นแก่ตัวอย่างที่คุณตั้งใจจะหมายความละก็ เราคงไม่มีคุณร่วมทางมาด้วยหรอก”

น้ำเสียงนั้นการุณย์ เจือไปด้วยแววตำหนิเล็กน้อยยิ้มให้แล้วก็เดินตัดหน้าผ่านหล่อนไปอีก

ดังนั้น ในการเซล้มลงไปเข่ากระแทกพื้นครั้งที่สอง ของมาเรียผู้ที่ก้าวตามเข้ามาทางเบื้องหลัง และฉุดประคองขึ้นในครั้งนี้ จึงเป็นไชยยันต์ อนันตรัย เขาวางหน้าเฉยๆ อันเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกห่วงใยแท้จริงซึ่งซ่อนลึกอยู่ภายใน มาเรียเงยหน้ามองดูคนฉุดอีกครั้งแล้วก็ไม่แสดงอาการเช่นไรทั้งสิ้น นอกจากบอกขอบคุณเรียบๆ ราวกับไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“คุณนี่มันน่ารัก ก็ตรงที่มีใจหนักเหมือนผู้ชายนี่เองนะ”

“อย่ามายุ่งกับฉันได้ไหม ไชยยันต์?”

“เราโกรธ และเกลียดกันเสียแล้วหรือ?”

“เปล่าหรอก คุณไม่เห็นหรือ เมื่อกี้นี้น้อยสงสัยพยายามจะจับพิรุธให้ได้ จะให้ดีคุณขึ้นไปเดินข้างหน้าดีกว่ามาคอยเดินเป็นพี่เลี้ยงฉันอยู่อย่างนี้ เขาจะสงสัยยิ่งขึ้น ฉันไม่ต้องการให้เขารู้ว่า เมื่อคืนนี้เกิดอะไรขึ้น ฉันแกล้งเดินถ่วงมาอยู่ท้ายขบวนก็เพราะไม่อยากให้เขาเห็นว่าฉันเดินไม่ถนัดอย่างไร”

มาเรียพูดกับเขาด้วยอาการปกติที่สุด ไม่ส่อว่าจะผูกใจ

เจ็บแค้นหรือขุ่นเคืองใดๆ เลย จนทำให้ไชยยันต์อดประหลาดใจไม่ได้ จ้องใบหน้างามแบบตะวันตกนั้นไม่กะพริบ แล้วบีบต้นแขนเบาๆ

“ถ้าคุณปกติดีอย่างเคย ผมก็ไม่ห่วงหรอก แต่นี่คุณกะโผลกกะเผลกเต็มที และมาเดินหลังคุมท้ายขบวนอย่างนี้เกิดอะไรขึ้น คุณจะช่วยตัวเองไม่ถนัด”

เขาบอกตรงๆ เหมือนกัน

“ไม่เป็นไร อย่าห่วง ฉันช่วยตัวเองได้แน่ๆ”

“ถามจริงๆ เถอะ เมย์ เป็นยังไงบ้างวันนี้?”

“ฉันเดินไหวก็แล้วกัน รับรองไม่ให้เป็นภาระหรือข้อห่วงกังวลของใคร”

“เกลียดผมมากไหม?”

“เฉยๆ”

“ถ้างั้น รักบ้างหรือเปล่า สักนิดก็ยังดี”

“ฉันจะขอบคุณอย่างสูง มิสเตอร์อนันตรัย ถ้าหากคุณจะกรุณาหุบปาก และออกไปให้ห่างๆ”

มาเรีย ฮอฟมันพูดเน้นเสียงแช่มช้า ชัดเจน และเป็นทางการเป็นรูปประโยคที่สุด

“ผมก็ยินดีที่จะหุบปาก ถ้าหากคุณจะกรุณาเปิดในสิ่งที่ควรเปิดและยอมให้ผมเข้าใกล้ในอนาคตข้างหน้า มิสซิสฮอฟมัน”

ไชยยันต์พูดเน้นเสียง รูปประโยคทางการเช่นเดียวกัน

“นี่จะตามตอแย กวนใจกันไปถึงไหนนะ”

“เมย์...คิดถึงคืนวันที่เราระหกระเหิน ตกระกำลำบากอยู่ด้วยกันสักนิด แล้วคุณจะรู้ว่า ไชยยันต์เป็นอย่างไร”

แผนกเทียน
WBSWS:01
ดาธรรพณิกรเมกร

มาเรียสะดุดก้อนหิน เซอีกครั้ง ไชยยันต์คว้าเอว ดึงเข้ามาเดินเคียงแนบตัว สายตาของเขาคู่นั้นประกาศความหมายของหัวใจแจ่มชัด สาวผมทองแลสบนิดหนึ่งก็เมินไปเสีย

“ก่อนนี้ ฉันก็เห็นว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษที่สุด”

“แล้วเดี๋ยวนี้...?”

“บาเบเรี่ยน!”

“แล้วยังไม่เหมาะสมกับผู้หญิงที่มีอารมณ์แบบแซโดแมโซคิสม์อย่างคุณหรอกรึ?”

“ก็ไม่แน่นะ อาจจะเหมาะก็ได้”

ขาดคำ มาเรียก็กระแทกไหล่ชนเขาอย่างกะทันหัน ไชยยันต์ไม่ทันรู้ตัวผละเซถอยห่างออกไป หล่อนใช้ส้นพานท้ายของไรเฟิล .375 กระแทกโครมเข้าไปกลางทรวงอก เป็นอาการเคลื่อนไหวรวดเร็วฉับไวจนดูไม่ทัน อดีตนายทหารปืนใหญ่หงายหลังลงไปก้นกระแทกริมทางด่าน

“ขอเตือนให้รู้ไว้ แม้จุดอ่อนของฉันจะอยู่ที่ขาดผู้ชายไม่ได้ แต่ก็มีเวลาเหมือนกัน ไม่ร่านตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงของวันหนึ่งๆ หรอก และยามใดที่ฉันปราศจากอารมณ์ อย่าพยายามเข้าใกล้อีก ไม่งั้นจะระเบิดขมองเสีย”

ไชยยันต์นั่งถ่างขากลางพื้น จ้องตะลึง

มาเรียยิ้มที่มุมปาก สีหน้าและแววตาของหล่อนยามนี้ไม่มีอะไรจะน่ากลัวเท่า เหตุการณ์ระหว่างบุคคลทั้งสองเกิดขึ้นเงียบๆ ท้ายขบวนจึงไม่มีใครเหลียวมารู้เห็น ขณะหนึ่งที่หล่อนจ้องสบตาเขาด้วยสายตากร้าวแข็ง ชนิดไม่มีแววของอิตถีเพศเจือปนอยู่เลยแม้แต่น้อย นอกจากธาตุของลูกผู้ชายนักสู้ที่ไม่

พรั่นพรึงต่อสวรรค์หรือนรก แล้วก็เดินมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ส่งมือไปให้จับ ยิ้มนั้น สยายกว้างออกไปอีก พยักหน้าเป็นความหมายให้เขาจับมือหล่อน ไชยยันต์มองดูฝ่ามือที่ส่งมาให้อย่างงงๆ แล้วจับ มาเรียฉุดเขาให้ขึ้นมายืนตามเดิม

"เดินไปข้างหน้าหรือจะเดินอยู่ข้างหลัง ก็ตามใจคุณ แต่จำไว้อย่าเดินเสียดสีคลอเคลียฉัน ขณะนี้...และเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ต้องการการประคบประหงมใกล้ชิดกับผู้ชายคนใดทั้งสิ้น เมื่อคืนนี้ฉันเต็มอิ่มเกินพอแล้ว"

"เมย์! คุณนี่มันแม่เสือชัดๆ"

"ใช่ซิ และคุณควรจะรู้ว่า เสือตัวเมียน่ะ มันไม่ยอมให้ตัวผู้เข้าใกล้หรอก ยกเว้นแต่ตอนฤดูผสมพันธุ์เท่านั้น"

ไชยยันต์ยังยืนจ้องหล่อนจังงังอยู่ที่เดิม มาเรียผละเดินจากเขาตามท้ายขบวนไป ด้วยอาการอันเชิดผึ่ง ลำตัวตั้งตรงไม่ได้เหลียวกลับมามองอีกเลย ไชยยันต์มองตาค้างอยู่อึดใจหนึ่งก็เดินตามหลังไป ทิ้งระยะประมาณ 20 ก้าว ด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่งเป็นสุขขึ้น

อย่างน้อยที่สุด เขาก็พอจะวางใจได้ว่ามาเรียยังแข็งแรงทรหดบึกบึนอยู่เหมือนเดิม

พรานใหญ่นั้น เมื่อเดินผ่านเลยมาเรียมาแล้ว เขาก็กวดไล่ขบวนทั้งหมด อันกำลังเดินกันเป็นแถวไปตามทางด่านลุ่มๆ ดอนๆ ขึ้นไปนำอยู่เบื้องหน้า เชษฐาเร่งฝีเท้าเข้าไปเดินเคียงอยู่ด้วย โดยทิ้งให้น้องสาวเดินอยู่ใกล้ชิดคู่หาบของแงซาย

และคะหยิ่นตามเดิม รพินทร์หันมาเห็นราชสกุลหนุ่มใหญ่ผู้เป็นนายจ้างของเขาสาวเท้าไล่เข้ามาก็ชะลอรอแล้วหันไปยิ้มให้เชษฐาส่งซิการ์ให้ตัวหนึ่ง เขารับมาใส่กระเป๋าเสื้อไว้พร้อมกับกล่าวขอบคุณ

"เราจะตัดไปยังจุดหมายไหนก่อนนี่?"

"ปราสาทหิน พันธุมวดีครับ บางทีจะต้องเฉียดผ่านลูกเขาอันเป็นสุสาน ที่คุณไชยยันต์กับเมย์เคยเข้าไปติดอยู่ด้วย ถ้าถึงบริเวณนั้นแล้ว อาจสังเกตเห็นที่หมายอะไรได้บ้าง ผมจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่ามีทิวเขาเทือกหนึ่ง ใกล้ๆ กับสุสานอยู่ทางด้านตะวันออก ลักษณะสัณฐานของมัน ทำท่าจะคล้ายๆ กับทิวเขาที่ระบุไว้ในลายแทงว่าเป็นทิวเกือกม้า ถ้าภูเขาเทือกนั้นเป็นทิวเกือกม้าจริงตรงกับแผนที่ การตัดเข้าเส้นทางในลายแทงของเราก็จะยิ่งเร็วขึ้นอีก ไม่ต้องมุ่งกลับไปยังเขากองกอยหรือมุ่งเข้ายึดเส้นลำน้ำสาละวินอย่างที่ตั้งแผนกันไว้แต่แรก"

"ถ้าเป็นจริงอย่างที่คุณเข้าใจ ก็จะวิเศษที่สุด ว่าแต่เรามุ่งไปทางปราสาทหินนั่น จะพบกับร่องรอยอะไรของไอ้ยักษ์ที่แผ้วพานเข้ามาเมื่อคืนนี้ไหม เสียงของมันดังมากจากด้านปรา-สาทหินไม่ใช่หรือ"

"ถ้าจะฟังจากเสียง ก็ดังมาจากทิศทางที่เรากำลังจะมุ่งไปเป็นจุดหมายแรกนี่แหละครับ แต่ผมยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเราจะพบรอยอะไรของมันที่มาทำไว้เมื่อตอนหัวรุ่งนี่หรือเปล่า เพราะถ้าเราจะมุ่งเฉพาะการเดินทางของเราอย่างเดียว เราจะตัดเส้นทางที่เห็นว่าสะดวกและย่นย่อที่สุด ซึ่งอาจเบี่ยงหลบคลาดไปจากรอยของมันก็ได้ ยกเว้นแต่เราเจตนาจะค้นหา ซึ่ง

ทำให้เสียเวลาไปเปล่าๆ หรือคุณชายคิดอย่างไร ต้องการให้ผมค้นหารอยมันให้เห็นเสียก่อนหรือเปล่า”

“ไม่จำเป็น รพินทร์ เราบ่ายหน้าไปตามทางที่เราควรจะไปก็แล้วกัน นอกจากจะบังเอิญพบเข้าเอง ภาวนาว่า ถ้าไม่พบทั้งรอยและไม่พบทั้งตัวมัน ก็จะยิ่งดีที่สุดสำหรับเรา ผมบอกแล้วยังไงว่า เราต้องพยายามเลี่ยงมันให้ห่างที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ครับ ผมจะยึดถือปฏิบัติตามคำสั่งนี้ แต่อย่างไรก็ตาม อีกสักประเดี๋ยวเราจะผ่านรอยที่มันเดินกระทบหินใหญ่พลิกไว้ตั้งแต่เมื่อคืนวานซืน ตอนที่มันมากินซากไดโนเทเรี่ยม ซึ่งผมกับแงซายเห็นก่อนแล้ว”

เชษฐาพยักหน้าอย่างพอใจ ต่างเดินกันไปเงียบๆ อีกครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้นอีกว่า

“รพินทร์ คุณคิดอย่างผมไหม ตั้งแต่เราออกจากหล่มช้างเป็นต้นมา คล้ายๆ กับว่า พวกเราทั้งหมดกำลังเดินทางเข้าไปสู่ดินแดนอันลี้ลับซึ่งธรรมชาติหวงห้ามไว้ไม่ให้สายตาของมนุษย์ธรรมดาได้รู้และเห็นจึงบันดาลให้มีอุปสรรคแปลกๆ ตลอดจนเภทภัยต่างๆ มาสกัดกั้นขวางหน้าเราไว้ มันเป็นดินแดนซึ่งนักนั่งทางในกรรมฐาน หรือวิปัสสนาเขาพบเห็นกันมาก่อนแล้ว แต่นั่นเขาเห็นในทางมโนคติ เห็นโดยดวงจิต แต่พวกเรากลับพบเผชิญด้วยสายตาของเราเองซึ่งๆ หน้า สรรพสิ่งต่างๆ ที่อุบัติอยู่แวดล้อมรอบตัวเรา ไม่ว่าจะมาในรูปศัตรูหรือมิตรก็ดี มันน่าจะเป็นภาพมายา ที่เกิดขึ้นจากอิทธิฤทธิ์อาถรรพณ์ของอะไรสักอย่างหนึ่งเหนือระดับโลกขึ้นไป มันกึ่งจริง กึ่งฝันอย่างไรบอกไม่ถูก”

จอมพรานยิ้มเคร่งขรึม เอามีดโบวี่ที่ถือติดมืออยู่บากฟันกิ่ง และต้นไม้ริมทางไว้เป็นระยะที่เดินผ่านไป ตาก็สอดส่ายไปทั่วพุ่มพฤกษ์และโขดหินตามธรรมชาติระวังไพรของเขา แม้จะเป็นเวลาค่อนข้างสายก็จริง แต่อันเนื่องมาจากอยู่บนยอดเขาสูงมาก และเส้นทางเดินเริ่มเป็นดงซึ่งมีกิ่งไม้หนาทึบแผ่ปิดท้องฟ้าเบื้องบนไว้ แสงจึงสลัวมัวซัวไม่สู้จะสว่างกระจ่างตานักยกเว้นแต่บางระยะจะพ้นเขตดงออกมาสู่ที่โล่งมองเห็นท้องฟ้าซึ่งเป็นสีคล้ายๆ คลุมด้วยพยับฝนตลอดเวลา

“ผมพูดไม่ออก บอกไม่ถูก อธิบายไม่ได้มานานแล้วครับคุณชาย เรากำลังอยู่ในเขตแดนสนธยา ซึ่งโลกภายนอกไม่ยอมรับรอง หรือรับรู้เท่าๆ กับที่เราก็พิสูจน์ให้โลกทราบไม่ได้ยกเว้นแต่จะเก็บไว้ในความทรงจำของพวกเรากันเองแต่ละคนเท่านั้น สมมติว่า ถ้ามีชีวิตรอดกลับคืนไปได้ แต่ก็เป็นที่น่ายินดีอยู่บ้าง ในข้อที่ว่า วิชาการ ความรู้ เท่าที่พวกเรามีกันอยู่อย่างพร้อมสรรพแทบทุกแขนงในขณะนี้ สามารถจะช่วยตัวเราเองได้ไม่น้อยเหมือนกัน เราไม่ขาดหลักการในด้านที่จะใช้ต่อสู้กับอุปสรรคขวากหนามทั้งหลายเสียทีเดียว”

“พูดถึงเรื่องแผนที่หรือแนวการเดินทางของเรา คุณจะไม่คิดลองหารือแงซายดูบ้างหรือ ผมมีสังหรณ์อย่างไรพิกลว่าไอ้หมอนี่จะต้องรู้อะไรดีมากทีเดียว บางที เราจะเข้าเส้นทางได้เร็วยิ่งขึ้น”

พรานใหญ่หัวเราะเสียงแปร่งออกมานิดหนึ่ง

“ผมก็เชื่ออย่างเดียวกับคุณชายนั่นแหละครับว่า เจ้าแงซายจะต้องรู้อะไรดีมากในเส้นทางเดินมุ่งเทือกเขาพระศิวะ

อาจรู้ดีกว่าผมเสียอีก ส่วนเรื่องที่จะต้องปรึกษาหารือมันนั้น ผมคิดว่าไม่จำเป็นหรอก”

รพินทร์พูดทิ้งท้าย แล้วยักไหล่

“ทำไม?”

“ผมขอเรียนเตือนให้คุณชายทราบล่วงหน้า และขอให้คอยจับตาสังเกตไว้ให้ดีด้วย ถ้าแม้ว่าผมเดินผิดเส้นทางหรือชักช้าเสียเวลาอยู่ที่ไหน แงซายจะต้องพยายามหาทางให้ผมเข้าเส้นทางจนได้ ไม่ต้องไปปรึกษาหารือขอร้องมันหรอกครับ เพราะจุดประสงค์ของแงซายต้องการจะไปให้ถึงเทือกพระศิวะโดยเร็วที่สุด เช่นเดียวกับเราอยู่แล้ว มันเองเสียอีกที่กลัวเราจะเป็นฝ่ายล่าช้า คุณชายคงไม่ทราบว่า เมื่อวานนี้ที่เราพักกันอยู่ที่เดิมอีกวันหนึ่งนั้น แงซายไม่ประสงค์จะให้เราต้องล่าช้าออกไปอีกเลย มันพยายามพูดให้ผมออกเดินทางโดยเร็วที่สุดเสียด้วยซ้ำ แต่ผมตั้งใจไว้แล้วว่าจะพักผ่อนอีกหนึ่งวัน จึงไม่ยอมทำตามที่มันต้องการ”

ท่านหัวหน้าคณะแปลกใจเล็กน้อย

“เอ๊ะ! แงซายเร่งเร้าให้คุณออกเดินทางตั้งแต่เมื่อวานนี้หรือ”

“ครับ ผมไม่ได้บอกให้คุณชายทราบเองแหละ ท่าทางมันเป็นห่วงกังวลร้อนใจเสียยิ่งกว่าพวกเราเสียอีก มันกลัวว่าพวกเราจะไปถึงเนินพระจันทร์ ไม่ทันวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง เพราะฉะนั้น ผมจึงกล้าพูดว่า เราไม่จำเป็นจะต้องไปขอร้องมันให้ช่วยคลำหาเส้นทางเลย ถ้าผมนำผิดทางเมื่อไหร่ มันจะต้องท้วงทันที”

“เอ ผมว่าระหว่างคุณกับแงซายนี่ มันมีลับลมคมในกันอย่างไรพิกลแฮะ นี่หมายความว่า คุณรู้ว่าแงซายรู้เส้นทางดีใช่ไหม?”

“ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มครับ ว่ามันต้องรู้”

“แล้วทำไมคุณไม่ถาม หรือปรึกษามันเสียเลย”

“ผมไม่อยากจะถามมัน เพราะมันไม่เคยแพร่งพรายบอกอะไรผมในเรื่องนี้”

“แปลกจริง ก็สมมติว่าถ้าแงซายรู้อย่างที่คุณเข้าใจ คุณเองก็ยอมรับอยู่แล้วว่าแงซายต้องการจะไปให้ถึงที่นั่นโดยเร็วที่สุด แล้วทำไมมันถึงไม่บอกทางกับคุณ”

“คุณชายก็น่าจะเข้าใจเจ้านี่ได้ดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว มันจะบอกผมทำไมครับ มันแกล้งทำเป็นหน้าเซ่อปล่อยทกสิ่งทกอย่างให้ผมเพียงคนเดียวไม่ดีกว่าหรือ เพื่อจะรอดูด้วยว่า ผมเข้าเส้นทางได้ถูกไหม มันอาจทดลองความสามารถ หรือลองภูมิปัญญาของผมก็ได้ แต่ถ้าผมผิดหรือพลาด และจะเกิดผลเสียขึ้นกับมันด้วย เมื่อนั้นแหละมันก็จะสะกิดบอกตามวิธีการ ‘หน้าเซ่อ’ ที่มันเคยปฏิบัติอยู่ เรื่องนี้คุณชายวางใจเถิดครับ ผลประโยชน์หรือวัตถุประสงค์ของแงซายมีอยู่ตรงกับเราแล้วมันไม่ปล่อยให้ผมพลาดหรอก เมื่อนาทีสุดท้ายมาถึง”

“โอ้โฮ้!”

เชษฐาคราง ลืมตาโพลง หันกลับไปมองดูแงซายผู้หาบของคู่กับคะหยิ่นด้วยอาการอันสงบเยือกเย็นอยู่เบื้องหลัง ระยะห่างออกไปราว 20 ก้าว แล้วหันกลับมาจ้องหน้า

“นี่พวกผมไม่เคยคิดหรือเฉลียวรู้มาก่อนเลยว่า ระหว่าง

คุณกับแงซายนั้น เฉือนเหลี่ยมกินเชิงกันมาตลอดเวลาอย่างลับๆ แล้วก็รู้เท่าทันกันไปหมดทุกฝีก้าว พวกเราพาซื่อและเชื่อกันไปหมด”

จอมพรานหัวเราะหึๆ

“ผมน่ะไม่ได้เฉือนมันหรอกครับ แต่มันตะหาก...คอยเฉือนผมลับๆ อยู่ตลอดเลา มิหนำซ้ำยังทำอย่างมิดชิดแนบเนียนที่สุดเสียอีกด้วย ไอ้คนคนนี้คมในฝัก แล้วก็ไม่ยอมชักออกมาให้ใครเห็นโดยเปิดเผยเสียด้วย”

“แต่คุณก็เหลือเกินนี่ เท่าทันมันอยู่ทุกฝีก้าวทีเดียว นี่ถ้าคุณไม่บอก ผมก็ไม่รู้เลย เจ้านี่มันเป็นใครกันแน่ และมันประสงค์อะไรแท้จริง ถึงได้สมัครมากับเรา”

“นี่แหละครับ เป็นสิ่งที่ผมกำลังค้นหา”

“ดีแล้ว เฉยๆ ไว้เถอะ รพินทร์ และเรามาจับตาดูมันไปให้ถึงที่สุด สมอง ความคิด และแววตาของมัน ไม่น่าจะเป็นคนป่าคนดอยอย่างที่ลักษณะภายนอกของมันแสดงอยู่เลย แม้ว่ามันจะยอมรับว่าครั้งหนึ่ง มันเคยเป็นร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงก็ตาม ผมดูว่ามันน่าจะมีอะไรที่สูงกว่านั้นมาก อย่างน้อยพื้น-ฐานของการศึกษา ก็จะต้องได้ระดับมาตรฐานทีเดียว ผมสงสัยมานานแล้วเหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรมันก็ไม่น่าจะเป็นพิษเป็นภัยอะไรกับเราไม่ใช่หรือ?”

“ความลึกลับของมันนี่แหละครับ ที่ทำให้ผมเกิดความแคลงใจอยู่ตลอดเวลา ไม่อาจเชื่ออะไรได้สนิท ทั้งๆ ที่ตลอดระยะทางมา มันก็ทำตัวเป็นประโยชน์แก่คณะของเรามากที่สุด”

“ผมอดประหลาดใจไม่หาย คุณรู้ทันว่ามันรู้อะไรบ้าง ก็แงซายเองเล่า รู้ไหมว่าคุณรู้อะไร”

“ผมอยากจะคิดว่ามันเป็นพ่อมดหมอผีเสียด้วยซ้ำ เพียงแต่สบตากันเท่านั้น ไอ้แงซายอ่านทะลเข้าไปถึงสมองของผมหมด ยกเว้นแต่มันจะไม่พูดเท่านั้น หรือแม้แต่ผมกระดิกไหวตัวนิดเดียว มันก็รู้ทันทีว่าผมกำลังจะทำอะไร ผมเองเสียอีกไม่มีโอกาสจะรู้ได้เลยว่า อะไรอยู่ในความนึกคิดของมัน”

นั่นดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวความจริงเกี่ยวกับแงซาย ให้นายจ้างของเขาทราบ

ป่าทึบ ป่าโปร่งสลับไปกับป่าหินประปรายเหล่านั้น

คณะนายจ้างทุกคนพอจะจำเส้นทางได้ดี เพราะเคยเป็นบริเวณที่เคยผ่านไปมาอยู่หลายครั้งแล้ว ในระหว่างโรมรันพันตูกับเจ้าผีดิบมันตรัย แล้วเพียงไม่เกิน 20 นาทีต่อมา ก็บรรลุถึงบริเวณป่าโปร่งของตีนเขาล้านโล่งเต็มไปด้วยก้อนหินลูกหนึ่ง ทุกคนพากันหยุดชะงักอยู่ที่หินก้อนใหญ่ลูกซึ่งรพินทร์ชี้ให้ดู

คณะนายจ้างทั้งสี่ ตลอดจนพวกลูกหาบทั้งหลาย ยกเว้นแงซายเพียงคนเดียว ซึ่งมาเห็นก่อนพร้อมกับรพินทร์แล้ว พอมองเห็นลักษณะของก้อนหินลูกใหญ่มหึมา มีรอยพลิกล้มเคลื่อนที่ไปจากเดิมเหมือนถูกกำลังมหายักษ์ชนกระแทก ต่างก็จ้องตาค้าง เย็นตั้งแต่เส้นผมลงไปถึงปลายเท้า ดารินทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ มาเรียยกมือทำอาเมน ส่วนไชยยันต์คราง ออกมาเบาที่สุดว่า

“พระอรหันต์! อะไรก็ตาม ที่มันมาทำให้หินก้อนนี้เขยื้อนได้อย่างที่เห็นอยู่นี่ พลังของมันจะต้องเท่ากับช้างสิบตัวทีเดียว!”

เชษฐา วราฤทธิ์ บอกให้ทุกคนซึ่งยืนล้อมวงอยู่ในขณะนี้ กระจายกอยห่างออกไป เขาพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงลักษณะของก้อนหินที่เคยตั้งอยู่เดิม และลักษณะที่มันถูกชนขยับเขยื้อนไปสู่ตำแหน่งใหม่ ซึ่งร่องรอยของหินที่ตั้งนิ่งจมอยู่กับพื้นมาเป็นเวลานานแสนนานตำแหน่งนั้น ย่อมมองเห็นได้ชัดเจนที่สุด เมื่อมันเพิ่งจะมาถูกขยับเขยื้อนเช่นนี้ แล้วก็กวาดสายตาไปในละแวกรอบด้าน เพื่อค้นหาทิศทางการเดินผ่านของเจ้าสัตว์ยักษ์ พลางเหลือบตาไปยังพรานใหญ่เหมือนจะขอให้อธิบาย

รพินทร์มองหน้านายจ้างของเขาอยู่ก่อนแล้ว พบสบตาก็เข้าใจความหมายตลอด ไม่เอ่ยอะไรออกมาเป็นคำพูด แต่ชี้มือเป็นภาษาใบ้แทนคำอธิบาย บอกให้เชษฐาและคณะนายจ้าง

ทุกคนขณะนี้ทราบว่าไอ้ยักษ์ใหญ่เดินมาจากทางด้านไหน ผ่านก
กระทบหินก้อนนี้ แล้วเลยหายไปบนภูเขาหินลูกนั้น โดยชี้ลงไป
ในป่าโปร่งข้างล่าง แล้วยกนิ้วมาตามป่าหินผ่านก้อนหินลูกที่
ทุกคนยืนพิจารณาอย่ แและในที่สุดก็ตวัดนิ้วชี้ขึ้นไปบนเขาใน
ลักษณะวาด

“รอยเก่าของเมื่อคืนวานซืนหรือ?”

“ครับ คืนที่ไปกินซากช้างไดโนเทเรี่ยม”

มาเรีย ฮอฟมัน ออกตรวจดูตามพื้นในบริเวณใกล้เคียง

“พื้นหินแข็งมากบริเวณนี้ ไม่ปรากฏรอยตีนเลย”

หล่อนพึมพำเบาๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง แล้วหันไป
ทางพรานใหญ่

“ไหนคุณบอกว่า พบรอยตีนของมันบนเนินนั่นไม่ใช่หรือ
ห่างจากที่นี่มากไหม?”

“โน่น บนไหล่ตะพักตรงโน้น”

รพินทร์ชี้มือบอก

ทุกคนหันไปมองตาม ระยะมองเห็นไม่ไกลนักจาก
ตำแหน่งที่ยืนกันอยู่ในขณะนี้

“ก็ไม่ไกลและไม่เสียเวลาอะไรมาก ถ้าเราจะเข้าไปดู”
เชษฐาพูดแล้วถามว่า

“เราจะเดินไปทางไหน รพินทร์ เลียบชายเนินนี่ มุ่ง
ตะวันออกเฉียงเหนือ หรือว่าจะไต่เนินตามรอยมันขึ้นไป”

“เราจะอ้อมไปทางด้านนี้ครับ ไม่ขึ้นเขาลูกนั้น แต่ถ้า
คุณชายอยากจะเข้าไปดูก็ไม่เป็นไร ให้พวกลูกหาบหยุดคอยอยู่
ที่นี่ก่อน หรือจะพักของไว้ที่นี่ และเข้าไปกันทั้งหมดก็ได้ ประ-

เดี๋ยวค่อยกลับมาตรงนี้และออกเดินต่อ ระยะห่างกันแค่มองเห็นนี่เอง”

“ถ้างั้นไปดู ใกล้แค่นี้เองนี่นา”

ไชยยันต์กลาวอย่างกระตือรือร้นที่จะเห็น แตทกคนก็ยังช้ากว่ามาเรียมาก นักโบราณชีวศาสตร์ผมทองไม่สนใจกับอะไรอีกต่อไป พอรู้แน่วาตำแหนงรอยเท้าของเจ้าสัตว์ดึกดำบรรพ์อยู่ที่ใดตามคำชี้บอกของรพินทร์ หล่อนก็ผละแยกจากขบวนที่ยืนรวมกลุมอยู เดินไต่เนินตรงแน่วเข้าไปก่อนแล้วด้วยความเชื่อมั่นตนเอง เพราะถือว่า...การแยกเดี่ยวไปตามลำพังกับคณะทั้งหมดเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับหล่อนเหลือเกิน ตอให้พวกนั้นไม่หยุดรอล่วงหน้าไปกอน หล่อนก็สามารถเดินตามหลังไปทันไม่มีการหลงพลัดกันเป็นอันขาด เพราะชำนาญในการแกะรอยเท่ากับพรานคนหนึ่งอยู่แล้ว

จอมพรานสั่งให้คนของเขาพักรออยู่ก่อน แต่คนเหลานั้นไม่ยอมอยากจะขอเข้าไปเห็นด้วย จึงวางหาบหามกองตั้งไว้ก่อน แล้วทั้งหมดก็สาวเท้าตามหลังมาเรียเข้าไปอย่างรีบร้อน

รพินทร์ป้องปากตะโกนบอกแหม่มสาว แล้วชี้มือเป็นเครื่องหมายให้หล่อนซึ่งเดินล่วงหน้าไปก่อนนั้นมุ่งเข้าหาตำแหน่งที่ถูกต้อง

ชั่วไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งคณะก็พากันมาหยุดยืนพิจารณาอยู่ยังรอยเท้าขนาดมหึมา อันปรากฏอยู่บนไหล่ตะพักของภูเขาหินทั้งลูกซึ่งรพินทร์และแงซายได้มาพบไว้ก่อนแล้วเมื่อวันวาน

พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายพอมองเห็นก็ตาเหลือก อุทานแซดกันอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน จ้องตะลึงพูดอะไรไม่ออกในขณะนั้น สำหรับมาเรียข้าบัดนี้แทบไม่เหลือร่องรอยของการบาดเจ็บบอบช้ำอะไรเลย เพราะความตื่นเต้นต่อร่องรอย โบกมือให้ทุกคนหลีกพ้นรอยตีนที่ปรากฏอยู่นั้น เพื่อจะได้พิจารณาให้ถนัด

ทั้งหมดเงียบกริบกันไปชั่วขณะ ระหว่างทีแหมมสาวทรุดตัวลงตรวจตรงบริเวณเล็บเท้าทีจิกไว้บนพื้นหินลูกรัง

ครู่ใหญ่หล่อนจึงเงยหน้าขึ้นเม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรงเอา หลังมือเช็ดเหงื่อที่ปลายจมูก

“ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกแล้ว มันคือไอ้สัตว์โบราณประเภท ‘เซาเรี่ยน’ ที่เราพดถึงนั่นแนนอน ร้อยเปอร์เซ็นต์!”

พร้อมกับพูดเสียงแหบต่ำ แหมมสาวมองตามขึ้นไปบนภูเขาหินอันเป็นทิศทางที่ไอ้มหายักษ์บายหน้าขึ้นไป ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง หน้าขาวเผือดมองเห็นได้ถนัด

“พอรู้ไหม กอร์โก หรือ ไทรัน?”

ดารินถามด้วยเสียงเกือบเป็นกระซิบ อากาศรอบตัวแม้จะยังเย็นฉ่ำด้วยละอองหมอกยามเช้า แต่ในความรู้สึกของทุกคนยามนี้มันอบอ้าวร้อนรุมไปหมด

“รอยตีนเพียงคู่หลัง ไม่สามารถจะยืนยันได้วามันเป็นชนิดไหนกันแน่ ฉันค้นหารอยตีนคูหน้าของมันไม่พบ แต่ถ้าจะเปรียบเทียบกับรอยของไทรันโนซอรัสทีปราฏเป็นหลักฐานให้นักโบราณชีวศาสตร์ค้นพบมากอนแล้วนั้น รอยทีเราเห็นอยู่นี่ใหญ่กว่าถึงเกือบเท่าตัว...”

ห้องสมุดวชิรญาณวิทยาลัย

หล่อนกระซิบตอบดารินแล้วหันไปทางพรานใหญ่ผู้ยืนสงบนิ่งอยู่

“ไพรวัลย์ คุณกับแงซายตามรอยขึ้นไปบนเขาลูกนี้อีกหรือเปล่า พบร่องรอยอะไรอีกบ้าง?”

จอมพรานสั่นศีรษะ

“ผมไม่ได้ตามขึ้นไปอีก เพราะไม่มีเวลาพอ เห็นว่าไม่จำเป็น เท่าที่ปรากฏจากรอยหินพลิก เพราะถูกชนกระทบและรอยตีนที่ประทับอยู่นี่ ก็เกินพอสำหรับผมแล้วที่จะสันนิษฐานได้ว่ามันไม่ใช่สัตว์ตัวเล็ก”

“ถ้าไม่เสียเวลาเกินไปนัก ฉันอยากจะตามขึ้นไปบนเขาลูกนี้เพื่อจะได้เห็นอะไรมากกว่านี้ เอายังงี้ได้ไหม ไพรวัลย์ ...ณนำคณะทุกคนเดินทางไปตามเส้นทางเดินของคุณล่วงหน้าไปก่อน ฉันจะแยกตามรอยของมันขึ้นไป รับรองว่าภายในไม่เกินสองชั่วโมงฉันจะตามไปทันคณะของคุณ ไม่ต้องหยุดรอหรอกเดินกันไปเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน”

รพินทร์สั่นศีรษะอีกครั้ง เป็นความหมายปฏิเสธเฉียบขาด แววตาของเขาที่จ้องหล่อนแข็งกร้าวขึ้น

“เป็นไปไม่ได้หรอก ที่เราจะปล่อยให้คุณหรือใครหมู่หนึ่งหมู่ใดก็ตาม แยกกันออกไปตามลำพัง นอกจากจะไปกันทั้งหมดแบบนี้”

“แต่ฉันมีเหตุผล...”

“เหตุผลอะไรกัน...”

ท่านหัวหน้าคณะขัดมาด้วยเสียงเครียด ๆ อีกคนหนึ่ง

“เหตุผลที่จะตามไปดูให้รู้แน่ว่า ขณะนี้มันอยู่ที่ไหน หรือ

วามันเป็นไดโนเสาร์ประเภทไหนกันแน่นะรึ ข้อนั้นไม่จำเป็น
หรอก มันจะเป็นกอร์โกซอรัส หรือไทรันโนซอรัส ผลก็เท่ากัน
คือ มันเป็นสัตว์ร้ายใหญ่มหึมาที่สุดซึ่งเราต้องการจะหลีกหลบ
มากกว่าคิดที่จะพบหน้า อย่าทำให้พวกเราส่วนใหญ่เกิดกังวล
ห่วงหน้าพะวงหลังดีกว่า เพราะจะยิ่งพร่าเวลาออกไปอีก ทาง
หนีทางไล่...ตลอดจนแผนต่อสู้ของเราก็นัดแนะเตรียมกันไว้พร้อม
แล้วเมื่อความจำเป็นมาถึง เพราะฉะนั้น ขอให้รู้เถิดว่า ถ้ามัน
เดินไปทางทิศเหนือ เราก็จะต้องหาทางเลี่ยงออกทางทิศใต้เพื่อ
ไม่ให้พานพบกันเลย ไม่ใช่เดินตามรอยหรือสะกดหลังมันอย่าง
สัตว์ที่เราหมายล่า”

มาเรียอึ้ง ดารินกับไชยยันต์ช่วยทักท้วงมาอีก ในที่สุด
แมสาวผมทองก็ยอมจำนนโดยดษณี

“ไป! เดินต่อตามเส้นทางของเรา”

เชษฐาหันมาบอกรพินทร์

ทั้งหมดถอยจากไหล่ตะพักตรงที่รอยตีนสัตว์ยักษ์
ประทับไว้ ตรงมายังที่เดิมซึ่งพวกลูกหาบวางของ แล้วขบวนก็
เคลื่อนต่อไปเงียบ ๆ บรรยากาศเต็มไปด้วยความเครงเครียด
อึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก ไชยยันต์ยังคุมรั้งท้ายขบวนอยู่ตามเดิม
แล้วมาเรียผู้ตลอดการเดินระยะแรกทิ้งห่างจากเขา ก็ผ่อนฝีเท้า
ถ่วงจนอดีตนายทหารปืนใหญ่เดินตามขึ้นมาทัน

“ไชยยันต์” .

หล่อนเอ่ยเรียกนามเขาแผ่วเบา เป็นการพูดด้วยกอน

เป็นครั้งแรกสำหรับเช้าวันนี้ ไชยยันต์สังเกตเห็นสีหน้าของหล่อนมีกังวลก็เดินเคียงชิดเข้ามาใกล้

"มีอะไรหรือ"

"ระเบิดที่คุณติดกับธนของแงซาย อำนาจของมันจะพอกันหรือกับเจ้าสัตว์ยักษ์ที่มีรอยตีนใหญ่โตถึงเพียงนั้น?"

มาเรียพูดเบาที่สุด

"ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน..."

ภายหลังจากนิ่งไปครู่ ไชยยันต์ก็ตอบอย่างหนักใจเช่นกัน แต่ฝืนยิ้มปลุกปลอบใจให้เพื่อนสาว

"แต่มันเป็นระเบิดชนิดที่อำนาจแรงที่สุดเท่าที่เรามีอยู่ในขณะนี้และน้ำหนักมากที่สุด...เท่าที่จะติดกับธนูให้ใช้ยิงไปได้"

"ฉันเองก็ไม่มีความรู้ในด้านนี้มาก่อนเลย แต่เท่าที่เห็นระเบิดของคุณมันเป็นระเบิดประเภทที่ใช้ระเบิดหิน ไม่ใช่ระเบิดแบบที่ใช้ทำลายชีวิตหรือที่มั่นในการสงคราม มันมีอำนาจแรงอัดไม่มีชิ้นระเบิดหรือสะเก็ดที่จะช่วยในการทำลาย และอานุภาพในการทำลายนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเป้าหมายที่จะทำลายนั้นมีสิ่งแวดล้อมอันอัดแน่นบีบบังคับอยู่แล้ว โดยอาศัยให้อำนาจระเบิดแหกทำลายสิ่งที่สกัดกั้นออกไป อย่างเช่นเจาะฝังเข้าไปในหิน แล้วให้มันระเบิดหินออก ทีนี้เป้าหมายที่เราต้องการทำลายคือสัตว์มีชีวิต เคลื่อนไหวได้ โดยอาศัยให้ลูกธนูเป็นพาหะนำระเบิดเข้าไปให้ระเบิดอยู่ใกล้ๆ ตัวมันเท่านั้น เราไม่ได้เจาะฝังเข้าไปในตัวมันเสียก่อนแล้วระเบิด เพราะฉะนั้นมันจะระเบิดขึ้นในอากาศว่างเปล่าตรงบริเวณผิวหนังของมันเท่านั้น พลังงานถูกใช้สูญไปในอากาศโล่งว่างเปล่า ไม่มีสะเก็ด ไม่มีชิ้น

ระเบิดจะช่วยทำลายหรือสร้างบาดแผลขึ้นได้ แล้วคุณคิดว่าจะได้ผลหรือ ถ้าเราสามารถจะหย่อนระเบิดของคุณเข้าไปในท้องของมันได้ และให้ระเบิดจากภายในออกมา ฉันจะไม่สงสัยว่ามันต้องได้ผลแน่ แต่นี่เราไม่อยู่ในฐานะจะทำได้อย่างนั้น อย่างเก่งที่สุด แงซายก็ยิงธนูให้ไปปักที่ผิวเบื้องนอกของมันเท่านั้น ซึ่งลำพังหัวธนูที่จะปักผิวเบื้องบน ต่อให้จมมิดหมดทั้งดอก... ฉันก็ว่าแทบจะไม่รู้สึกระคายผิวอะไรเลย"

คำพูดอันเป็นข้อคิดของมาเรีย ทำให้อดีตนายพันตรีผู้เชี่ยวชาญในการก่อวินาศกรรมต้องใคร่ครวญหนัก เขาเคยวิตกอย่างที่หล่อนพูดนี่เหมือนกัน แต่ก็พยายามจะมองผ่านไปเสียโดยไม่ปริปากบอกรพินทร์หรือเชษฐาในระหว่างร่วมหารือกันทั้งนี้ เพราะอยากจะเชื่อมั่นในทฤษฎีกฎเกณฑ์เช่นที่เคยใช้ได้ผลมาแล้วกับงูใหญ่ที่หล่มช้าง

แต่ถึงอย่างไร เขาก็ต้องยอมรับและเห็นจริงด้วยกับความกังขาแคลงใจของมาเรีย **ระเบิดที่ติดกับธนูของแงซาย เป็นเพียงระเบิดที่ใช้ระเบิดหิน... หรือจะดัดแปลงเป็นระเบิดวินาศกรรมได้ก็ต่อเมื่อแอบเอาเข้าไปวางไว้ให้ถูกจุดที่ควรวางของเป้าหมายที่จะทำลายเท่านั้น ไม่สามารถจะใช้ได้เช่นเดียวกับจรวด หรือลูกปืนครกที่ใช้ในสงคราม ซึ่งนอกจากจะมีอานุภาพในการทำลายแล้ว ยังมีชิ้นระเบิดสำหรับการประหัตประหารอีกด้วย**

ปฏิบัติการและสมรรถนะของระเบิดทั้งสองแบบมันผิดกันมากมายนัก และในกรณีของเจ้ายักษ์ไดโนเสาร์ตัวนี้ ถ้าจะ

ให้ปลอดโปร่งเชื่อใจได้มากที่สุด ไชยยันต์อยากจะได้จรวดหรือปืน ค. สักกระบอกหนึ่ง หรืออย่างเลวที่สุดก็ปืนกลขนาด 20 มม. แต่เขาก็จนปัญญาจริง ๆ ไม่รู้จะไปหามาจากไหนได้

มาเรีย ฮอฟมัน ในฐานะผู้ชำนาญทางสัตว์ยคดึกดำบรรพ์คงจะคำนวณหาขนาดและน้ำหนักตัวของไอ้ยักษ์นั่นได้เลา ๆแล้วจากร่องรอยที่หล่อนเห็นจึงแสดงความวิตกกังวลข้อนี้ขึ้น

ทว่า ไม่ว่าตนเองจะหนักใจสักเพียงไหน ไชยยันต์ อนันตรัย ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรให้ผู้ร่วมคณะทุกคนขวัญเสียได้

“ธนู ติดระเบิดทีเอ็นทีที่ผมทำให้กับแงซาย เป็นอาวุธที่มีอานุภาพที่สุดเท่าที่เราจะมีได้ในขณะนี้ เมย์ และเราได้พิสูจน์ว่าได้ผลชะงัดมาแล้ว เมื่อคราวเผชิญหน้างยักษ์ที่หล่มช้าง จริงอยู่ตัวระเบิดเองไม่มีสะเก็ดหรือชิ้นส่วนที่จะทำหน้าที่ประหาร แต่อำนาจระเบิดในตัวของมันเอง ก็มีอานุภาพในการทำลายหรือประหารได้เหมือนกันถ้ามันมีปริมาณมากพอสมควรกับขนาดและน้ำหนักของตัวสัตว์ อากาศที่ถูกอัดตัวออกไปโดยแรงในขณะที่ระเบิดแตกขึ้น จะทำให้เกิดการแหลกเหลวหรือหักพังต่อเป้าหมายใกล้เคียงในรัศมีรอบด้าน สมมติว่าเป็นไอ้ยักษ์ตัวนั้น ถ้าแงซายฉลาด...เลือกส่งระเบิดเข้าไปให้ตรงจุดเป็นต้นว่าบริเวณกระดูกสันหลัง หัว ก้านคอ แม้ลูกระเบิดจะเปิดตรงบริเวณผิวหนังด้านนอกก็จริง แต่อำนาจแรงอัดของอากาศก็พอจะมีผลทำลายได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็เกิดน็อกเดาน์เพาเวอร์ ทำให้มันเสียหลักหยุดยั้งลงได้ด้วยอำนาจช็อก แม้จะไม่ถึงกับตายในทันทีมันก็อาจหนีไป แทนที่จะบุกเข้ามาเล่นงานเรา”

“ภาวนา ขอให้เป็นอย่างที่คุณคาดหวังไว้เถอะ...” มาเรียพึมพำ “ภาวนาขออย่าให้เราต้องพบมัน เป็นดีที่สุด”

แล้วทั้งสองก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก ท่ามกลางบรรยากาศของการรดหน้าไปอย่างเงียบสงบนั้น

ทุกคนก้าวเดินอย่างรวดเร็ว ระมัดระวังในเสียงฝีเท้า และพยายามที่สุดที่จะไม่ให้เกิดเสียงขึ้นโดยไม่จำเป็น ราวกับจะเกรงว่า...ถ้าหากมีอะไรครึกโครมกระโตกกระตากออกไป มันจะแว่วไปถึงหูของไอ้อสูรยักษ์จ้าวโลกยุคล้านปีฉะนั้น เป็นสำนึกที่เกิดขึ้นในจิตใจของแต่ละคนเองโดยไม่ได้บอกกล่าวแกกันเลย แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ เอง

ทุกสายตา กราดส่ายไปมา สำรวจตรวจตราทุกสิ่งทุกอย่างในละแวกทางผ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนทีสุด ไมยอมให้อะไรผ่านพ้นความสังเกตไปได้เลย

เบื้องหน้า จอมพรานเดินดุ่มนำเว้นระยะห่างขบวนโดด-เดี่ยวออกไป ตามบุคลิกเดิมของเขา...เป็นการเดินอย่างไม่ชะลอหรือออมฝีเท้าเพราะเชื่อมั่นในขบวนที่ติดตามมาดีอยู่แล้วว่าจะต้องตามทัน และทุกคนก็รู้ได้ในทันทีว่า นั่นเขาเริ่มทำเวลาจริงจังขึ้นแล้ว

พลังงานในร่างกายของแต่ละคนสะสมไว้อย่างพอเพียง... จากการพักผ่อนเต็มอิ่มกอนเริ่มต้นเดินทาง ประกอบกับอากาศสดใสยามเช้าซึ่งเต็มไปด้วยความเย็นชื่น ช่วยให้ทั้ง 12 ชีวิต พร้อมทั้งสัมภาระเคลื่อนทีไปได้อย่างรวดเร็วยิ่ง สำหรับมาเรีย

นั้น ครั้งแรกไชยยันต์คอยเป็นห่วงอยู่ แต่พอหล่อนบริหารขาได้ที่จากการเดินประมาณ 2 กิโลเมตรแรกผ่านไป แหม่มสาวก็เริ่มคล่องแคล่วปราดเปรียวเหมือนเดิม แทบจะไม่มีอาการเคล็ดขัดยอกใดๆ เหลืออยู่ให้เห็น

เชษฐา ดาริน พยายามจะเร่งฝีเท้าติดหลังจอมพรานเข้าไปให้ได้ เพื่อโอกาสพูดจาซักถาม แต่หมดหวังเขาทิ้งระยะห่างประมาณ 30 ก้าวคงที่ เร่งเท่าไหร่ก็กระชั้นระยะนี้เข้าไปไม่ได้ นอกจากจะวิ่งกวดไล่ทั้งๆ ที่ดูว่า เขาเดินไปอย่างธรรมดาที่สุด

“พี่ใหญ่ดูซิคะ”

ดารินพูดฉิวๆ บุ้ยปากไปเบื้องหน้า

“ไม่ว่าเราจะเร่งสักขนาดไหน ก็ตามตาพรานนั่นไม่ทันสักที น่าจะส่งไปแข่งขันเดินเร็วโอลิมปิก รับรองมาวินแน่”

“เขาเดินเร็วเทาไหร่ ก็เป็นการเร่งพวกเราให้เดินเร็วตามขึ้นเพียงนั้น นั่นเป็นลูกไม้ของรพินทร์ ที่เคยชินและรู้ดีมานานแล้ว ถ้าเขาเดินช้าผ่อนฝีเท้าลงมาเท่าๆ เรา พวกเราก็จะยิ่งช้าลงไปอีก จึงเดินนำเป็นการเร่งทางอ้อมไว้เรื่อยๆ พวกพรานนำทางก็อย่างนี้แหละทุกคนเลย”

พี่ชายบอก อย่างเข้าใจอะไรดีกว่าน้องสาว

“ตอนที่หลงป่าอยู่ด้วยกัน รพินทร์ก็เดินเร็วอย่างนี้แหละค่ะ แต่น้อยก็ตามทันทุกครั้งไป มาคราวนี้ทำไมถึงตามไม่ทันก็ไม่รู้”

“ถ้าน้อยเดินตามเขาทันเมื่อไหร่ ก็ขอให้รู้เถิดว่าเขาไม่ได้เดินเต็มฝีตีนของเขาเลย แต่เขาผ่อนชะลอให้ แม้ตัวน้อยเอง

จะรู้สึกว่าเดินอย่างเร่งรีบขนาดไหนก็ตาม หลงป่าอยู่ด้วยกันสองคนเขาจะทิ้งระยะห่างน้อยออกไปได้อย่างไร แต่นี่เขาไม่มีอะไรจะต้องมาพะวงห่วงอยู่ และต้องการให้ขบวนของเราไปอย่างเร็วที่สด จึงนำรดหน้าอย่างเดียว อย่าไปคิดกวดตามเขาให้เสียกำลังเปล่าเลย ถึงอย่างไรพวกเราก็เดินสู้เขาไม่ได้หรอก ชีวิตประสบการณ์ความชำนาญมันต่างชั้นกันมากนัก รพินทร์เดินป่ามาแทบตลอดทั้งชีวิต เอาว่าเราเดินกันให้เต็มกำลังความสามารถของเราก็แล้วกัน ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้เดินหนีหายทิ้งระยะห่างไปไกลหรอก อีกอย่างหนึ่ง การเดินล่วงหน้าไปก่อนมันเป็นวิธีการของเขาตามปกติอยู่แล้ว เพื่อสำรวจตรวจตราบริเวณที่จะผ่านไป บางทีเราเห็นเขาเดินไปเบื้องหน้า แต่เผลอๆ ก็อาจเดินย้อนไล่ขบวนมาทางเบื้องหลังก็ได้"

แล้วก็จริงดังเชษฐาว่า ร่างโปร่งเพรียวของจอมพรานผู้เห็นเดินดุ่มๆ อยู่เบื้องหน้าหายแวบไปในหมู่โขดหินอันระเกะระกะ

พี่น้องราชสกุลทั้งคู่ ซึ่งนำอยู่เบื้องหน้าของขบวนหาบ ก็สาวเท้าตามรอยเขาไปตามตำแหน่งที่คะเนว่าเขาควรจะบ่ายหน้าไป พักเดียวเท่านั้น พอลับมุมหินก้อนใหญ่ที่ยืนตระหง่านเคียงคู่กันเหมือนปากทวารทางผ่าน ก็มาพบกับที่ลุ่มราบโล่ง เทลึกลงไปสู่ป่าหินอันสลับซับซ้อนอีกบริเวณหนึ่ง

สภาพของหินที่งอกอยู่ทั่วไป แลดูเหมือนเนรมิตในเทพนิยาย มีทางใหญ่สองสายแยกเป็นสองแพร่งซ้ายและขวา ร่อง

รอยของพรานใหญ่จะบ่ายหน้าไปทางด้านใดไม่ปรากฏให้เห็น เชษฐากับดารินกวาดสายตาค้นหาไปรอบด้าน เริ่มลังเล ทำท่าจะหยุดรอแงซายกับคะหยิ่นผู้หาบตามมาเบื้องหลังห่างราว 40 ก้าว เพราะตัดสินใจไม่ถกว่าจะแยกซ้ายหรือขวาดี ดารินขยับจะร้องออกมาอย่างหัวเสีย ก็พอดีได้ยินเสียงย่ำพื้นกรวดมาจากเบื้องหลัง หันไปก็เห็นคนที่กำลังนึกจะต่อว่าอยู่ เดินตามมาทางเบื้องหลัง พร้อมกับโบกมือให้สัญญาณ บอกมาว่า

"ซ้ายมือครับ คุณชาย ปราสาทพันธุมวดีอยู่ห่างจากเราไม่เกิน 500 เมตรนี่เอง เราจะผ่านทางนั้น"

ดารินถอนใจเฮือก หยุดยืนอยู่ริมทาง ส่วนเชษฐานั้นพอได้รับการชี้บอกก็ออกเดินล่วงหน้าไปก่อน นักมานษยวิทยาสาวรอจนกระทั่งพรานใหญ่เดินเฉียดผ่านมาพอเห็นเผลอสายตาของใครทุกคน ได้จังหวะเหมาะก็เหวี่ยงกำปั้นทุบหลังกินเปล่าเสียเฉย ๆ อักหนึ่ง แล้วเดินจี้ติดหลังมา รพินทร์สูดปากเบา ๆ

"ทุบหลังผมทำไมนี่? เขาถาม หน้านิ่ว

"ไม่รู! หมั่นไส้ขึ้นมาก็ซัดให้งั้นแหละ"

"แล้วหมั่นไส้ผมเรื่องอะไรไม่ทราบ?"

"ไม่บอก!"

"อ้าว..."

"ไป! อย่ามาทำเดินรีรออยู่ เดินไปข้างหน้าโน่น ปล่อยให้พี่ชายเขาเดินนำคนเดียวอยู่นั่น เกิดอะไรขึ้นจะว่ายังไง"

ดารินทุบอีกครั้งแล้วผลักหลังเขาให้เซถลาซุนไปเบื้องหน้า รพินทร์หันขวับมาทำหน้าขึงขัง ระหว่างนั้น แงซายกับคะหยิ่น

อันเป็นคู่หาบคู่หน้า ยังเดินลับมุมมาไม่ถึง และเชษฐาผู้เดินนำ
อยู่หน้าสุดของขบวนก็กำลังลับ ๆ หาย ๆ ไปในระหว่างหมู่หิน
ซับซ้อนอันเป็นฉากกำบังอยู่ทั่วไป มุมทางเดินในระหว่างซอก
โขดตอนนั้น จึงเป็นมมอันลับตาชั่วขณะระยะหนึ่ง

"ประเดี๋ยวเก๊าะฉุดเข้าริมทาง ให้ทุบเสียให้พอเท่านั้น"

"ลองดูซิ ไม่ยิงตับแตกก็อย่ามาเรียกดาริน"

"ฮึ! อารมณ์หญิง..."

"ทำไม? เก่งจริง พูดออกมาให้หมดซิ"

"ไม่ได้มั่นคงแน่นอน อยู่กะร่องกะรอยเลีย ชั่วโมงนี้ดี ชั่วโมงต่อไปร้าย วันนี้รัก พรุ่งนี้เกลียด"

"นั่นมันแม่แสงโสม ของเธอย่ะ!!"

"เธอ คนนี้ก็เหมือนกัน!"

"ตัวเองนะ ดีนักนี่ พ่อคนหน้าซื่อ"

"ไม่ซื่อแต่หน้า ใจก็ซื่อด้วย"

"คดเคี้ยว ลึกลับ เหมือนทางด่านที่กำลังเดินอยู่นี่ที เดียว!"

"อยากรู้นักว่า ใครนะ แอบใส่ไฟนายรพินทร์"

"อ๋อ ไม่ต้องรอให้ใครเขาใส่ไฟหรอก ตัวเองไปทำอะไร ไว้ที่ไหนอย่างไรบ้าง น่าจะรู้ดีอยู่แล้ว"

"แงซายฟ้องอะไร?"

"หยุดโยนบาปใส่แงซายเสียที! คุณไม่ชอบหน้าแงซาย เท่าใด ฉันก็ไม่ชอบหน้าคุณเท่านั้น ขอให้รู้ไว้"

"แปลก แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว คุณหญิงยิ่งไม่ชอบหน้าผม เท่าไร ผมก็ยิ่งรักคุณหญิงเท่านั้น"

“อ้อ! เดี๋ยวนี้ปากกล้าใหญ่แล้วนะ ยื่นปากมานี่หน่อยซิ ขอตบสักเผียะ”

“สักกี่เผียะก็ได้ แตจะจูบเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เอาซิ ตบ!”

คนปากกล้า ยื่นปากมาให้ แต่คนขอตบ ไม่ยักกล้าตบ ค้อนจนตาคว่ำ ใช่แล้ว...จะกล้าตบเข้าไปได้ยังไง ระยะเดินตอนนี้เป็นมุมอันลับตา ขืนตบเป็นขาดทุนแน่

“ไปให้พ้น อย่ามาทำเดินคลออยู่อย่างนี้นะ ตัวเป็นพรานนำทางก็เดินนำไปข้างหน้าซิ จะเดินจ้ำพรวด ๆเป็นเดินตามควายหายไม่ต้องรอใครก็เชิญตามสบาย ธุระอะไรมาตีเสมอ เดินกระแซะน้องสาวของนายจ้าง”

“ก็น้องสาวนายจ้างอยากสวยทำไมละ ไม่สวยเปล่า ขี้งอนก็เท่านั้น แต่สวยตอนไหนก็ไม่เท่าตอนงอน ขอเดินดูหน้าคนงอนอยู่ใกล้ ๆ หนอยจะเป็นไรเชียว”

“ไปเดินดูเมย์ดีกว่าไป๊”

“เรื่องอะไรจะไปดูเมย์ เห็นเสียจนไมอยากเห็นแล้ว”

“โดยเฉพาะอยางยิงตอนที่ไม่ได้นุงผ้านุงผ่อนใช่ไหม?”

รพินทร์เกือบสะดุ้ง จ้องหน้า ดารินสะบัดเมินไปทางอื่น

“เอาละ...นี่เห็นจะค้นได้สาเหตุเสียที หางเสียงไม่ดี ผิดสังเกตมาตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว ผมเองก็ไม่สบายใจมาตลอด นึกไม่ออกว่าทำอะไรผิด และคุณหญิงโกรธอะไรผม”

ดารินฝืนยิ้มแคน ๆ ยักไหล ทั้งสองโต้ตอบ ต่อปากต่อคำกันอยางรวดเร็วระหางที่เดินเคียงกันไป

“เปล่า ไมได้โกรธร้อก ธุระอะไรทีฉันจะต้องโกรธด้วย

ไม่ได้สนใจสักนิด ในกรณีที่ใครจะไปปล้ำใครอยู่ที่ริมธารน้ำเม่ี
บ่ายวานนี้ ตอนยิงเสือเขี้ยวดาบ”

“คุณหญิงครับ!”

“ไม่ต้องมาเรียกฉัน!”

“เมย์บอกคุณหญิงหรือ?”

“บาปใส่คนอื่นอีกแล้ว ทำไมเมย์จะต้องบอกฉันด้วย แม่
นั่นนะเรอะ คุณไม่ต้องกลัวหรอก เก็บความลับมิดชิดดีนัก รับรอง
ว่าอะไรต่ออะไรจะไม่มีวันรั่วไหลจากแม่นั่นเลย ขนาดไชยยันต์
ตบเอาหน้าตาเขียว ยังไม่ปริปากสักคำ ปิดเงียบ!”

รพินทร์ใจหายวาบ

นี่แปลว่า...อะไรต่อมิอะไร แม่ดอกฟ้าของเขาล่วงรู้ปรโปร่งหมดสิ้นแล้วหรือ ตายล่ะ! เขาคิดไปไม่ถึงเลยจนนิดเดียวว่าหล่อนจะเท่าทันในพฤติการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทุกฝีก้าว และอมนิ่งเฉยอยู่ภายใต้สีหน้าเรียบๆ ปกติมาตลอด

“แล้วคุณหญิงรู้ได้ยังไง?” เขาแข็งใจถาม

“หูฉันไม่ได้หนวก...”

ราชสกุลสาวสะบัดเสียง

“ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า ฉันเป็นคนแรก...ที่วิ่งล้ำหน้าไปก่อนเพื่อน เมื่อได้ยินเสียงปืนลั่นขึ้นที่ธารน้ำข้างล่าง ฉันได้ยินเสียงเมย์ตะโกนร้อง ชัดเจนทีเดียว”

“ได้ยินว่ายังไง?”

“เขาร้องตะโกนออกมายังไง ฉันก็ได้ยินอย่างนั้นแหละ”

“อ้อ! ก็เมื่อคืนนี้คุณหญิงก็แย้มๆ ถามผมแล้วนี่ ในเรื่อง

นี้ ถามผมแล้วก็ไม่รอคำตอบ เดินหนีไปเลย ทำให้ผมกังวลใจมาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“ก็แกล้งถามเล่นไปงั้นเองแหละ”

“แล้วคุณหญิงเข้าใจยังไง?”

“ก็ไม่เข้าใจยังไงร้อก”

หล่อนยิ้มเยาะๆ อีกครั้ง

“แล้วคุณหญิงไม่สงสัยบ้างหรือว่า ทั้งๆ ที่คุณหญิงอ้างว่าได้ยินเมย์ตะโกนชัดเจนเช่นนั้น แต่พอคุณหญิงกับพวกเราทั้งหมดไปถึง เหตุใดจึงไม่มีอะไรผิดปกติฟ้องถึงการกระทำของผมนั่นเลย”

“จะไปรู้รึ คุณอาจมีวิธีใดวิธีหนึ่ง ทำให้เมย์ต้องหุบปากนิ่ง และกลบเกลื่อนเหตการณ์เสียก็ได้ ร้องตะโกนให้คนช่วยบอกว่าถูกปล้ำอยู่หยกๆ พอไปถึง ไม่เห็นเกิดอะไรขึ้นสักอย่างเดียว คิดดูก็น่าแปลกดีเหมือนกันนะ คุณคงมีดีอะไรกระมั้ง ที่ทำให้เขาเงียบเสียงโวยวายลงได้ แต่ไม่ต้องกังวลไปหรอก มีฉันได้ยินอยู่คนเดียวเท่านั้นในกลุ่มที่วิ่งพรูเข้าไป เพราะบอกแล้วว่าฉันเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไปใกล้ที่สุดก่อนคนอื่น”

รพินทร์ ไพรวัลย์หัวเราะเบาๆ ในลำคอ ดวงตาทั้งคู่ที่แลมายังดารินเป็นประกายลึก

“เอาละ เรื่องนี้ผมจะไม่ขอปฏิเสธ หรือแก้ตัวอะไรทั้งสิ้น”

“ก็ไม่น่าจะปฏิเสธหรือแก้ตัวอะไรให้มันยุ่งไปเปล่าๆ นี่ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่สนใจ”

หางเสียงนั้นเรียบๆ แฝงไว้ด้วยความไว้ตัวก็จริง แต่แววตาบอกให้ทราบถึงความระคางใจ

“ผมอยากจะเชื่อว่า หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ คงจะรู้จักนายรพินทร์ ไพรวัลย์ได้ดีพอสมควร อย่างน้อยที่สุด ขณะที่ ม.ร.ว.หญิงคนนั้นพลัดพรากจากพวกพ้อง หลงป่าอยู่ ตามลำพังสองต่อสองกับพรานรพินทร์ ธรรมชาตินิสัย มโน-ธรรม ความรู้สึกนึกคิดของเขาเป็นอย่างไร สิ่งเหล่านี้แหละมันจะเป็นเครื่องพิสูจน์ชัดที่สุด”

“ก่อนนี้ ฉันก็คิดว่าฉันรู้จัก คนที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ รู้จักดีที่สุด ด้วยความอบอุ่นและเชื่อมั่น ขณะเดียวกัน ก็แอบมีความสุขอยู่คนเดียวเงียบๆ ในความรู้จักอันเต็มไปด้วยคุณค่านั้น แต่เดี๋ยวนี้...”

“ไม่รู้จักเสียแล้ว?”

“ไม่แน่ใจ...”

“เป็นธรรมดา หลงป่าลำบากกรากกร่ำแทบเอาชีวิตไม่รอดอยู่ด้วยกัน ก็รู้จักนายรพินทร์ดี เดี๋ยวนี้กลับคืนมาพร้อมหน้าญาติมิตรบริวาร จะต้องรู้จักนายรพินทร์อยู่อีกทำไมให้เสื่อมศรี หม่อมราชวงศ์หญิงผู้สูงด้วยชาติสกุลและทรัยพ์ศฤงคารกับพรานป่าน่ะ มันแผ่นฟ้ากับแผ่นดิน นี่เพียงแต่กลับมาพบพวกพ้องพร้อมหน้าในคณะเท่านั้นนะ ทุกสิ่งทุกอย่างบรรลุผลเรียบร้อย กลับไปถึงกรุงเทพเมื่อไร เราคงจะยิ่งไม่รู้จักกันมากกว่านี้”

“ใช่ เราไม่ควรรู้จักกันอีกเลย เมื่อถึงเวลานั้น เวลาซึ่งมีใครคนหนึ่งเขามาคอยดักต้อนรับยอดชายนายรพินทร์อยู่แล้วที่บ้านพักหนองน้ำแห้ง”

“ใคร?”

“ไม่อยากจะเอ่ยชื่อซ้ำซากอยู่หลาย ๆ ครั้ง”
รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจเยือก
“คุณหญิงครับ”
น้ำเสียงของเขาอ่อนโยน เต็มไปด้วยกระแสวิงวอน

“คุณหญิงไม่เคยเห็นหน้าหรือรู้จักบุคคลนั้นมาก่อนเลย ไม่รู้เบื้องหลังแก่นแท้ นอกจากรับรู้เพียงผิวเผิน ไม่น่าจะให้บุคคลผู้นั้นกลายมาเป็น‘ภาพหลอน’สร้างความระแวงแคลงใจอะไรขึ้นเลย ผมกลุ้มใจ และเสียใจจริงๆ สมมติว่าเราจะต้องแยกจากกัน ต่างคนต่างไป คุณหญิงเดินไปตามหนทางอันราบรื่นสุขสมบูรณ์ของคุณหญิง ส่วนผมก็ไปตามทางคนยากของผม สุดแต่สภาพของเราแต่ละฝ่าย ก็ขออย่าให้คุณหญิงได้เข้าใจผมผิดๆ ในเรื่องนี้เลย จริงอยู่ผู้หญิงคนนั้นครั้งหนึ่งเคยมีความหมายสำคัญในชีวิตของผม แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ และมันไม่ใช่ความผิดของผมด้วย ถ้าผมมีผู้หญิงสักคนหนึ่งที่สุจริตใจจริงกับผม มีประทีปสำหรับส่องชีวิต ผมคงจะไม่เนรเทศตัวเองมาเป็นคนหากินเลี้ยงชีพอยู่ในป่า และคงจะไม่รับจ้างนำทางเสี่ยงตายมาในครั้งนี้หรอกไม่ว่าจะจ้างผมสักกี่ล้าน การมีอาชีพเป็นพรานป่า เป็นการลงโทษประชดชีวิตของผมเองอยู่แล้วในข้อที่ว่า ทำไมผมจึงหาคนที่รักผมจริงไม่ได้ แล้วก็ไม่อยากจะสนใจรักใครอีกทั้งสิ้นถึงได้มาจมอยู่ในป่าแบบนี้ ที่ผมพูดนี่ไม่ได้ต้องการจะเรียกร้องความเห็นใจหรือเมตตาปรานีอะไรจากคุณหญิงทั้งสิ้นเพราะไม่ได้หวังอะไรเลยสักอย่าง ไม่ ‘บังอาจ’ ที่จะหวัง เพียงแต่อยากจะให้คุณหญิงเข้าใจให้ถูกต้องเท่านั้น และเมื่อเข้าใจได้ถูกต้องแล้ว จะหัวเราะเยาะผมก็ไม่ว่าอะไร”

ดาริน วราฤทธิ์ หัวเราะเยาะจริงๆ เหมือนกัน หัวเราะอย่างกลั่นแกล้ง

รพินทร์เหลือบมองหน้า ชั่วอึดใจเดียว เขาก็เร่งฝีเท้าเดินตัดหล่อนผ่านขึ้นหน้าไล่หลังเชษฐาขึ้นไปโดยไม่พูดอะไรอีก แววตาตวัดสุดท้ายก่อนผละจากเท่านั้นที่ทิ้งให้คนหัวเราะเยาะแลเห็นถึงความปวดร้าวสะเทือนใจ

เขาผู้นั้น เดินเลยห่างหล่อนออกไปแล้ว **หม่อมราชวงศ์หญิงคนสวยเพิ่งจะรู้สึกตัวว่า...หล่อนโหดร้ายกับเขาไปมาก อยากจะเรียกให้กลับมา และบอกถึงความจริงใจ แต่... อย่าเลย เลยตามเลยดีกว่า ดาริน วราฤทธิ์ ไม่เคยงอนง้อใคร...**

เชษฐา วราฤทธิ์ ก้าวรุดไปเบื้องหน้าอย่างมั่นใจในตัวเอง เขาได้รับการฝึกจิตใจและมีประสบการณ์มาดีพอสมควรแล้วในกรณีที่จะเดินตามลำพังในป่า ไม่ว่าจะเปลี่ยวกันดารน่าสะพรึงกลัวสักขนาดไหน โดยไม่จำเป็นจะต้องคอยห่วงพะวงกริ่งเกรงอะไรอยู่ ขอเพียงให้ได้รับการแนะ หรือชี้จุดหมายให้เท่านั้นว่าจะให้มุ่งไปทางใด ประสาททุกส่วนตื่นพร้อมและว่องไวอยู่ทุกฝีก้าวย่าง เขาศึกษาเรียนรู้ว่า คนที่จะเป็นพรานใหญ่ได้นั้นจะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติอะไรบ้าง และเขาก็พยายามจะทำให้ได้อย่างนั้น ความรอบคอบและเป็นคนช่างสังเกตทำให้อดีตนายพันโททูตทหารบกเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

และแน่ละ รพินทร์ ไพรวัลย์ คือครูฝึกของเขานั่นเอง

ครูผู้ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องมาเสียเวลาให้อรรถาธิบายอะไรกันมาก เพียงแต่คอยสังเกตและเรียนรู้เองจากสิ่งที่เห็นเท่านั้น

แล้วบุคคลที่เขารักสนิท และไว้วางใจที่สุดตามกาลเวลาที่ผ่านไปยามเมื่อหยั่งซึ้งถึงน้ำใสใจคอ ก็กวดหลังเข้ามาทันบุคคลผู้นี้ เชษฐาไม่มองเขาในฐานะลูกจ้างอีกแล้ว หากแต่เป็นเพื่อนร่วมตายซึ่งเขารักน้ำใจที่สุด

“เมื่อกี้นี้ แยกเข้าข้างทางไปไหนหรือ เห็นย้อนมาโผล่ออกด้านหลัง”

“ผมเดินมาถึงทางแยกสายใหญ่เมื่อตะกี้นี้พอดีครับ เห็นคุณชายเดินตามหลังมาระยะห่างมาก จะล่วงหน้าไปก่อน ก็กลัวว่าคุณชายจะเข้าแยกผิด เลยหยุดรอ และตอนหยุดรอ ก็เลยไถลเข้าไปตรวจดูร่องรอยอะไรในดงหินตรงโน้นฆ่าเวลา”

“มีอะไรน่าสนใจหรือ?”

“มีแอ่งน้ำมวกเล็กๆ อยู่ในระหว่างซอกหิน มีรอยเลียงผาลงกิน ถ่ายมูลไว้ใกล้ๆ คงเมื่อตอนหัวรุ่งนี่เอง”

“ถ้างั้นเราก็คงหาเสบียงเพิ่มเติมได้ไม่ยากนักซิ”

“เข้าใจว่าเป็นเช่นนั้นครับ แต่ยังเชื่อไม่ได้แน่นัก ที่แน่ที่สุดก็คือพวกงูพิษ กับแมลงพิษชุกชุมมาก ชอบซ่อนอยู่ตามซอกหิน โปรดระวังด้วย”

“ผมเห็นด้วย หยกๆ นี่เองก่อนที่คุณจะเดินตามมาทันไอ้เห่าหม้อตัวหนึ่ง ลำตัวขนาดหน้าแข้ง เลื้อยตัดหน้าผมไปห่างสัก 5 วาเห็นจะได้ สีของมันกลืนกับก้อนกรวดก้อนหินบริเวณนี้จนแทบสังเกตไม่เห็น ถ้าไม่ใช่เพราะมันเคลื่อนที่ได้ แต่...”

เชษฐาหัวเราะเบาๆ

“เราไม่มีอะไรจะต้องกังวลไม่ใช่หรือสำหรับเจ้าพวกสัตว์เลื้อยคลานมีพิษร้ายกาจพวกนี้ ตราบใดก็ตามที่เรามีหมอแก้พิษร้ายได้อย่างวิเศษ เจ้าส่างปานั่น มากับเราด้วย”

“พยายามอย่าให้พวกเราคนหนึ่งคนใดถูกเข้าก็ดีครับเพราะถึงส่างปาจะแก้ได้ก็จริง แต่มันก็ทำให้เสียเวลาไปเปล่า ๆ... คุณชายจำดงหินบริเวณนี้ได้ไหมครับ”

ท่านหัวหน้าคณะมองไปรอบ ๆ อย่างพยายามเตือนความทรงจำแล้วสั่นศีรษะสารภาพ

“ผมจำไม่ได้จริง ๆ ถ้าให้เดินคนเดียวก็หลงแน่”

“เราเคยผ่านป่าหินบริเวณนี้ในตอนกลางคืน ที่หมอกลงจัดมาก”

พอแย้มให้เท่านั้น เชษฐาก็ลืมตากว้างอย่างเพิ่งนึกได้

“อ๋อ นึกออกแล้ว คืนที่ไอ้ผีดิบมันตรัยมาสะกดเอาน้อยไปและเราติดตามมากลางดึก ปรากฏว่ามันมายืนดักพบเพื่อเจรจาแลกเปลี่ยนตัวน้อยกับเราแถวนี้ใช่ไหม”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ก้มศีรษะลง “ครับ ใช่ บริเวณนี้แหละที่เราประจันหน้ากับมันในคืนนั้น”

“ให้ตายเถอะ ผมนี่ถึงจะใกล้ชิดพยายามเรียนรู้วิธีการจากคุณเช่นไร ก็เห็นจะไม่มีวันเป็นพรานอาชีพได้เลย ทำยังไงผมถึงจะสามารถจดจำสถานที่ภายในป่าได้แม่นยำอย่างคุณบ้างนะ ทั้ง ๆ ที่พยายามอย่างที่สุดแล้ว ผมยังนึกสงสัยอยู่เลยว่าในตอนกลางวันที่เราเคยผ่านไปมาระหว่างปราสาทพันธุมวดีกับที่พักของเรา ผมไม่เคยผ่านทางนี้เลย แล้วทำไมคุณถึงนำมาทางด้านนี้”

จอมพรานหัวเราะน้ำเสียงอ่อนโยน

“ผมก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกันครับว่าจะมีวิธีอย่างไรถึงจะจำสถานที่ภายในป่าที่เราเคยผ่านมาแล้วได้ มันเกี่ยวกับทิศผสมกับประสาทสัมผัสอันเคยชินด้วย ผมนำตัดเส้นทางด้านนี้มาก็เพราะเห็นว่ามันย่นระยะกว่า”

แล้วพรานใหญ่ก็ชี้บอกให้นายจ้างของเขาทราบเป็นเลา ๆ ว่าจากตำแหน่งดงหินที่ทั้งคณะกำลังเดินกันอยู่ในขณะนี้ ด้านไหนห่างออกไปเท่าไร เป็นยอดหินที่เจ้าผีดิบมันตรัยปีนขึ้นไปจนมุมอยู่บนนั้นและถูกปีนของเชษฐาร่วงหล่นลงมาร่างแหลกเหลวอยู่เบื้องล่าง ด้านไหนเป็นทางจะไปสู่ถ้ำเจ้ากาฬพยัคฆ์ เสือหินที่ไชยยันต์วางระเบิดกลเอาไว้ จนย่อยยับพินาศยามเมื่อวิญญาณของมันตรัยถอนเข้าสิงและขยับเคลื่อนไหวตัว

เมื่อท่านหัวหน้าคณะเอ่ยปากถามถึงปราสาทหินพันธุมวดีที่กำลังมุ่งไป รพินทร์ก็ชี้ไปเบื้องหน้ายิ้ม ๆ

“นั่นยังไงครับ เห็นอยู่นั่นแล้ว”

เชษฐาเขม้นจ้องไปยังบริเวณค่อนข้างจะโล่งเตียนเบื้องหน้า แล้วเขาก็จำได้ทันที เมื่อมองเห็นซากปราสาทหินอันถล่มทลายด้วยอำนาจระเบิด กองซ้อนก่ายกันพะเนินเทินทึก เขาจำได้แม้กระทั่งเสาหินต้นใหญ่ ที่ล้มอยู่กับพื้นห่างออกมาทางด้านใต้ ซึ่งตำแหน่งนั้น รพินทร์เป็นคนวางคัมภีร์มายาวินดักล่อเจ้าผีดิบพันปีเอาไว้ ในคืนอันเป็นวาระสุดท้ายของมัน

ขบวนทั้งหมด ตามมาทันกันยังบริเวณราบโล่งนั้น และเคลื่อนเกาะกลุ่มกันเป็นหมู่ เดินตรงเข้ามายังซากของปราสาท

พันธุมวดีอันเงียบสงัด แล้วพากันยืนจ้องสถานที่นั้นนิ่งเงียบไปชั่วขณะหนึ่งราวกับจะนัดกันไว้เหมือนจะเป็นการไว้อาลัย

บัดนี้ ใจกลางของนิทรานครอันเต็มไปด้วยความลี้ลับอาถรรพณ์ไม่ได้เหลือมนต์มายาใดๆ ครอบครองอยู่อีกแล้ว นอกจากซากหินอันปรักหักพังเป็นอนุสรณ์เตือนให้ระลึกได้ว่าครั้งหนึ่ง มันเคยเป็นมหาอาณาจักรอันเรืองรองมาก่อน ในอดีตกาลไกลโพ้น เกินกว่าที่จะคะเนหาอายุขัยได้

ต่อมารพินทร์ ไพรวัลย์ ก็โบกมือเป็นสัญญาณ ให้ขบวนหาบหามที่พลอยหยุดชะงักอยู่ด้วยนั้น เคลื่อนหน้าต่อไปตามทิศทาง และคนอื่นๆ ก็พากันเดินผ่านซากของปราสาทไปจนหมด เหลือเขาเป็นคนสุดท้าย ที่ยืนซึมทอดสายตาเหม่อลอยไปยังกองหินอันพะเนินเทินทึกนั้น แล้วยกมือขึ้นแตะปีกหมวกให้แก่สถานที่อันเคยเป็นแหล่งจองจำกักขังวิญญาณพิศวาสสองดวงให้ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์

ลาก่อน พันธุมวดี นางพญาแห่งนครหลับ...ลาก่อนวรมันต์ขุนศึกหนุ่มผู้มั่นคงแน่วแน่ต่อความรัก และลาก่อนพสกนิกรของนิทรานครทั้งหลาย

ขอให้ทุกดวงวิญญาณจงไปสู่คติภพ...

จอมพรานก้าวถอยหลังช้าๆ แล้วก็หันกลับ ตามท้ายขบวนไป

ทั้งสิบสองชีวิต ผ่านบริเวณนั้นไปอย่างสงัดเงียบ คงได้ยินแต่เสียงฝีเท้าที่ย่ำไปตามพื้นกรวดหินเท่านั้น และอันเนื่อง

มาจากรพินทร์ยังเดินถ่วงรั้งท้ายอยู่ เชษฐากับดารินนำไปเบื้องหน้า ทั้งสองเริ่มลังเลอีกครั้ง ตัดสินใจไม่ถูกในเส้นทางเดินอันมีอยู่ให้เลือกทั่วไปนั้น จังหวะนี้เอง มาเรียกับไชยยันต์ก็ตัดหน้าขบวน สมทบรวมกลุ่มเข้ามา ทั้งสี่พูดจาซักถามกันถึงทิศทางที่จะเดินไป และเหลียวกลับมาทางเบื้องหลังมีอาการเหมือนจะรอพรานใหญ่ แต่แล้ว...แงซายผู้แบกหาบอยู่ด้านหน้าของคะหยิ่นซึ่งตามหลังใกล้เข้ามาก็โบกมือ ชี้ไปทางซอกทางระหว่างโขดหินด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ดารินพอเห็นสัญญาณชี้ทางเช่นนี้ก็ขยับจะรุดหน้าต่อไป แต่ไชยยันต์คว้าแขนไว้

"เดี๋ยว อย่าเพิ่ง รอรพินทร์ก่อนดีกว่า"

"รอทำไมให้เสียเวลา ประเดี๋ยวก็ตามมาทันเอง"

"ไม่ใช่อย่างนั้น กลัวจะเสียเวลาไปโดยใช่ที่ เราจะรู้ได้ยังไงว่ารพินทร์จะให้พวกเราเดินไปทางด้านนี้"

ดารินพลอยชะงัก

เชษฐาคิดอยู่ชั่วพริบตาเดียวก็ตัดสินใจ พยักหน้าบอก

"เอาเถอะ เดินไปก่อนก็แล้วกัน ถ้าแงซายชี้บอกแบบนี้ก็ไม่น่าจะผิดทางหรอก"

ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย รุดหน้าต่อไป เชษฐารอจนกระทั่งแงซายกับคะหยิ่นหาบของเดินมาถึง จึงเดินไปใกล้ๆ มองดูใบหน้าสีทองแดง ประกอบด้วยดวงตาแจ่มใส และอา-กัปกิริยาแบกหามสัมภาระอย่างแข็งแรงสดชื่นนั้นอย่างพินิจเพื่อจะค้นหาความจริง

"แงซาย แกชี้ทางให้ถูกต้องกับเจตนาของผู้กองเขาแน่หรือ?"

“ผมเชื่อว่าไม่ผิดครับ นายใหญ่”

“แกรู้ได้ยังไงว่า เขาจะเลือกเส้นทางนี้”

“ถ้าผู้กองไม่คิดจะถ่วงเวลาเดิน ไถลออกนอกทางเพื่อไปเสียเวลาอย่ที่อื่น เขาจะต้องม่งตะวันออกเฉียงเหนือตลอดระยะเวลาเดินช่วงแรก 2 ชั่วโมงข้างหน้านี้”

“แกรู้ทางดีอยู่แล้วใช่ไหม?”

ริมฝีปากนั้น สยายยิ้ม ร่างตระหง่านที่ก้าวสวบๆ ไปเบื้องหน้าราวกับนักรบโรมัน

“ไม่ดีไปกว่าผู้กองรพินทร์หรอกครับ นายใหญ่”

ท่านหัวหน้าคณะหลีกเข้าข้างทาง โบกมือให้ขบวนหาบหามอีกสองหาบกับส่างปาผ่านไปก่อน รพินทร์ลับผ่านโค้งด่านมา มือถือมีดโบวี่ กำลังลิดกิ่งไม้ในมือ ยาวประมาณวาเศษปลายด้านหนึ่งแยกเป็นแฉกง่ามอันเป็นนิสัยโดยปกติของเขาทุกครั้งในเวลาออกเดินเชษฐาสังเกตเห็นพรานใหญ่เดินมาชะงักรีรอ กวาดตาดูภูมิประเทศแวดล้อม และเงยขึ้นไปดูตะวันทอแสงอ่อนแรงอยู่อึดใจเดียวก็เดินตามรอยเท้าของพรรคพวกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วอย่างสงบ

“บอกแงซายไว้ก่อนแล้วหรือว่า เราจะมุ่งตะวันออก-เฉียงเหนือ”

“เปล่าครับ”

“มันรู้!”

“ผมบอกคุณชายไว้ก่อนแล้วว่ามันต้องรู้ ระหว่างระยะทางที่จะเดินต่อไปข้างหน้า คุณชายไม่ต้องกังวลนะครับ บาง

ขณะ ผมอาจมาอยู่ข้างหน้าหรือแยกออกนอกทางไปโดยคุณชายอาจมองไม่เห็นตัว แงซายกับคะหยิ่น จะหาบของเป็นคู่แรกเดินอยู่ทางด้านหลังของคุณชายเป็นประจำโดยรูปขบวนที่เราจัดไว้นี่ ถ้าสงสัยในด้านเส้นทางถามแงซายได้ทันที และให้เดินไปตามเส้นทางที่มันชี้บอกเถิด จะไม่มีวันผิดพลาดเป็นอันขาด”

ราว ๆ 20 นาทีหลังจากนั้น ขบวนทั้งหมดก็ออกพ้นแนวป่าหินอันสลับซับซ้อนลงสู่ทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ ในวงล้อมของทิวเขากรวยฝาชีลักษณะเหมือนพีระมิด เรียงรายห่างไกลออกไปรอบด้าน ห่างจากแนวของป่าหินที่เพิ่งจะหลุดพ้นกันออกไปไม่ไกลนัก แลเห็นกองหินหย่อมหนึ่ง วางพาดเกยและเรียง-รายไม่เป็นระเบียบ

มาเรียกับไชยยันต์พอสังเกตได้ชัด ก็หันมาสบตากัน

“จำได้ไหม?”

แหม่มสาวถามขึ้นเบา ๆ

ไชยยันต์พยักหน้าตื่น ๆ จ้องเขม็ง

“จำได้ ซากกองหินลักษณะประหลาด คล้าย ๆ จะเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิหาร ที่เรามาพบตอนฝนตกหนักในบ่ายวันนั้น ก่อนที่จะหลบฝนเข้าไปติดขังอยู่สุสานใต้ภูเขาลูกนั้น”

“มองจากเส้นทางเดินที่ผ่านมาเมื่อตะกี้นี้ นึกไม่ออกเลยว่าเราจะมาโผล่ออกที่นี่ เพราะครั้งก่อน เราไม่ได้เดินผ่านตามเส้นทางที่เดินมาวันนี้เลย สงสัยว่าไพรวัลย์จะลัดทางเรามาอีกด้านหนึ่ง”

มาเรียพึมพำ กวาดตาสังเกตไปรอบๆ พอดีกับที่รพินทร์กับเชษฐาก้าวเข้ามาสมทบ ลมซึ่งรู้สึกว่าอับและสงัดอยู่ตลอดเวลาที่เดินกันมาในดงหิน บัดนี้เมื่อออกมาสู่ทุ่งราบโล่งพัดโชยไม่ขาดสาย แลเห็นยอดหญ้าไหล่ล่าวกับคลื่นสีมรกต ดอกไม้ป่าที่ขึ้นแซมอยู่ทั่วไปส่งกลิ่นกรุ่นจรุงใจ

ดารินควักกล้องส่องทางไกลประจำตัวจากย่ามหลังออกมากราดสำรวจดูรอบๆ ลูกหาบทั้งหมดหยุดยืนรอคำสั่ง ท้องฟ้าแลเห็นถนัดในรัศมีกว้างไกลเป็นครั้งแรก ทางด้านเหนือเขียวชอุ่มคลุมเครือไปด้วยหมอก ส่วนด้านใต้สว่างเล็กน้อย แสงตะวันส่องผ่านละอองไอน้ำบนยอดเขาลิบๆ เบื้องหน้า แลเห็นเป็นสายรุ้งรางๆ ภูมิภาพรอบด้านในขณะนี้ มีทั้งความสวยสดงดงาม และความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างน่าสะพรึงกลัวปะปนกันอยู่จำแนกไม่ถูก

“เราจะต้องไปยังเนินอันเป็นสุสานโบราณที่คุณไชยยันต์กับเมย์เข้าไปติดอยู่นั่นก่อน”

พรานใหญ่ทำลายความเงียบขึ้น พร้อมกับชี้มือให้เห็น

ทันใดนั้น ดาริน ผู้ส่องกล้องอยู่เงียบๆ ก็อุทานอะไรออกมาเบาๆ คำหนึ่ง แล้วส่งกล้องไปให้เชษฐา พร้อมกับชี้มือไปยังจุดดำๆ แทบจะมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น ลอยว่อนเป็นกลุ่มอยู่บนไหล่เขารูปพีระมิดอันเป็นเป้าหมายที่รพินทร์ตั้งเข็มไว้ พี่ชายรับไปส่อง แล้วพูดเบาๆ ว่า

“แร้ง ฝูงใหญ่ทีเดียว...มีซากอะไรตายอยู่ทางไหล่เขาด้านตะวันออก!”

ทั้งหมดจ้องฝ่าทุ่งหญ้าตัดไปในท้องฟ้าอันว่างเปล่าสีทึมๆ

นั้นเป็นตาเดียว ยังเป้าหมายที่ท่านหัวหน้าคณะกำลังส่องกล้องดูอยู่ในขณะนี้ ฟ้าเหนือไหล่เนินอันเป็นสุสานโบราณ หรือจะพูดให้ตรงก็คือ...ภูเขาทั้งลูกนั้น มีช่องของกลุ่มเมฆที่โปร่งโล่งอยู่ระยะช่วงหนึ่ง ทำให้แสงแห่งทิวากาลสาดเห็นเป็นทางขาวสว่างกว่าสิ่งอื่นๆ จุดดำๆ อันแลเห็นลอยวกเป็นกลุ่มอยู่เหล่านั้นจึงพอจะสังเกตได้เมื่อมีการสะกิดบอกกันให้รู้ตำแหน่งที่หมาย

ก่อนที่ไชยยันต์จะดึงกล้องประจำตัวออกมาบ้าง เชษฐาก็ส่งกล้องของดารินอันนั้นไปให้อดีตนายทหารปืนใหญ่ปรับเลนส์จนเข้ากับสายตา

“แร้ง จริงๆ ด้วย”

“เราจะต้องเข้าไปยังเนินลูกนั้นอยู่แล้ว ประเดี๋ยวก็รู้ว่ามันเป็นอะไร”

มาเรียกล่าวเหมือนจะพูดกับตัวเอง

พรานใหญ่ไม่เอ่ยคำใดภายใต้สีหน้าอันสงบ พอไชยยันต์จะส่งกล้องมาให้ เขาก็โบกมือปฏิเสธ แล้วพยักหน้าเป็นความหมายพร้อมกับออกเดินนำต่อไป ขบวนทั้งหมดจึงเคลื่อนที่

บุกตัดไปในทุ่งหญ้าขน อันสูงระดับโคนขานั้นบ่ายหน้าเลียบเลาะเข้าสู่ซากวิหารร้างก่อนเป็นอันดับแรก ได้ยินแต่เสียงเท้าสิบสองคู่ที่บุกพงอยู่สวบสาบเบาๆ ต่อมาระดับต้นหญ้าริมทุ่งที่บุกกันมาครั้งแรกก็ลดต่ำลงเมื่อใกล้บริเวณกองหิน กลายเป็นพวกหญ้าแตกระบัด สลับไปกับมวลวัชพืชที่ออกดอกดวงเตี้ยๆ เรียดพื้นงามตา ราวกับใครมาแต้มสีสันต่างๆ เอาไว้บน

พื้นพรมเขียวสด ลมอ่อนพัดจากทางด้านทิศเหนือเป็นระยะ ๆ อันเนื่องมาจากพื้นโล่งกว้าง สามารถมองเห็นรอบด้านได้ทุกทิศ กลุ่มบุคคลชั้นหัวหน้าทั้งสี่ จึงเดินรวมกลุ่มกันไปเบื้องหน้า โดยปล่อยลบหาบให้ตามมาข้างหลังไม่ห่างนัก

รพินทร์นำเดินผ่านซากวิหารบริเวณที่ไชยยันต์กับมาเรียเคยเข้ามาอาศัยหลบฝน ทุกคนเคลื่อนที่ไปเงียบ ๆ ได้แต่ใช้สายตากวาดมองภูมิประเทศที่ผ่านไปอย่างถี่ถ้วน ดารินอดไม่ได้ที่จะก้มลงเด็ดดอกโยทะกาติดมือขึ้นมาดูเล่น ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเดินผ่านบริเวณนั้นไปด้วยความรู้สึกอันแช่มชื่นเป็นสุขต่อความงามน่าพิศวงของธรรมชาติรอบตัว และปราศจากการระมัดระวังตน ผิดกับขณะที่เดินอยู่ในป่าหินอันเต็มไปด้วยที่กำบังสลับซับซ้อน

อย่างไรก็ตาม เชษฐา วราฤทธิ์ ผู้ซึ่งยึดหลักว่าไม่ว่าที่ไหนเมื่อไหร่ก็ตาม ถ้าหากมีการออกเดินไปด้วยกัน การสังเกตภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมยังเป็นรองการคอยเฝ้าจับสังเกตอ่านกิริยาการเคลื่อนไหวของจอมพรานเอาไว้ เพราะนั่นย่อมเป็นเครื่องอ่านและวัดสถานการณ์ได้อย่างดีที่สุด แม่นยำและแน่นอนกว่าที่เขาจะเสียเวลาอ่านจากรหัสป่าเองเสียอีก

บัดนี้เขาบังเกิดความสะดุดใจเล็กน้อย และคอยจับตาดูรพินทร์ทุกอิริยาบถ เพราะสังเกตเห็นจอมพรานเดิน ๆ หยุด ๆ คล้ายจะพยายามจับรหัสอะไรสักอย่างหนึ่ง ภายหลังจากผ่านซากกองหินทางด้านเหนือมาแล้ว และพื้นเริ่มจะลาดลงไปสู่ที่ลุ่ม เปียกแฉะ บางแห่งนี้มีน้ำขังเป็นแอ่งเล็ก ๆ

หนทางที่ดูว่าโล่งสะดวกน่าจะเดินไปเป็นแนวทางสำหรับ

เบื้องหน้าอยู่แล้ว แต่พรานใหญ่มีอาการเหมือนจะรีรอชั่งใจ แล้วก็นำอ้อมทางไปเสียอย่างผิดปกติ ใช้สัญญาณมือชี้บอกทางแก่แงซาย และคนของเขาทั้งหมดที่หาบกันเป็นขบวนอยู่ให้เดินตาม

ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย ดเหมือนจะไม่สำเหนียกถึงความผิดปกติในข้อนี้ นอกจากจะรู้สึกในสายตาที่เห็นว่าอาจมีแอ่งน้ำที่ลุ่มซ่อนอยู่ในกลางป่าหญ้าเบื้องหน้า และรพินทร์หลีกทางเสียเพราะคงไม่ประสงค์จะให้ทั้งคณะผ่านไปในที่แฉะ ดารินนั้น ขณะนี้ก็ไม่สนใจกับอะไรมากไปกว่าดอกไม้ทุ่งงามๆ ดอกไหนใกล้มือ เมื่อเดินเฉียดผ่านเป็นเด็ดเก็บไว้ทุกดอก จนเต็มกำมือ หล่อนไม่รู้เหมือนกันว่าจะเก็บไปทำไมให้เสียเวลารกมือเปล่าๆ

พวกลูกหาบทุกคนก็ได้รับการฝึกอบรมมาดีเยี่ยมเหลือเกิน คนเหล่านั้น ความจริงล้วนร่าเริงสนุกสนานและช่างพูดช่างคุยกันเป็นส่วนมากเมื่อเวลาอยู่ในที่พัก แต่ในยามตั้งหน้าตั้งตาเดินกันอย่างแท้จริงเช่นนี้ กลายเป็นคนละคนไปเสียแล้ว ต่างเย็บปากสนิท ไม่พูด หรือทำเสียงใดๆ ขึ้นโดยไม่จำเป็นเลย จนทำให้จำนวนคน 12 ชีวิต ที่เคลื่อนไปเป็นขบวนเหล่านี้ราวกับเงาของปีศาจ หรือมิฉะนั้นก็กลุ่มคนใบ้เบื้อ

บางทีมันอาจเป็นเพราะทุกคนสำนึกได้ว่าทุกๆฝีก้าวที่เหยียบย่างรุดหน้าไป มันหมายถึงการนำตัวเองไปสู่อนาคตอันมืดมนที่ทำนายโชคชะตาไม่ถูกเลยก็ได้

ขณะนั้นเอง จอมพรานก็หยุดชะงักกึกลงอีกครั้ง เงาดำๆ ของนกสองตัว บินปรื๋อขึ้นมาจากพงหญ้าด้านซ้ายมือห่างออกไปประมาณ 20 เมตร พร้อมกับมีเสียงน้ำกระฉอกเบาๆ ซึ่ง

คงจะมาจากแอ่งที่ซ่อนอยู่ในพงหญ้านั่นเอง เจ้านกซึ่งมีขนาดเท่านกเอี้ยงคู่นั้น กระพือปีกบินวนอยู่เหนือยอดหญ้าไม่สูงขึ้นไปนัก แล้วพริบตาต่อมาก็ถลาหายแวบลงไปในเงาบดบังของยอดหญ้าตำแหน่งเดิมที่มันโผขึ้นมาเมื่อหยกๆ

ไชยยันต์กับดารินไม่ได้ไหวตัวถึงอะไรทั้งสิ้น พลันพลอยชะงักลงด้วย เพราะมาเรียคว้าแขนดารินไว้ เท่าๆ กับที่เชษฐาผู้เดินอยู่เบื้องหน้าของไชยยันต์หยุดเดิน ทั้งสองชนกระทบกันเบาๆ

ห่างออกไปเบื้องหน้าของทุกคน 7-8 ก้าว รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนสงบนิ่ง พวกลูกหาบเมื่อเห็นคณะเจ้านายทั้งหมดหยุดเดิน ก็เลยยืนกันอยู่กับที่ราวกับว่าทั้งคณะถูกสาป หรือมิฉะนั้นก็ต้องมนต์สะกดให้หยุดการเคลื่อนไหวลงในบัดนั้น

ลมที่โชยอ่อนอยู่เป็นระยะ บัดนี้ก็หยุดลงชั่วขณะ

ดารินหันมาจ้องเพื่อนสาวต่างผิว เหมือนจะให้อธิบายในสิ่งที่หล่อนไม่เข้าใจ แต่มาเรียก็ไม่ยอมเอ่ยปากออกมาเป็นคำพูด เพียงแต่บุ้ยปาก ชี้มือไปยังตำแหน่งที่แลเห็นนกสองตัวบินขึ้นมาเท่านั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขณะนี้สอดส่ายสายตาไปในรัศมี 180 องศาเบื้องหน้า เขาเริ่มอึดอัดใจ ที่ลมหยุดพัดลงเฉยๆ ทำให้ตัดสินใจไม่ถูก ตามปกติแล้วทิศทางเดินของเขาและคณะพยายามรักษาระดับให้อ้อมลงใต้ทางลมของตำแหน่งซึ่งสงสัยว่าจะมีแอ่งหรือปลักในป่าหญ้านั้นอย่างระมัดระวังที่สุด และได้วก

อ้อมมาด้านหนึ่งแล้ว แต่ถ้าลมพัดอีกครั้ง เขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า มันจะพัดแบบหวนกลับกลายเป็นเหนือลมไปหรือไม่

พรานใหญ่ค่อย ๆ เด็ดดอกหญ้าขนขึ้นมาขยี้เป็นผง แล้วโปรยลงจากระดับไหล่ แม้จะไม่มีสัญลักษณ์ใดจะบอกได้ถึงทางลมให้เห็นชัด แต่ก็พอจะสังเกตจากสัญชาตญาณอันจัดเจนชำนาญว่า กระแสลมโชยอ่อนที่สุด จากแหล่งอันเป็นที่หมายมาสู่ตำแหน่งซึ่งพวกเขายืนอยู่

เขาค่อยหันกลับมาทางพรรคพวก เห็นยืนนิ่งเรียงรายกันอยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ เป็นทิว ปราศจากระเบียบ สำหรับเชษฐานั้นจ้องเขม็งมา.460เวเธอร์บี บัดนี้ถืออยู่ในมือทั้งสอง ลักษณะเตรียมพร้อม นั่นคือประสาทอันฉับไวและทันต่อเหตุการณ์เสมอของราชสกุลหน่มหัวหน้าคณะ นอกนั้นเพียงแต่ยืนเฉย แม้แต่มาเรียซึ่งไรเฟิลยังสะพายอยู่กับไหล่

รพินทร์ก้าวถอยหลังอย่างแผ่วเบา ทำสัญญาณให้พวกนั้นถอยทั้งขบวน เพื่อเปลี่ยนทิศทางเดินใหม่อีกครั้ง ทั้งหมดพากันย่องเลี่ยงออกไปตามเส้นทางที่จอมพรานชี้บุ้ยชี้ใบ้บอกมา พอห่างจากที่เดิมออกมาได้พอสมควร ดารินก็กลั้นความกระวนกระวายไว้ไม่ไหว

“เกิดอะไรขึ้นรึ?”

หล่อนกระซิบถามมาเรียเบาที่สุด

“มีสัตว์ใหญ่ นอนแช่ปลักอยู่ทางด้านซ้ายมือนั่นห่างออกไปไม่มากนัก ระยะที่พวกเราเดินผ่านเข้ามา...ใกล้กันที่สุด บริเวณนี้เป็นทุ่งโล่ง อันตรายมาก ไพรวัลย์พยายามจะอ้อมลงใต้ทางลม และหลีกให้ห่าง”

“เธอเพียงแค่มองเขา แล้วเธอก็อ่านอะไรต่ออะไรออก
หมดเลยทีเดียวหรือ”

“ไม่ใช่มองเขา และอ่านออกหรอกน้อย ฉันเห็นนกสอง
ตัวบินขึ้นมาจากพงหญ้า เป็นนกประเภทที่อาศัยเกาะหลังสัต
ใหญ่เพื่อกินตัวเหลือบ แล้วก็ได้ยินเสียงมันไหวตัวน้ำกระฉอก
นกบินขึ้นมา เพราะการพลิกไหวตัวของมันนั่นเอง เธอไม่เห็น
หรือ มันบินขึ้นมาอึดใจเดียวก็บินลงไปอีก”

“ทำไมฉันถึงจะชำนาญ และรู้ทันพวกพรานทั้งหลาย
เหมือนเธอบ้างนะ เมย์” ดารินกล่าวออกมาอย่างจริงใจ

“อยู่ในป่าแบบนี้ไม่นานเท่าไหร่ เธอก็จะยิ่งชำนาญขึ้น
เท่านั้น ฉันผ่านชีวิตแบบนี้มามากกว่าเธอ”

“เธอว่ามันเป็นอะไร?”

“หนึ่งในสามของพวกเจ้าทุ่ง ควายป่า กระทิง หรือ
มิฉะนั้น ก็แรดเดี่ยวหรือคู่ยังไม่รู้ แต่อย่างมากคงไม่เกิน 2 ตัว”

“โธ่! เรื่องเล็กเหลือเกินนี่ มาอ้อมให้เสียเวลาอยู่ทำไม
แกล้งตะเพิดทำเสียงดังๆ มันก็เผ่นอ้าวไปแล้ว ทำไมต้องมา
เสียเวลาเดินอ้อมหลบอยู่แบบนี้”

“ฉันว่าเขาทำถูกแล้ว พวกเรามากันหมดทั้งคณะ มีพวก
ที่หาบหามของด้วย เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น ในสภาพกลางทุ่งโล่ง
อย่างนี้จะลำบาก ควายป่า หรือกระทิงโทน ถ้าระยะไม่ใกล้ชิด
จวนตัวนัก หากทำเสียงเอะอะไล่ อาจหนีไป แต่ถ้าเป็นแรดจะ
ไม่หนีเลย ตรงข้าม ถ้าได้กลิ่นก็จะพุ่งเข้าใส่ทันที ไพรวัลย์คง
ไม่อยากจะฆ่ามันโดยไม่จำเป็น และไม่ต้องการให้พวกเราเสี่ยง
เมื่อยังมีทางจะเลี่ยงได้”

ตั้งเข็ม เบนเส้นทางใหม่ ย่องกริบกันไปได้ไม่เพียงกี่ก้าว ทุกคนก็ต้องสะกดกลั้นใจลงอีกครั้ง

มีเสียงพลิกตัวโครมครามสนั่นหวั่นไหวอยู่ในพงหญ้าตำแหน่งเดิมพร้อมกับลมหายใจฟืดฟาด นกสองตัวบินว่อนร้องขึ้นมาอีกครั้ง เสียงนั้นราวกับรถบดถนนทั้งคันลงไปแล่นอยู่ในปลัก พริบตาต่อมา ภาพอันทำให้ตื่นตะลึงแทบจะช็อกก็ปรากฏกับคลองจักษุที่หันมาเบิกจ้อง

เหนือพงหญ้าที่เป็นแนวทึบบังอยู่สูงระดับอก เขาอันแหลมโง้งงอนไปเบื้องหน้าราวกับปลายดาบคู่หนึ่ง ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาก่อน ต่อมาก็เห็นจมูกอันย่น และดวงตาเล็กตี่ ซึ่งกลายเป็นศีรษะขนาดโอ่งมังกรย่อมๆ หูเล็กยาวสะบัดอยู่ไปมา แล้วสิ่งที่ประดับอยู่เหนือสันจมูก ซึ่งเห็นโผล่มาครั้งแรกนึกว่าเป็นเขานั้นก็ปรากฏชัดว่า **แท้ที่จริงมันคือนอ...ไม่ใช่แรด ไม่ใช่กระซู่ แต่มันก็ควรจะเป็นสัตว์ในตระกูลเดียวกันนั่นเอง ผิดกันที่นอทั้งสองแทนที่จะเรียงกันเป็นแถวเดียวบนสันจมูก กลับแยกออกเป็นสองกิ่งลักษณะเหมือนเขาควาย**

อีกตูม...ของการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วฉับไวเต็มพลังของมัน น้ำในปลักแตกเป็นปีกกระจายว่อน แล้วร่างนั้นก็ผุดผงาดขึ้นมาให้เห็นทะมึนทึนเต็มตัวเหนือกอหญ้า

คุณพระช่วย! นันคือภูเขาย่อมๆ ลูกหนึงทีเดียว!

ทุกคนซึ่งก่อนหน้านี้อยู่ในอิริยาบถก้าวย่าง บัดนี้ตรึงนิ่งอยู่กับที่ในลักษณะนั้น หน้าเหลียวไปทางต้นเหตุที่มาของเสียงและภาพ เห็นถนัดชัดเจนพร้อมกันหมด เชษฐานั้นพร้อมและระแวงอยู่ทุกขณะก่อนแล้ว พอเกิดเหตุพรวดพราดขึ้น ไรเฟิลก็

ขึ้นประจำไหล่ในพริบตา แต่เขาก็รอบคอบและสติดีพอที่จะไม่ลั่นไกออกไปก่อนเวลาอันควร เพราะสังเกตเห็นรพินทร์ผู้ยืนอยู่ข้างๆ ยังถือไรเฟิลปากกระบอกหันไปยังเจ้าสัตว์ใหญ่รูปร่างหน้าตาประหลาดก็จริง แต่ปลายเบนต่ำลงดิน แสดงว่ายังไม่ประสงค์จะยิง

มาเรีย ไชยยันต์ และดาริน เริ่มเคลื่อนไหวในเสี้ยววินาทีต่อมาตามสภาพของแต่ละบุคคลเพื่อเตรียมรับกับสถานการณ์ฉุกเฉิน และเพื่อความปลอดภัยของตนเอง ลูกหาบสามคู่และสี่ข่างปาเท่านั้น ที่ต่างยังยืนนิ่งเฉยราวกับจะเข้าใจสถานการณ์ดีโดยไม่อลหม่านขวัญเสีย

“อย่าเพิ่งยิง!”

ท่านหัวหน้าคณะ ทั้งๆ ที่ประทับปืนขึ้นไหล่ ศูนย์จับอยู่ที่ศีรษะอันใหญ่โตนั้นพร้อมแล้ว กระซิบเร็วปรื๋อไปยังพรรคพวกเบื้องหลังทุกคน เพราะเห็นว่าพรานใหญ่ยังไม่มีท่าทีอะไร และสั่งนั้นเอง ไรเฟิลอีกสามกระบอกที่จวนเจียนจะแผดลั่นออกไปเป็นเสียงเดียว ก็สงบนิ่งอยู่ในมือของแต่ละคน นอกจากนิ้วที่แตะรออยู่ที่ไกเท่านั้น

ระยะนั้น ห่างออกมาแล้วประมาณ 25 เมตร ระหว่างเจ้าแรดตัวใหญ่ขนาดช้างรุ่น ซึ่งมีนออันประหลาดผิดไปกว่าแรดและกระซู่ทั้งหลายที่ทุกคนเคยเห็นมาก่อนกับคณะเดินทาง

ทุกคนเห็นพรานใหญ่ยืนปักหลักนิ่ง จ้องเขม็งอยู่ที่แรดโบราณตัวนั้นไม่กะพริบ ซึ่งมันก็แหงนเบิ่ง เชิดคอ จ้องตาอันเล็กตี่ ประกาศความหมายดุเดือดทรหดโดยไม่คำนึงถึงหน้าอินทร์หน้าพรหมใดๆ ทั้งสิ้น ประสานตอบมา ยามนี้แลดูมัน

เหมือนก้อนหินสลักทั้งก้อนเพราะความแน่วนิ่งของมันเช่นกัน คล้าย ๆ จะฟังเสียง และดมหากลิ่นที่มันยังลังเลอยู่ **ถูกแล้ว ถ้ามันเป็นตระกูลแรดจริงอย่างเช่นที่รูปร่างลักษณะอันควรเป็นไปตามที่ทกคนคิดอย่ในขณะนี้ ระบบจักษประสาทของมันก็ต้องเลวมาก แต่ฆานประสาทจะต้องเฉียบไวที่สุด**

จอมพรานขยับลูกเลื่อนไรเฟิลในมือของเขาอย่างแผ่วเบาขึ้นลำ แต่ยังถือปากกระบอกเบนสี่สิบห้าองศาลงดินอยู่เช่นเดิม

“พยายามนำพวกเราทุกคนถอย...อ้อมไปทางขวามือ...เบาที่สุด...อย่าทำให้เกิดเสียงกระโตกกระตากอะไรขึ้นทั้งสิ้น ผมจะยืนดูท่าทีมันอยู่ตรงนี้ก่อน ไปเถิดครับไม่ต้องห่วง”

เขากระซิบลอดไรฟันออกมาพอให้เชษฐาได้ยิน โดยไม่ได้ขยับเขยื้อนตัวเลย

“นัดเดียว น่าจะอยู่ ทำไมไม่ยิง?”

หัวหน้าคณะถามในอาการเดียวกัน

“อย่าเปลืองกระสุนโดยไม่จำเป็นดีกว่าครับ และถ้าพลาดไม่อยู่กับที่ในนัดแรก ไม่คนใดคนหนึ่งในพวกเราลำบากแน่ระยะประชิดเหลือเกิน หลีกมันเสียดีกว่า”

“ทำไมมันไม่ชาร์จเข้ามา มันจ้องคุมเชิงเรารึ?”

“ไม่ใช่หรอกครับ มันยังไม่แน่ใจในสายตา กำลังจับกลิ่นอยู่ ตอนนี้เราอยู่ใต้ลม แต่ก็ยังไม่แน่ ถ้าลมเปลี่ยนทิศเมื่อไหร่มันจะพุ่งเข้ามาเมื่อนั้น รีบถอยเถิดครับ”

เชษฐาค่อยลดปืนลงจากไหล่ แต่ถือพร้อมที่จะพ่นกระสุนเข้าเป้าหมายได้ในทันที แล้วจรดฝีเท้าก้าวถอยหลังออกมาอย่าง

แผ่วเบาที่สุด ทำสัญญาณกับอีกสามคนซึ่งยืนกลั้นลมหายใจอยู่ ให้ถอยตามคำสั่งของรพินทร์ ไม่มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งใด ๆ ทั้งสิ้นในภาวะคับขันเช่นนี้ ซึ่งทุกคนรู้ดีอยู่แล้วว่าการปฏิบัติตามคำสั่งของพรานใหญ่ เป็นวิธีที่ปลอดภัยและแน่นอนที่สุด แม้ตัวเองจะยังไม่เข้าใจอะไรชัดนักก็ตาม

ดังนั้น คณะนายจ้างทั้งสี่ จึงพากันถอยร่นอย่างระมัดระวังและโบกมือให้พวกลูกหาบพลอยถอยล่วงหน้าไปก่อนด้วย แยกอ้อมออกนอกเส้นทางตามที่รพินทร์สั่งไว้ ทุกคนเคลื่อนถอยหลีกทางอย่างช้า ๆ เดินในลักษณะระมัดระวังเหลียวหลังดูอยู่ตลอดเวลา และยังเห็นรพินทร์...ยืนประจันหน้ากับมันอยู่เช่นเดิมโดยไม่ติงกาย

ในที่สุด ทั้งคณะก็ห่างออกมาจากรัศมีอันตราย กระชั้นชิดนั้นโดยมีจอมพรานยืนปักหลักเผชิญหน้ากับมันตามลำพังคนเดียว พรรคพวกที่เดินพลาง เหลียวมามองพลางในขณะนี้ ใจเต้นแรง

เชษฐาต้อนขบวนลูกหาบให้เร่งฝีเท้าขึ้นอีกเมื่อพ้นระยะออกมา เขาไม่ห่วงพวกเขาทั้งสี่คนหรือรพินทร์นัก เพราะแต่ละคนมีไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือและคล่องตัวพอที่จะหลีกหลบหรือสกัดกั้นไอ้รถถังมีชีวิตตัวนั้นได้อย่างอิสระถ้าแม้ว่ามันปรี่เข้าใส่แต่เป็นห่วงพวกลูกหาบมากกว่า คนเหล่านั้นล้วนมีฝีมือเยี่ยมแล้วทุกคนก็จริง แต่ภาระที่จะต้องแบกหาบ มีของหนักบรรทุกอยู่เช่นนี้ ย่อมจะเชื่องช้าและหมุนตัวเข้ารับมือกับสถานการณ์

ร้ายไม่ทันแน่ ปืนคู่มือคนเหล่านั้นก็ยังสะพายอย่างหนาแน่นอยู่บนไหล่ ยังไม่มีโอกาสจะปลดออกมาถือพร้อมได้

อีกอึดใจใหญ่ๆ ทีเดียว ที่ยืนประจันหน้า มองกันอย่างเงียบเฉยระหว่างจอมพรานกับเจ้าต้นตระกูลแรดตัวนั้น แล้วก็ปรากฏเสียงโครมขึ้นอีกครั้งราวกับแผ่นดินไหวเฮือก มันเผ่นตะลุยขึ้นมาจากปลักที่ยืนเบิ่ง ไม่ได้ปรี่เข้ามาที่รพินทร์ผู้ยืนระวังพร้อมอยู่ หากแต่ตะกายปลักขึ้นไปยืนหันรีหันขวาง กระดิกหูไปมาอยู่ทางด้านเหนือของฝั่ง ฝูงเหลือบและแมลงบางชนิดที่รุมเกาะอยู่เต็มตัว บินว่อนเป็นกลุ่มรอบตัวไปหมด

รพินทร์ขยับยกไรเฟิลขึ้นมาอยู่ในท่าที่พรักพร้อมยิ่งขึ้น จ้องดูมันทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหว เมื่อขึ้นมายืนผงาดเต็มตัวอยู่บนพื้นท่งหญ้า ทำให้มองเห็นสภาพอันใหญ่โตมโหฬารของมันถนัดยิ่งขึ้นอีก ตลอดทั้งตัวตันหนาทึบ มีหนังหุ้มอยู่ราวกับเกราะของนักรบ จากช่วงไหล่ของมัน คำนวณด้วยสายตาผาดของรพินทร์ สูงไม่ต่ำกว่า 6 ฟุต ใหญ่กว่าแรดธรรมดาทั่วไปถึงเกือบเท่าตัว

หมุนซ้าย หมุนขวา คล้ายๆ จะสงสัยไม่แน่ใจต่อสิ่งแปลกปลอมที่มันกะสาว่า เฉียดกรายเข้ามาใกล้อยู่อีกสองสามวินาที แล้วเจ้ารถถังที่มีเนื้อหนังมังสาคันนั้น ก็ออกควบโขยกห้อปุเลงตัดทุ่งไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ เส้นทางวิ่งของมันดูจะเป็นแนวขนานกับการเคลื่อนขบวนบ่ายหน้าไปของคณะเดินทาง ซึ่งเดินกันอย่างหายใจไม่ทั่วท้องขณะนี้ เสียงเท้าอันกำยำใหญ่โตทั้งสี่ที่ควบไปกับพื้นทุ่ง ดังสะเทือนราวกับม้าสักสิบสองตัววิ่งพร้อมๆ กัน

รพินทร์ ไพรวัลย์ เป่าลมออกจากปากอย่างโล่งอก เสยปีกหมวกขึ้นแล้วถอยหลังกลับ รีบสาวเท้าเดินตามหลังขบวนของพรรคพวกที่ล่วงหน้ามาก่อนโดยเร็ว ส่วนตาก็ยังจับมองสังเกตอยู่ที่เจ้าสัตว์ใหญ่นั้นอย่างไม่ไว้วางใจสนิท มันโลดแล่นอย่างคึกคะนอง และลำพองในความเป็นเจ้าทุ่งของมันด้วยฝีเท้าที่ไม่เร็วเกินไปนัก เป็นการวิ่งแบบเหยาะเสียมากกว่า ขณะเดียวกัน ก็หยุดรีรอหันมามองเป็นระยะ สะบัดหัวฟืดฟาด หายใจหนักแรงได้ยินมาอย่างถนัด แม้จะมีระยะห่างกันออกไปถึงร่วม 100 เมตร

แล้วพรานใหญ่ก็ตามมาทันกลุ่มนายจ้างของเขา ที่กำลังเดินกันอยู่อย่างเร่งรีบ และจับตามองเป้าหมายอันไม่น่าไว้วางใจนั้นตลอดเวลา

“เอายังไงกันดี ผู้กอง ไอ้รถถังนั่นมันทำท่าเหมือนจะบ่ายหน้าไปทางเนินที่เราจะไปนั่นเหมือนกัน”

ไชยยันต์ถามด้วยความรู้สึกไม่เป็นสุขนัก

“เดินไปเรื่อยๆ ของเราครับ และดูท่าทีมันก่อน มันยังจับกลิ่นเราไม่ได้ถนัดนัก และตอนนี้มันก็อยู่เหนือลม บางทีมันอาจวิ่งเลยไปทางอื่น”

“ไว้ใจอะไรยังไม่ได้ทั้งสิ้น รพินทร์ มันควบปุเลงๆ ตระเวนไปรอบๆ ทุ่งโน่น ลมอาจหวน หรือมันอาจวิ่งไปอยู่ใต้ลมเราเมื่อไหร่ก็ได้ ท่าทางมันเอาเรื่องทีเดียว ตัวก็ใหญ่เหลือเกิน”

เชษฐาพูดเครียดๆ ตาไม่ห่างจากร่างของไอ้ปู่ทวดแรดตัวนั้น

“ยิงใส่สักนัดไม่ดีหรือคะ พี่ใหญ่ หรือไม่ก็ยิงให้พอเจ็บ

WBSWS:01

มันจะได้เปิดหนีห่างออกไปเสีย ไม่มาป้วนเปี้ยนดักขวางหน้าเส้นทางของเราอยู่" ดารินเอ่ยขึ้น

"กระสุนปืนของเราทุกนัด ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป มีค่าที่สุด ถ้าไม่จำเป็นจริงๆเกี่ยวกับการป้องกันชีวิตหรือหาอาหารแล้ว มันจะต้องไม่เปลืองเปล่าแม้แต่นัดเดียว ถ้าไม่คิดในข้อนี้เมื่อตะกี้นี้พี่ยิงแล้ว ได้เป้าหมายดีที่สุดด้วย แต่เห็นรพินทร์ยังสงวนท่าทีอยู่ ก็เลยคิดว่าบางทีเราอาจไม่ต้องยิงมัน"

"แรดใช่ไหม หรือว่าอะไรกันแน่?"

ราชสกุลสาวร้องถามขึ้นลอยๆ อย่างประหลาดใจต่อรูปร่างลักษณะของมันที่สุด

"รูปร่างมันก็น่าจะเป็นแรดนั่นแหละ ลักษณะอาการเหมือนกันทุกอย่าง ผิดกันแต่ขนาดที่ใหญ่ขึ้นไปอีกถึงเท่าตัว และนอบนสันจมูกนั่น แทนที่จะเรียงเดี่ยวอย่างแรดหรือกระซู่ที่เราเคยเห็น นอของไอ้ตัวประหลาดนี่กลับเรียงแถวคู่"

เชษฐาพึมพำอย่างสุดพิศวงเช่นกัน

"ไอ้โคตรแรด ยุคโลกล้านปี ที่มีชื่อประหลาดๆ อยู่ในทำเนียบสัตว์โบราณของนักโบราณศาสตร์เสียอีกละกระมัง ดูท่ามันวางก้ามใหญ่เต็มที ไม่ตื่นกับอะไรทั้งสิ้น ขืนปล่อยไว้ให้มันวิ่งพล่าน ดักหน้าดักหลังเราอยู่แบบนี้คงไม่เหมาะแน่"

ไชยยันต์พูดอย่างอึดอัด

"เอางี้ดีกว่าครับ"

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นภายหลังจากชั่งใจ ตายังจับนิ่งอยู่ที่ร่างใหญ่โตอันวิ่งเหยาะๆ หันซ้ายหันขวาอยู่กลางทุ่งในทิศทางเบื้องหน้านั้นไม่เปลี่ยน

“ทุกคน...เดินตัดทุ่งนี่เป็นเส้นตรง ไปที่เนินซึ่งเห็นอยู่ข้างหน้าโน่นตามปกติ ผมจะแยกไปรับหน้าคุมเชิงดูท่าทีมันไว้เอง ถ้าเห็นท่าไม่ดีผมจะยิงก่อนที่จะปล่อยให้มันบุกเข้าใส่ขบวนของเรา”

“กู๊ด ไอเดีย ไพรวัลย์! ถ้าฉันเป็นคุณ ฉันก็จะทำอย่างนั้นกำลังจะเตือนอยู่เดี๋ยวนี้เหมือนกัน”

มาเรียร้องออกมา

รพินทร์ขยับจะเดินแยกออกจากคณะอีกครั้ง แต่เชษฐาเหนี่ยวไหล่ไว้ ส่ง .460 เวเธอร์บีไปแลกกับปืนประจำมือของเขาบอกว่า

“เอาไอ้ที่แน่ๆ เผื่อเหนียวไว้ก่อนดีกว่า ส่งวินกระบอกนั้นมาให้ผมไว้ก่อน”

แต่จอมพรานสั่นศีรษะปฏิเสธ

“เห็นจะไม่จำเป็นหรอกครับ คุณชายเตรียมเอาไว้ใช้ในเวลาฉุกเฉินที่สุดดีกว่า สมมติว่าถ้าผมพลาด และถ้ามันสวนเข้ามากลางขบวน น้ำหนักตัวมันขนาดนี้ ไอ้ที่ผมถืออยู่นี่ก็เชื่อว่าเกินพอแล้ว”

กล่าวจบ เขาก็สาวเท้าดุ่มๆ เดินตัดทางแยกจากคณะออกก้าวสกัดดักหน้า ทิศทางที่มันกำลังครึ่งเดินครึ่งวิ่งอยู่เบื้องหน้าทันที

เชษฐาคุมขบวนทั้งหมดรุดหน้าต่อไปตามเส้นทาง สายตาทุกคู่เฝ้าจับมองพรานใหญ่ผู้แยกเดี่ยวไปตามลำพังตลอดเวลา บริเวณทุ่งราบโล่ง ปราศจากที่กำบัง สามารถจะมองเห็นเป้าหมายที่ต่างกังวลใจระทึกอยู่ในขณะนี้ได้อย่างถนัดชัดเจนที่สุด

ครั้นแล้ว...กระแสลมก็เริ่มโชยอ่อนอีกครั้ง พัดจาก เหนือลงไปใต้ตามเดิม ต่างเห็นหลังของจอมพรานที่เดินตัดทุ่งสีเขียวสดตรงดิ่งเข้าไปหาเจ้าแรดโบราณซึ่งยืนทะมึนอยู่นั้น ห่างไกลออกไปเป็นลำดับ ในที่สุดก็กลายเป็นจุดดำๆ สองจุด จุดหนึ่งเป็นมนุษย์ตัวเล็กนิดเดียว อีกจุดหนึ่งตระหง่านเงื้อมกำยำใหญ่โตกว่าหลายสิบเท่าของเจ้าสัตว์มหึมาและจุดเล็กๆ อันเป็นมนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยนี่แหละ...ที่คืบปรี่เข้าหา

ใกล้เข้าไป...และใกล้เข้าไปทุกขณะระหว่างสัตว์โลกสองชนิด ชนิดหนึ่งพลังศักดาและอำนาจทั้งหลายอยู่ที่ร่างกายโดยตรง ส่วนอีกชนิดหนึ่งมีพลังอยู่ที่สมอง สติปัญญา และไหวพริบ

ไอ้รถถังมีชีวิต เหยาะๆ หยุดๆ อยู่เป็นระยะ ประเดี๋ยวหันซ้าย ประเดี๋ยวหันขวา เบิกคอเชิดจมูกรับลมเพื่อจะสดกลิ่นที่มันไม่แน่ใจอยู่เช่นนั้น เป็นความจริงที่ประสาทตาของมันเลวมาก หรือมิฉะนั้นก็เชื่อในด้านกลิ่นมากกว่าสายตา มันเห็นเขาแน่นอน แต่อาจไม่แน่ใจว่าเป็นอะไรกันแน่ จึงพยายามที่จะควานหากลิ่นให้ได้ ขณะเดียวกันก็ขยับเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ รพินทร์ก้าวสกัด กระชั้นระยะเข้าไปทุกที แต่ก็พยายามรักษาทิศทางตำแหน่งใต้ลมไว้เสมอ คอยคุมเชิงดูท่าทีของมันอยู่เช่นนั้น

จากระยะที่ห่างกันเป็นร้อยเมตร บัดนี้ เขาสะกดเข้าไปจนถึงระยะ 30 เมตร ทำให้มองเห็นรูปร่างลักษณะของมันอย่างถนัดถนี่ที่สุด แล้วก็นึกชมอยู่ในใจว่า **มันเป็นสมบัติอันหลงสำรวจของโลกชนิดหนึ่งที่มีความงามตามธรรมชาติอย่างที่สุด ร่างกายใหญ่โตกำยำเต็มไปด้วยพละกำลังมหาศาล**

ท่วงท่าอันลำพองอาจอง ไม่หวั่นเกรงขามขยาดต่ออะไรทั้งสิ้น

ลักษณะที่ยืนเชิดเบิ่งและสะบัดวาดแว้งศีรษะอยู่ไปมา บอกให้ทราบชัดว่า มันไม่เคยระย่อหรือยอมหลีกทางให้แก่หน้าไหน สง่ากว่ากระทิงดุดัน ทรหดกว่าควายป่า คล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าช้าง กล้าหาญ และมีใจสูงยิ่งกว่าไอ้โคร่งหรือสิงโต

หลายต่อหลายครั้งที่มันหยุดยืนเบิ่งจ้องเขาอย่างจริงจัง เหมือนจะสะดุดสายตาอันแสนสั้นของมัน ในภาวะเช่นนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็หยุดลงด้วย ประสานสายตากับมันเขม็ง บางทีมันก็ทำท่าเหมือนจะวิ่งพรวดพราดสวนเข้ามา และเขาก็ยกปืนขึ้นเตรียมพร้อม แต่ก็ประหลาดอยู่ มันทำอาการรีๆ รอๆ จะวิ่งเข้ามาแล้วก็บ่ายหัวออกพะโพงแล่นต่อไปเช่นนั้นนับครั้งไม่ถ้วน จึงเป็นการตามหลัง คุมเชิงกันไปเรื่อยๆ ในทิศทางด้านขวามือของคณะทั้งหมด ที่กำลังเดินกันเป็นทิวในขณะนี้

ในลักษณะคอยระมัดระวังการแผลงฤทธิ์ของมันเพื่อรักษาความปลอดภัยให้แก่ขบวนใหญ่ จอมพรานสืบเท้าด้านสกัดมันไปเรื่อยๆ อย่างใจเย็น เขาไม่มีความหนักใจอะไรเลยสำหรับเจ้าแรดใหญ่ตัวนี้ เพราะล่วงรู้... เข้าใจในสัญชาตญาณ และวางใจในอานุภาพของไรเฟิลในมือดีอยู่แล้ว ขณะเดียวกันก็คิดแผ่จิตเมตตาไปให้ เขาไม่มีเจตนาที่จะฆ่ามันเลย ถ้าไม่เคยมีเวรกรรมกันมาก่อน ก็ขอให้มีอะไรมาดลใจให้เจ้าสัตว์ร้ายตัวนี้เตลิดออกนอกทางไปเสียเถิด อย่ามาป้วนเปี้ยนวนเวียนดักหน้าดักหลังให้เป็นที่หวาดเสียวแก่คณะเดินทางของเขาเลย

ครั้นแล้วขณะจิตต่อมานั่นเอง ระหว่างที่หันรีหันขวางอยู่ มันก็ปราดเข้ามาใกล้เขา เป็นการวิ่งในช่วงสั้นๆ และหยุดจ้อง ก้มศีรษะต่ำลง เอาจมูกดมพื้น ตาเล็กที่มีประกายโหดทั้งค่เท่านั้น ที่ชำเลืองมาที่เขา แล้วบัดดล ก็สะบัดเสยจมูกขึ้นเอานอทั้งสองซึ่งมีฐานอวบใหญ่ราวกับสากตำข้าว งัดโครมเข้าไปที่ตอไม้เล็ก กระจายถอนรากว่อนขึ้นไปบนอากาศราวกับถูกแรงระเบิดด้วยพลังมหาศาล

รพินทร์หยุดนิ่งลงอีกครั้ง เด็ดดอกหญ้าขึ้นมาเอาก้านใส่ปากกัดไว้จ้องมันไม่กะพริบตา

มันขวิดเนินดินตรงบริเวณตอไม้นั้นอีกสองสามครั้งอย่างรุนแรง ทุกครั้งดินกระจายกระจุยอย่างน่ากลัวพร้อมกับลมหายใจฟืดฟัด แล้วก็ขยับเคลื่อนเข้ามาใกล้อีกจากระยะ 25 ลดใกล้ลงมาเหลือ 20 และจาก 20 กำลังจะเหลือเพียง 15 เมตร เป็นการประจันหน้ากันอย่างเผาขนที่สุด

เบื้องหลัง ขบวนของคณะที่กำลังเดินอย่างเร่งรุด บัดนี้พากันยืนนิ่งตัวแข็งกันไปหมด เพราะเห็นเหตุการณ์อย่างถนัดเสียงมาเรียครางออกมาว่า “โอ! ก๊อด!!” ส่วนดารินยืนกำมือแน่น แทบไม่หายใจ

“บ้าแล้ว รพินทร์ ทำไมไม่ยิง มันกำลังจะถึงตัวอยู่แล้ว” ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างลืมตัว

ถึงอย่างไรก็ตาม ระยะมันห่างไกลออกไปเสียจนฝ่ายพรรคพวกเบื้องหลังทุกคนที่ใจหายใจคว่ำอยู่ในขณะนี้ไม่สามารถจะส่งความรู้สึกไปถึงสุภาพบุรุษไพรผู้นั้นได้

และแน่นอน ไม่มีใครอ่านความคิดเขาถูก!

ณ บัดนี้ ตรงตำแหน่งที่ทุกคนกำลังจ้องตะลึงต่อ
เหตุการณ์อยู่ จอมพรานกระชับไรเฟิลอยู่ในมุมต่ำระยะเผาขน
ซึ่งหน้าขนาดนี้ เขาไม่จำเป็นจะต้องยกพานท้ายถึงไหล่ หรือแ
คำนึงถึงศนย์ปืนเลย ถ้าวินาทีสดท้ายมาถึง

"อีกก้าวเดียวเท่านั้น ไอ้หนู ไม่แกก็ฉันสิ้นเวรกันไปข้าง
หนึ่ง!"

เขาส่งกระแสจิตบอกความ พร้อมกับยิ้ม ตาลุกกร้า
ประสานดวงตาของมันแน่นิ่ง

ครั้นแล้ว ราวกับว่ามันจะรับรู้ถึงสิ่งที่เขานึกอธิษฐานไ
หรือมิฉะนั้นก็อาจมีเหตุผลอื่นใดในธรรมชาตินิสัยของมันเองเข้า
มาคั่นไว้ เจ้ารถถังซึ่งกอปรไปด้วยเนื้อหนังมังสาคันนั้น ก้ม
เงยๆ อยู่ตรงนั้นเอง ไม่ได้เคลื่อนขยับ หรือโลดแล่นเข้าใส่เขา
อย่างที่ทุกคนคิด ได้แต่หายใจหนักแรงอยู่เช่นนั้น แล้วอึดใจต่อ
มา ก็เบนหัวออกทางด้านซ้ายควบโขยกสะเทือนทุ่งล้ำหน้าต่อ
ไป

ดารินหลับตาลง พร้อมกับถอนใจเฮือก เชษฐายกแขน
ขึ้นเช็ดเหงื่อที่แตกเต็มใบหน้า ส่วนไชยยันต์โคลงหัวไปมา

"นั่นเขาทำยังไงนะ เป่ากระหม่อมให้มันเปิดหนีไปงั้นรึ
อีตาพรานของเรานี่สำแดงอิทธิปาฏิหาริย์ได้แปลกๆ เสมอ แต่
ให้ตายเถอะ ฉันไม่ชอบวิธีนี้ของเขาเลย ไม่ช้าก็เร็วเขาจะต้อง
ตาย ถ้ายังขืนบ้าระห่ำชะล่าใจแบบนี้"

"นั่นไม่ได้เป็นการบ้าระห่ำหรือชะล่าใจอะไรเลย รพินทร์
รู้สัญชาตญาณธรรมชาตินิสัยของมันดี และเขาก็เป็นคนใจเย็น
ไป! รีบไปกันเถอะ มันเปิดอ้าวไปโน่นแล้ว"

เชษฐาตอบมาเบาๆ แล้วเร่งให้คณะภายใต้การนำของเขารุดหน้าไปอย่างเร่งร้อน

ตรงข้ามกับความรู้สึกปลอดโปร่งโล่งอกของพวกพ้องเบื้องหลังในขณะนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์เองไม่ได้มีความไว้วางใจใดๆ เจ้าสัตว์ร้ายตัวนั้นได้สนิท จริงอยู่แม้มันจะไม่ตรงเข้าใส่เขาออกแล่นปุเลงต่อไป มันก็หาได้แยกทางออกห่างแนวเส้นทางเดินของคณะเขาไม่ คงวิ่งเป็นเส้นขนานกับทิศการบ่ายหน้าฝ่ายของเชษฐาอยู่เช่นนั้น กล่าวคือมันมุ่งไปทางเนินอันเป็นสุสานโบราณที่เห็นอยู่เบื้องหน้าในขณะนี้ประมาณ 500 เมตรเช่นกัน

เขาเหลียวกลับมามองดูขบวน แล้วออกสาวเท้าต่อไปโดยยังไม่วกกลับมาสมทบ เพียงแต่โบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนเร่งเดิน โดยมีเจ้าสัตว์ใหญ่นำอยู่เบื้องหน้าเช่นนั้น

ทันใดนั้นเอง ในระยะประมาณ 70 เมตร ที่มันออกวิ่งนำหน้าเข้าไป ไอ้แรดโบราณเจ้ากรรมก็วิ่งเบนวกออกขวามือเป็นการตัดหน้าเส้นทางของคณะทั้งหมด ควบอ้าวลงไปทางซีกซ้าย แล้วก็แล่นย้อนต่ำลงมาอยู่ในแนวขนานกับกลุ่มคณะ เชษฐาหยุดยืนหันหน้ามามองไม่ห่างออกไปเท่าไรนัก

รพินทร์เฝ้ามองอยู่ตลอดเวลาแล้ว พอเห็นมันวิ่งตัดหน้าเขาและตัดหน้าขบวนทั้งหมด วกลงไปอยู่ทางด้านซ้ายเช่นนั้นก็ตัวเย็นเฉียบ หยุดชะงักกึกลงอย่างกะทันหัน ตะโกนบอกพรรคพวกสุดเสียงตะเบ็ง

“ระวัง! มันเข้าอยู่ใต้ลมแล้ว!!”

เสียงร้องอย่างตกใจของเขา จะลอยผ่านทุ่งไปเตือนให้
ได้ยินไปถึงพรรคพวกหรือไม่ ไม่ทราบได้ แต่บัดนี้ วิกฤตการณ์
ได้อุบัติขึ้นแล้วกับคณะของเชษฐา ที่กำลังเดินกันอยู่เป็นแถว
รพินทร์นั้นพร้อม ๆ กับเสียงร้อง เขาก็ออกวิ่งเต็มฝีเท้าตรงกลับ
มายังคณะทั้งหมด แต่เห็นจะไม่ทันต่อเหตุการณ์เสียแล้ว เพราะ
พรานใหญ่เดินห่างขบวนออกมามาก ส่วนเจ้าแรดตัวนั้นใกล้กว่า
และมันก็หลีกเขาไปอยู่อีกฟากหนึ่ง โดยมีขบวนของเชษฐา
ขวางอยู่ตรงกลาง

ลมทุ่งพัดมาวูบหนึ่ง จากเหนือลงใต้

ไอ้รถถังมีชีวิตซึ่งกำลังหันรีหันขวางเพื่อจับกลิ่นอยู่ใน
ขณะนี้กะสากลิ่นแปลกปลอมของเหล่ามนุษย์อย่างถนัดถนี่ มัน
ทำเสียงฟืดออกมาสนั่นหวั่นไหว เผ่นทะยานออกจากที่ ก้มหัว
ลงต่ำ แล้วก็พุ่งเข้าใส่หมายกลางขบวนด้วยกำลังเต็มฝีเท้าราว
กับพายุสลาตันพัด เสียงฝีเท้าที่ควบมากับพื้นทุ่งทำให้ทุกคนมี
ความรู้สึกเหมือนกับแผ่นดินตอนนั้นจะถล่มทลายลง

เสียงใครต่อใครในคณะ ร้องบอกความกันแซ่ส่ำฟังไม่
ได้ศัพท์อึงอลโกลาหลไปหมดทั้งขบวน ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้น
อย่างรวดเร็วกะทันหันเหลือเกิน แม้ว่าจะคอยระวังกันไว้ก่อน
แล้วก็ตาม

เชษฐาวาดปืนขึ้น แต่เขาก็เสียจังหวะสำหรับนัดแรกเพราะ
ลูกหาบคู่หนึ่งจำไม่ได้ว่าเป็นคู่ของใคร แล่นมาปะทะไรเฟิลและ
ชนเขาเซเสียหลักล้มไป ไชยยันต์นั้นอยู่ใกล้ดารินมากที่สุด คว้า
แขนเพื่อนสาวกระชากให้หลบออกท้ายขบวน แรงกระชากอย่าง
เต็มฤทธิ์ตกใจของไชยยันต์ ทำให้ไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือราชสกุล

สาวพลัดหล่นไป แงซายกับคะหยิ่นทิ้งหาบกระโจนไปคนละทาง เท่าๆ กับที่บุญคำ จัน ส่างป่า ก็วิ่งแจ้นอย่างไม่คิดชีวิต

คงมีแต่เกิดกับเสย่เท่านั้น ที่หาบของกะเร่อกะร่ามัวตะลึงอย่ และมาเรีย ซึ่งบัดนี้ปราดเปรียวว่องไวจนดไม่ทัน หล่อนวิ่งสวนเยื้องออกไปทางด้านซ้าย แล้วกระสุนนัดแรกก็แผดระเบิดขึ้น หล่อนยิงในขณะที่วิ่งนั่นเอง เสียง .375 แม็กฯ จากซีแซดในมือของแหม่มสาวปะทุกลบสำสำเนียงใดๆ ลงชั่วขณะ

กระสุนทะลวงเข้าร่างกายอันใหญ่ทึบประดุจกำแพงเมืองจีนนั้นแน่นอน แต่จุดหมายตำแหน่งใดคนยิงเองก็ไม่สามารถจะบอกได้ ที่รู้แน่ก็คือ มันไม่ได้สะดุ้งสะเทือน หรือมีอำนาจยับยั้งสภาพที่ควบลิ่วเข้ามาราวกับตอร์ปิโดนั้นได้ เป้าหมายแรกของมันก็คือ เกดกับเสยซึ่งยืนเด่นอยู่ตรงกลาง

ทั้งคู่ เพิ่งจะมาได้สติ เมื่อเสียงปืนนัดแรกระเบิดนั่นเอง ต่างร้องออกมาสุดเสียงว้าก โยนหาบทิ้ง กระโจนเป็นลิงไปคนละทิศละทางราวกับฟ้าถล่มโลกทลาย

พริบตานั้นเอง เหมือนสายอสุนีบาตฟาดลงมากลางหาบสัมภาระที่ทั้งสองปลดทิ้งจากไหล่ ซึ่งดูเหมือนจะไม่ทันหล่นลงพื้นด้วยซ้ำ ไม้คานที่หาบของกระเด็นเป็นสองท่อน ลอยคว้างขึ้นไปในอากาศ และห่อสัมภาระแตกกระจาย ห่อนั้นเป็นห่อเสื้อผ้าและผ้าใบ ตลอดจนของใช้จุกจิกจำเป็นบางส่วน สรรพสิ่งที่บรรจุปลิวว่อนลอยขึ้นไปสูงราวกับถูกแรงระเบิดดัน

แล้วร่างอันใหญ่โตนั้น ก็ผ่านเลยไปพร้อมทั้งตะแคงวกเลี้ยวตัวกลับมาอีกครั้งอย่างดุร้ายกระหายเลือด ไม่ยอมฟังเสียงอะไรทั้งสิ้น

[WBSWS:01]

เชษฐาหัวใจเกือบหยุดเต้น เขายกเวเธอร์บีขึ้นอีกครั้ง เจ้ากรรมเหลือแสน ไอ้ลิงทโมนคะหยิ่นผ่านมาบังทางปืนเข้าให้ อีกในเสี้ยวของวินาทีดับจิตนั้น ระยะนี้เองที่ท่านหัวหน้าคณะ ได้ยินเสียงปืนระเบิดประสานกันฟังไม่ได้ศัพท์สะเทือนท่ง ไม่รู้ ของใครต่อของใคร ภาพอันฉุกละหุกที่ผ่านสายตาอยู่ไปมา ไม่ สามารถจะกำหนดได้แน่ ว่าใครเป็นใครสับสนพล่านไปหมด

ดารินผลักไชยยันต์สลัดแขนหลุด วิ่งตรงเข้ามาที่ไรเฟิล ของหล่อนปะทะกับเสย่ที่กำลังเผ่นตาแหกตาปลิ้นมาจากอีกด้าน หนึ่ง ล้มกลิ้งกันลงกลางทุ่งพร้อมกัน และชั่วพริบตานี้เอง ที่ไอ้ รถถัง ซึ่งกวดไล่หลังเสย่ติดๆ มาก่อนแล้ว กระโจนเข้ามาถึง ตำแหน่งที่ทั้งสองล้มกลิ้งอยู่ก้มหัวลงขวิดวืด ปลายนออันแหลม คมราวกับใบหอก เฉียดตะโพกดารินไปเพียงนิดเดียว พอขวิด ผิด มันก็กระโจนข้ามเลยผ่านไป ความรู้สึกของดารินยามนั้น ราวกับพายุพระกาฬพัดผ่านเลยศีรษะ หล่อนขยับจะตะกายขึ้น แต่เสย่ตะครุบเอาไว้ กดลงนอนราบพร้อมตะโกนสุดเสียง

“นายหญิง อย่าเงย!”

ดารินแยกเขี้ยว หลับตาแน่น ซบหน้าลงกับพื้นหญ้าเอา มืออุดหู หล่อนคิดว่าถ้ามันแว้งกลับมาในคราวนี้ ถึงแม้จะขวิด ไม่ถึงก็จริง แต่ทั้งหล่อนและเสย่มีหวังถูกเหยียบขยี้แหลกอยู่ตรง นี้เอง แต่ความจริงนั้นปรากฏว่าทันทีที่กระโจนผ่านร่างราชสกุล สาว ชนิดที่เท้าหลังเกือบจะเหยียบร่างงามให้เหลวเละไป เกิด ผู้กำลังโกยตูดแป้นอยู่ก็เข้าทิศทางเบื้องหน้าของมันพอดี มันไม่ หวนกลับใส่เหยื่อที่ผ่านมาแล้ว แต่พุ่งเข้าไล่ขยี้คนเบื้องหน้าที่ ใกล้ที่สุดต่อไป ท่ามกลางเสียงร้องเอะอะโวยวายระงมไปหมด

เกิดวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต โดยมีไอ้แรดยักษ์ก้มหัวไล่ขวิดไปติดๆ ในสายตาของทุกคู่ที่แลเห็นอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แต่เจ้าลูกป่าโดยสายกำเนิดก็ไวทายาด พอกระชั้นชิดจวนตัวขึ้นมา เกิดก็กระโดดหลบออกทางด้านขวา แล้วล้มตัวลงนอนกลิ้ง มันเสยศีรษะขึ้นขวิดผิดเป้าหมาย และวิ่งถลำเลยไปเบื้องหน้า บุญคำกับจัน ซึ่งกวดไล่หลังมันมาอีกทีหนึ่ง ก็ประเคนลูกปืนเข้าใส่ก้นมันคนละนัด

มันแว้งตัวอีกครั้ง บ่ายหัวกลับ ทั้งบุญคำกับจันก็กระโจนกันทุ่งราบแยกไปคนละทิศ มันเลือกเลี้ยวไล่จันซึ่งวิ่งเวียนเป็นวงกลมร้องตะโกนขอความช่วยเหลือสุดเสียง ปืนของจันไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะเป็นเบราว์นิ่งลูกซอง เหตุการณ์มันเกิดขึ้นทางด้านที่ห่างเชษฐาออกไป และมีใครต่อใครวิ่งบังทางปืนของเขาหมด ไชยยันต์เองอยู่ในทิศทางที่จะยิงได้ถนัดกว่า แต่ก็มัวแต่ส่งเสียงร้องเอ็ดตะโร และเงอะงะงุ่มง่ามอยู่ ยกปืนส่องแล้วส่องอีก ไม่ได้โอกาสจะลั่นไกสักตูมเดียวเพราะเป็นห่วงกลัวจะเลยไปถูกพวกเดียวกันที่กำลังวิ่งวุ่นเป็นสิงคลีอยู่ในขณะนี้

มาเรีย ฮอฟมัน ใจเด็ดที่สุด ในภาวะเช่นนี้ หล่อนวิ่งเข้าใส่จนได้ระยะในระหว่างที่มันมุ่งเข้าไล่ขยี้จัน และแล้วก็ประเคนโครมเข้าไปเป็นนัดที่สองกลางลำตัวอันใหญ่โตนั้น ความจริงหล่อนหมายซอกขาหน้า แต่เป้าหมายวิ่ง และตัวหล่อนเองก็กำลังวิ่ง กระสุนจึงไม่เข้าจุดที่เจตนาไว้

เสียงหัวกระสุนขนาด 300 เกรน หัวแข็ง ตีทะลวงผ่านกล้ามเนื้ออันหนาแน่นมากมายนั้นเข้าไปอย่างถนัดถนี่ นัดนี้เอง

ที่ทำให้มันชะงักไปเล็กน้อย ชีวิตของจันที่กำลังจะดับสูญก็พลันยืดออกไปได้ อย่างน้อยก็ชั่วโอกาสเส้นยาแดงผ่าแปด

แล้วมันก็หันกลับ เบนศีรษะไปทางแม่สาวผมทองผู้ห้าวหาญขีดสุด เมื่อนั้นเองมฤตยูก็กุมอยู่เหนือดวงชีวิตของมาเรียผู้กำลังกระชากลูกเลื่อนถอดปลอกกระสุนเก่าและเตรียมยัดนัดใหม่เข้ารังเพลิงอย่างรวดเร็วแทบไม่หายใจ

ไชยยันต์ อนันตรัย จึงเพิ่งจะฉลาดและทันต่อเหตุการณ์ขึ้นในภาวะเช่นนี้เอง เขาตะโกนเรียกแหม่มสาวสุดเสียง แล้วก็ปราดเข้ามาขวางหน้าไว้ด้วย .600 ไนโตรเอกซเปรส และเมื่อนั้นเอง อดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็เผชิญหน้ากับเจ้ารถถังมีชีวิตในระยะห่างเพียงแค่ 7 วา

มันถาโถมเข้ามา ชนิดที่จะงัดทีเดียวให้ขาดกลาง

ดับเบิ้ลไรเฟิลในมือของไชยยันต์ ก็ระเบิดออกไปพร้อมกันทั้งสองลำกล้องดังเหมือนพลุงานวัดที่อัดไว้เกินขนาด แล้วคนยิงเอง ก็ตีลังกาหงายท้อง ด้วยแรงถีบไรเฟิลกระเด็นหลุดมือไปทางหนึ่ง **ตัวเองไม่เห็นเป้าหมายว่าเป็นอย่างไร คิดแต่ว่าวาระสุดท้ายของชีวิตได้มาถึงแล้ว คราวนี้กูตายแน่...**

แต่ทุกสายตาอื่นมองเห็น มันเป็นภาพที่หวาดเสียวและน่าดูขีดสุด

ไอ้แรดยักษ์วิ่งเข้ามาเอาจมูกทิ่มสวบลงไปบนดิน ห่างจากไชยยันต์ที่กำลังนอนหมอบอยู่เพียงวาเดียว เข่าหน้าทั้งสองคู้ลงในขณะที่ขาหลังยังยันเกร็งอยู่กับพื้น แล้วชั่วพริบตาต่อมามันก็ล้มตึงลงจนแผ่นดินสะเทือน ไม่ได้กระดิกกระเดี้ยอีกเลย นอกจากเลือดที่แสกหน้าจากบาดแผลสองรูใหญ่ๆ เท่านั้น ที่

ปรี่ทะลักออกมาราวกับท่อประปาแตก นอข้างซ้ายขาดหักสะบั้นไปด้วยแรงกระทบของกระสุนขนาด 900 เกรนนัดหนึ่ง ก่อนที่จะเลาะเข้าทะลุแสกหน้า

รพินทร์ ไพรวัลย์ วิ่งเข้ามาถึง ในขณะที่ทุกคนในคณะพรรคกำลังยืนหน้าซีดเผือด หอบแฮ่ก ยังพูดอะไรกันไม่ออกสักคำเดียว ต่างเข้ามายืนล้อมวงดูไอ้แรดโบราณตัวนั้นด้วยอากัปกิริยาต่างๆ กัน เหตุการณ์ทั้งหมดมันเกิดขึ้นภายในเวลาเพียงไม่เกิน 10 วินาทีเท่านั้น นับตั้งแต่ก้าวแรกที่มันพุ่งชาร์จเข้าใส่ พรานใหญ่ในขณะที่วิ่งเข้ามานั้นเขาก็มองเห็นเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างชัดแจ้งหมด เพียงแต่เข้ามาไม่ทันต่อเหตุการณ์เท่านั้น

ทุกคน นอกจากถลอกปอกเปิกเพราะหกล้ม และเหน็ดเหนื่อยตื่นเต้นกันแทบขาดใจตายแล้ว ไม่ปรากฏว่าใครเป็นอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากไชยยันต์ ผู้ง่ามมือฉีกเลือดไหลโชก เพราะหางเหยี่ยวของไรเฟิลกระแทกบาดมือในขณะที่กระสุนลั่นพร้อมกันทั้งสองลำกล้อง อันเนื่องมาจากกำคอปืนไม่แน่นพอ

บัดนี้ ยังไม่มีใครอ้าปากพูดคำใดได้ นอกจากอ้าปากหอบแล้วก็มองตากันเองอยู่ไปมา

“มันไม่น่าจะก่อความยุ่งยากขึ้นเลย ความจริง ผมให้ชีวิตมันแล้ว”

พรานใหญ่พึมพำต่ำๆ ขณะที่โคลงศีรษะอยู่ไปมา ตาจับนิ่งอยู่ที่ซากแรดใหญ่ตัวนั้น

“ใช่ซิ! คุณทำเป็นคนใจดีให้ชีวิตมัน ชีวิตของพวกเราก็เลยเกือบพินาศไป มันเป็นความผิดของคุณ! ทำไมคุณไม่ยิงมันเสียแต่แรก”

ดารินร้องขึ้นหอบ ๆ

สายตาคู่นั้น มองสบตาอันแลจ้องมาอย่างเดือดดาลของราชสกุลสาวด้วยความสงบ

“ผมคาดการณ์ผิด นึกว่ามันจะวิ่งเลยออกนอกทางไปด้านอื่น แต่ปรากฏว่ามันวิ่งย้อนลงด้านใต้ลมของพวกเรา...ไม่น่าเลย ในที่สุดมันก็มาหาเรื่องเดือดร้อน มาตายจนได้”

ประโยคหลังเขากล่าวเหมือนเสียงบ่น ถอนใจอีกครั้งยังโคลงศีรษะอยู่เช่นนั้น กล่าวต่อมาว่า

“ทุกคนปลอดภัยไม่ใช่หรือครับ”

ดารินขยับจะปล่อยคำพูดแรง ๆ อะไรออกมาอีก แต่พี่ชายมองตาปรามไว้เสียก่อน กล่าวขึ้นปนหัวเราะอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสลักสำคัญว่า

“เรียบร้อยดีทุกคน ผู้กอง แต่ก็ใจหายใจคว่ำ อกสั่นขวัญแขวนกันไปบ้างเท่านั้น ดีเหมือนกัน ได้อุ่นเครื่องอีกครั้งออกกำลังยืดเส้นยืดสาย เราไม่มีเรื่องตื่นเต้นถึงเรื่องถึงชีวิตกันมานานแล้วนี่ เหตุการณ์ธรรมดาเหลือเกินสำหรับพวกเราทุกคน ความจริง มันควรจะหยุดอยู่กับที่ก่อนแล้ว ตั้งแต่ก้าวแรกที่มันพุ่งเข้าใส่ขบวนเรา ถ้าไม่มีใครคนหนึ่งวิ่งมาชนผมเสียก่อน ผมไม่มีโอกาสได้ยิงแม้แต่นัดเดียว ใครต่อใครวิ่งวุ่นอลหม่านบังทางปืนผมไว้หมด ส่วนมาก ปืนพลัดหลุดจากมือกันหมดตอนที่มันชาร์จเข้ากลางขบวน และมันฉุกละหุกเหลือเกินตอนนั้น ผมไม่

[WBSWS:01]

ห่วงตอนที่มันวิ่งตะลุยใส่เราเลย เพราะก็รู้อยู่แล้วว่าทุกคนคล่องตัวพอที่จะเอาตัวรอดได้ เป็นห่วงแต่ว่า จะยิงถูกกันเองเสียมากกว่า แต่ก็โชคดีมากที่ไม่เกิดเรื่องชนิดนั้นขึ้นทั้งๆที่ลูกปืนของใครบ้างก็ไม่รู้ เฉี่ยวตัวผมไปตั้งหลายครั้งตอนที่ชัดกันอย่างสับสน”

“ไพรวัลย์ คุณเซฟลูกปืนของคุณเพียงนัดเดียว ทำให้พวกเราหมดเปลืองกระสุนไปหลายนัด รวมทั้งเกือบตายด้วย”

มาเรีย ฮอฟมันต่อว่าอีกคนหนึ่ง แต่หางเสียงของหล่อนไม่มีความหมายอะไรนัก ขณะนี้ หล่อนกำลังเอาผ้าพันแผลพันง่ามมือของไชยยันต์อยู่ ตรงข้ามกับดาริน ซึ่งเคืองเอามากๆ เพราะในบรรดาคนที่หวุดหวิดตายมากที่สุดนั้นมีหล่อนอยู่ด้วยคนหนึ่ง มิหนำซ้ำยังโมโหไชยยันต์ ที่มัวแต่จูงไม้จูงมือหล่อนอยู่ จนกระทั่งทำให้ยิงไม่ถนัดและมิหนำปืนยังหลุดมือเสียอีก ราชสกุลสาวบ่นอุบอิบ

พรานใหญ่ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบใดๆ ยอมรับอย่างสงบ ถูกแล้วมันเป็นความผิดของเขาเองที่ใจเย็น และเผื่อแผ่เมตตาให้แก่เจ้าสัตว์ร้ายมากเกินไป มันไม่ทำอะไรเขาก็จริง แต่ดันกลับย้อนมาเล่นงานคณะเขาจนได้ และในที่สุด ภายหลังก่อความโกลาหลอกสั่นขวัญเต้นให้พักหนึ่ง ก็มาดับดิ้นวายปราณลงด้วยน้ำมือของไชยยันต์ ผู้บัดนี้ความตื่นเต้นตกใจ ทำให้อดีตนายทหารหนุ่มพูดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า

จอมพรานกวาดสายตาสำรวจไปยังพวกพ้องทุกคนที่ยืนเรียงล้อมอยู่ แล้วมาจับนิ่งอยู่ที่แงซาย ซึ่งยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเขา จอมพเนจรแลอยู่ก่อนแล้วด้วยสีหน้าเฉยๆ แต่แววตาดู

เหมือนจะมีรอยยิ้มอย่างขบขัน ขณะที่เกิดเหตุฉุกเฉินอลหม่านขึ้นนั้น สภาพของทุกคนในคณะยุ่งเหยิงสับสนไปหมด ทำให้รพินทร์ผู้วิ่งตรงเข้ามาไม่สามารถจะสังเกตได้ว่าใครเป็นใครบ้าง และไม่เห็นว่าแงซายมัวไปทำอะไรอยู่ที่ไหน

"แงซาย ปืนแกหลุดมือหรือ?" เขาถาม

"ผมหาบของ สะพายปืน สะพายคันธนู..."

คำตอบมีมาช้า ๆ อย่างรู้เท่าทันในเจตนาแห่งการซักของเขา

"เมื่อมันวิ่งเข้าใส่ จวนตัว คะหยิ่นหาบอยู่ข้างหลังผม มันผลักโยนหาบทิ้งมาข้างหน้า ผมเซเกือบล้ม ทุกสิ่งทุกอย่างหลุดออกไปจากไหล่ มันจวนตัวจริง ๆ ผู้กอง จวนตัวเสียจนผมไม่มีเวลาที่จะก้มหยิบปืนได้"

"แล้วแกทำยังไง?"

"วิ่งหนี"

แงซายตอบหน้าตาเฉย

พรานใหญ่ไม่ว่าอะไรเช่นกัน แล้วเขาก็แลเห็นว่า ในจำนวนนั้นขาดไปคนหนึ่งคือส่างปา พอเอ่ยปากถามทุกคนขึ้นต่างจึงพบกับความเอะใจ ช่วยหันกวาดตาค้นหาไปรอบ ๆ แล้วทุกคนก็แทบจะอดหัวเราะออกมาไม่ได้ พร้อมกับความโล่งอกเมื่อเหลียวไปพบศีรษะอันโพกผ้าของเจ้าต่องสู่ ค่อย ๆ โผล่ออกมาจากกอหญ้าขนห่างออกไปราว 20 ก้าว แล้วมันก็ค่อย ๆ คลานออกมาเมื่อมาเรียตะเบ็งเสียงเรียก

"วิชารู้รักษาตัวรอดนี่ เห็นจะไม่มีใครเกินเจ้าส่างปา"

เชษฐาพูดพลางหัวเราะพลาง มองดูลูกศิษย์คู่ใจของ

มาเรียอย่างพอใจ ขณะที่มันเดินกระย่องกระแย่งเข้ามาสมทบภายหลังเพื่อน หน้าตายตามเดิม พอมาถึง ก็เข้ามานั่งยองๆ ดูซากของเจ้าแรดตัวนั้น ด้วยอาการอันเป็นปกติราวกับไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ทกคนไม่มีใครเป็นภาระหนักใจให้แก่ใครทั้งสิ้น เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ขึ้น ต่างช่วยตัวเองได้โดยอิสระเสมอ ไม่ว่าหนีหรือสู้

รพินทร์ แลผ่านทุกคนไปยังไชยยันต์ แล้วยิ้มให้นิดหนึ่ง

“ขออภัยครับ คุณไชยยันต์ ที่ทำให้คุณต้องลำบากกว่าเพื่อน”

ไชยยันต์เพิ่งจะหัวเราะออกมาได้กร่อยๆ เป็นครั้งแรก

“เรื่องเล็กน่า ผู้กอง ผมไม่เคยต่อว่าคุณเลย ไอ้เปรตนี่ไม่อยากจะตายด้วยมือคุณ มันก็เลยเลี่ยงมาตายด้วยมือผมจนได้ แต่ความจริงผมนึกว่าผมตายแล้วเสียอีก อารามตกใจก็เลยเหนี่ยวออกไปพร้อมกันทั้งสองลำกล้อง ขณะที่ยิง หัวมันห่างจากปากกระบอกปืนของผมแค่สามวาเท่านั้น”

“คราวหลัง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอไม่ต้องมาฉุดไม้ฉุดมือฉันทั้งสิ้น!...”

ดารินหันไปเล้งเพื่อนชาย เอามือลูบคลำตะโพกที่ขัดยอกไปข้างหนึ่ง

“ดีไม่แหลกไปด้วยกัน เพราะมัวแต่ลากแต่จูงกันอยู่นี่เอง”

“ขอโทษที น้อย! ฉันตกใจ และทำออกไปเพราะสัญ-ชาตญาณเท่านั้น”

ไชยยันต์ตอบเบาๆ ยิ้มแห้งแล้ง รู้สึกตนเองได้ดีว่า ดู

เหมือนเขาจะเป็นคนเดียวในคณะที่เงอะงะซุ่มซ่ามที่สุด ในขณะเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น

ในการพิจารณาสำรวจซากแรดโบราณตัวนั้นอย่างพิเคราะห์ มาเรียก็บอกให้ทุกคนทราบว่า มันคือ ‘อาร์สินอย’ แรดประเภทมีนอโผล่งอกบนสันจมูกในลักษณะเรียงแถวคู่ ต้นตระกูลของแรดทั้งหลายในยุคปัจจุบัน ไม่มีใครสนใจกับมันมากนักภายหลังจากพิชิตมันลงได้

ไม้คานหาบของเกิดกับเส่ย เหลือแต่ซากอันหักสะบั้นย่อยยับซึ่งสันนิษฐานว่าคงจะกระทบขัดกับขาคู่หน้าของมันขณะที่วิ่งเข้าใส่ ส่วนห่อสัมภาระกระจายเรี่ยราดไปทั่ว โชคดีที่ส่วนมากเป็นพวกเสื้อผ้าและผ้าใบปูนอน จึงไม่มีอะไรชำรุดเสียหาย รพินทร์สั่งให้เก็บรวบรวมห่อมัดให้เรียบร้อยอีกครั้ง และให้เกิดกับเส่ยช่วยกันแบกไปก่อน จนกว่าจะถึงบริเวณที่พอจะตัดไม้มาทำคานหาบใหม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสิ้นเรียบร้อยลงภายในเวลาเพียงไม่กี่นาที โดยไม่ยอมเสียเวลาใด ๆ ทั้งสิ้น

แล้วคณะทั้งหมดก็เร่งออกเดินต่อ บ่ายหน้าเข้าหาลูกเนินอันเป็นสุสานโบราณมองเห็นอยู่เบื้องหน้า ไม่ห่างออกไปนัก ทิ้งซากอาร์สินอยหรือเจ้าแรดโบราณตัวนั้นไว้เบื้องหลังกลางทุ่งเพื่อเป็นเหยื่อแก่แร้งกาและ สัตว์ป่าที่จะมาพบต่อไปตามธรรมชาติของมัน

ไม่สนใจกับเหตุการณ์อันเปรียบเสมือนอุปัทวเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้นอีกต่อไป

ครั้นแล้ว ทั้งหมดก็บรรลุถึงดินแดนของภูเขาหินทั้งลูก อันเป็นตำแหน่งที่ไซยยันต์และนาเรียเคยหลงเข้าไปติดอยู่ภายในห้องสุสานข้างใต้ ขณะที่ใกล้ชิดปากทาง อันมีลักษณะเป็นช่วงขาในทำหมอบของสิงโตเข้ามา ต่างสังเกตเห็นฝูงแร้งที่กำลังบินว่อนแตกตื่นเหล่านั้นอย่างถนัด เหนือท้องฟ้าใหล่เนินด้านซ้าย

พวกนั้นคงจะตกใจเสียงปืนที่คณะของเชษฐาโรมรันกับเจ้าแรดใหญ่กลางทุ่งเมื่อครู่นี้ และโผบินว่อนขวักไขว่ไปหมด แต่ก็ไม่ยอมผละห่างออกไปจากบริเวณที่มันป้วนเปี้ยนอยู่ก่อนแล้ว คล้ายจะยังติดใจอยู่กับซากเหยื่อที่มันกำลังรุมกินกันอยู่

เมื่อเข้ามาเห็นในระยะใกล้เช่นนี้ รูปร่างหน้าตาของมันทำให้สังเกตได้อย่างถนัด เป็นแร้งขนาดใหญ่พันธุ์ไก่งวงทั้งสิ้น

แต่ละตัวขนาดย่อมที่สุดก็เท่าห่าน พวกมันส่งเสียงร้องวุ่นวายแซ่ส่ำไปหมด หลายตัวโฉบถลาร่อนลงกับพื้นภายใต้ซอกกำบังของก้อนหินที่เดิมและหลายตัวก็บินพรูขึ้นมาสับสนอลหม่านทั่วบริเวณ ระดับไหล่เนินตอนนั้นมันสงขึ้นไปไม่มากนัก

ทุกคนเงียบกริบ เคลื่อนที่เลี่ยงปากทางเข้าสุสานตามการนำของรพินทร์อ้อมเลาะเนินออกซ้ายมือ ตาทุกคู่จับมองอยู่ที่ฝูงแร้งเหล่านั้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก ไชย-ยันต์แอบกระซิบกับมาเรียผู้เดินอยู่ข้างๆ เบาที่สุดว่า

“ไม่รู้ว่าเราจะเป็นเหยื่อไอ้พวกนี้เมื่อไหร่ ในอนาคตข้างหน้า”

“อาจเป็นพรุ่งนี้ หรือมะรืนก็ได้ ใครจะรู้ แต่ตายแล้วก็ไม่มีอะไรจะต้องกังวล”

มาเรียกระซิบตอบเช่นกัน

จอมพรานนำเดินเลาะไปตามพื้นอันเป็นหินขรุขระสูงๆ ต่ำๆ นั้นบ่ายหน้าไปทางด้านที่เขากับเชษฐาช่วยกันวางระเบิดแหกปากทางใต้ซอกหินเพื่อช่วยไชยยันต์กับมาเรียออกมา รอยระเบิดและกองหินทลายยังสังเกตเห็นได้ชัด รวมทั้งช่องที่โหว่เป็นโพรงลึกเข้าไปใต้ฐานของเนิน ต่างอดไม่ได้ที่จะชำเลืองไปที่ช่องระเบิดนั้น โดยเฉพาะไชยยันต์กับมาเรียมองสบตากันอีกครั้งพร้อมทั้งระลึกถึงเหตุการณ์คับขันในอดีตที่เกือบจะติดตายอยู่ด้วยกันภายใต้สุสานแห่งนี้

ยิ่งอ้อมเนินออกทางด้านซ้าย ห่างปากทางเข้าสุสานโบราณออกมามากเท่าไร ก็ยิ่งใกล้บริเวณที่เจ้าแร้งไก่งวงพวกนั้นบินร่อนอยู่บนไหล่ตอนบนมากขึ้นเพียงนั้น รพินทร์ลดฝีเท้า

ให้ช้าลง เขาไม่สนใจกับแร้งพวกนั้น หากแต่พยายามกวาดตาเหลียวกลับไปมองยังบริเวณทุ่งโล่งที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน แลเห็นทิวขุนเขากั้นเป็นแนวขอบกำแพงอยู่ทั่วไปลิบๆ สุดสายตาซากกองหินอันเป็นมหาวิหารของนครในอดีต บัดนี้แลเห็นชัดกองเด่นอยู่ในพื้นทุ่งสีเขียวเบื้องล่าง

ทันใดนั้นเอง แงซายกับคะหยิ่น ซึ่งหาบของเดินนำไปล่วงหน้าก็มาหยุดชะงักอยู่ที่ตีนเนินตอนหนึ่ง แวดล้อมไปด้วยก้อนหินขนาดเขื่องๆ ที่กลิ้งกลาดเกลื่อนอยู่ เสียงองครักษ์พิเศษของดารินกับเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง พูดอะไรกันเบาๆ พลางแหงนหน้ามองขึ้นไปตามเนินเบื้องสูงเหนือศีรษะที่มีกลุ่มแร้งบินว่อน ส่งเสียงขรมอยู่ในขณะนี้ แล้วคะหยิ่นก็หันมาตะโกนเรียกเขาพร้อมกับกวักมือ

พรานใหญ่ตรงเข้าไปทันที คณะนายจ้างทั้งสี่ ก็ปราดตามเข้าไปติดๆ

สิ่งที่ทุกคนเห็น คือลักษณะของก้อนหินเขื่องๆ บางก้อนใหญ่ขนาดตุ่มสามโคก มีรอยกลิ้งหล่นลงมาจากไหล่ตอนบน ถ้าไม่สังเกตให้ถี่ถ้วน อาจคิดแต่เพียงว่าหินเหล่านั้นมันหล่นหรือวางอยู่ตีนเนินเก่าแก่มานานนมแล้วตามธรรมชาติ ถ้าไม่ใช่เพราะคะหยิ่นชี้ให้ดูรอยที่มันหล่นกระแทก ระมากับแง่หินที่ลดหลั่นลงมา มีรอยแตกบิ่นใหม่ๆ และต้นไม้เล็กๆ สองสามพุ่มที่อาศัยงอกขึ้นประปรายอยู่ตามซอกหินถูกกระแทกหักยับเยินกิ่งก้านลำต้นและใบกระจายเรี่ยอยู่ตามแนวทางที่หินเหล่านั้นกลิ้งลงมา เสียงคะหยิ่นพูดรัวเร็วปรี๋ออยู่กับจอมพรานพร้อมกับ

ชี้ไม้ชี้มือขึ้นไปข้างบน คณะนายจ้างแม้จะฟังไม่รู้เรื่องนักแต่ก็เดาออกถึงความผิดวิกลที่เห็นอยู่นี้

"หินพวกนี้ เพิ่งจะร่วงหล่นลงมาจากไหล่เนินตอนนั้นไม่ใช่หรือผ้กอง?"

รพินทร์ ไพรวัลย์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง ตาของเขาจับนิ่งไปยังไหล่เนินตอนนั้น ตอบเบาๆ ว่า

"ครับ สังเกตจากรอยที่มันทับบนพุ่มไม้หักไว้ รู้สึกว่าจะเพิ่งเมื่อคืนนี้เอง ทีแรกผมก็ไม่อยากสนใจนักว่าฝูงแร้งไก่งวงนั่นมันกำลังกินซากอะไรอยู่ แต่เดี๋ยวนี้รู้สึกว่ามีความจำเป็นจะต้องรู้เสียแล้วว่าซากคงจะอยู่บนนั้นเอง ไม่สูงมากนัก"

กล่าวจบ โดยไม่จำเป็นจะต้องกล่าวชักชวนผู้ร่วมคณะคนใดทั้งสิ้น พรานใหญ่ไต่ขึ้นไปตามทางอันเทลาดประมาณ 60 องศานั้นทันที หลีกหลบเลาะลัดไปตามก้อนหินที่งอกเรียงรายอยู่ทั่วไป หนทางนั้น นอกจากหมู่ก้อนหินแล้ว ทางขึ้นโล่งเตียนพอสมควร เพราะปราศจากต้นไม้ขึ้นเป็นป่าบังทางที่จอมพรานใช้ไต่ขึ้นไป เป็นทางไหล่ของน้ำฝนที่ชะลงมาจากเบื้องบน พื้นเต็มไปด้วยกรวดสีแดง ขณะนั้นตะวันสายเริ่มส่องแสงกล้าขึ้น อากาศรอบด้านโปร่งโล่งกระจ่างแจ่มอยู่ในสัญลักษณ์ของทิวากาล เพราะหมอกที่ปกคลุมอยู่ทั่วไปแผ่ระเหยกระจายไปหมดแล้ว เริ่มอบอ้าวทวีขึ้นเป็นลำดับ แต่ยังไม่ถึงกับร้อนเพราะระดับยอดเขาสูงที่เกินกว่าระดับน้ำทะเลขึ้นมามาก

เชษฐาสั่งให้พวกลูกหาบวางพักของลงตีนเนินนั่นอีกครั้ง แล้วออกคำสั่งให้ทุกคน · ไต่ตามพรานใหญ่ขึ้นไปหมดทั้งขบวน โดยมีเขา ไชยยันต์ ดาริน และมาเรียไล่หลังรพินทร์ไปติดๆ บน

ทางอันลาดชันสู่ไหล่เขาที่เห็นฝูงแร้งบินว่อนส่งเสียงร้องเอ็ดอึงอยู่นั้น

ชั่วไม่กี่อึดใจ รพินทร์ผู้ล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ก็ปีนขึ้นไปยืนอยู่บนยอดหินลูกใหญ่ที่โผล่ล้ำขอบไหล่ออกมา ณ ที่นั้น ทุกคนเห็นเขายืนนิ่งจ้องตรงไปเบื้องหน้าแล้วหันมาโบกมือเหมือนจะเป็นการเร่งให้พรรคพวกตามขึ้นมาถึงโดยเร็ว ฝูงแร้งที่ชุมนุมกันอยู่...บินพรูขึ้น ท้องฟ้าตอนนั้นดูเหมือนจะดำมืดไปหมด พร้อมกับเสียงปีกที่กระพืออื้ออึงอยู่เหนือศีรษะทุกคน กลิ่นสาบสางของเจ้านกใหญ่ที่เสพย์ซากตายเป็นภักษาหารปลิวตลบลงมาฉุนกึกไปทั่ว

นายจ้างทั้งสี่ตามขึ้นมาถึง แล้วต่างก็อุทานออกมาด้วยความตกใจ ต่อภาพที่ปรากฏในคลองจักษุ

ไหล่เขาบริเวณนั้นเป็นที่ราบโล่งกว้างใหญ่ เนื้อที่ไม่ต่ำกว่าหนึ่งไร่ ในวงแวดล้อมของก้อนหินสูงๆ ต่ำๆ ซากของสัตว์ใหญ่มหึมาชนิดหนึ่ง ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีใครสามารถดูออกว่ามันเป็นสัตว์อะไร กองพะเนินเทินทึกอยู่ที่นั่น ในลักษณะภูเขาเลือดและเนื้อ ที่ย่อยยับกะรุ่งกะริ่งยากที่จะค้นหาสัณฐานลักษณะเดิมของรูปร่างมันได้ บางส่วนเห็นกระดูกท่อนขนาดเสาเรือนโผล่ขาว

ไอ้แร้งฝูงนั้น บางส่วนยังไม่ยอมบินผละหนี หากแต่กระโดดโหยงๆ ขยับปีกส่งเสียงร้องอยู่บนซากอันใหญ่โตเป็นภูเขาเลากานั้น พรรคพวกส่วนใหญ่ก็พากันบินวนอยู่เบื้องบน

ลมปีกพัดวูบวาบไปหมดราวกับลมพายุ พวกมันทั้งหมดมีอากา
เหมือนจะขับไล่กลุ่มมนุษย์ให้ล่าถอยออกไปจากอาหารอันโอชะ
ของมันเสีย หลายต่อหลายตัว โฉบบินใกล้ลงมาส่งเสียงร้อง
แสดงท่าดร้ายเกรี้ยวกราดไม่น่าไว้ใจนัก เป็นที่รำคาญยิ่งและ
ไม่มีสมาธิพอที่จะเพ่งพิจารณาอะไรให้ถนัดตาได้ เชษฐาจึง
ตะโกนร้องบอกจันซึ่งถือปืนเบราว์นิ่งลูกซองอยู่ให้ยิงขึ้นฟ้าหนึ่ง
นัด ทันทีที่กระสุนลูกซองระเบิดกึกก้องขึ้นฟ้า เจ้าแร้งไก่งวง
นับร้อยเหล่านั้น ก็บินพรูแตกกระจัดกระจายออกห่างไปหมด
แล้วพากันบินขึ้นไปเกาะตามยอดหินสูงรอบด้าน ส่งเสียงแก๊ก-
ก๊ากขรมถมเถคล้ายจะร้องสาปแช่งต่อว่ามนุษย์ที่เข้ามาขัดขวาง
ความสำราญของมัน

ทั้งหมดค่อย ๆเคลื่อนตรงเข้าไปยังซากที่เห็นเละเทะกะรุ่ง
กะริ่งอยู่นั้นด้วยความรู้สึกอันสยดสยองพองขนในสภาพความ
ย่อยยับของเนื้อหนังสัณฐานที่พอจะเหลือให้กะเค้าโครง รูปร่าง
ของเจ้าสัตว์เคราะห์ร้ายได้ก็คือ ส่วนหางอันมีหนามแหลมตรง
ปลายสุดสี่อัน หนามอันน่ากลัวนี้แต่ละอันยาวใหญ่ขนาดเขา
ควาย และครีบแข็งบนหลังอีก 6-7 คู่ ลักษณะเป็นใบแหลมคม
เหมือนใบพายขนาดใหญ่ โดยเฉพาะ ส่วนหัวรู้สึกว่าจะเรียว
เล็กผิดส่วนกับลำตัวถูกคมเขี้ยวขย้ำขบแหลกและช่วงเขาที่สั้น
และลำตัวอันมีสัณฐานบนต่ำขนานกับพื้น พอจะบอกได้ว่าเป็น
สัตว์ประเภทเลื้อยคลาน

เนื้อและเครื่องในของซาก กระจัดกระจายไปทั่วบริเวณ
ก้อนหินและสิ่งแวดล้อมรอบด้านถล่มทลายระเนระนาด แสดง
ถึงว่า...ก่อนจะถึงวาระสุดท้าย ได้มีการบุกเข้าจู่โจมเล่นงานจาก

เจ้าสัตว์ที่มีอำนาจเหนือกว่า และมันก็คงได้สู้เพื่อป้องกันชีวิตตนเองอย่างสุดฤทธิ์ เนื้อหนังที่ถูกฝูงแร้งจิกทึ้งแม้จะเป็นแร้งขนาดใหญ่มีจำนวนนับเป็นร้อย ก็ดูแตกต่างกับคมเขี้ยวของศัตรูผู้พิชิตมันที่ฉีกกระชากขบขย้ำ และเคี้ยวกินอย่างสดๆ ร้อนๆ บาดแผลรอยย่อยยับเหล่านั้นบ่งได้ชัดถึงพลังมหาศาลและฟันชุดที่คมกริบพร้อมทั้งปากที่กว้างใหญ่

หินใหญ่ๆ หลายก้อนรอบบริเวณ มีรอยพลิกกลิ้งกระจัดกระจายเหมือนมีแทรกเตอร์ยักษ์มาขุดขึ้น กระเซ็นเลือดซึ่งบัดนี้กลายเป็นสีคล้ำสาดพรมไปทั่วสภาพของซาก ตกอยู่ในลักษณะเดียวกับซากไดโนเทเรี่ยมที่ต่างเห็นกันมาแล้ว ผิดกันแต่มันไม่ใช่ช้างโบราณที่ถูกยิงตายไว้ก่อน หากแต่เป็นสัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ยักษ์ประเภทหนึ่งซึ่งถูกจู่โจมจับฉีกเนื้อกินทั้งๆ ที่มีชีวิตอยู่ ก่อนถึงวาระสุดท้าย เจ้าเหยื่อเคราะห์ร้ายได้สู้จนยิบตาเช่นกัน สังเกตได้จากสภาพแวดล้อมอันแหลกเป็นแปลง

และแน่ละ หินใหญ่ๆ หลายก้อน ที่กลิ้งหล่นจากไหล่ตอนนี้ลงไปเบื้องล่าง ก็จะต้องเกิดขึ้นเพราะการต่อสู้ฟัดฟาดกันอย่างรุนแรงนั่นเอง

บัดนี้ โดยไม่ต้องมีคำอธิบายเลย ทุกคนที่มายืนตะลึงมองภาพต่างก็นึกทายเหตุการณ์ได้หมด ถึงที่มาของเสียงซึ่งลอยแว่วไปให้ได้ยินตอนหัวรุ่ง ขณะที่อยู่ในปางพัก

คะหยิ่นกับส่างปา...ขาสั่น ในขณะที่พรานมือดีของรพินทร์อีกสี่คนยืนจ้องตาค้าง **ซากของสัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ลักษณะแปลกประหลาดไม่เคยเห็น ทำความอัศจรรย์ใจ**

งุนงงให้ทุกคนพอดูแล้ว แต่สภาพของมันที่ถูกขย้ำกัดกินไว้ ยิ่งเป็นภาพที่สยองขวัญมากกว่า

ดารินขยับริมฝีปากหมุบหมิบแต่ไม่มีใครได้ยินหรือเข้าใจได้ว่าหล่อนกำลังพูดอะไร หน้าของหญิงสาวขาวเผือดปราศจากสีเลือดแม้แต่หยดเดียว เหมือนคนกำลังจะเป็นลม เชษฐายกมือขึ้นขยี้ตาเพื่อที่จะเพ่งภาพที่ปรากฏอยู่รอบตัวเขาให้ถนัดว่าไม่ได้ฝันไป ไชยยันต์นั้นคร่างออกมาว่า “ไอ้หย่า!” แล้วก็นิ่งงันเหมือนถูกสาป

รพินทร์ ไพรวัลย์เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่เดินตรวจบริเวณไปรอบ ๆ ซากนั้นอย่างถี่ถ้วนด้วยอาการที่ปกติที่สุด เขากวาดมองดูภูมิประเทศแวดล้อมทุกด้านด้วยสัญชาตญาณอันจัดเจนของพราน แล้วหันไปมองตาท่านหัวหน้าคณะเงียบ ๆ

“เราพบต้นเหตุของเสียง ที่ดังไปให้ได้ยินเมื่อตอนหัวรุ่งนี้แล้วครับอย่างบังเอิญที่สุดทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เจตนาจะค้นหามันเลย”

ในที่สุด เขาก็เอ่ยขึ้นเบาเรียบ

“ผมกะระยะผิดไปตั้งเกือบเท่าตัว ครั้งแรกนึกว่ามันห่างสัก 2 กิโลจากที่พักของเรา แต่เท่าที่เห็นอยู่นี่...มันเป็นระยะที่ห่างไกลถึงร่วมสี่กิโลเมตร”

เชษฐาหรี่ตาลง ขณะที่มองจับนิ่งไปยังซากย่อยยับนั้น

“มันไปยังไงมายังไงกันนี่ พอจะตรวจรอยหาเค้าเงื่อนได้บ้างไหม รพินทร์”

“ไอ้ยักษ์มหากาฬคงจะแอบซุ่ม ดักคอยอยู่ก่อนแล้วครับตรงเวิ้งหน้าผานั่น”

จอมพรานชี้มือประกอบคำอธิบาย

“ส่วนไอ้ตัวที่กลายเป็นเหยื่อนี่ เดินมาทางขอบไหล่เนินด้านโน้นโดยไม่เฉลียวคิดหรือรู้ตัวมาก่อน พอหลวมตัวเข้าใกล้ได้ระยะ มันก็ถูกตัวที่ใหญ่กว่ามีอำนาจกว่า บุกเข้าเล่นงานทันที มันสู้อย่างทรหดและสุดฤทธิ์ของมันเหมือนกัน แต่ผมกะว่ามันไม่เกินภายในห้านาทีเท่านั้นมันก็ถูกฉีกเนื้อออกเป็นชิ้นๆ และขย้ำกินอย่างสดๆร้อนๆเสียงขู่คำรามเสียงของการฟัดฟาดต่อสู้และเสียงก้อนหินขนาดใหญ่ที่ถล่มร่วงลงไปข้างล่างขณะที่มันฟัดกัน ดังไปให้เราได้ยินถึงปางพัก บังเอิญที่นี่สูงกว่าระดับที่พักของเราและอยู่เหนือลมด้วย ประกอบกับความเงียบสงัดของป่าตอนใกล้รุ่งจึงได้ยินอย่างถนัด สังเกตไหมครับ ลักษณะของซากที่ถูกกัดกินไว้ เหมือนซากไดโนเทเรี่ยมที่เราพบทุกอย่าง”

กล่าวจบ รพินทร์ก็สะกิดแขนเชษฐา ชี้ให้แหงนหน้าขึ้นไปมองตามชะง่อนหินหน้าผาที่สูงขึ้นไป ซึ่งเปรอะเปื้อนไปด้วยกระเซ็นเลือดและเศษเนื้อ

ทุกคนในขณะนี้ยืนและเดินอยู่ท่ามกลางกองเลือดและเศษเนื้อที่ปกคลุมบริเวณไปทั่ว กลิ่นคาวและสภาพอันน่าหวาดเสียวสยองใจ ทำให้หลายต่อหลายคนมีอาการวิงเวียนและอยากจะอาเจียน ไชยยันต์ถึงกับถอยกรูดออกไปยืนสงบนิ่งอยู่คนเดียวข้างก้อนหินใหญ่เพื่อสงบสติอารมณ์และต่อสู้กับความรู้สึกอันผะอืดผะอม ดารินเอง...ถึงแม้จะเป็นแพทย์ก็ทนไม่ไหวเหมือนกัน ค่อยๆ เลี่ยงถอยตามเพื่อนชายออกไปด้วย พรานทั้งหมด ก็ยืนเหมือนถูกเย็บปากอยู่กลุ่มหนึ่ง

คงมีหัวหน้าคณะ พรานใหญ่ และมาเรียเท่านั้นที่เดิน
ตะลุยเข้าไปจนชิดซากของเจ้าสัตว์ประหลาดซึ่งกองอยู่ริมไหล่
ห่างจากผนังหน้าผาออกมาราว 40 เมตร

"ตัวอะไรนี่ เมย์?"

"ไดโนเสาร์ประเภทกินพืชเป็นอาหารชนิดหนึ่งค่ะ พี่ใหญ่
'สเตโกซอรัส' ฉันเข้าใจว่าเป็นเช่นนี้..."

พร้อมกับพูด มาเรียใช้ปลายกระบอกไรเฟิล ชี้เขี่ยไปที่
ครีบรูปใบพายอันแหลมคม มีขนาดใหญ่เท่าใบตาล ซึ่งติดเหลือ
ให้เห็นอยู่บนหลังของซาก

"รูปร่างของมันคล้ายๆ ตัวลิ่น ที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน
แต่มีครีบติดอยู่เป็นแนวขนานตั้งแต่ลำคอจรดโคนหางแทนเกราะ
ป้องกันตัว และใช้เป็นอาวุธสำหรับการตั้งรับแบบเดียวกับเม่น
ก่อนที่ไอ้ยักษ์นั่นจะเอามันอยู่ ฉันว่ามันคงเจอครีบรูปใบหอก
บนหลังของเจ้านี่เลือดสาดไปเหมือนกัน เศษหนังและเลือดติด
อยู่บนปลายครีบให้เห็นอยู่นั่นพอจะทำให้สันนิษฐานได้เช่นนั้น"

"แล้วไอ้ยักษ์นั่นล่ะ จากร่องรอยที่เห็นชัดอยู่นี่ พอจะลง
ความเห็นได้แน่นอนหรือยังว่ามันคืออะไร?"

รพินทร์ถามโดยเร็ว

รอยยิ้มเหือดๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของแหม่มสาว ตา
สีเขียวเหลือบขึ้นสบเขา ประกายของมันยากที่จะอ่านความ
รู้สึกภายใน

"ไพรวัลย์!.."

หล่อนเอ่ยเรียกนามเขาด้วยสำเนียงที่สะกดให้ราบเรียบ
ที่สุด

“ฉันรู้สึกคล้ายๆ กับว่า พวกเราทั้งหมดกำลังจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ฝืนต่อวัตถุประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างรุนแรงที่สุดจึงทรงบันดาลให้สิ่งอันน่าสะพรึงกลัวและไม่น่าจะเป็นไปได้ต่างๆ เหล่านี้ มาเป็นอุปสรรคขวากหนาม สกัดกั้นเราไว้ทุกวิถีทาง คล้ายจะเป็นการเตือนให้เรารู้สำนึกและถอยหลังกลับ ฉะนั้น...สิ่งที่เราอาจจะต้องเผชิญในอนาคตข้างหน้า ถ้าหากเรายังดื้อดึงบุกต่อไปนี้ คืออสูรยักษ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยปรากฏมีมาก่อนในดาวพระเคราะห์ที่เราอาศัยอยู่นี้มันคือ‘ไทรันโนซอรัส’ และเป็น ‘มัน’ อย่างแน่นอน...จากร่องรอยกัดกินเหยื่อที่เห็น”

รพินทร์ ไพรวัลย์เงียบเฉย

เชษฐา วราฤทธิ์ยิ้ม เขาอ่านความรู้สึกของมาเรียออกเดินเข้ามาโอบไหล่แหม่มสาวไว้ กอดเข้ามากระชับแน่นอย่างปลุกปลอบใจ แล้วว่า

“บางขณะ ความจำเป็นทำให้มนุษย์ต้องฝืนต่อพระประ-สงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเหมือนกัน และเคยพิสูจน์ออกไปแล้วว่ามนุษย์ทำได้สำเร็จถ้าหากเขามีเจตนาอันสุจริตและความพากเพียรมานะเพียงพอ อย่างน้อยที่สุด...ในกรณีของพวกเราทุกคน เราก็ได้ผ่านอาถรรพณ์ทั้งมวลของนิทรานครมาได้แล้วพร้อมทั้งโชคชัย เพราะพวกเราทุกคนมีความสามารถ มีเจตนารมณ์อันแน่วแน่เป็นที่ตั้ง มีสติสัมปชัญญะและปรีชาชาญ เพราะฉะนั้นต่อให้มันยิ่งกว่าไทรันโนซอรัส เราจะไม่มีวันหันหลังกลับ”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันไปทางพรานใหญ่

“เห็นรอยไหม...หลังจากจัดการกับเหยื่อของมันเสร็จ ไอ้ยักษ์โลกล้านปีนั่นบ่ายหน้าไปทางไหน?”

“รอยมันเดินสวนไปตามทางเลียบไหล่เนิน ด้านที่เหยื่อของมันเดินมาก่อนนั่นแหละครับ เชื่อว่าคงจะลงป่าหินไปทางด้านใต้”

เชษฐาหันไปมองตามนิ่งไปครู่ก็พยักหน้า ชวนรพินทร์กับมาเรียให้ถอยออกมาสมทบกับดารินและไชยยันต์ ตลอดจนพวกพรานพื้นเมืองที่รวมกลุ่มกันอยู่ห่างๆ เชษฐาบอกให้ทั้งสองทราบ ในการลงความเห็นของมาเรียเกี่ยวกับเจ้าไดโนเสาร์พันธุ์ไทรัน อันเป็นพันธุ์ที่ใหญ่ยักษ์และมีอำนาจมากที่สุด กับเจ้าตัวประหลาดที่ตกเป็นเหยื่อ ตลอดจนร่องรอยอื่นๆที่รพินทร์ค้นพบ ดารินถึงกับควักแอมโมเนียออกมาดม ส่วนไชยยันต์สีหน้าปั้นยาก จะยิ้มก็ไม่ใช่จะร้องไห้ก็ไม่เชิง พวกพรานทุกคนก็เข้ามาล้อมวงมุงฟังคณะเจ้านายพูดกันอยู่ด้วย ยกเว้นแงซายเพียงคนเดียว ซึ่งขึ้นไปยืนอยู่บนชะง่อนหินกวาดตามองลงไปยังแนวทุ่งสลับไปกับขุนเขารอบด้านเหมือนจะชมวิวทิวทัศน์อันมีทั้งความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง และงดงามน่าพิศวง โดยไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

“ไหนว่า เข็มของเราพยายามจะหลีกหลบมันไม่ใช่หรือทำไมถึงเดินตามรอยมันเข้าให้ล่ะ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่หันไปกระซิบถามจอมพราน

“เรามาพบเห็นร่องรอยครั้งล่าสุดของมันโดยบังเอิญครับคุณไชยยันต์ ผมไม่ได้มีเจตนาที่จะค้นหาเลย เรามีเข็มที่จะต้องมุ่งมายังเนินลูกนี้อยู่ก่อนแล้ว แต่ปรากฏว่ามันเล่นงานกัดกินเหยื่อที่เนินลูกนี้เหมือนกัน”

“แน่ใจหรือเปล่าว่า มันเป็นตัวเดียวกันกับที่ไปกินซาก

[WBSWS:01]

ไดโนเทเรี่ยมและเดินชนกระทบหินไว้ตรงปากทางที่พบเมื่อตะกี้”

ดารินถามบ้าง เสียงของหล่อนหลุดลอดลำคอออกมาอย่างลำบากยากเย็น

“ก็ควรจะเป็นตัวเดียวกัน ยกเว้นแต่จะเป็นตัวอื่นที่มีขนาดเท่ากันเท่านั้น”

“คุณคิดว่ามันควรจะอยู่ห่างเราสักเท่าไรเดี๋ยวนี้?”

ไชยยันต์ถามอีก แล้วก็รู้สึกตัวเองอยู่เหมือนกันว่าเขาถามอย่างเด็กทารกที่สุด

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“กะยากครับ ดีไม่ดี อาจป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้เราแค่นี้เองตรงป่าหินที่ใดที่หนึ่งในละแวก 4-5 ร้อยเมตรนี้ หรือมิฉะนั้นก็หลบมุมบังอยู่หลังเนินใกล้ๆ นี่ก็ได้ ใครจะรู้ แต่ถ้าภายหลังจากกินเหยื่อแล้ว มันเดินมุ่งหน้าไปทางใดทางหนึ่งโดยไม่หยุดเลย ระยะเวลาห่างกันประมาณ 3-4 ชั่วโมงแบบนี้ ผมคิดว่ามันคงจะห่างเราออกไปนับเป็นสิบๆ กิโลทีเดียว ตัวมันใหญขายาว รัศมีการเดินย่อมจะไปได้ไกล ถ้าคิดจะเดินแข่งกับมันละก็มนุษย์ตัวเล็กๆ อย่างพวกเราเห็นจะไม่มีทางเทียบได้ แต่อย่าวิตกไปเลยครับ การเคลื่อนไหวของมันทุกๆ ฝีก้าวย่างในรัศมีห่างหนึ่งกิโลเมตร ยากนักที่พวกเราจะไม่ได้ยิน”

“เอาวะ! เจอกันเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น ใหญ่ๆ ยิ่งดี ล้มดังพิลึก”

ไชยยันต์อดตลกไม่ได้ตามประสาของเขา ดารินหัวเราะหึๆ

“ใช่ซิ ล้มดัง แต่ก่อนจะล้ม ฉันคิดว่าพวกเราทั้งสิบสอง

คนคงจะมีสภาพเหมือนชิ้นมันทอดสำหรับมัน เคี้ยวกรอบดีพิลึก คนละคำเท่านั้น ฉันน่ะนึกสังหรณ์ตั้งแต่เห็นแร้งทีแรกแล้วว่า มันน่าจะเป็นซากของอะไรที่มันขย้ำไว้ตอนใกล้รุ่ง ยิ่งมาเห็นก้อนหินร่วงลงไปตีนเนินข้างล่างนั่น ก็ยิ่งแน่ใจ...ไปกันจากที่นี่เสียทีเถอะ ฉันรู้สึกตะครั่นตะครอออย่างไรพิกล แล้วก็รำคาญอีแร้งพวกนี้เต็มทีแล้ว มันพากันมองเราเหมือนจะเห็นเราเป็นเหยื่อไปด้วยงั้นแหละ”

รพินทร์เดินนำทุกคนให้เคลื่อนห่างจากบริเวณซาก ของสเตโกซอรัส เลาะตามทางบนไหล่เนินนั้นมาทางด้านตะวันออก สั่งให้พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดไล่ลงไปชมนมรอคอยกันอยู่ที่กองสัมภาระที่ตั้งทิ้งไว้ก่อน และบอกให้คณะนายจ้างคอยอยู่บนไหล่ตอนนั้น ตนเองปีนป่ายขึ้นไปบนก้อนหินสูงซึ่งเป็นยอดโดดเด่นขึ้นไปจนสามารถมองไปได้รอบทิศโดยไม่มีอะไรกำบัง และควักกล้องส่องทางไกลขึ้นมากราดอย่างระมัดระวังไปรอบด้านเหมือนจะค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง

“นั่นเขาทำอะไรน่ะ หาตัวไอ้ยักษ์นั่นหรือ?”

มาเรียเปรยขึ้นอย่างสงสัย ขณะที่แหงนขึ้นไปมองอาการของจอมพรานบนยอดหิน

“คงจะตรวจหาที่หมายอะไรสักอย่างหนึ่งมากกว่า เขาบอกไว้ก่อนแล้วเหมือนกันว่าต้องการจะมุ่งมาที่นี่เป็นจุดหมายแรก เพื่อสอบเส้นทางที่จะคืบหน้าต่อไป”

เชษฐาบอก แล้วตัวเขาเองก็ไต่แง่หินตามรพินทร์ขึ้นไป

ด้วย และทำให้อีกสามคนพลอยตามขึ้นไปทั้งชุด ต่างเอากล้องประจำตัวออกมากวาดส่องภูมิประเทศรอบทิศ จากเลนส์ย่นระยะทำให้สามารถจะมองเห็นทิวเขาสูงๆ ต่ำๆ ราวกับกำแพงกั้นขอบจักรวาลรอบด้านทั้งใกล้และไกลออกไปได้ถนัดขึ้น ทางด้านใต้ของเนินที่ทุกคนพากันขึ้นมายืนอยู่นี้ คือทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ไกลลิบลิ่วออกไปจนเห็นทิวเขียวรางๆ ของขุนเขาเป็นเส้นกั้นราวกับภาพสเกตช์ในแผนที่ ทิศเหนือและตะวันออก-เฉียงเหนือ ผ่านบริเวณทุ่งหญ้าตามลอนเนินสูงๆ ต่ำๆ ไปช่วงระยะหนึ่ง ก็เป็นป่าหินอันสลับซับซ้อนแทบจะกำหนดมิได้ว่ามันไปสิ้นสุดบริเวณเอาที่ใด บางแห่งเป็นพื้นทรายและหมู่ไม้ขึ้นเป็นหย่อมๆ คล้ายโอเอซีส แวดล้อมไปด้วยภูเขาที่ขึ้นซับซ้อนมีทั้งความงามและความลึกลับน่ากลัวอยู่ในตัวของมันเองอย่างไรบอกไม่ถูก ส่วนด้านตะวันตก ข้ามหุบลึกอันกว้างใหญ่ไปยังฝั่งตรงข้าม คือป่าดึกดำบรรพ์ซึ่งระยะทางส่วนมากทั้งคณะบุกบั่นผ่านกันมาก่อนแล้ว

ระหว่างที่ทุกคนส่องกล้องมองไปคนละทิศ และ เงียบงันกันไปด้วยความคิดที่ไม่มีใครเดาความรู้สึกใครถูก รพินทร์ไพรวัลย์ ลดกล้องลง รื้อย่ามหลังค้นหาแผนที่ลายแทงออกมาคลี่กางอย่างระมัดระวัง สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความใคร่ครวญขบคิดขนาดหนัก พยายามขยับแผนที่อันเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านั้นให้อยู่ในมุมอันถูกต้องกับทิศทางที่กำหนดไว้ เปรียบเทียบกับทิศทางแท้จริงในขณะนี้ โดยเอาเข็มทิศออกมาวางจับ แล้ว

เอามือจับค้าง กัดริมฝีปากนิ่งอยู่ คณะนายจ้างก็เคลื่อนเข้ามุงล้อมดู

"มีเค้าขึ้นบ้างไหม ผู้กอง?"

เชษฐาเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นเบาๆ

พรานใหญ่เอาปากกาหมึกแห้ง ชี้ไปยังที่หมายแห่งหนึ่งในแผนที่ลายแทง

"นี่คือ **'ภูเขาเกือกม้า'** ที่มังมหานรธาระบุไว้ และถ้ามันเป็นเขาเกือกม้าจริงตามแผนที่ ขณะนี้พวกเราก็ควรจะอยู่บริเวณใดบริเวณหนึ่งในตอนใต้ลงมา เยื้องไปทางด้านตะวันตก...อาจแถวๆ นี้ก็ได้"

กล่าวจบประโยค เขาก็วนเส้นบางๆ ลงไปยังบริเวณพื้นที่ว่างไม่ได้กำหนดที่หมายใดๆ ไว้เลยในแผนที่ฉบับนั้นซึ่งเป็นด้านตะวันตกเฉียงใต้

ทุกคนเพ่งมอง สมองทำงานเต็มที่เพื่อช่วยขบคิดตีปัญหา

"แล้วเขากองกอยอยู่ที่ไหน เราจะมุ่งเข้าหาเขากองกอยอันเป็นตำแหน่งแรกที่เราเดินแยกผิดเส้นทางออกมาก่อนไม่ใช่หรือ"

ดารินพูดเบาๆ หล่อน ไชยยันต์ และมาเรีย ไม่ทราบมาก่อนว่าพรานใหญ่วางแผนไว้เช่นไร มีแต่เชษฐาเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่พอจะเข้าใจเลาๆ จากการบอกของรพินทร์ระหว่างที่ออกเดินมาด้วยกัน หัวหน้าคณะจึงตอบแทนพรานนำทางขึ้นว่า

"เป้าหมายเขากองกอย มันห่างไกลออกไปมาก และขณะนี้เรายังไม่รู้ว่ามันควรจะอยู่ทางทิศไหนแน่ กับสถานที่อยู่

ในปัจจุบันของเรา รพินทร์กำลังพยายามค้นหาที่หมายเพื่อการสังเกตที่ใกล้เคียงกับเราในขณะนี้มากที่สุดก่อน โดยมุ่งเอาเขาเกือกม้าที่ระบุไว้ในแผนที่เป็นหลัก ถ้าเราค้นพบ ก็แปลว่าเราสามารถเข้าเส้นทางได้พอดี โดยไม่ต้องไปเสียเวลาย้อนกลับไปที่เขากองกอย หรือมุ่งเข้าหาแนวลำน้ำสาละวินซึ่งห่างไกลออกไปอีก เขาอธิบายให้พี่เข้าใจเมื่อเช้านี้เองขณะที่เดินมาด้วยกัน”

ทุกคนพยักหน้าอย่างเพิ่งจะเข้าใจแม้จะไม่กระจ่างนัก โดยเฉพาะดารินกับมาเรีย ผู้ไม่ค่อยจะแตกฉานในเรื่องการอ่านแผนที่มาก่อน

“แล้วอะไรเป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้?” มาเรียถาม

จอมพรานชี้ให้ทุกคนดูไปยังทิวเขาลูกหนึ่ง ห่างออกไปไม่ไกลนักทางด้านตะวันออก ลักษณะของมันแม้จะมองด้วยตาเปล่าในขณะนี้ก็พอจะเห็นชัดได้ว่าตีนเขาทั้งสองด้านยื่นโอบขนานกันออกมาสัณฐานเหมือนเชิงกรานเตาไฟ หรือมิฉะนั้นก็เกือกม้า โดยมุมที่ทุกคนแลเห็นอยู่บนเนินนี้ เขาเทือกนั้นหันด้านข้างให้ยิ่งทำให้เห็นรูปลักษณะได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อแลผ่านไหล่ด้านหนึ่งลงไป

“ที่เราเห็นอยู่นั่น เป็นเขาเกือกม้าลูกเดียวกับที่ระบุไว้ในแผนที่นี้หรือเปล่า นั่นคือปัญหา”

ภายหลังจากช่วยกันพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งทุกคนก็มีความเห็นตรงกันว่า สัณฐานของมัน น่าจะอนุโลมเป็นรูปเกือกม้าได้มากที่สุด

“ถ้าดูตามภาพสายตาที่เห็นอยู่นี่ มันก็น่าจะใช่”

ไชยยันต์ว่า

WBSWS:01

“ก็ยังไม่แน่ ลักษณะของเขา ที่ดูเหมือนเกือกม้าแบบนี้ อาจมีอยู่ทั่วไปก็ได้ มีหลักอะไรที่เราพอจะพิสูจน์ให้รู้ชัดบ้างไหม รพินทร์ เป็นต้นว่า เป้าหมายใกล้เคียงอื่นๆ ที่ระบุในแผนที่ฉบับนี้อีก เพื่อยันให้ได้ว่ามันควรจะใช่หรือไม่”

เชษฐากล่าวขึ้นอย่างรอบคอบ และมีความชำนาญพอสมควรในเรื่องการค้นหาที่หมายในแผนที่

“ผมกำลังคิดอยู่ครับ คุณชาย”

พรานใหญ่กล่าวเบาๆ ชี้ให้ทุกคนดูลงไปในลายแทงอีกครั้ง

“ถ้าเขาเทือกนี้ เป็นเขาเกือกม้าจริง ห่างเป็นมุม 20 ดีกรี ทแยงออกไปทางทิศเหนือ ระยะทางเท่าไหร่แน่นอนยังไม่ทราบได้ แต่เชื่อว่าคงไม่ไกลเกินไปนัก จะต้องมีแอ่งลักษณะก้นกระทะในวงล้อมของทิวเขารอบด้าน มีน้ำขังอยู่ในลักษณะกว๊าน หรือบึงขนาดใหญ่ ซึ่งในลายแทงนี้ ระบุว่าเป็น **‘ทะเลสาบมรณะ’** ถ้าเราพบทะเลสาบนี้จริงก็แปลว่าภูเขาที่เราเห็นอยู่นี่ เป็นภูเขาเกือกม้าตรงกับลายแทง ซึ่งจะช่วยให้คำนวณหาเส้นทางต่อไปได้โดยไม่ยากนัก แต่ถ้าไม่พบทะเลสาบ เขาเกือกม้าเทือกนี้เป็นคนละเทือกกับในแผนที่ เห็นจะต้องควานหาที่หมายกันต่อไปใหม่”

ทุกคนเงียบงัน จมอยู่ในความคิดใคร่ครวญขณะหนึ่ง

“เมื่อไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ เราก็ต้องควานเสี่ยงกันดู”

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะทำความเงียบให้สิ้นไปด้วยการตัดสินใจ

“โดยการค้นหา ‘ทะเลสาบมรณะ’ นั่นนะหรือคะ?”

น้องสาวเอ่ยถามขึ้น

“ก็ควรจะต้องเป็นเช่นนั้น ไม่งั้นเราจะรู้ได้ยังไงว่าเขาเทือกนี้เป็นเทือกเดียวกับที่ระบุไว้ในลายแทงของคนเมื่อสี่ร้อยปีก่อนนี้หรือเปล่า”

ไชยยันต์มองด้วยตาเปล่าออกไปยังภูเขาอันเป็นเป้าหมายของทุกคนอยู่ในขณะนี้

“ดูว่ามันไม่ห่างออกไปเท่าไหร่นัก แต่ระยะทางมันกินตาอย่างไรพิกล คุณกะว่าเขาเกือกม้าลูกนั้น ห่างจากเราออกไปเท่าไหร่?”

ประโยคหลัง เขาถามสุภาพบุรุษไพรซึ่งยังจมหนักอยู่ในความคิด

เป็นครั้งแรก ที่รพินทร์ควักซิการ์ที่เชษฐามอบให้ไว้ออกมากัดปลาย และจุดสูบ

“ราว ๆ 18 ถึง 20 กิโลเมตรครับ คุณไชยยันต์ ตัดป่าหินหย่อมเล็ก ๆ ใต้เนินนี่ไปแล้วบุกเป็นเส้นตรงตัดทุ่ง ถึงปลายทิวด้านที่ใกล้ที่สุด”

“ผมก็กะว่าอยู่ในราวนั้น เราจะวางเส้นทางเดินอย่างไร?”

รพินทร์เหลือบตาลงดูแผนที่อีกครั้ง แววตาเต็มไปด้วยความครุ่นคิดกังวล

“ทะเลสาบมรณะ ถ้ามันมีอยู่จริงโดยเราอนุมานเอาว่าเขาเกือกม้าทิวนี้ตรงกับแผนที่ของมังมหานรธา ทะเลสาบแห่งนั้น ก็จะอยู่ในมุม 20 ดีกรี ตะวันตกเฉียงเหนือของเขาลูกนั้น ซึ่งถ้าเราแน่ใจเช่นนั้น เราอาจใช้หลักคำนวณโดยถือตำแหน่งที่เราอยู่นี่เป็นหลัก ตั้งเข็มประมาณ 45 ดีกรี ตะวันตกเฉียงเหนือ

จะช่วยให้ย่นระยะเวลาเข้าไป แต่มันเสี่ยงต่อการผิดพลาดมาก เพราะเป็นการคะเนเอาเท่านั้น ถ้าตั้งองศาผิดนิดเดียว ถึงแม้ทะเลสาบแห่งนั้นจะมีอยู่จริง เราก็อาจค้นไม่พบ หรือพบ ก็จะต้องเสียเวลาย้อนค้นหาอีก วิธีที่ปลอดภัยที่สดถึงแม้จะช้าไปบ้าง ผมก็คิดว่า เราควรจะตรงไปที่เขาเกือกม้าลูกนั้นเป็นเป้าหมายแรกก่อน เมื่อถึงที่นั่นแล้ว จึงตั้งเข็มใหม่"

"ผมเห็นด้วย คิดให้รอบคอบทีเดียวรพินทร์ อย่าให้อยู่ในลักษณะเสียน้อยเสียยากเสียมากเสียง่ายเลย เอาไอ้ชนิดที่เที่ยงที่สุด ช้าไปเล็กน้อยก็ช่างมัน"

หัวหน้าคณะบอก

"เราจะไปถึงทิวเกือกม้าภายในเวลาสักเท่าไหร่?"

ดารินถามเปรย ตาหล่อนทอดจับมองอยู่ที่นั่น

"ระยะทางเดินสะดวก ไม่ต้องอ้อมป่าหรือเขา นอกจากจะตัดเป็นแนวตรง เร่งฝีเท้ากันเต็มที่ กะว่าเราควรจะทำเวลาได้ 5 กิโลต่อชั่วโมง หรืออาจเร็วกว่านั้นเล็กน้อย"

เชษฐาปัดแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาข้อมือ

"เกือบสิบเอ็ดโมงแล้ว ถ้างั้น เราก็ควรจะไปถึงที่นั่นราวบ่ายสามมีเวลาเดินหลังจากนั้นอีก 3 ชั่วโมง แต่เราไม่มีทางจะรู้ได้เลยว่า ทะเลสาบมรณะที่เราคิดว่ามันควรจะมีอยู่นั้นห่างไกลออกไปอีกเท่าไหร่ใช้เวลาสักกี่ชั่วโมง"

"อย่างมากก็คงไม่เกินอีก 1 วันเต็ม ๆ ของพรุ่งนี้หรอกครับ สังเกตดูจากภาพที่ลงไว้ในแผนที่นี้ ไม่น่าจะห่างมากนัก"

"ถ้างั้น โอเค มูฟ!"

มาเรียตัดสินใจได้เร็วเสมอ หล่อนร้องพร้อมกับลุกขึ้น

WBSWS:OU
crossculturisms

ยืน แต่เชษฐายกมือขึ้นห้ามไว้เสียก่อน หันมาทางพรานใหญ่

"เดี๋ยว รพินทร์ ผมอยากจะหลอกดูท่าทีความเห็นของเจ้าแงซายหน่อย เกี่ยวกับการตัดสินใจของเราในข้อนี้"

"ดีเหมือนกัน เรียกมันขึ้นมา!" ไชยยันต์เสริมโดยเร็ว

จอมพรานหันไปป้องปากตะโกนเรียกแงซาย แล้ว กวักมือเจ้าองครักษ์พิเศษของดารินซึ่งขณะนี้กำลังนั่งร่วมกลุ่มอยู่กับพรานพื้นเมืองข้างล่างไต่ก้อนหินขึ้นมาตามบัญชาเรียก แล้วมาหยุดยืนสงบอยู่ตรงหน้าของทุกคน และก่อนที่เชษฐาหรือใครอื่นจะเอ่ยเช่นไร ไชยยันต์ก็ถามขึ้นเรียบ ๆ หน้าตาเฉยว่า

"แงซาย เมื่อคืนนี้แกฝันอะไรไปบ้างหรือเปล่า?"

คำถามชนิดที่ดักคอเท่าทันเช่นนั้น ทำเอาทุกคนแทบจะกลั้นยิ้มออกมาไม่ได้ แม้แต่รพินทร์ ดารินนั้นมีใจเอ็นดูเมตตาและเข้าข้างคนใช้ประจำตัวของหล่อนเป็นทุนอยู่แล้ว แอบหยิกสีข้างไชยยันต์เบา ๆ อย่างขวาง แต่เจ้าคนถูกถามเองวางหน้าเซ่อสนิท

"ผมไม่ได้ฝันอะไรเลย นายทหาร"

เป็นคำตอบที่กังวานแจ่มใส ทุ้มลึก หน้าตาก็ดูซื่อ

"พระธุดงค์องค์ที่เลี้ยงแกมา ท่านไม่มาอยู่ในความฝันของแกตอนนี้บ้างเลยหรือ"

แงซายไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มนิดหนึ่งพร้อมกับโคลงศีรษะช้า ๆ มาเรียมองตาแงซายตรง ๆ แล้วยิ้มให้ แต่จอมพเนจรเมินหลบไปเสียทางอื่น ยืนสำรวจเฉยอยู่

“ฉันรู้...ว่าแกต้องการไปให้ถึงเนินพระจันทร์ให้เร็วที่สุด” เชษฐาเอ่ยขึ้น

“พวกเราทั้งหมดนี้ก็เช่นเดียวกัน การประหยัดเวลาเป็นสิ่งที่จำเป็นสดยอด เพราะฉะนั้น แกมีความคิดอย่ในสมองบ้างไหม ว่าเราควรจะตัดไปทางไหน จากที่นี่”

โดยสีหน้าอันเงียบเฉยซึมสงบนั้น รอยยิ้ม ผ่านแวบไปในแววตาของแงซาย ไม่มีใครสังเกตทัน นอกจากพรานใหญ่ที่นั่งมองอยู่อย่างไก่ที่เห็นตีนงูฉะนั้น

“ผู้กองน่าจะทราบดีกว่าผมอยู่แล้ว”

“อาจไม่ดีกว่าก็ได้”

ดารินสอดมาโดยเร็ว หางเสียงปรานี แล้วเหน็บไปถึงอีกคนหนึ่ง

“เขาเองก็อยากจะได้ความเห็นจากเธอเหมือนกัน เว้นไว้แต่เขาจะไม่ยอมพูดเท่านั้น ศักดิ์ศรีจอมพรานของเขามันยิ่งใหญ่เกินไป ธุระอะไรจะไปปรึกษาหารือลูกหาบให้เสียภูมิ ไม่ต้องกลัวว่าเขาจะเขม่นเธอหรอก สมมติว่า เธอจะให้แนวทางที่ถูกต้องแก่พวกเรา”

เชษฐาหันไปตวาดน้องสาวเบา ๆ เขาเริ่มจะฉุนขึ้นมาจริง ๆ

“น้อย! ทำไมพูดอย่างนี้ ควรจะถนอมน้ำใจกันไว้บ้าง ถ้าพี่เป็นรพินทร์ละก็ ถ้าน้อยพูดแบบนี้ พี่จะแยกทางกลับทันที”

น้องสาวยักไหล่แล้วหันหน้าไปหัวเราะอีกทางหนึ่ง ทว่าก็สงบไปเพราะรู้ว่าพี่ชายโกรธเอาจ ๆ ๆ **ช่วยไม่ได้...หล่อนมีเจตนาโดยตรงอยู่แล้วที่จะยั่วให้ใครสักคนหนึ่งสะเทือนใจเล่นงั้นเอง**

แต่พรานใหญ่ไม่มีปฏิกิริยาอย่างใดทั้งสิ้น กลับตอบนายจ้างเขาเรียบ ๆ น้ำเสียงปกติที่สุดว่า

“ไม่หรอกครับ คุณชาย ถึงอย่างไรผมก็ไม่มีวันที่จะแยกทางกลับ ผมเป็นลูกจ้างที่รับเงินค่าจ้างครบถ้วนตามเรียกร้องแล้ว แต่ยังปฏิบัติงานให้นายจ้างไม่บรรลุผล”

“น้อยนี่ไม่ไหวจริง ๆ นิสัยเสีย...”

ไชยยันต์บ่นพำ ดารินหันไปทำตาเขียวถลึงใส่เอา กระซิบดุเอาว่า

“อย่านะ! อย่ามาทำออกรับเจ็บร้อนแทน เดี๋ยวเหอะ! ตัวเองก่ออาชญากรรมอะไรไว้เมื่อคืนนี้ อย่านึกว่าฉันจะไม่รู้ ถึงแม้ผู้เสียหายจะไม่เอาเรื่องก็ตาม”

เท่านั้นเอง เพื่อนหน่มผักลัวต่อการต่อปากต่อคำกันมาแต่ไหนแต่ไร ก็ยิ้มเฝื่อนแหยไป ได้แต่สั่นหัวอยู่ดิก ๆ

เจ้าตัวต้นเหตุที่ก่อให้เกิดการใช้ถ้อยคำเหน็บแนมเสียดสีกันอย่างเผ็ดร้อนในกลุ่มบุคคลชั้นนายทั้งหลาย ซ่อนความฉลาดเท่าทันทุกประการไว้ภายใต้สีหน้าอันเซ่อสงบตามเดิม มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีไม่รู้เรื่อง

เชษฐาพยายามจะขจัดอารมณ์หงุดหงิด ที่เกิดขึ้นจากน้องสาวคนสวย หันไปทางแงซายอีกครั้ง

“คิดดูให้ดี แงซาย แกอาจจะลืมตาเห็น หรือหลับตาเห็นก็ตาม...มีทะเลสาบอยู่แห่งหนึ่ง ไม่น่าจะห่างไกลจากที่นี่นัก เราจะมุ่งไปที่นั่นเป็นเป้าหมายสำคัญ โดยสงวนเวลาให้ได้มากที่สุด เราควรจะตั้งเข็มอย่างไร”

[WBSWS:OIJ
อาธรรพณ์มหาเมนทร์]

เจ้าคนลึกลับในคราบของคนดงแย้มไรฟันเรียบงามเป็นร
ระเบียบให้ทุกคนเห็นนิ่งไปอึดใจ ก็หมุนตัวช้าๆ หันไปทางภูเขารูปเกือกม้าชี้มือไปที่นั่น

“ผมคิด...นายใหญ่...ถ้าผมเป็นผู้กอง ตำแหน่งแรกคือตรงเข้าหาปลายทิวด้านใต้ของเทือกเขานั้น แล้วมุ่งตะวันตกเฉียง-เหนือ ทะเลสาบที่นายใหญ่ว่าผมไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหน แต่ถ้ามันมีจริง เราควรพบก่อนค่ำของวันพรุ่งนี้”

เชษฐาแลไปสบตารพินทร์ ดารินเองผู้นั่งหันหน้าไปทางอื่นบัดนี้ก็หันขวับมาจ้องแงซายด้วยความรู้สึกแปลกๆ ส่วนไชยยันต์เลี่ยงเข้ากระซิบกับพรานใหญ่ว่า

“เอารึ ถีบมันให้ตกเขาเสียเลย ผมจัดการเอง”

รพินทร์ตอบหน้าตาเฉย ด้วยอาการกระซิบเช่นกันว่า

“อย่าดีกว่าครับ ผมและพวกเราทุกคน ยังจะต้องพึ่งมันอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอนาคตข้างหน้าเรารู้ไม่ได้ พลาด-พลั้งผมเป็นอะไรไปเสียก่อน คณะของคุณไชยยันต์ยังมีเจ้าคนคนนี้นำทางไปได้จนถึงเทือกเขาพระศิวะ ผมอุ่นใจแล้วในเรื่องเส้นทาง”

ไชยยันต์หัวเราะ หันไปมองแงซายแล้วโคลงหัว

เชษฐาก็สั่งให้ทุกคนเตรียมตัวเดินทางต่อในทันที

ทั้งหมดไต่จากยอดหินลงไปสู่ขบวนลูกหาบที่รอคอยกันอยู่ข้างล่าง ในขาเดินลง เชษฐาเคลื่อนเข้ามาชิดพรานใหญ่ สีหน้าแช่มชื่นเต็มไปด้วยความหวังขึ้น

“ถ้างั้น เส้นทางที่คุณขีดไว้ก็เห็นจะไม่พลาดแล้ว”

“ถึงพลาดก็ไม่กังวลเลย ถ้าแงซายยังอยู่อย่างที่บอกแล้ว”

“ได้ยินมันพูด ยิ่งทำให้ผมแน่ใจว่า ทะเลสาบมรณะจะต้องอยู่ทางด้านนั้นจริงๆ และเขาเกือกม้าที่เรายังสงสัยกันอยู่นี่มันจะต้องตรงกับในแผนที่นั่นแหละ ระยะทางเราก็น่าจะวัดได้แล้วจากการบอกใบ้แบ่งรับแบ่งสู้ของมัน คือเราควรจะเดินทางไปถึงก่อนค่ำของพรุ่งนี้ ไม่งั้นมันจะบอกเส้นทางตรงกับที่คุณขีดไว้ได้อย่างไร แม้มันจะพูดแบบลมเพลมพัดว่า มันคิดเอาเองก็ตาม”

“เป็นการดีมากแล้วครับ ที่คุณชายกับคุณไชยยันต์ จับเคล็ดรู้ทันมันแบบนี้ ผมเองก็โปร่งใจขึ้น ไม่งั้นรู้สึกคล้ายๆ กับว่าผมมาคอยระแวงจับไหวจับพริบมันอย่คนเดียว”

“น้ำ เราพอมีใช้นานสักเท่าไหร่ หากระยะข้างหน้าหาแหล่งน้ำไม่พบเลย?”

“ถ้าใช้อย่างประหยัดประมาณ 2 วันครับ แต่ผมคิดว่าเราจะไม่กันดารน้ำแน่นอน สังเกตจากความชุ่มชื้นของภูมิ-ประเทศแถบนี้”

“เอาละ บุกต่อไป ถึงไหนถึงกัน”

กลับลงมาถึงบริเวณที่ลูกหาบรอคอยอยู่ตีนเนิน เกิดกับเสี่ยช่วยกันตัดไม้ลำต้นขนาดพอเหมาะซึ่งขึ้นอยู่ตามซอกหินบริเวณนั้นมาเป็นคานหาบทดแทนให้แก่ไม้คานเก่าที่ถูกไอ้แรดเจ้ากรรมขยี้เสียหักสะบั้น ยกขึ้นหาบได้ตามเดิม รพินทร์โบกมือเป็นเครื่องหมายเคลื่อนที่ต่อ นำผละจากเนินลูกนั้นตัดทุ่งด้าน

ตะวันออก มุ่งทิวเขารูปเกือกม้าที่เห็นอยู่เบื้องหน้าทันที สถานที่ซึ่งสามารถมองเห็นได้ชัดเจน ไม่ใกล้ไม่ไกลนี่เอง แต่มันหมายถึงกำลังขาของมนุษย์ซึ่งจะต้องใช้เวลาเดินอย่างเต็มเหวี่ยงไม่ต่ำกว่า 3-4 ชั่วโมง และมันก็ชินจนเป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้วสำหรับนักบุกบั่นฝ่ามฤตยูทุกคน

ประมาณสี่กิโลเมตรแรกที่ตัดกันไปในท้องทุ่งอันอ้างว้างเป็นระยะที่เร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่ ไม่มีใครพูดกับใครทั้งสิ้นนอกจากก้มหน้าก้มตาเดินอย่างเดียว แดดทำท่าจะกระจ่างขึ้นแต่แล้วก็แฝงเงาเข้าหมู่เมฆ ทำให้ท้องฟ้าพยับครึ้มคลุมเครืออยู่ตลอดเวลา ช่วยให้ทุกคนไม่รู้สึกเหนื่อยหรือเสียเหงื่อมาก

คณะนายจ้างทุกคนอดที่จะคิดไม่ได้ว่า ถ้าระยะทางเบื้องหน้าต่อไป อากาศเย็นชื่นเช่นนี้ตลอดไปก็จะดีไม่น้อยเพราะช่วยให้เดินสบาย พื้นทุ่งที่ตัดกันมาก็ราบเรียบเป็นส่วนมาก แม้จะเป็นที่ลุ่มบ้างดอนบ้างก็เป็นช่วงระยะที่ห่างไกลกันจนทำให้การไต่ขึ้นหรือลงไม่รู้สึกเหนื่อย เดินได้อย่างสะดวก ผิดกับป่าดงดิบ ป่าเขา หรือป่าหินอันขรุขระกันดารอย่างเช่นที่ผ่านกันมาแล้วเป็นส่วนใหญ่

ทั้งทุ่งอ้างว้างลิบลิ่วกว้างใหญ่ที่ผ่านกันไปเต็มไปด้วยความเงียบวังเวง ไม่มีเงาของสัตว์ชนิดใดกรายกล้ำมาให้เห็น นอกจากพวกแมลงที่บินวนเวียนดูดเกสรของดอกไม้ลักษณะแปลกๆ ซึ่งขึ้นแซมอยู่เป็นระยะกลาดเกลื่อนลานตาไปหมด พวกกลุ่มมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิต เรียงแถวตัดผ่านไป พวกมันก็พากันบินกระจายแตกตื่น ตามตอมเนื้อตัว แต่ก็เป็นแมลงที่ไม่มีพิษอันตรายใดๆ

รพินทร์ ไพรวัลย์ คงนำรุดหน้าไปอย่างชนิดตั้งแต่ออกเดินไม่เคยเหลียวหลังกลับมามอง และในขณะนี้ร่างของจอมพรานทิ้งขบวนห่างออกไปประมาณเกือบ 100 เมตร กลางทุ่งโล่งที่แลเห็นอะไรได้ถนัดรอบด้าน ปราศจากที่กำบังเช่นนี้ เป็นระยะที่ไม่มีความจำเป็นจะต้องห่วงกังวลถึงอะไรทั้งสิ้นเป้าหมายเบื้องหน้าก็สังเกตเห็นชัดอยู่ตลอดเวลาแล้ว

สี่สิบห้านาทีผ่านไป ทุกคนเห็นเขาหยุดนั่งรอขบวนอยู่ที่ตีนเนินของหญ้าแตกระบัดเบื้องหน้า ภูมิประเทศตอนนี้ รอบด้านเป็นลอนเนินสูงๆ ต่ำๆ ปกคลุมไปด้วยหญ้าอันเรียบเตียนราวกับใครจะมาปลูกไว้เป็นสนามกอล์ฟ พอคณะทั้งหมดเดินมาถึง ลุกขึ้นเดินตรงเข้าไปที่คู่หาบของเกิดกับเสย ยังไม่ทันที่คณะนายจ้างจะทันได้พูดจาทักทายหรือซักถามอะไร ก็เห็นเขาแลกปืนกับเกิด ส่งขนาด.458ไปให้สะพายแทน ฉวยเอา30/06มาถือแล้วออกเดินอย่างรวดเร็วตัดหน้าขบวนล่วงไปอีก ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น คราวนี้ลับไปจากสายตาของทุกคน เพราะนอกจากจะเดินเร็วจนคณะทั้งหมดตามไม่ทันแล้ว เนินภูเขาหญ้าที่สลับซับซ้อนอยู่ทั่วไป ก็ยังเป็นเครื่องอำพรางตาไว้อีก ทำให้ไม่สามารถจะมองเห็นได้ในแนวราบไกลนัก ระหว่างเนินต่อเนิน

เชษฐากับดารินซึ่งตามอยู่เบื้องหลังซักไม่แน่ใจว่าจะตามรอยได้ถูกต้องหรือไม่ ก็ถอยลงมา ปล่อยให้แงซายและคะหยิ่นทำหน้าที่นำแทน

อีก 20 นาทีผ่านไป ยังมองไม่เห็นหลังพรานใหญ่

ดารินเริ่มรำคาญใจขึ้นมาอีกอย่างไม่มีเหตุผล

“ทำไมพี่ใหญ่จะสั่ง ‘นายเขมรไล่ควาย’ ของพี่ใหญ่คน นั้นหน่อยไม่ได้หรือคะ ว่าให้รอพวกเรามั่ง อยู่ๆ ก็เล่นเดินทิ้ง หายไปงั้นแหละ บ้าจัง”

นั่นดูเหมือนจะเป็นประโยคแรก ที่ถูกทำลายขึ้นจาก ความหุบปากเงียบกริบของทุกคนนับตั้งแต่ออกจากเนินอันเป็น สุสานโบราณนั้นมา

พี่ชายหันมามองหน้า สายตาอันลึกซึ้งคู่นั้นทำให้น้องส ต้องเมินหลบ

“ไม่เห็นมีอะไรจะต้องห่วงกังวล ไม่ว่าทางด้านเราหรือ เขา สำหรับภูมิประเทศตอนนี้ ประเดี๋ยวก็ตามทันกันเอง”

“ไม่ได้ห่วงกังวลอะไรหรอกค่ะ แต่รู้สึกขัดๆ อย่างไรพิกล ทำไมจะเดินไปพร้อมๆ กันไม่ได้หรือ ในฐานะพรานนำทาง ทำไมถึงต้องล่วงหน้าทิ้งขบวนไปก่อนด้วย แบบนี้ทุกทีเลย”

“จริงนะน้อย ในคณะของเราทั้งหมดนี่ มีน้อยยุ่งวุ่นวาย สารพัดอย่างอยู่คนเดียว คนอื่นไม่เห็นมีใครเขายุ่งเลย”

“ถ้าน้อยไม่ยุ่งเสียคนเดียว พี่ใหญ่ก็คงจะไม่ตัดสินใจม ตามพี่กลางหรอกค่ะ”

เจอะเอาศอกกลับเข้าแบบนั้น อดีตท่านทูตทหารบก คอแข็งไปไม่กล่าวอะไรอีก แต่เดินผละแยกห่างน้องสาวออกม เสีย

เวลาล่วงเลยไปตามลำดับ ไม่มีเงาของรพินทร์ ไพร- วัลย์ ให้ใครเห็น ราวกับว่าเนินอันสลับซับซ้อนรอบด้านเหล่ นั้นกลืนเขาให้อันตรธานไปเสียแล้ว

ผู้นำในการเดิน คือแงซาย ไม่มีใครสังเกตรู้ได้ว่า อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงใช้อะไรเป็นเครื่องสาวรอยพรานใหญ่ ซึ่งล่วงหน้าหายลับไปก่อนนับชั่วโมง ไม่มีข้อพิสูจน์ใดๆ จะบอกได้ในยามนี้ด้วยว่าแงซายเดินตามได้ถูกหรือไม่ หลายต่อหลายครั้ง เชษฐาอยากจะเอ่ยปากถาม แต่ก็ตัดใจไม่ถามเสีย เอาความมั่นใจเป็นที่ตั้งว่า จะอย่างไรเสีย นอกจากแงซายแล้ว พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์เองแต่ละคนก็คงตามรอยนายไม่มีผิดพลาด ผิดปกติอย่างใด...คนใดคนหนึ่งก็จะต้องทักท้วงขึ้นเอง เพราะคนเหล่านั้นมือชั้นยอดขนาดไว้วางใจได้ทั้งสิ้น

เมื่อใกล้ป่าหินเข้ามา ทิวเขาเกือกม้าก็บดบังลับตาไป เพราะแนวหินอันงอกขวางระเกะระกะเป็นดงเหล่านั้น ประกอบกับที่ทั้งคณะกำลังเดินอยู่ในบริเวณที่ลุ่มต่ำ ระหว่างตีนเนินสองลูกบรรจบกัน

ขณะนั้นเอง เสียงไรเฟิลนัดหนึ่งก็แผดกึกก้องกังวานสะท้อนไปทั่วจากที่ใดที่หนึ่งพ้นเนินลูกข้างหน้าขึ้นไป ท่ามกลางความเงียบสงัดและเผลอตัวทำเอาทั้งคณะสะดุ้ง ในที่โล่งกว้างเช่นนี้ ไม่สามารถคำนวณได้ว่ามันใกล้หรือไกลเพียงไหน ทุกคนหยุดชะงักอยู่กับที่ชั่วขณะหนึ่ง กลั้นใจฟังอึดใจใหญ่ กระสุนลั่นขึ้นเพียงนัดเดียว แล้วก็หายเงียบไปโดยไม่ปรากฏสำเสียงใดๆ อีกทั้งสิ้น คณะนายจ้างหันมามองหน้ากัน แต่พวกลูกหาบภายหลังจากเงี่ยหู แล้วก็ไม่เกิดปฏิกิริยาตื่นตระหนกใดๆ ทั้งสิ้น ออกเคลื่อนเดินต่อไปตามปกติ บุญคำผู้หาบของเดินผ่านเฉียดเชษฐาผู้ยังยืนขมวดคิ้วอยู่ บอกมาว่า

"ไปเถอะ นายใหญ่ วันนี้เราเห็นทีจะไม่อดแล้ว ถ้าพูดเดียวอย่างนี้ละก็มันแน่เสียยิ่งกว่าแน่ พรานใหญ่เป็นธุระจัดการหาเสบียงให้แล้ว"

ทั้งหมดเร่งฝีเท้ากันขึ้นอีก โดยเฉพาะฝ่ายนายจ้างซึ่งมีความกระวนกระวายใจแฝงอยู่ด้วย เพราะยังไม่สามารถจะปลงใจได้แน่ว่า เสียงกระสุนที่ระเบิดขึ้นนั้นมันหมายถึงอะไรแน่ แม้จะได้รับคำรับรองให้อุ่นใจจากบุญคำก็ตาม

ชั่วไม่นานต่อมา เมื่อต่างขึ้นมาสุดยอดเนินเตี้ยๆ ลูกหนึ่งและกำลังจะเดินลงไปสู่ที่ราบต่ำเบื้องล่างตรงหน้า กลุ่มนายจ้างทุกคนก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อเห็นร่างของพรานใหญ่ก้มๆ เงยๆ ทำอะไรง่วนอยู่กับพื้นตรงหมู่โขดหินเตี้ยๆ อันเป็นทางน้ำไหลเล็กๆ คดเคี้ยวซอกซอนเป็นแนวมาระหว่างตีนเนิน

เมื่อต่างใกล้เข้ามาก็พบว่าสิ่งนั้นคือกวางดาวขนาดเท่าเก้งเขื่องๆ ตัวหนึ่ง ถูกกระสุนนอนหงายท้องอยู่ และจอมพรานกำลังใช้เชือกประจำตัวมัดขาเข้ามารวมกันเพื่อสะดวกในการสอดคานหาม มันเป็นกวางที่ทุกคนไม่เคยพบเห็นมาก่อนในเขตป่าไทยหรือพม่า **แล้วต่างก็เพิ่งจะเข้าใจถึงเหตุผลในข้อที่ว่า เหตุใดรพินทร์จึงเปลี่ยนไรเฟิลกับเกิดและออกเดินล่วงหน้ามาก่อน ขณะเดียวกันก็บังเกิดความแน่ใจอย่างแน่นแฟ้นขึ้นมาอีกว่า เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น...บุคคลผู้นี้เป็นหลักประกันของคณะทั้งหมดได้แน่นอนเสมอ ไม่ว่าจะในด้านใด ไม่เคยที่จะบกพร่องหย่อนยานต่อหน้าที่ภายใต้การรับผิดชอบเลย**

เสียเวลากันที่นั่นเพียงชั่วไม่กี่อึดใจ สำหรับใช้แงซายกับ

คะหยิ่นอันเป็นคู่หาบที่แข็งแรงที่สุด บรรจุกวางดาวตัวนั้นเข้าไปในรายการหาบหามเพิ่มขึ้นอีก โดยไม่เป็นภาระอันเกินกำลังอะไรนัก แล้วต่างก็รุดต่อไป

“เรามาเสียเวลา และมีกังวลอยู่กับการที่เดินไปพลางก็ต้องเตรียมหาอาหารใส่ท้องไปพลางด้วยนี่แหละ”

หัวหน้าคณะปรารภขึ้น ในขณะที่เดินเคียงไปกับจอมพราน

“เสบียงก็ต้องหากันไปเฉพาะชั่วมื้อชั่วคราว ไหนจะน้ำหนักที่จะบรรทุก อย่างดีที่สุดก็เผื่อได้แค่สองสามมื้อเท่านั้น มันทำให้สิ้นเปลืองเวลา และเปลืองโอกาสไปเปล่าๆ แท้ๆ สมมติว่าเราได้สัตว์ใหญ่สักตัวพอจะสต๊อกเนื้อไว้ได้ตั้งอาทิตย์ แต่เราก็ไม่มีปัญญาจะขนไปได้ อย่างมากก็เอาไปได้เพียงเล็กน้อย ที่เหลือต้องทิ้งแล้วก็ต้องลำบากเสียเวลาหาใหม่อีก ซึ่งไม่มีอะไรมารับรองได้ว่า ยามที่ต้องการขึ้นมา มันจะมีมาให้เราหรือเปล่า ผมว่าระยะทางเดินข้างหน้าของเรา มีหวังได้อดกันบ้างละ”

“ก็ต้องเสี่ยงกันไปตามบุญตามกรรมครับ เรารับรู้สภาพนี้มาตั้งแต่ออกจากหล่มช้างแล้ว อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเรื่องอาหารและน้ำนี่แหละ เราจะไปกันได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญสองข้อนี้ ความลำบากยากแค้นอื่นๆ พอจะแก้ไขกันได้”

“นี่จะหิ้วกันไปทั้งตัวแบบนี้น่ะหรือ?”

“ตัวเล็ก ไม่หนัก ชำแหละตรงนี้ก็จะเสียเวลาไปเปล่าๆ ผมกะว่าเราจะหยุดพักที่เขาเกือกม้าแล้วค่อยจัดการ อาหารมื้อกลางวันวันนี้อาจล่าไปหน่อย”

เชษฐาพยักหน้า

"ก็ดีเหมือนกัน ถ้ายังไม่ถึงที่หมาย เราจะไม่หยุดกินอะไ
ทั้งสิ้น"

ถัดจากบริเวณเนินอันสลับซับซ้อนนั้นไปไม่มาก ก็
ล่วงเข้าป่าหินอีกครั้ง ขณะเมื่อขึ้นไปยืนอยู่บนเนินของสุส
และส่องดูด้วยกล้อง เห็นว่ามันเป็นบริเวณย่อมๆ ไม่สู้จะกว้าง
ใหญ่เท่าใดนัก แต่เมื่อต่างเข้ามาเดินอยู่จริงๆ ก็ไม่ทราบว่ามัน
จะไปสิ้นสุดเอาที่ใดเพราะแลไม่เห็นขอบเขต และคณะทั้งหมด
ที่รวมกลุ่มเข้าแถวกันเป็นขบวนก็ดูประหนึ่งว่าจะถูกกลืนหาย
เข้าไปในความลี้ลับซับซ้อนของก้อนหินใหญ่น้อยที่บังซ้อนกัน
อยู่ราวกับฉากที่สร้างขึ้นนั้น พื้นเป็นกรวดสลับไปกับทราย หมู่
ไม้ที่งอกขึ้นอยู่เป็นระยะ เป็นจำพวกกระบองเพชรและสลัดได
ลักษณะแปลกๆ เต็มไปด้วยหนามอันแหลมคม และบ้างก็ออก
ดอกงามตามสีสันฉูดฉาด ทำให้ทุกคนเพลินชมตามระยะที่ผ่าน
ไป

พอล่วงเข้าป่าหิน ซึ่งเต็มไปด้วยที่กำบังพรางตา ไม่
สามารถจะสังเกตภูมิประเทศรอบด้านไปได้ไกลรอบตัว พรานใ
ใหญ่ก็ไม่ทิ้งขบวนให้ห่างออกไปเหมือนตอนที่เดินอยู่ในทุ่ง ตรวจ
สอบไปตามพื้นทุกระยะทางผ่าน เวลาใดเวลาหนึ่งของการผ่าน
กันเข้าไปอย่างเงียบสงบนี้ใครคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นเบาๆ เหมือนจะ
รำพึง

"ถ้าหินหรือต้นกระบองเพชรแถบนี้ สามารถจะพูดได้

มันคงจะให้คำตอบว่า อนุชา วราฤทธิ์ กับพรานคู่ใจของเขาได้เคยผ่านมาทางนี้บ้างหรือเปล่า”

ทุกคนหันเป็นตาเดียว ผู้พูดน้ำเสียงเศร้า ๆ นั้น คือไชย-ยันต์

“ก็ทำไมไม่ลองถามดู เผื่อมันจะให้คำตอบออกมาบ้าง”

คนที่เปรยสวนตอบมาลอย ๆ คือดาริน วราฤทธิ์

แล้วก็เงียบงันกันไปอีก **เชษฐากำลังอยากจะพูดเอ่ยถามรพินทร์ในเชิงหารือขอความเห็นว่า ม.ร.ว.อนุชา น้องชายผู้หายสาบสูญของเขามีเส้นทางผ่านมาด้านนี้บ้างหรือไม่ แต่ก็ระงับความคิดนั้นเสีย เห็นว่าถามหรือพูดไปก็หาประโยชน์อันใดไม่ได้ อีกประการหนึ่ง พรานนำทางผู้ยิ่งยงของเขาผู้นี้ก็ปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุดอยู่แล้ว รพินทร์ตรวจ-ตรารอบคอบแทบทุกฝีก้าวย่างที่เขาผ่านไป เหมือนจะค้นหาร่องรอยหลักฐานให้ได้เผื่อว่าหนุ่มนักเสี่ยงโชคที่ใช้ชื่อปลอมว่า ชด ประชากร จะเคยผ่านมาบ้าง**

จริงดังว่า ไม่นานนัก ระหว่างทางเดินอันเลี้ยวลดไปในระหว่างก้อนหินและต้นกระบองเพชรนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์หยุดชะงักพิจารณาอยู่ที่กิ่งต้นกระบองเพชรต้นหนึ่ง ซึ่งยื่นล้ำออกมานอกทาง ครั้งแรกไม่มีใครสนใจสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติอะไรทั้งสิ้น แต่เมื่อเห็นเขาหยุดแหงนดู จึงพลอยหยุดลงบ้างแล้วก็เห็นอะไรบางสิ่งบางอย่างที่ผิดประหลาดไปกว่าสภาพของธรรม-ชาติอันอ้างว้างสันโดษที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้

“เอ๊ะ! น่าคิดแฮะ...”

ไชยยันต์ร้องออกมาดัง ๆ ลืมตาโพลงจ้องเขม็งไปที่กิ่งสี

[WBSWS:01]

นวลอ่อนเหมือนกลีบกระดังงาของพันธุ์ไม้หนามที่งอกอยู่ตามพื้นทรายกิ่งนั้น

"นั่นมันรอยถูกมีดฟันขาดด้วนเอาไว้ไม่ใช่หรือ ผู้กอง"

รพินทร์เช็ดเหงื่อบนริมฝีปาก ทกคนก็จ้องขึ้นไปเป็นตาเดียว พรานใหญ่ดึงมีดโบวี่ออกจากซองข้างเอว ส่งไรเฟิลให้ไชยยันต์ถือไว้แล้วกระโดดขึ้นฟันกิ่งกระบองเพชรเหนือศีรษะขาดหล่นลงมายาวประมาณศอกเศษ แล้วเขี่ยพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ปลายอีกด้านหนึ่งของมัน มีรอยขาดด้วนหายไป และขาดเป็นแนวตรงเรียบอันน่าจะเกิดจากของมีคมสับไว้มากกว่าที่จะถูกอะไรกระทบหัก แม้ว่ารอยแผลตรงที่ถูกตัดขาดจะแลดูเก่าแก่นานนม จนผิวที่มีรอยคล้ายมีดฟันไว้นั้นปรากฏดูดำเหี่ยวไปแล้วก็ตาม

เขาใช้ปลายมีดโบวี่ เสียบตรงกลางกิ่ง ยกขึ้นดูในขณะที่ทรุดกายลงนั่งคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้น ทั้งหมดของฝ่ายนายจ้างทรุดกายลงมุงดูด้วย

"รู้สึกว่าจะเป็นรอยมีดฟันไว้จริงๆ แหละครับ"

พรานใหญ่พึมพำ

"ดูให้แน่ใจซิ รพินทร์ ถ้ามันเป็นรอยมีดจริงๆ ก็แปลว่าได้มีมนุษย์ผ่านทางนี้มาก่อนแล้ว และตัดไว้ ซึ่งมนุษย์คนนั้นก็ไม่น่าจะเป็นใครอื่นอีกแล้ว นอกจากอนุชา!"

ท่านหัวหน้าคณะพูดเร็วปรื๋ออย่างตื่นเต้น

รพินทร์พลิกกิ่งกระบองเพชรจากปลายมีดในมืออยู่ไปมาแล้วกวาดตาไปรอบๆ ตามบริเวณพื้น แต่เขาก็ไม่สามารถจะได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติมอีกทั้งสิ้น

มาเรียก้มลงมาจ้องดูจนใกล้ แล้วบอกอย่างมั่นใจว่า

“รอยมีดร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ พี่ใหญ่ มีใครตัดกิ่งกระบอง-เพชรนี้ไว้แน่ๆ แต่รอยของมันนานมาแล้วอาจเป็นปีขึ้นไป”

“แล้วกิ่งที่ถูกฟันขาด หายไปไหน?” ดารินร้องขึ้น

“ไม่น่าสงสัยเลย น้อย ระยะเวลามันผ่านมานานแล้ว กิ่งที่ถูกฟันขาดจากต้น ป่านนี้เปื่อยเน่าละลายไปกับพื้นทรายหมดแล้ว มันไม่คงอยู่ได้นานนักหรอก เพราะมันเป็นไม้ที่ไม่มีแก่นและเปื่อยยุ่ยบุบสลายไปโดยง่าย ส่วนด้านที่ติดอยู่กับลำต้นมันยังคงทนรูปรอยอยู่เพราะต้นของมันยังไม่ตาย ว่าแต่พี่ชายของเธอเดินทางเข้าป่าหายไปนานสักเท่าไหร่แล้ว”

“ประมาณปีเศษ หรือเกือบสองปี”

“ถ้างั้นก็ใกล้เคียงกับหลักฐานจากกิ่งกระบองเพชรที่ถูกฟันไว้นี่มากที่สุด หรือคุณคิดยังไง ไพรวัลย์“

ประโยคหลังหล่อนหันไปถามจอมพราน

รพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง ขณะนั้น พวกลูกหาบที่เดินเข้าแถวอยู่เป็นขบวนทำท่าจะหยุดรอคณะเจ้านาย เขาจึงโบกมือสั่งให้เดินล่วงหน้าไปก่อนโดยไม่ต้องเสียเวลาคอย

“ผมก็อยากจะลงความเห็นว่ามันเป็นมีดที่ฟันไว้ และถ้าเป็นรอยมีดจริง นี่ก็คือหลักฐานชิ้นแรกที่จะยืนยันได้ว่ามีมนุษย์เคยผ่านทางนี้ ส่วนจะเป็นบุคคลที่เราติดตามอยู่หรือเปล่าก็ไม่มีอะไรมายืนยันได้”

“คุณแน่ใจไหมล่ะว่า มันเป็นรอยมีด?”

ดารินถาม มองหน้า พรานใหญ่ไม่มองตอบ ลักษณะของเขากำลังคิดอะไรอยู่ แต่ปากก็บอกว่า

“แน่ใจ”

“ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหาที่จะต้องคิดอะไรอีกแล้ว พี่กลางแน่ใจคนอื่นใครที่ไหนจะผ่านมาทางนี้ แล้วพอสันนิษฐานได้ไหมว่าทำไมจึงฟันกิ่งกระบอกเพชรนี่ไว้?”

“ใครก็ตาม ที่ฟันกิ่งกระบอกเพชรกิ่งนี้ไว้ อาจกระทำลงไปโดยไม่ได้ตั้งใจหรือมีความหมายอื่นใดทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเดินผ่านมา กิ่งมันเกะกะขวางทาง ก็เลยฟันทิ้ง ผมยังไม่พอใจต่อหลักฐานที่เห็นนี้นักเพราะมันยังไม่ชัดเจนพอที่จะลงความเห็นว่าเป็นคุณชายอนุชา หรือหนานอิน อาจเป็นคนอื่นที่ผ่านมาในระยะเวลาปีเศษดังกล่าวนี้ก็ได้ และคนคนนั้น หรือกลุ่มนั้นที่ผ่านทางนี้ ก็ต้องมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกับคุณชายอนุชาหรือพวกเราในขณะนี้นั่นเอง คือม่งเทือกเขาพระศิวะ ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่น่าจะแผ้วพานผ่านเส้นทางนี้ ขุมเพชรพระอุมาเป็นสิ่งดึงดูดล่อใจมนุษย์มาหลายศตวรรษแล้ว ระยะเวลาประมาณ 400 ปีเศษที่ล่วงมา อาจมีคนนับจำนวนไม่ถ้วนทีเดียวที่มุ่งเดินทางมาและหายสาบสูญไปโดยไม่มีโอกาสจะกลับออกไปสู่โลกภายนอกเพื่อบอกให้รู้ได้ว่าเขาเผชิญกับอะไรบ้าง แต่ที่ผมแน่ใจที่สุดก็คือไม่มีใครรอดตายกลับไปสู่โลกภายนอกได้สักคนเดียว ทำให้เทือกเขาพระศิวะ และขุมเพชรแหล่งนั้นกลายเป็นความลี้ลับมืดมนมาจนกระทั่งทุกวันนี้”

ต่างเงียบกันไปขณะหนึ่ง ได้แต่มองหลักฐานจากกิ่งกระ-บองเพชรที่ถูกฟันไว้นั้น พร้อมทั้งจมอยู่ในความคิด **นี่ดูเหมือนจะเป็นร่องรอยวี่แววการผ่านของมนุษย์ ได้ค้นพบกันเป็น**

ครั้งที่สอง นับตั้งแต่พบซากโครงกระดูกและสมุดบันทึกตลอดจนสมบัติข้าวของของแจน เครเมอร์ นักสำรวจชาวดัตช์ที่มาเสียชีวิตในดงของต้นไม้กินคนซึ่งผ่านกันมาแล้วตอนเหยียบเข้าแดนอาถรรพณ์แห่งนิทรานคร ผิดกันแต่ว่าหลักฐานที่ได้พบจากโครงกระดูกของเครเมอร์นั้น บอกให้ทราบถึงมรณกรรมสยองของเขาซึ่งผ่านมานานร่วม 40 ปีแล้ว แต่หลักฐานที่ฟันกิ่งกระบองเพชรไว้นี้ ห่างเพียงชั่วปีเศษนี่เอง ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ ชด ประชากร กับหนานอินพรานคู่ใจของเขาสาบสูญเข้ามาในดินแดนนี้

"สมมติว่าเป็นอนุชา ผ่านมาทางนี้..."

เชษฐาเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

"จากสิ่งที่เราผ่านผจญกันมาแล้ว ไม่น่าเชื่อเลยว่าเขาจะผ่าน 'นิทรานคร' มาได้อย่างไร เขาไม่โดนอาถรรพณ์อันร้ายกาจของอาณาจักรผีสิงนั่นเล่นงานเอาถึงชีวิตก่อนแล้วหรือ เพราะแจน เครเมอร์กับคณะก็พินาศไปก่อนแล้วเมื่อสี่สิบปีก่อน ขณะที่ล่วงพ้นเข้ามาตามหลักฐานที่เราพบ"

รพินทร์ สั่นศีรษะอย่างอับจนต่อความคิด

"ผมเองก็ยังนึกไม่ออก แต่อยากจะเชื่อว่า ถ้าสิ่งที่เราเห็นอยู่นี่เป็นร่องรอยของคุณชายอนุชา หรือนายชด ประชากรจริง ก็แปลว่าคุณชายยังมีชีวิตรอดอยู่จนกระทั่งผ่านมาถึงเส้นทางนี้ ส่วนจะผ่าน 'นิทรานคร' หรือเปล่า ก็ไม่มีอะไรมายืนยันได้ บางทีคุณชายอนุชากับหนานอิน อาจไม่พบในสิ่งที่เราพบมาแล้วก็ได้ หรือมิฉะนั้นก็เดินคนละเส้นทางกับเรา ทำให้ผ่านดินแดนนั้นมาเสียโดยไม่ข้องแวะ"

"ระหว่างทางเดินของเราตั้งแต่ระยะนี้เป็นต้นไป ตรวจหาหลักฐานต่อไปดีกว่า..."

ไชยยันต์ว่า

"ถ้าอนชาผ่านบริเวณนี้จริง ก็น่าจะค้นพบอะไรเพิ่มเติมอย่างน้อยที่สุด เขาก็จะต้องหยุดพักในละแวกไม่ไกลนี้นัก"

"ครับ ผมก็กำลังพยายามอยู่แล้ว"

พรานใหญ่ตอบรับ แล้วชวนให้ทั้งหมดออกสาวเท้าตามหลังขบวนลูกหาบที่ล่วงหน้าไปอย่างเร่งรีบ ภาพของคนเหล่านั้นลับหายไปจากสายตาแล้วเพราะเงาบังของก้อนหิน แต่ก็ยังได้ยินเสียงฝีเท้าถนัดห่างกันไม่ไกลนัก สี่คนของคณะนายจ้างเริ่มช่วยกันสอดส่ายสายตาเพื่อจะค้นหาร่องรอยเพิ่มเติมอื่น ๆ

ดารินนั้นตลอดเวลาไม่เคยเดินในลักษณะสำรวจตรวจตราใด ๆ เลย มีหน้าที่เดิน หล่อนก็เดินตามคณะพรรคไปอย่างเดียว เพราะถือว่ามีคนนำอยู่แล้ว ครั้นเมื่อมีอะไรมาทำให้ต้องถี่ถ้วนต่อการสังเกตขึ้น หล่อนก็งงชะงักต่อรอยเลือดที่เห็นหยดเรียงรายอยู่เป็นระยะตามพื้นกรวดทรายที่ผ่านไป แต่แล้วก็ถอนใจโล่งอก เท่า ๆ กับรู้สึกกระดากอายในความไม่ประสีประสาของตนเอง เมื่อมาเรียจับแขนไว้กระซิบอย่างรู้ทันว่า

"อย่าไปสนใจกับรอยเลือดนั่นเลย น้อย จำไม่ได้หรือว่าแงซายกับคะหยิ่นหาบกวางไปด้วย เลือดกวางมันหยดน่ะ ไม่มีอะไรหรอก"

“เปล่า ฉันดูอย่างอื่นน่ะ พื้นกรวดทรายแถบนี้ลักษณะผิดไปจากที่ผ่านมาแล้ว สีมันออกเทาๆ อย่างไรพิกล”

หล่อนกลบเกลื่อนแก้เก้อ เพื่อไม่ให้เพื่อนสาวจับได้ถึงจุดอ่อน มาเรียไม่สนใจอะไรนักต่อคำกล่าวแก้ของดาริน ตาสีเขียวกราดไปรอบๆ เต็มไปด้วยประกายขบคิด

“ฉันรู้สึกว่าป่าหินบริเวณนี้มันมีอะไรแปลกไปมากเหมือนกัน ลักษณะของพืชพันธุ์ เนื้อหินและซากของตอไม้ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมอื่นๆ มันเก่าแก่โบราณก่อนยุคประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นคล้ายๆ จะเป็นภูมิประเทศในยุคไพลโอซีลงั้นแหละ เราเห็นจะเดินหลงเข้ามาในอดีตกาลของโลกเสียแล้ว น้อย บางทีฉันรู้สึกเหมือนว่า สิ่งที่มองเห็นอยู่นี้มันเป็นภาพหลอนอย่างไรพิกล”

แล้วนักภูมิศาสตร์โบราณก็บุ้ยปากให้นักมานุษยวิทยาดูไปยังตอไม้ขนาดเขื่องตอหนึ่งริมทางที่ผ่านไป บอกต่อมาว่า “ซากตอไม้นั่น ถ้าเราสามารถถากเอาเศษเนื้อไม้บางส่วนไปตรวจสอบตามระบบ ชาร์โคล เทสท์ เราจะคำนวณหาอายุขัยของมันได้ทันที ฉันว่าอายุของมันเห็นจะไม่ต่ำกว่า 30 ล้านปีขึ้นไป หินพวกนั้นก็เหมือนกัน บางก้อนเป็นลูกอุกกาบาตที่ตกมาจากดาวดวงอื่นนานมาแล้ว แต่รอยที่มันเคยลุกโชติเป็นลูกไฟขณะที่หล่นเสียดสีชั้นของบรรยากาศโลกลงมา ยังพอเหลืออยู่ให้เห็นสะเก็ดดาวเหล่านั้น บางก้อนรู้สึกว่าจะหนักตั้ง 3-4 สิบตัน”

“สำหรับฉัน ดูไม่ออกหรอก รู้แต่เพียงว่ามันไม่เหมือนทุกป่าที่เคยผ่านมาแล้ว และไม่คิดว่าจะได้เห็นที่ไหน นอกจากในภาพวาดตามความคิดคำนึงของจิตรกรเท่านั้น มันเป็นพื้นภูมิประเทศที่แปลกประหลาดน่าอัศจรรย์มาก”

“น้อย! พี่ชายของเธอ คนที่เรากำลังตามหาเขาอยู่นี่เป็นคนอย่างไร?”

มาเรียเปลี่ยนเรื่องคุยฆ่าเวลา ในระหว่างเดินเคียงไปด้วยกัน อีกฝ่ายหนึ่งหน้าสลดลงในทันที ถอนใจ

“เขาเป็นคนเจ้าอารมณ์ และอาภัพ มีปมด้อยฝังแน่นอยู่ในใจตลอดเวลาว่า พ่อของเราไม่รักเขาและได้รับความอยุติธรรมมาตลอด แต่ความจริงฉันรักและเห็นใจเขามาก เขาเกิดเรื่องทะเลาะรุนแรงกับพ่อและพี่ใหญ่ แล้วก็หนีออกจากบ้านไปตอนนั้นฉันยังอยู่อังกฤษ ถ้าฉันอยู่ด้วยในตอนนั้น เรื่องก็จะไม่ยุ่งยากลุกลามใหญ่โตไปถึงเพียงนี้ ฉันเป็นน้องสาวคนเดียวที่เข้ากับพี่ชายทั้งสองคนได้ แต่ระหว่างพี่ใหญ่กับพี่กลางไม่ค่อยจะกินเส้นกันมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“มีเรื่องอะไรรึ?”

“อย่าถามอะไรเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของพี่น้องเราเลยเมย์ มันทำให้ฉันไม่สบายใจ”

“ขอโทษ ที่รัก...”

“เขาเป็นคนมีทิฐิมากที่สุด แล้วก็เป็นนักต่อสู้เผชิญโชคเผชิญภัยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ดูผาดๆ ว่าชีวิตของเขาลุ่มๆ ดอนๆ ไม่เอาถ่าน เรียนอะไรก็ไม่เคยสำเร็จ พ่อว่าเขาดีแต่ท่องเที่ยว เป็นบุรุษเจ้าสำราญผลาญเงินแล้วก็ทำอะไรต่ออะไรหลายครั้งให้เสื่อมเสียมาถึงวงศ์ตระกูลของเรา แต่ฉันรู้ว่าเขาเป็นลูกผู้ชายเต็มตัวทีเดียว ลักษณะของเขาไปคนละแบบกับพี่ใหญ่ ทั้งๆ ที่รูปร่างหน้าตาใกล้เคียงกันเหมือนลูกแฝด ถ้าเธอรู้จักเขาเธอต้องชอบ”

มาเรีย มองดูราชสกุลสาวอย่างเห็นใจ
“ฉันก็หวังไว้เช่นนั้น”
หล่อนบอกอย่างเอาใจ ประกายตาปลอบโยน
“แล้วพี่ใหญ่ของเธอนึกอย่างไรขึ้นมา จึงยอมลงทุนชีวิตเสี่ยงตามหาน้องชายของเขา ก็ไหนว่าโกรธกันถึงขั้นตัดญาติขาดมิตรไม่ใช่หรือ”

“ขึ้นชื่อว่าพี่น้องย่อมตัดกันไม่ขาดหรอก เมย์ และขณะนี้ พี่ใหญ่ก็รู้สึกตัวแล้วว่า...เขาใจดำกับพี่กลางไปมาก คนเราเมื่อมีโอกาสได้คิดก็อาจมองเห็นอะไรต่ออะไรในด้านที่ดีงามขึ้นมาได้ ถ้าหากว่าธรรมชาตินิสัยส่วนตัวยังมีคุณธรรมแฝงอยู่บ้าง ฉันไม่อยากจะโทษอะไรทั้งสิ้น นอกจากถือว่าเป็นเรื่องของพรหมลิขิต เวรกรรมที่พี่น้องจะต้องพลัดพรากจากกัน”

ขณะที่กล่าว ดาริน วราฤทธิ์น้ำตาคลอ เสียงพูดแหบหายไปในลำคอ เพื่อนสาวต่างผิวยิ้มให้ โอบแขนมาประคองกอดไว้

“อย่าวิตกคิดมากอะไรไปเลย น้อย ถึงแม้ฉันจะไม่เกี่ยว-ข้องอะไรด้วยกับเรื่องครอบครัวพี่น้องของเธอ และแม้ว่าจะไม่ได้ร่วมความคิดในการติดตามมาด้วยแต่ต้น นอกจากความจำเป็นทำให้ต้องมาร่วมทีหลัง ฉันก็รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของฉันเหมือนกันที่จะค้นหาคนสาบสูญใจเด็ดผู้นี้ให้ได้ และอยากจะคิดว่าเขายังมีชีวิตอยู่ เราต้องพบเขาแน่ๆ ช้าหรือเร็วเท่านั้น ฉันมีสังหรณ์ที่ดีเช่นนี้”

ดารินยิ้มเศร้าๆ หันมามองหน้าและกอดตอบ
“บางขณะเธอเป็นคนน่ารักมากนะ เมย์”

"ใช่! ฉันรู้ตัว บางขณะเธอก็เห็นว่าฉันน่าเกลียด น่า หมั่นไส้ที่สุด อย่าถือสาฉันเลยนะน้อย เราจะรักกันเหมือนพี่ เหมือนน้องเช่นนี้ตลอดไป ไม่ว่าเราจะตายด้วยกันในการเดินทาง ครั้งนี้ หรือว่าแยกกันไปอย่สารทิศใดเมื่อไหร่ หวังว่าเราไม่ลืม เหตุการณ์ที่ร่วมกันคราวนี้ตลอดชีวิต เพราะฉะนั้นหนักเบาอะไร ไปบ้างก็อย่าถือเลย"

ทั้งสองหญิงยิ้มให้แก่กัน ด้วยความหยั่งซึ้งถึงแก่นใจกัน อย่างสนิทแน่น

"ฉันไม่เคยนึกเกลียดเธอเลย เมย์ แม้ว่าบางขณะจะยอม รับว่าหมั่นไส้อยู่บ้างเหมือนกัน เธอก็เหมือนเด็กซนๆ คนหนึ่ง นั่นแหละ...ว่าแต่นี่แน่ะ ถามจริงๆ เถอะ เมื่อบ่ายวานตอนที่เธอ อาบน้ำอย่ที่ธารคนเดียว ตอนยิงเสือเขี้ยวดาบหลังจากได้ยินเสียง ปืน ฉันได้ยินเสียงเธอร้องโวยวาย ทำนองคล้ายๆ ตะโกนเรียก ฉัน บอกว่าไพรวัลย์ลวนลามไม่ใช่หรือ...เรื่องมันเป็นอย่างไร"

มาเรียหัวเราะอย่างเปิดเผย ตอบว่า

"ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นหรอก น้อย บางทีหูเธอจะฝาดไปเอง กระมัง ฉันไม่ได้ร้องอะไรสักอย่างเดียว เชื่อเถอะ ไพรวัลย์เป็น สุภาพบุรุษที่สุด เขาไม่เคยทำอะไรที่ไม่สมควร ซึ่งจะทำให้ใคร หมิ่นน้ำใจได้หรอก แม้แต่ผู้หญิงเลวๆ อย่างฉันก็ตาม"

ดารินมองดูแม่เพื่อนสาวต่างผิวอย่างรู้เท่าทันในอาการกลบเกลื่อนอำพราง แต่ก็ยิ้มให้อย่างไม่ถือสาเป็นอารมณ์ อย่างน้อยที่สุดหล่อนก็พอใจที่จะได้ยินมาเรียเอ่ยถึงคนคนนั้น ในลักษณะยกย่องคารวะเช่นนี้ ใช่! ทำไมหล่อนจะไม่รู้ ว่าเขาผู้นั้นเป็นสุภาพบุรุษเพียงไหน เว้นไว้

แต่ เมื่ออยู่ต่อหน้าบุคคลที่สาม หล่อนจะแกล้งทำเป็นไม่รู้เสียเท่านั้น

ทุกคนยังเดินไล่หลังขบวนลูกหาบที่ล่วงหน้าไปก่อน และยังไม่สามารถจะเห็นท้ายขบวนได้ จากเงาบังของหมู่หินทันใดนั้นเองก็ปรากฏเสียงร้องเอะอะโวยวายกันขึ้นอย่างตระหนกตกใจ ฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงคำรามสนั่นของอะไรชนิดหนึ่ง แล้วกัมปนาทของไรเฟิลก็กึกก้องขึ้นกลบหมดทุกเสียง

รพินทร์กับเชษฐาซึ่งเดินอยู่เบื้องหน้า ถลันออกวิ่งไปตามหนทางระหว่างซอกหินแคบๆ นั้นอย่างลืมตัว พริบตานั้นเองเงาที่กระทบแสงแดดที่สาดลอดแง่หินลงมาแลเห็นชั่วแวบเดียวว่าเป็นสีเหลืองฟางก็ตะกายสวนย้อนมาตามช่องทางนั้น พร้อมกับปากก็อ้าแดงฉานแลเห็นเขี้ยวคู่บนขาววับราวกับดาบ

“หลบ เร็ว!”

จอมพรานตะโกนเสียงหลง ตัวเขาเองเผ่นเข้าปะทะเชษฐา วราฤทธิ์ กระชากให้หน้าคะมำออกพ้นทางเข้าไปกลิ้งขลุกขลักอยู่ด้วยกันในซอกหิน ไชยยันต์ซึ่งกะเร่อกะร่ามาเป็นบุคคลที่สอง บัดนี้ยืนตะลึงพรึงเพริด ยกปืนขึ้นไม่ทัน และไอ้มฤตยูเขี้ยวดาบตัวขนาดสิงโตเขื่องๆ ก็พุ่งผ่านเลยรพินทร์กับเชษฐาตรงไปที่เขาพอดี อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องตวาดลั่นออกไปสุดเสียง ไม่ได้มีเจตนาอะไรทั้งสิ้น นอกจากความตกใจแล้วหงายหลังตึง เจ้าสัตว์ร้ายแผดรำรามสนั่น กระโจนข้ามศีรษะของเขาเลยไปอย่างหวุดหวิด แล้วคราวนี้ก็ปะทะเข้ากับ

สองหญิงซึ่งเดินเคียงกันอยู่ท้ายขบวนพอดี ซึ่งไม่อาจบรรยาย
ได้ถูกว่า ทั้งดารินและมาเรียขณะนี้ตกอยู่ในภาวะเช่นไรจากสิ่ง
ที่จู่โจมกะทันหันที่สุดโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวล่วงหน้า

ดารินทำได้แต่เพียงแค่ขยับจะปลดไรเฟิลลงจากก
สะพายไหล่ ส่วนมาเรียนั้น ถืออยู่ก่อนแล้วในมือ แต่ยังไม่ทัน
จะได้ตวัดยกขึ้น ร่างอันใหญ่โตเต็มไปด้วยพลังนั้นก็พรวดเข้า
ชน อาจเป็นเพราะมันเองก็ตกใจด้วยเช่นกัน จึงแทนที่จะขย้ำ
ลงเขี้ยวเล็บกลับปรากฏว่าวิ่งเข้าปะทะเฉย ๆ ทั้งสองล้มกลิ้งระ
เนระนาดกันไปคนละทาง โดยเฉพาะดารินศีรษะปักลงกับพื้น
ตีลังกาสองทอดไม่รู้เหนือรู้ใต้

ไอ้เสือเขี้ยวดาบขนาดใหญ่ เผ่นตะกายขึ้นยอดหินใน
พริบตาต่อมา ใครคนหนึ่งในกลุ่มพวกลกหาบที่ล่วงหน้าไปก่อน
วิ่งย้อนตามมาติด ๆ รพินทร์กับเชษฐายังไม่ทันจะเผ่นขึ้นมา คน
คนนั้นก็ผ่านวูบตรงบริเวณที่ทั้งสองล้มคะมำอยู่ แล้วกระสุน
ขนาด .375 แม็กฯ ก็ดังสะเทือนหุบหินขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับ
อากาศที่กดวูบปะทะตัวทุกคนที่ล้มนัวเนียกันอยู่ในลักษณะต่าง ๆ

ก่อนที่ร่างของเสือใหญ่จะเผ่นโผนต่อไปนั้นเอง มันก็
กระโจนทะลึ่งโลดขึ้นสุดช่วงตัว พลิกหงายท้องลงมากระแทกพื้น
เสียงพลั่กสนั่นหวุดหวิดจะหล่นลงมาทับมาเรีย ผู้กำลังตะเกียก
ตะกายคลานอยู่กับพื้น ชักพราด ๆ แถกดิ้นตีแปลงเป็นวงกลม
ท่ามกลางกองเลือดที่ทะลักปรี่

เมื่อนั้นเอง ทุกคนจึงพอจะมองเห็นว่าอะไรเป็นอะไ
และใครอยู่ที่ไหนบ้าง ในกลุ่มสับสนนัวเนียเมื่อครู่นี้

แงซายตบลูกเลื่อน กระชากปลอกกระสุนทิ้ง แล้วตบคืน

เข้าที่พร้อมกับบรรจุนัดใหม่เข้ารังเพลิง วิ่งเหยาะ ตรงเข้าไปยังซากเสือร้ายซึ่งบัดนี้สงบการดิ้นลงแล้ว มีรอยกระสุนเจาะสองนัด นัดแรกผ่านช่องท้อง ซึ่งทำให้มันวิ่งปัดเป๋สวนทางกับกลุ่มของนายจ้างเมื่อหยกๆ นี้ ส่วนอีกนัดหนึ่งเจาะเข้าศีรษะด้านข้าง ระเบิดออกมากลางสมองอย่างเฉียบขาด

เจ้าคนพเนจรหันไปประคองนายหญิงให้ลุกขึ้นมาก่อน ต่อมาก็ส่งมือไปฉุดมาเรียให้ขึ้นมายืน เป็นเวลาเดียวกับที่พรานใหญ่ เชษฐาและไชยยันต์วิ่งเข้ามาถึงอย่างกระหืดกระหอบ ทุกคนดูเหมือนจะยังมึนงงจับต้นชนปลายไม่ถูกต่อสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ทันรู้ล่วงหน้า ห่างออกไปเบื้องหน้าในเงาบังของหมู่หิน เสียงพวกลูกหาบ ยังพูดกันอย่างตื่นตระหนกโวยวายอยู่เช่นนั้น อีกสองคนดูเหมือนจะเป็นคะหยิ่นกับเกิดถือปืนวิ่งย้อนหลังกลับมาด้วยอาการตื่นเลิกลั่ก

“มันกระโจนลงมาจากยอดหินริมทางผ่าน ขย้ำส่างปา ซึ่งเดินเดี่ยวอยู่ท้ายขบวน”

แงซายเอ่ยขึ้นด้วยเสียงห้าวลึก ท่ามกลางอาการตะลึงงงของทุกคนที่เข้ามามุงล้อมอยู่ “ขย้ำส่างปา!”

ดารินร้อง ลืมตากว้าง มาเรียผวาสะดุ้งขึ้น หล่อนได้ยินแต่คำว่า ‘ส่างปา’ แต่ฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ทว่าก็พอจะเดาความหมายไปได้ในทางร้าย หันขวับไปจ้องแงซาย แต่ยังไม่อาจจะอ้าปากถามคำใดขึ้นมาได้ แงซายรายงานต่อไปโดยเร็วว่า

“เราทุกคนไม่ทันระวังตัว ของยังแบกอยู่บนบ่า กว่าผมจะสลัดของหลุดหยิบปืน ส่างปาก็ล้มลงไปแล้ว นัดแรกยิงไม่เข้าที่สำคัญ มันผละส่างปาวิ่งมาทางนี้ ผมกวดตามมา”

“ส่างปาเป็นยังไงบ้าง?”

เสียงละล่ำละลักร้องถามขึ้นพร้อมกันหมด ยกเว้นมาเรีย คนเดียวที่ยังยืนงง

“ผมไม่ทราบ ยังไม่ทันด พอมันผละส่างปา ผมก็ตามมาติดๆ ส่างปาล้มคว่ำหน้าลงไป ไอ้เสือใหญ่ตัวนี้กัดติดหลังขณะที่ผมหันมายิงนัดแรก!” แงซายบอก

โดยไม่เอ่ยคำใดกันอีกเลย ทั้งหมดพากันวิ่งอย่างเร่งรีบตรงไปยังตำแหน่งที่เกิดเหตุทันที พอลับมุมก้อนหินใหญ่ที่บังทางหักโค้งอยู่ตามช่องทางเดิน ต่างก็เห็นจัน บุญคำ และเสย รุมล้อมประคองเจ้าต่องสู่อยู่ริมทางพร้อมกับพูดกันเอะอะลั่งเล้ง ทั้งสามคนมุงล้อมบังภาพไว้ทำให้มองเห็นไม่ถนัด ลักษณะเช่นนั้น ทำให้ฝ่ายที่แล่นมาเป็นพรวนใจหายวาบ คิดว่านั่นคือวาระสุดท้ายของส่างปาเสียเป็นแน่แท้ มาเรียร้องเรียกชื่อเจ้าทาสต่องสู่ของหล่อนแหลมกรีด และถลันพรวดเข้ามาถึงก่อนใคร กระชากไหล่บุญคำกับจันซึ่งยืนบังหน้าอยู่ให้ห่างออกมา

แล้วทุกคนก็แลเห็นด้วยกำลังใจที่ดีขึ้น ส่างปาไม่ได้นอนหรือมีอาการเข้าขั้นตรีทูตอย่างที่ทุกคนนึกไว้ หากแต่นั่งเหยียดขาอยู่กับพื้น หน้าซีดเผือด เนื้อตัวก็ไม่มีบาดแผลหรือรอยเลือดอะไรทั้งสิ้น นอกจากดวงตาอันแสดงถึงความตกใจขีดสุดเท่านั้น มาเรียร้องถามเร็วปรื๋อจับตัวคนของหล่อนเขย่า และสำรวจไปโดยทั่วทั้งตัว เจ้าต่องสู่ยังพูดอะไรไม่ออกในขณะนั้น นอกจากกลอกหน้า ไชยยันต์กับรพินทร์ก็ถลันเข้ามาคนละด้าน ช่วยกันประคองหิ้วปีกมันให้ยืนขึ้น

“ส่างปา เจ้าไม่ได้เป็นอะไรไม่ใช่หรือ?”

พรานใหญ่ตะโกนกรอกช่องหู

นั่นเท่ากับเป็นการปลุกให้ส่างปาคลายตะลึงคืนสติขึ้นมา มันเลิกลั่กมองคนโน้นทีคนนี้ที พลางก้มลงสำรวจตัวเองอย่างงงๆ แล้วหัวเราะแบบไม่มีเสียง เห็นแต่ฟันเกสีกะดำกะด่าง

“หัวใจส่างปาหยุดไปพักหนึ่ง นาย แต่ตอนนี้หัวใจส่างปาเต้นได้แล้ว”

รพินทร์จับตัวมันหมุนให้หันหลังมา แล้วทุกคนก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวต่อภาพที่เห็น

สัมภาระห่อใหญ่ที่บรรทุกติดอยู่บนหลังของเจ้าส่างปาซึ่งบังตั้งแต่ต้นคอลงไปจนกระทั่งถึงก้น ทำให้คอมันงอคุ่มราวกับกระดองเต่าในขณะที่เดินไปนั้น ผ้าพลาสติกที่ปกคลุมห่อไว้อีกชั้นหนึ่ง แหกขาดกระจุยไปด้วยคมเขี้ยวและคมเล็บราวกับใครเอามีดอันคมกริบมากระชาก สัมภาระห่อโตที่บังอยู่บนหลังพรานชาวต่องสู่ของมาเรียนั่นเอง...ที่ช่วยชีวิตมันไว้ได้ราวกับปาฏิหาริย์ขณะที่ไอ้เสือซาเบิ้ลกระโจนเข้าตะปบ ปราศจากสัมภาระห่อนี้เสียห่อเดียว เจ้าส่างปาคงจะถูกคมเขี้ยวขย้ำขาดเละไปแล้ว

ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก มาเรียนั้นทำตาเหลือกขึ้นไปดูท้องฟ้า แล้วอ่อนแรงลู่ลงไปนั่งกับแง่หิน

“โอ! ก๊อด...เป็นมหากรุณาธิคุณ ในพระเมตตาครั้งนี้... ส่างปาเอ๋ยดวงเจ้ามันช่างแข็งดีแท้ ฉันนึกว่าจะได้เห็นแต่ศพของเจ้าเท่านั้น”

“โธ่! ไอ้เวรส่างปา นี่มึงไม่ได้เป็นอะไรเลยเร้อ...กูนึกว่ามึงตายโหงไปเสียแล้วอีก ช่วยกันยกขึ้นมา เห็นนั่งตาค้าง”

บุญคำร้องออกมา บรรยากาศอันเคร่งเครียดใจหายใจ

ค่ำก็คลี่คลายไปในทันทีนั้น ต่างหัวเราะกันออกมาได้ ยิ่งเห็นสีหน้าอันป่อหลอของส่างปา และห่อสัมภาระที่ถูกฉีกขาดรับคมเขี้ยวของเจ้าเสือเขี้ยวดาบป้องกันชีวิตมันไว้ได้อย่างอัศจรรย์ ทุกคนก็ยิ่งขบขันช่วยกันตรวจดบาดแผลตามเนื้อตัวของส่างปา และพูดจาซักถามมันแซด โดยเฉพาะดารินซึ่งยังไม่ไว้ใจนักหล่อนสั่งให้ส่างปาปลดสัมภาระลงจากหลัง และตรวจร่างกายโดยละเอียด แต่ก็ไม่พบว่าจะมีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นจากเขี้ยวเล็บของไอ้เสือร้ายทั้งสิ้น แม้ตะปบขย้ำลงมาเต็มที่ก็จริง แต่ห่อของรับไว้เสียก่อน ไม่ถึงผิวเนื้อ มีแต่รอยที่ถูกปะทะล้มลงไปโหนกแก้มกระทบแง่หินช้ำเขียวไปเท่านั้น ทว่าก็แน่ละ ตัวมันเองและทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ แทบจะช็อกไปด้วยความตกใจทีเดียว

ดารินหัวเราะเสียงใส เอามือลูบขยี้หัวคนใช้ของมาเรียอย่างปรานีแล้วหันมาบอกทุกคนว่า

“บุญเหลือเกิน ที่ส่างปาแบกของสูงท่วมหลัง ถ้าเดินตัวเปล่าป่านนี้คอหักไปแล้ว มันกระโจนลงมาฝังเขี้ยวเต็มที่เลย”

“สิ้นเคราะห์ไปที เมื่อกี้ใจหายหมด เฮ้อ!...ต่อไปนี้ ถ้าเดินผ่านไปในระหว่างป่าหิน เห็นจะต้องระวังตัวกันแจทีเดียว ความจริงพวกเราก็ไม่ได้ประมาทกันเลย เพียงชั่วโอกาสเผลอนิดเดียว ลงมาอยู่ท้ายขบวนกันหมด ปล่อยให้พวกลูกหาบล่วงหน้าไปตามลำพังไม่ถึง 10 นาทีเท่านั้น เกิดเรื่องจนได้ และนี่ก็ดีที่มันเผ่นเข้าเล่นงานส่างปาที่มีของแบกเต็มอยู่บนหลัง ถ้ามันเล่นงานคนอื่น ป่านนี้คงถึงชีวิตไปแล้ว”

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างอ่อนใจ สีหน้าละเหี่ย แต่เต็มไปด้วย

ความยินดีที่ไม่มีใครได้รับอันตราย พวกพรานพื้นเมืองที่ร่วมเห็นเหตุการณ์ตอนฉุกเฉินขีดสุด ชิงกันรายงานภาพที่ตนเห็นจากมุมต่างๆ ให้พรานใหญ่และคณะนายจ้างฟังแซดไปหมด ทุกคนยืนยันเป็นเสียงเดียวว่ากำลังเดินกันอย่างเผลอตัว ไม่คิดว่าไอ้เสือเขี้ยวดาบซุ่มรอจังหวะอยู่ก่อนแล้วบนยอดหิน กว่าจะรู้ตัวอีกที ก็ได้ยินเสียงโฮกเข้าใส่ของมัน และเหลียวมาเห็นส่างปาคว่ำคะมำหน้าลงไปเสียแล้ว โดยมีร่างอันใหญ่คร่อมกัดติดหลังลงไป ส่างปาเดินอยู่ท้ายขบวนและเดินเดี่ยว จึงเป็นโอกาสในการเลือกจู่โจมของมัน หลายคนมัวแต่ตะลึงตกใจเพราะเหตุการณ์กะทันหันตอนทีเผลอ กว่าจะทิ้งหาบลงจากไหล่ก็เห็นมันกำลังคาบทางด้านหลังของเจ้าต่องสู่ เตรียมจะพากระโจนแยกเข้าข้างทาง จังหวะนั้นเอง แงซายซึ่งสติดีและไวกว่าทุกคน ได้ลั่นกระสุนนัดแรกขึ้น มันล้มกลิ้งผละห่างร่างของส่างปาออกไปพอทรงตัวลุกขึ้นได้ ก็วิ่งสวนไปเบื้องหลังซึ่งเหตุการณ์ตอนนั้นเอง ที่มันแล่นสวนทางกับคณะนายจ้างผู้ซึ่งแต่ละคนก็รับมือไม่ทันในภาวะที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหันที่สุด อลหม่านกระจัดกระจายกันไปทั้งขบวน โชคดีที่แงซายตามกวดไป และสังหารลงได้ก่อนที่มันจะเตลิดหนีหรือขย้ำใครเข้าอีก

ดารินหันไปมองดูองครักษ์พิเศษประจำตัวของหล่อนอย่างชื่นชมยินดี แล้วตบหลังเบาๆ

“ดีมาก แงซาย! เธอเข้มแข็ง รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ไว้วางใจได้เสมอ ไม่เสียแรงที่พวกเรามอบความไว้วางใจให้ ถ้าไม่มีเธออยู่ในเหตุการณ์นี้เสียคนเดียว ส่างปาและพวกเราคนอื่นๆ คงจะได้รับอันตรายถึงชีวิตไปแล้ว แต่ฉันก็เห็นใจเธอมาก ไหน

จะต้องหาบของหนักอยู่บนไหล่ และไหนยังจะต้องคอยระวังคุ้มภัยให้ตัวเองและคนอื่นอีกด้วย มันเป็นภาระที่หนักไม่ใช่น้อย"

พลางหล่อนก็หันไปทางบุญคำ ชี้หน้าต่อว่า

"พวกเรานี่ซิ ไม่เป็นเรื่อง ดีแต่ร้องโวยวายเต้นเป็นเจ้าเข้ากันไปหมดทุกคน เกิดเหตุคับขันเข้าจริงๆ มัวแต่ตะลึงช้ากันไปหมด ช่วยเพื่อนไม่ทัน"

บุญคำยิ้มแห้งๆ พูดเสียงอ่อย

"โธ่ นายหญิง ไม่ทันรู้ตัวเลย กำลังหาบของก้มหน้าก้มตาเดินกันอยู่ พรวดเดียวมันก็โจนลงมาถึงตัวไอ้ส่างปาแล้ว ถึงไอ้แงซายก็เหอะ ถ้าส่างปาไม่มีของบรรทุกกันไว้บนหลัง มันก็ช่วยส่างปาทันเมื่อไหร่ ขย้ำกร้วมเดียวขมองแหลกไปแล้ว ปืนม่ก็สะพายอยู่บนไหล่ ของก็หาบหนัก กว่าจะทิ้งของ กว่าจะฉวยปืนขึ้นมา มันฉุกเฉินกะทันหันจริงๆ นั่นดีว่ามันเลือกฟัดไอ้ส่างปา มีห่อของกำบังไว้ ถ้ามันโจนเล่นบุญคำหรือคนอื่นก็ตายกันไปแล้ว แต่แงซายมันก็นับว่าเร็วดีแท้ ลูกปืนที่มันยิงเสียนัดแรก เฉียดหูบุญคำไปกระเบียดเดียวเท่านั้น"

พรานใหญ่สั่งให้พวกลูกหาบทุกคน ช่วยกันเก็บหีบห่อสัมภาระที่ตกกระจายเรี่ยราดอยู่ ยกขึ้นหาบและให้เดินทางต่อไปทันที โดยไม่ยอมให้เวลาสูญเปล่าไปแม้แต่นาทีเดียว ทั้งหมดเดินกันไปพลางคุยกันไปพลาง ท่ามกลางอารมณ์ตื่นเต้นที่ยังไม่คลายลงโดยง่ายจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

คราวนี้ มาเรีย ฮอฟมัน ไม่เดินไถลออกห่างคนของ

หล่อนอีกเลย หากแต่คอยคุมแจ เป็นผู้คุ้มกันให้เพราะไม่ไว้ใจต่อสถานการณ์จากบทเรียนที่เห็น สองบ่าวนายพูดภาษาพม่ากันเบาๆ ไปตลอดทางและรั้งอยู่ท้ายขบวน รพินทร์เห็นไม่เป็นการปลอดภัยนักที่จะให้แงซายซึ่งมีภาระแบกของค่กับคะหยิ่นนำไปเบื้องหน้าในภูมิประเทศเช่นนี้ ก็ตัดขบวนขึ้นไปเดินนำเองอยู่เบื้องหน้า กระซิบบอกกับเชษฐาให้สั่งน้องสาวให้ขึ้นมารวมกลุ่มอยู่ในขบวนด้านหน้าด้วย เพราะเห็นหล่อนยังถ่วงฝีเท้าเคียงมากับเพื่อนสาวต่างผิว

“เมย์คุมหลัง ดีแล้วครับ แต่อย่าให้คุณหญิงอยู่ในกลุ่มรั้งท้ายขบวนนั่นเลย เกิดอะไรขึ้นเราแก้ไขไม่ทัน จะไว้ใจเมย์นักก็ไม่ได้ รายนั้นเอาตัวรอดได้แน่ แต่จะให้คุณหญิงเป็นภาระของเมย์ด้วยมันไม่เหมาะ เมย์พะวงอยู่แต่คนของตัวเองเท่านั้น และคุณหญิงเองก็ยังไม่คล่องนัก”

ท่านหัวหน้าคณะเห็นจริงด้วย โบกมือเรียกดารินขึ้นมาตามข้อแนะนำของเขา ราชสกุลสาวจึงเดินกลางอยู่ในระหว่างการขนาบของไชยยันต์และพี่ชาย เหตุร้ายที่เกิดขึ้น...ทำให้ทั้งหมดไม่อาจวางใจได้อีกต่อไป ทุกฝีก้าวย่างที่เดินผ่านกันไปต่างช่วยกันสอดส่ายสายตาไปตามซอกหินริมทาง และเงาชะง่อนด้านบนศีรษะ ซึ่งอันตรายอาจแฝงตัวซุ่มอยู่และจู่โจมลงมาถึงตัวได้ทุกขณะ ไรเฟิลทุกกระบอกของฝ่ายนายจ้าง อันตลอดเวลาส่วนมากสะพายอยู่กับไหล่ บัดนี้ลงมาถือพร้อมอยู่ในมือ

“รู้สึกว่าสัตว์ในแถบนี้ทุกชนิด ไม่ว่าสัตว์ร้ายหรือสัตว์ธรรมดาไม่เคยรู้จักคนมาก่อน ไม่รู้จักปืน มันไม่กลัวเราเลย”

เชษฐาตั้งข้อสังเกตอย่างคนละเอียด

"ครับ ต้องระวังตัวกันให้มากทีเดียว มันมีทั้งผลดีและผลร้าย ถ้าเป็นสัตว์ชนิดที่เราต้องการเป็นอาหาร ก็ทำให้ล่าได้ง่ายขึ้น อย่างเช่นกวางดาวที่ผมยิงเมื่อตะกี้ แต่ถ้าเป็นสัตว์ร้าย มันจะไม่หนีเรา และจะตรงเข้าเล่นงานทั้งซึ่งหน้าและลับหลัง... สุดแต่โอกาสของมัน บางทีเราอาจไล่หรือหลีกมันเฉยๆ อย่างเดียวไม่ได้ ต้องยิงทิ้งเสียบ้าง ไอ้เสือซาเบิ้ลที่แงซายยิงเมื่อครู่นี้ ผมรู้สึกว่า มันจะตามรอยเลือดของกวางที่หยดตามพื้นมาตั้งแต่ตอนเราล่วงเข้าป่าหิน แล้วก็อ้อมมาดักหน้าอยู่ ดีแล้วละครับที่มันโจมตีส่างปาเสียก่อน ถ้ามันดักเล่นงานพวกเราคนใดคนหนึ่งตอนหลังสุด ไม่ว่าจะเป็นผมเอง คุณชาย คุณหญิง เมย์ หรือคุณไชยยันต์ ตอนที่เราเดินตามหลังพวกลูกหาบไป ผมว่าคงลำบากทีเดียว ถ้าเห็นก่อน ยิงปะทะไว้ทันก็บุญไป แต่ถ้ามันลงถึงตัวก่อน คนที่ถูกมันกระโจนใส่ ถ้าไม่ตายในทันทีก็สาหัสกว่าจะช่วยกันได้ทัน"

"ตอนที่มันกระโจนเลยผ่านคุณเชษฐา ตรงเข้ามาที่ผม ผมนึกว่าคอขาดแน่แล้ว จะยกปืนก็ไม่ทัน เห็นมันแยกเขี้ยวร่าเข้าใส่..."

ไชยยันต์พูดพร้อมกับหัวเราะอย่างขันๆ ตัวเอง

"ไอ้ผมก็ทำอะไรไม่ได้ในตอนนี้ ร้องว้ากออกมาสุดเสียง มันคงตกใจเสียงงิ้วของผมอยู่เหมือนกัน เลยเผ่นข้ามหัวต่อไป ปะทะเมย์กับน้อย โชคดีกันจริงๆ ที่ระหว่างแล่นสวนทาง มันไม่ได้ขย้ำพวกเราคนใดเข้าให้ บางทีจะเป็นเพราะถูกปืนของแง-ซายเข้าให้ก่อนแล้ว เหตุการณ์เมื่อกี้นี้ พวกเราน่าเจ็บหรือตายกันบ้างแล้ว ปรากฏว่าดวงดี แคล้วคลาดกันหมดทุกคน"

[WBSWS:OIJ]

รพินทร์ ไพรวัลย์ เพียงแต่ยิ้มขรึม ๆ

เหตุการณ์ผจญภัยในป่าใหญ่ไพรกว้างทุกครั้งที่เกิดขึ้นเมื่อผ่านไปแล้ว ด้วยความราบรื่นปลอดภัย มักจะมีเรื่องขบขันสนกสนานตามหลังมาด้วยเสมอ เมื่อต่างนึกย้อนไปเห็นภาพของตนเองและบุคคลร่วมคณะอื่น ๆคนเรายามตื่นตระหนกตกใจและแสวงหาทางเอาตัวรอดมักจะมีท่าทางไปแปลก ๆ บางครั้งก็น่าทุเรศ เมื่อหวนคิดไปถึงภายหลัง แม้กระทั่งจอมพรานขนาดรพินทร์ ไพรวัลย์ เอง เขาก็เคยวิ่งอย่างชนิดที่เรียกว่า หูตาปลิ้นหรือลิ้นห้อยมาเสียนักต่อนักแล้ว ซึ่งมันเป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่สุด

และสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหยก ๆ นี้ อย่าว่าแต่คณะนายจ้างคนอื่น ๆ เลย แม้แต่เขาเองก็ยังตั้งตัวไม่ติด

มิช้ามินาน เมื่อเวลาล่วงพ้นไปด้วยการเดิน และเดินเพื่อรุดไปสู่เบื้องหน้า เหตุตื่นเต้นขวัญหายอันเกิดจากเสือเขี้ยวดาบตัวนั้น ก็กลายเป็นอดีตที่ไม่มีใครสนใจคำนึงอยู่อีก มันชาชินเสียแล้วสำหรับความรู้สึกของคณะเสี่ยงมฤตยูทุกคน

ใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงเต็ม ภายในป่าหินอันแลเห็นครั้งแรกว่ามีบริเวณแคบ ๆ นั้น กว่าจะล่วงเข้าสู่เขตทุ่งหญ้าสลับไปกับป่าโปร่งอีกครั้ง คราวนี้เห็นทิวเขาเกือกม้าตั้งตระหง่านทอดขวางอยู่เบื้องหน้าในระยะห่างเหมือนจะเอื้อมมือถึง ทำให้มองเห็นพื้นภูมิประเทศบริเวณเชิงเขาลูกนั้น และบริเวณโดยรอบซึ่งห่างไกลออกไปรอบด้านได้จะแจ้งกว่าที่จะใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจ ตอนที่อยู่บนเนินสุสานโบราณ

และเมื่อเข้ามาอยู่ใกล้เช่นนี้แล้ว สัณฐานที่แลเห็นว่าเป็น
เตาเชิงกรานหรือเกือกม้าก็เปลี่ยนแปลงไปจนดูไม่ออก เพราะ
รัศมีของจักษุภาพมนุษย์ตัวกระจ้อยร่อย มองเห็นแผ่กว้างไป
ไม่ทั่วถึง มีทิวเขาอื่นๆ ผุดซ้อนอยู่เรียงรายทั่วไป และเส้นทาง
อันเป็นทุ่งหญ้าทั้งราบต่ำและราบสูง แยกแยะออกไปทั่วทุก
ด้านสู่ลูกเขาอันห่างไกลออกไปอีกลิบลิ่วจดขอบฟ้า ราวกับว่า
จะหาขอบเขตสิ้นสุดมิได้

พรานใหญ่ใช้กล้องส่องทางไกล สำรวจเป้าหมายและ
บริเวณข้างเคียงอีกครั้งพร้อมกับควักเข็มทิศออกมาตั้งเทียบ
อึดใจเดียวก็ออกนำต่อบ่ายหน้าตัดที่ราบสูงมุ่งขึ้นสู่ตีนเชิงด้าน
ใต้ทันที

กว่าจะบรรลุถึงเป้าหมาย และหาชัยภูมิพักชั่วคราว
ลงได้ก็เป็นเวลาบ่ายสองโมงครึ่งพอดี ตามการจับเวลาของเชษฐา
มันหมายถึงการทำเวลาได้เร็วกว่าที่กำหนดกะไว้ครึ่งชั่วโมง สถาน
ที่หยุดพักเป็นเนินลูกหนึ่งทางเชิงเขาเกือกม้าด้านใต้ภายใต้
ชะง่อนผา สามารถมองเห็นทิวทัศน์โปร่งตาออกไปได้ ในระยะ
ไกลพอสมควร

โดยไม่จำเป็นจะต้องสั่งใดๆ ทั้งสิ้น ทันทีที่ปลดหาบ
สัมภาระลงจากไหล่ พวกลูกหาบทุกคนก็ช่วยกันอย่างกุลีกุจอ
พวกหนึ่งหาไม้ก่อไฟ อีกพวกหนึ่งถลกลอกหนังกวางเตรียม
ย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ด้วยความ
ชำนาญและประสานงานกันอย่างกลมเกลียว

ระหว่างที่คณะนายจ้างลงนั่งพักขา และดื่มน้ำ จอมพรานไต่ขึ้นไปบนยอดหินลูกหนึ่ง ใช้กล้องส่องทางไกลตรวจอย่างพินิจพิเคราะห์

คร่เดียว อีก 4 คนของกล่มนายจ้างก็เข้ามาสมทบ และเมื่อทุกคนย้อนมองสวนกลับไปทางทิศใต้ที่เดินตัดทางกันมาก็แลเห็นภูเขาอันเป็นสุสานโบราณแห่งนั้น มีสภาพเป็นเพียงเนินเล็กๆ ลูกหนึ่ง คล้ายๆ เต่าหมอบอยู่กลางทุ่งหญ้าและป่าหินสุดขอบฟ้าออกไปเท่านั้น

“ภูมิประเทศมันแปลกตาอย่างบอกไม่ถูก...”

หัวหน้าคณะพึมพำ ภายหลังจากพินิจไปรอบด้านด้วยเลนส์ย่นระยะ ขณะนั้น แม้จะเป็นเวลาบ่าย ซึ่งแดดควรจะแรงกล้าที่สุดของวัน แต่กลับปรากฏว่าทัศนวิสัยคลุมเครือ น่าพิศวง มีลมเย็นแต่แห้งผากโชยมาทางตะวันตกเฉียงเหนือเป็นระยะๆ แผ่นฟ้ามัวมนราวกับใครเอาสีเทาละเลงทาไว้เป็นแถบอันปราศจากระเบียบ

“เราจะตัดไปทางด้านนี้ใช่ไหม?”

ประโยคหลังเขาถามพรานใหญ่

สุภาพบุรุษแห่งพงไพร ดึงแผนที่ลายแทงออกมาจากย่ามหลังอีกครั้ง วางแบลงกับพื้น แล้วเทียบวัดด้วยเข็มทิศ ทุกคนที่มุงดูอยู่ในขณะนี้ก็พอจะมองเห็นอะไรได้เลาๆ ในทันที เมื่อทั้งเข็มทิศและลายแทงฉบับนั้นหันมุมได้ถูกต้องตรงกัน

“ถ้าที่เราอยู่กันในขณะนี้ เป็นเขาเกือกม้าถูกต้องก็ 20 ดีกรีเยื้องตะวันตกของทิศเหนือนี่แหละครับ ที่เราจะต้องตัดไป”

ขณะที่พูดเบาๆจอมพรานชี้มือข้ามเนินไปยังภูมิประเทศ
อันเป็นภูเขาหินสูงๆ ต่ำๆ ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ ซึ่งเท่าที่แ
เห็นอยู่ในขณะนี้ ราวกับปรางค์ปรามหาปราสาท และตึกร
อันเบียดเสียดเยียดยัดของนครในเทพนิยาย แล้วลดมือลงม
ใช้ปากกาหมึกแห้งขีดเส้นจางๆ เปรียบเทียบให้ดูในลายแทงม
กากบาทอยู่ในบริเวณของแผนที่ซึ่งระบุไว้ว่าเป็น 'ทะเลส
มรณะ'

"และนี่คือเป้าหมายถัดไป ที่เราหวังจะได้พบ"

"ก่อนจะถึงทะเลสาบมรณะนั่น ไม่มีที่หมายใกล้เคีย
กับบริเวณเขาเกือกม้า พอให้เราสังเกตเทียบ เพื่อคลำทางไ
เป็นระยะได้บ้างหรือ"

ไชยยันต์ถาม ตาจับอยู่ที่แผนที่เขม็ง

"ในลายแทงฉบับนี้คุณก็เห็นอยู่แล้วว่า ไม่ได้ระบุอะไ
ไว้อีกเลยนอกจากตำแหน่งอันเป็นทะเลสาบมรณะเท่านั้น ส่วน
ลายเส้นที่ทำขยุกขยิกเอาไว้ หมายถึงภูเขาเตี้ยๆ และป่าหินคั่น
ขวางอยู่ ซึ่งก็คงเป็นภูเขาและดงหินกว้างใหญ่ไพศาลที่เรามอง
เห็นด้วยตาเปล่าจากภูมิประเทศจริงข้างหน้านี่เอง"

ทุกคนมองออกไปยังเป้าหมายเบื้องหน้าอีกครั้ง ด้วย
ดวงตาอันเลื่อนลอยครุ่นคิด

"คล้ายๆ ดงหิน สลับไปกับทะเลทราย ที่เคยเห็นใน
เม็กซิโก..."

ดารินรำพึงขึ้นเหมือนกระซิบกล่าวกับตนเอง

"และบางส่วนก็มองดูเหมือนหุบผา แกรนด์แคนยอน..."

มาเรียสอดขึ้นแผ่วเบา

ไชยยันต์กับเชษฐามองตากัน เปลี่ยนไปจับจ้องยังภูมิ-ประเทศซึ่งรู้แน่ว่าจะต้องบุกบั่นซอกซอนไป และในที่สุดก็แลไปยังพรานนำทางผู้ยิ่งยง ขณะนี้ บุรุษใจเพชรผู้นั้นล้วงซิการ์ที่สูบค้าง และดับไว้ค่อนตัว ออกมาจดสบอีกครั้ง

"น่าคิดนะ ผู้กอง..." ท่านหัวหน้าคณะทำลายความเงียบขึ้น พร้อมกับรอยยิ้มอันบึกบึนทรหด โดยไม่พรั่นต่ออนาคต

"มันจะเกิดจากสังหรณ์หรืออุปาทานอะไรก็บอกไม่ถูก เหมือนกัน ทุกแห่งที่เราผ่านกันมาแล้ว ผมรู้สึกว่าภูมิประเทศมันดูไม่ลึกลับน่ากลัวเหมือนเช่นที่เราขีดเส้น เพื่อมุ่งจะผ่านเข้าไปนี่เลย ลักษณะของมันไม่น่าวางใจอย่างไรพิกล ป่าดงดิบมองไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันเสียยังดีกว่า มีทางเลี่ยงอ้อมไปทางอื่นได้ไหม แม้จะไกลออกไปอีกหน่อยก็ยังดี เลือกไอ้ทางที่มันโล่ง ๆ เข้าไว้ก่อน"

"ไม่มีเลยครับ คุณชายจะเบี่ยงเบนออกไปอีกสักกี่ดีกรีก็ตาม ถ้าเข็มของเรามุ่งตะวันตกเฉียงเหนือก็ต้องผ่านดงหินนี้อยู่ดี เว้นไว้แต่จะไปเริ่มต้นกันใหม่ที่เนินสุสานโน่น แล้วก็ตัดตรงตะวันตกก่อน ซึ่งไม่ทราบว่าถ้าวกอ้อมเช่นนั้นจะกินเวลาสักแค่ไหน"

"เป็นอันว่าเราจะต้องตัดเข้าไปในนครหินแห่ง 'เขาวงกต' นี่แน่?"

"ครับ...แน่! ถ้าเรามุ่งทะเลสาบมรณะในลายแทง"

"แล้วแน่ใจไหมว่า เราจะรักษาแนว 20 ดีกรีองศาเหนือได้ตลอดไป โดยตัดเป็นแนวดิ่งเหมือนลากเส้นตรงอย่างที่คุณขีดไว้ในแผนที่?"

"ก็ยังเชื่อไม่ได้แน่ในข้อนั้น อาจมีภูเขาสูงชัน หุบห้วย เหวขวางเส้นทาง ทำให้ต้องเลี่ยงอ้อมก็ได้ แต่ถึงอย่างไรก็คงไม่อ้อมเส้นทางเดิมไปมากนัก ดีกว่าจะไปตั้งต้นจากที่อื่น"

"อยากได้ คอปเตอร์สักเครื่องจริง ๆ"

ไชยยันต์บ่นไปตามประสาของเขา ซึ่งไม่มีใครสนใจ เชษฐายังคงมองที่เดิมด้วยเค้ากังวล ก่อนที่เขาจะเอ่ยอะไรต่อไปนั่นเอง ดารินก็โพล่งขึ้นลอย ๆ ว่า

"ใครคิดเหมือนฉันบ้างไหม...?"

"คิดอะไร?"

ไชยยันต์ถาม

"ป่าหิน อันสลับซับซ้อน มีเหลี่ยมมุมอำพรางตาอยู่ทั่วไป ทำให้เราไม่สามารถจะสังเกตเห็นอะไรได้ห่างไกลตัวนัก ที่ไม่ดี เราอาจเดินลอดใต้ท้องไอ้มหายักษ์ไทรันนั่นเข้าเมื่อไหร่ก็ได้ และกว่าจะรู้ตัวก็คงพลัดหลุดเข้าปากมันไปแล้ว" ทุกคนนิ่งเงียบ

ทำไมจะไม่มีใครคิดอย่างที่ดารินพูด พอมองเห็นภูมิประเทศแบบนั้น **ต่างก็หวาดระแวงกังวลกันอยู่ทุกคน เว้นไว้แต่จะไม่มีใครเอ่ยปากพูดขึ้นเท่านั้น ก็ไม่ใช่สาเหตุคลางแคลงในข้อนี้หรอกหรือ...ที่เชษฐาพยายามให้รพินทร์ค้นหาเส้นทางใหม่อยู่ในขณะนี้**

ระหว่างที่พรานใหญ่ยังเฉยอยู่ มาเรียก็พูดขึ้น ในความหมายเช่นเดียวกันกับเพื่อนสาวว่า

"ถ้าพบ ก็แปลว่าระยะกะทันหันมาก และไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้า ยากที่จะหลีกหลบทันทีเดียว สมมติง่าย ๆ ว่ามันซุ่ม

หลบอยู่ก่อนแล้วหลังก้อนหินใหญ่ลูกใดลูกหนึ่งในเส้นทางที่เราจะผ่านไป จะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม พอพวกเราเดินใกล้เข้าไปได้ระยะ มันก็โผล่อย่างพรวดพราดออกมา..."

"ยิ่งคิดมาก เราก็ยิ่งทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากนั่งกอดเข่าอยู่กับที่เพื่อรอโชคชะตา เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกฝีก้าวย่างมันล้วนแล้วแต่เต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามทั้งสิ้นนับตั้งแต่เราออกเดินทางมาแล้ว"

พรานใหญ่ตอบอย่างสงบ

"ถ้ามองข้าม หรือไม่ยอมคิดอะไรเสียบ้างเลย ก็เรียกได้ว่าประมาท ควรจะคาดการณ์สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นและเตรียมหาทางแก้ไขไว้ก่อนล่วงหน้า ถ้ามันไม่เกิดขึ้นอย่างที่ระแวงก็ดีไป แต่ถ้าเกิดขึ้นต้องพร้อมที่จะรับกับสถานการณ์ได้ทันทีตามแผนที่ซักซ้อมไว้เสียก่อน ไม่งั้นจะทำอะไรกันไม่ถูก และแผนแต่ละครั้งก็ต้องขึ้นอยู่กับภูมิประเทศและเหตุการณ์เฉพาะหน้าเป็นระยะๆ ไปด้วย เส้นทางเดินของเราระยะต่อจากนี้ไป มันไม่น่าไว้ใจเอามากๆ ผู้กอง"

ผู้พูด คือเชษฐาผู้รอบคอบ มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่ท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะแสดงความวิตกกังวลออกมาให้เห็นชัด

"ไม่มีแผนอะไร...มากไปกว่าที่เราตกลงซักซ้อมกันไว้แล้วครับคุณชาย สิ่งสำคัญที่สุดก็คือต้องระวังตัวและเตรียมพร้อมไว้ทุกฝีก้าวย่าง อย่าเผลอก็แล้วกัน ป่าหินทำให้เราเสียเปรียบในด้านที่อาจเดินเข้าไปใกล้ตัวมัน โดยไม่ทันเห็น แต่ก็มีผลดีอยู่เหมือนกันในด้านที่เราใช้เป็นที่กำบังหลบซ่อนตัวได้ ทำให้มัน

รุกไล่ไม่ถนัด อย่าพยายามเข้ายึดที่หลบซ่อนตัวจากหินก้อน
เล็กๆ ก็แล้วกัน เพราะพลังมหาศาลและขนาดตัวอันใหญ่
มหึมาของมัน อาจเคลื่อนหินย่อมๆ ได้ ดีไม่ดีหินอาจกลิ้งม
บดทับเราเสียอีก จงหาที่มั่นให้แข็งแรงเข้าไว้ เรื่องนี้อธิบายก
ยาก ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าและไหวพริบเ
ตัวรอดของแต่ละบุคคลไป ผมสั่งลูกหาบไว้ทุกคนแล้ว ถ้าเกิ
เหตุอย่างว่าขึ้นเมื่อไหร่ ให้พวกนั้นทิ้งสัมภาระ และเอาตัวร
ไว้ก่อนทันที”

กล่าวจบ เขาก็หันมองไปยังลานหินเบื้องล่างที่พวกลูกหาบทั้งหลายกำลังย่างเนื้ออยู่ แล้วบุ้ยปากให้คณะนายจ้างทุกคนดู ร่างอันสูงตระหง่านของแงซายซึ่งบัดนี้ยืนห่างกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ล้อมวงกองไฟกำลังยืดอกผงาด เหนี่ยวคันธนูทดลองสายอยู่คนเดียวเงียบๆ

ไม่มีใครพูดคำใดในขณะนั้น นอกจากทอดสายตาจับนิ่งไปยังจอนพเนจรเป็นตาเดียว นั่น คือปรอท หรือเครื่องมืออะไรสักอย่างหนึ่ง สำหรับให้คณะทุกคนใช้วัดสถานการณ์ได้อย่างดีที่สุด ถ้าหากใช้ความสังเกตให้ทั่วถ้วน โดยไม่มองผ่านข้ามไปเสีย มันพิสูจน์ให้เห็นชัดอยู่ ณ บัดนี้แล้วว่า ไม่เพียงแต่คณะเจ้านายทุกคนเท่านั้น ที่กำลังกริ่งเกรงหวั่นวิตกต่อมหันตภัยอันอาจเกิดขึ้น ภายในเส้นทางเบื้องหน้าที่เห็นอยู่นี้

แงซายเองก็สัมผัสได้กับกลิ่นไอนี้เช่นกัน โดยไม่จำเป็นจะต้องได้รับคำสั่งหรือเตือนบอกเช่นไร และอาจสัมผัสกับกลิ่นไอชนิดนี้ได้ล่วงหน้าก่อนทุกคนเสียอีก

ไชยยันต์ยิ้มเลี่ยน ๆ หันไปมองหน้าพรานใหญ่

“เราจะบุกผ่านอาณาจักรหินนั่นนานสักเท่าไหร่ ผู้กอง?”

“ผมก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน อย่าว่าแต่สายตาเปล่าแบบ
ขนาดกล้องส่องทางไกลขยาย 12 เท่าที่ส่องดูอยู่ในขณะนี้ ก็
ก็ยังเป็นบริเวณป่าหินสุดสายตา ไม่ทราบจะไปสิ้นสุดเบาบาง
เอาที่ไหน”

“ถ้างั้นก็แปลว่า ยิ่งฝ่าไปในภูมิประเทศป่าหินแบบนี้
นานเท่าไหร่ เราก็ต้องไปกันด้วยลมหายใจไม่ทั่วท้องนานเท่านั้น
ต้องระวังตัวแจทุกลมหายใจเข้าออกทีเดียว”

เชษฐาพูด เหมือนจะเตือนให้ทุกคนรับทราบไว้

ทั้งห้าคนไต่ลงมาสมทบกับพวกพรานพื้นเมือง กินอาหาร
กันอย่างเร่งรีบเมื่อเนื้อย่างสุก ต่างเคร่งขรึมกันไปหมดโดยไม่
ได้นัดกันไว้ ท่านหัวหน้าคณะสังเกตดท้องฟ้า และเทียบกับ
เวลาจากนาฬิกาข้อมืออยู่ตลอดเวลาอย่างกระสับกระส่ายกังวล
แล้วก็รู้ว่า รพินทร์ ไพรวัลย์สั่งพักในช่วงระยะเวลาอันสั้นที่สุด
เพื่อขยายระยะเวลาเดินทางครึ่งหลังของวันออกไป ทุกคน
พร้อมอีกครั้งเมื่อเวลาเพียง 15.30 น.

พรานใหญ่เปลี่ยนไรเฟิลกับเกิด กลับมาถือขนาด .458
ประจำตัวของเขาตามเดิม แล้วเรียกพรานพื้นเมือง รวมทั้ง
คะหยิ่นและส่างปาเข้ามารวมหัว เตือนให้ทราบสั้นๆ แต่เพียง
ว่า เส้นทางที่จะเดินต่อไปข้างหน้านี้ ถือเป็นเขตวิกฤตอันตราย
สุดยอด ขอให้ทุกคนรู้ตัวและเร่งระมัดระวังตนไว้ให้จงหนัก คน
เหล่านั้นรับทราบด้วยอาการอันสงบเยือกเย็น

ส่วนเชษฐาก็สั่งให้ไชยยันต์ติดสายชนวนให้แก่ระเบิดซึ่ง
มัดกับลูกธนูของแงซายทันที

ทั้งขบวนเคลื่อนจากที่พักกินอาหารชั่วคราวทางเชิงเนินด้านใต้ของภูเขาเกือกม้า ตัดที่ราบต่ำทางด้านตะวันตก-เฉียงเหนือลงไป แล้วชั่วไม่นานนัก นครหินแห่งธรรมชาติอันเป็นภมิประเทศของโลกล้านปี ก็เปิดปากทวารรอรับอย่เบื้องหน้าในความสลัวรางคลุมเครือของห้วงนภากาศ ต่างหยุดชะงักเหมือนจะสงบจิตเตรียมตัวเตรียมใจรับสถานการณ์ อันยังไม่สามารถทำนายได้ถูกนั้น

ชั่วขณะนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ เสยปีกหมวกขึ้น ขยี้ดับซิการ์ที่สูบค้างไว้ลงกับแง่หินใกล้ๆ เก็บใส่ถุงพลาสติกเล็กๆแล้วยัดลงกระเป๋าเสื้อ แหงนขึ้นมองก้อนภูผาศิลารายอันสลับซับซ้อนตระหง่านเงื้อมค้ำอยู่เหนือศีรษะราวกับใครเอาเทวรูปแห่งความน่าสะพรึงกลัวขนาดต่างๆ มาตั้งเรียงรายประดิษฐานไว้ แล้วหันกลับมาดูขบวนเดินทางที่วางแถวกันอยู่เป็นระเบียบ เหมือนหมู่ของทหารที่รอฟังคำสั่งผู้บังคับบัญชา หรือมิฉะนั้นก็ลำนาวาที่พร้อมจะเคลื่อนต่อไปภายใต้การตั้งเข็มถือหางเสือของกัปตัน

แงซายยืนตระหง่านเรียงแถวเป็นแนวตรงกับคะหยิ่นโดยมีหาบสัมภาระทอดเชื่อมระหว่างไหล่ ดวงตาอันสุกใสเป็นประกายทอดนิ่งไปยังยอดหินลิบๆ อันเหลื่อมสลับซับซ้อนเบื้องหน้า ไหล่ซ้ายสะพานเอฟเอน .375 กระบอกบรรจุลูกธนูติดระเบิดมัดแน่นกับลำตัว ติดอยู่กับแผ่นหลัง คันธนูใหญ่ซึ่งเมือแรกออกเดินทางเช้าวันนี้ ยังปลดสายและมัดรวมมากับคานหาบบัดนี้ขึ้นสายศรเรียบร้อยสะพายเฉียงไหล่ขวา ประกอบกับหาบสัมภาระที่คอนไว้ด้วยเช่นนี้ ทำให้ร่างนั้นแลดูทรหดบึกบึนราวกับเทพเจ้าแห่งพลัง

ถัดไป เป็นเกิดและเส่ย...กับบุญคำและจันตามล้ำเข้า
ส่างปายืนเคียงกับนายสาวผมทองรั้งท้ายขบวนตามเดิม ส่วน
คณะนายจ้างของเขาสามคน ยืนเรียงรายเสมือนจะเป็นพี่เลี้ยง
สำหรับค่หาบทั้งสามค่ ทกคนมองนิ่งมาที่เขาเป็นตาเดียว

เค้าหน้าของจอมพรานเย็นกระด้าง แลดูประดุจก้อนหิน
ที่แวดล้อมอยู่ ในขณะนี้ไม่มีใครเดาความรู้สึกของเขาได้ถูก
สายตาอันบ่งถึงหัวใจที่แน่วแน่มั่นคงปานเหล็กเพชรคู่นั้น ทอด
ไปยังผู้ร่วมคณะทุกคนตามลำดับ เหมือนจะสำรวจตรวจตรา
ทุกชีวิตภายใต้การรับผิดชอบ และค้นหาคำตอบออกมากับตน
เองให้ได้ว่า เขาจะนำชีวิตทั้งหมดเหล่านี้ให้ผ่านพ้นพิบัติภัยไป
ได้ตลอดรอดฝั่งเพียงไร

แล้วก็เคลื่อนเข้ามาหยุดประจันหน้าแงซาย ตาทั้งสองคู่
สบกันนิ่งในระยะใกล้

“ต่อไปนี้ แกเห็นจะไม่จำเป็นต้องใช้ไรเฟิลแล้ว อย่างน
น้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง...”

พรานใหญ่เอ่ยเสียงห้าวต่ำ

“เพราะฉะนั้น เพื่อไม่ให้เป็นภาระหนักสำหรับแกเกินไป
นัก ส่งไรเฟิลกระบอกนั้นมาให้ฉัน”

โดยไม่พูด หรือมีท่าทีใดๆ ทั้งสิ้น แงซายปลดไรเฟิล
.375 ออกจากไหล่ ส่งไปให้เขาตามคำสั่งอย่างสงบ รพินทร์รับ
มาเปิดลูกเลื่อนตรวจดูกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงและในซอง
แม็กกาซีน เห็นครบถ้วนเรียบร้อยดี ก็ขยายสายหนังสำหรับ
สะพายออกให้หย่อนกว้างพอที่จะสะพายแบบเฉียงไหล่ได้แล้ว
ยกขึ้นสวมคล้องสะพายเฉียงไว้กับไหล่ตนเอง ส่วนวิน.458 นั้น

ถือไว้ในมือ มันหมายถึงว่า ต่อไปนี้เขารับภาระแบกไรเฟิลแทน เพื่อให้เกิดความคล่องตัวที่สุดสำหรับจอมธนูแงซาย เมื่อเหตุจำเป็นมาถึงโดยไม่มัวเกะกะห่วงกังวลปืนอยู่

ต่อมา ก็เดินตรงมาที่ท่านหัวหน้าคณะซึ่งขณะนี้ ไชย-ยันต์และดารินเคลื่อนเข้ามารวมกลุ่มอยู่ด้วย ยิ้มให้นิดหนึ่ง

“เรามีเวลาเดินอีก 3 ชั่วโมง ก่อนมืดสนิทครับ และสำหรับคืนนี้ เราต้องพักอยู่ในใจกลางส่วนใดส่วนหนึ่งของป่าหินนี่แน่นอน”

“ผมก็นึกไว้ยังงั้นแหละ เอายังไงก็เอากัน ผู้กอง พวกผมพร้อมทุกขณะ”

“ถ้าไม่มีอะไร ผมจะเดินหน้าไปตลอด ฝากด้านหลังไว้ให้คุณชายช่วยดูๆ บ้างนะครับ อย่ามั่นใจในเมย์นัก”

“โอเคไม่ต้องห่วง ผมกับไชยยันต์จะรับภาระคุมตลอดขบวนเอง คุณเดินนำและระวังในรัศมีด้านหน้าไปอย่างเดียวก็พอ อย่าเดินทิ้งระยะให้ห่าง เราจะจับหมู่กันไปในระยะใกล้ๆ ทุกขณะ รัศมีมองเห็นกันได้ตลอดหัวท้ายขบวน”

จอมพรานก้มศีรษะรับคำ แล้วเดินถอยหลังโบกมือเป็นสัญญาณกับคู่ของแงซายและคะหยิ่น

ขบวนเดินทางมหาภัยก็เคลื่อนที่เข้าสู่อ้อมแขนอันลี้ลับเต็มไปด้วยความวิเวกน่าสะพรึงกลัวของอาณาจักรหินในทันทีนั้น จิตใจของทุกคน แม้จะปรับไว้แล้วเป็นอย่างดี ยามนี้ก็ยังไม่วายหวั่นไหวระทึก ต่างครุ่นคิดไปต่างๆ นานา ท่ามกลาง

สองฟากก้อนหินที่ผ่านไป หูคอยเงี่ยสดับเสียง ตาก็แลกวาดไม่ยอมให้สิ่งใดๆ รอดพ้นการสังเกตไปได้ หินแต่ละก้อนที่ต่างผ่านกันไป มีรูปร่างแปลกๆ ทั้งลักษณะและสีสันดูราวกับสัตว์ร้ายหรืออสรยักษ์ที่กำลังอ้าแขนเพ่งตาจ้องอย่างประสงค์ร้ายอยู่ อากาศอบอ้าวและแห้งผาก ชวนให้ตะครั่นตะครอสะบัดร้อนสะบัดหนาวคล้ายจะจับไข้กันอยู่ทุกคน

เสียงฝีเท้าทั้ง 12 คู่ที่เหยียบย่างกันไป แม้จะพยายามแผ่วให้เบาสักเพียงไร ในที่อันแวดล้อมไปด้วยผนังผาศิลารายรอบด้านเช่นนี้ มันก็ปรากฏเสียงดังสะท้อนกังวานอยู่ไปมายากที่จะควบคุมได้ ภาพหลอนลวงตาเกิดอยู่ทั่วไป เมื่อใครสักคนหนึ่งพยายามจะมองไปยังก้อนหินใหญ่น้อยที่แวดล้อมอยู่รอบกายเหล่านั้น ชวนให้ลายตา และวิงเวียนอย่างไรบอกไม่ถูก

ร่างอันแกร่งเกร็งเต็มไปด้วยความคล่องแคล่วปราดเปรียวนั้นนำดุ่มเป็นเรือนำร่องไปเบื้องหน้าอย่างระมัดระวัง เลี้ยวลัดซอกซอนไปตามเส้นทางอันมีอยู่มากมายเหมือนใครมาตัดเป็นถนนไว้ระหว่างหินใหญ่น้อยก้อนต่อก้อนอันมากมายเหลือที่จะคณานับจดจำสัณฐานอยู่ได้ บางครั้งก็ผ่านไปในบริเวณที่กว้างใหญ่ราบโล่งมีอาณาเขตราวกับจะทำสนามฟุตบอลได้ทั้งสนาม และบางครั้งก็ตัดทะลุเข้าไปในระหว่างหุบหินอันแคบจำกัดชนิดต้องเคลื่อนกันไปแบบเรียงเดี่ยว มีทั้งไต่ขึ้นสูงและบ่ายหน้าลงต่ำ ลุ่มๆ ดอนๆ ชนิดหาที่สิ้นสุดมิได้ หันไปทางใดก็พบแต่หิน... หิน... และหิน! สลับไปกับพื้นทรายสีเทา และซากที่ฝังจมดินอยู่เป็นระยะเวลานานแสนนานของตอไม้ ตลอดจนพืชบางชนิด

ยามใดที่ภูมิประเทศโปร่งโล่งตามองเห็นอะไรได้รอบด้าน

ในระยะห่างไกลออกไป รพินทร์ก็เดินทิ้งระยะห่างสำรวจล่วงหน้าไปไกล แต่ยามใดเข้าที่คับขันจำกัด เขาก็ผ่อนฝีเท้าลงมาเดินร่วมใกล้ชิดอยู่ด้วย และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่คณะนายจ้างทุกคนสังเกตเห็นจอมพรานใช้เข็มทิศเป็นเครื่องนำทางอยู่ตลอดเวลา

การเดินไม่สามารถจะเร่งทำเวลาได้มากนักผิดกับสมัยที่เดินอยู่กลางทุ่งโล่ง เพราะต้องคอยคำนวณหาทิศทางบ่ายหน้าและหลีกหลบป่าหินที่งอกสกัดขวางหน้าไว้ตลอดเวลา

ดารินเหงาใจอย่างไรบอกไม่ถูก ไชยยันต์กับพี่ชายที่เดินอยู่ใกล้ๆ ในขณะนี้ ไม่มีใครพูดกันเลย นอกจากตั้งหน้าตั้งตาเดินและคอยสังเกตภูมิประเทศอยู่ตลอดเวลา หล่อนจึงเลี่ยงถ่วงระยะลงมาเคียงกับแม่เพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งคุมอยู่หลังขบวนใกล้ส่างปา ขณะนั้นทั้งหมดกำลังตัดไปตามที่ราบต่ำของผิวพื้นทรายมุ่งสู่ช่องหินใหญ่สองลูกอันเปรียบเสมือนปากประตูเบื้องหน้า

“ดูอะไรข้างหลัง... น้อย... บนท้องฟ้า”

พอเคียงไหล่กันเข้ามา มาเรียก็กระซิบบอกเบาๆ

ดารินหันขวับไปทางท้องฟ้าเบื้องหลัง ซึ่งบัดนี้พอจะมองเห็นได้โปร่งโล่งในรัศมีกว้างพอสมควร สายตาพบเข้ากับสิ่งหนึ่งก็ขมวดคิ้วจ้อง บนห้วงอากาศเต็มไปด้วยหมู่เมฆสีทึมๆ นั้น เงาปีกดำๆ ของนกชนิดหนึ่ง ว่อนคว้างเล่นลมบนอยู่ช้าๆ เป็นรัศมีวงกลม สูงขึ้นไปลิบๆ จนมองเห็นตัวมันมีขนาดปีกที่กางอยู่นั้นยาวเพียงคืบ

“นกอะไรน่ะ?”

หล่อนหลุดปากออกมาอย่างงงๆ ไม่เข้าใจอะไรนัก

“แร้ง พันธุ์ไก่งวง ชนิดเดียวกับที่เราพบบนไหล่เนินสุสานแ
ลงกินซากสเตโกซอรัส” เสียงมาเรียบอกเรียบๆ

“มีซากอะไรตายอยู่ที่ไหนอีกกระมัง?”

มาเรียยิ้มแค่นๆ พลางสั่นศีรษะ

“ไม่มีซากอะไรตายหรอก เจ้าแร้งตัวนี้ บินตามหลังเรา
มาตั้งแต่ออกจากเนินสุสานโน่นแล้ว มันร่อนตามดูเรามาทุกระยะ
ฉันเห็นตั้งแต่แรกแล้วแต่ขี้เกียจบอกให้พวกเรารู้ รู้สึกว่าจะเป็นแ
ไอ้ตัวจ่าฝูงหัวหน้าเสียด้วย”

ดารินเกือบสะดุ้ง จ้องหน้ามาเรียเขม็ง แล้วแหงนขึ้นไป
ดูเงาปีกดำๆ ที่ร่อนลิบๆ อยู่บนท้องฟ้าอีกครั้ง

“หมายความว่าอย่างไร ทำไมมันถึงต้องตามเรามาทุก
ระยะด้วย”

อีกฝ่ายหนึ่งยักไหล่

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน บางที...”

แหม่มสาวหยุดชะงักลงเฉยๆยักไหล่ด้วยความเคยชินแทน

และก็จริงดังว่า เวลาผ่านไปตามลำดับในป่าหินอันลึกลับ
ซับซ้อนนั้น และไม่ว่าจะเดินบ่ายเบี่ยงห่างไกลออกไปในมุมใด
พอเหลียวกลับมาทีไร ดารินมองเห็นเงาของเจ้าแร้งไก่งวงร่อน
ติดตามสะกดหลังมาทุกระยะ ด้วยอาการเล่นลมบนเช่นเดิม
ของมัน คือร่อนเป็นวงกลม จะว่าเป็นการเล่นลมตามธรรมชาติ
นิสัยของมันและบังเอิญประจวบเหมาะก็ใช่ที่ เพราะไม่ว่าจะเดิน
ห่างไกลกันออกไปเท่าไรก็ยังคงมองเห็นมันอยู่เช่นนั้น

[WBSWS:OU]

หล่อนเริ่มไม่สบายใจ และจับมองมันตลอดเวลาเหมือนกัน

“มันน่าจะบ่งความหมายอะไรสักอย่าง ที่ไม่เป็นมงคลกับเรานัก...”

หล่อนพึมพำภายหลังจากที่ไม่เอ่ยคำใดกับมาเรียอีกเลยเป็นเวลานานตลอดระยะที่เดินไปด้วยกัน

“แร้ง เป็นสัตว์ที่มีสัญชาตญาณพิเศษ...”

มาเรียพูดเนิบ ๆ ทอดสายตาเลื่อนลอยอย่างปราศจากความหมายออกไปยังยอดหินเรียงรายเบื้องหน้า

“มันรู้ว่าซากที่จะเป็นอาหาร ล้มตายอยู่ที่ไหน แม้จะอยู่ระยะห่างกันนับสิบ ๆ กิโลเมตร ยิ่งกว่านั้น ยังสามารถมีทิพย-ญาณ หยั่งรู้ล่วงหน้าด้วยว่าสิ่งมีชีวิตใดบ้าง กำลังจะถึงวาระสุดท้ายและตกเป็นเหยื่อของมัน มันจะเริ่มตาม...และตามเพื่อจับดูรอคอยไปทุกระยะ”

“เธอรู้ได้ยังไง?”

“ชีวิตของฉันคลุกคลีอยู่ในป่ามานาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งป่าในแถบแอฟริกาใต้อันเป็นแหล่งกำเนิด พวกพรานพื้นเมืองเผ่ามัสไซเคยสอนฉันไว้เช่นนี้ และฉันก็เคยเห็นกับตาตัวเองมามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาตามสัตว์ที่ถูกยิงเจ็บแล้วหลบหนีไป พวกแร้งจะคอยบินตามสัตว์เจ็บนั้นตลอดเวลา เพราะมันรู้ว่าไม่ที่ใดก็ที่หนึ่ง สัตว์นั้นก็จะล้มและตายลง หลายครั้งที่ฉันอาศัยสังเกตจากการบินตามของแร้งเป็นเครื่องนำทางให้เข้าถึงสัตว์ลำบากที่กำลังตามล่า”

“นั่นเป็นหลักสามัญตามธรรมชาตินิสัยของแร้งซึ่งมองเห็น

ได้ชัด ๆ อยู่แล้วนี่ มันมองเห็นสัตว์เจ็บหรือสัตว์ที่ทุพพลภาพ ไกล่
จะถึงความตาย มันก็ต้องตามเป็นธรรมดา แต่พวกเรายังไม่มี
ใครบาดเจ็บใกล้จะถึงตายเลยสักคนเดียว ทุกคนก็แข็งแรงดีอยู่
ทั้งนั้น”

“เราไม่รู้มรณกาลของเราหรอกน้อย แต่สัตว์ประเภทแร้ง
มันรู้ แต่ไหนแต่ไรมาขณะที่เราเดินทางกัน ไม่เคยปรากฏว่ามี
แร้งคอยบินตามอยู่เช่นนี้”

“แปลว่า พวกเราต้องมีการล้มตายกันขึ้นหรือ ในอนาคต
อันใกล้ ๆ นี่?”

“ใครจะรู้ได้ แต่ฉันไม่ชอบให้มันมาคอยบินตามอยู่ทุกฝี
ก้าวอย่างนี้เลย”

แล้วมาเรียก็หัวเราะเสียงแปร่ง ๆ

“ฉันอยากจะสอยมันลงมาเสียจริง ๆ ถ้าไม่กลัวว่าคนอื่น
เขาจะว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาพรานขี้เก๊กนั่น”

ดารินว่าอย่างรำคาญใจ

และต่อมาครู่เดียว ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ก็ได้รับการสะ
กิดบอกชี้ให้ดูจากราชสกุลสาว ขณะนั้นรพินทร์หยุดยืนนิ่งอยู่กับ
ที่เพื่อคะเนหาทิศทางก่อนที่จะตัดช่องผาใหญ่อันแยกออกไปหลาย
สาย และทุกคนพลอยหยุดยืนรอการตัดสินใจของเขาอยู่ด้วย
เมื่อได้รับการบอกท่านหัวหน้าคณะกับสหายหันไปมองตาม แล้ว
จับนิ่งไปชั่วขณะหนึ่งอย่างฉงนนิด ๆ ไชยยันต์ร้องเรียกพรานใหญ่
เบา ๆ รพินทร์เหลียวกลับมาเห็นฝ่ายของนายจ้างกำลังยืนป้อง
หน้าแหงนมองอะไรอยู่ทางท้องฟ้าด้านใต้ ก็ก้าวเข้ามาสมทบ
ไชยยันต์ชี้ให้ดู

“อ๋อ”

จอมพรานพยักหน้า ไม่มีอะไรผิดปกติ หรือสนใจต่อภาพที่เห็นอยู่นั้นใดๆ ทั้งสิ้น

“แร้งไก่งวง ทำไมหรือครับ?”

“เห็นเมย์บอกว่ามันบินสะกดหลังตามเราทุกระยะ ตั้งแต่ออกจากเนินสุสานแล้ว”

เชษฐาเอ่ยด้วยน้ำเสียงธรรมดาเช่นกัน

“ผมเห็นแล้วครับ อย่าไปสนใจกับมันเลย ดีเหมือนกันที่ได้เห็นมันเป็นเพื่อนอยู่บ้าง ป่าหินที่เราบุกเข้ามาบริเวณนี้ ผมยังมองไม่เห็นร่องรอยของสิ่งมีชีวิตแม้แต่อย่างเดียว มันเปลี่ยวเปล่าอ้างว้างจริงๆ ราวกับโลกที่ปราศจากชีวิตงั้นแหละ”

“ขออนญาตอะไรหน่อยได้ไหมท่านพรานใหญ่?”

ดารินเอ่ยขึ้นหางเสียงไม่สบายใจ แต่ก็ยังไม่วายเหน็บ-แนมกระแทกกระทั้น

รพินทร์หันไปมองด้วยอาการเฉยๆ ไม่รู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น สำหรับท้ายประโยค หากแต่ก้มศีรษะนิดหนึ่งเหมือนจะเตือนให้หล่อนพูดต่อ

“ฉันไม่ชอบให้เจ้าแร้งนั่นมันมาบินตามหลังเราอย่างนี้ ขอซัดกันสักนัดเถอะ ไม่หวังจะให้ถูกมันหรอก แต่มันอาจตกใจเสียงปืนบินหนีไปทางอื่นเสีย ไม่มาคอยตามเราอยู่อย่างนี้”

“ไม่น่าจะต้องเปลืองกระสุน และไม่น่าจะต้องกังวลอยู่กับมันด้วย ลูกปืนของคุณหญิงหรือของพวกเราคนใดก็ตาม มีค่าเกินกว่าจะใช้ยิงอีแร้งด้วยเหตุผลเพียงแต่แค่รำคาญตาที่มันคอยบินตามอยู่”

แล้วโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายที่รับฟังคำตอบ จะมีความรู้สึกหรือสีหน้าอาการอย่างไร รพินทร์ ไพรวัลย์หันไปทางท่านหัวหน้าคณะ เอ่ยขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการ

"มีปัญหานิดหน่อยครับ คุณชาย ผมต้องการคำหารือด้วย"

"ว่ามา"

"ป่าหินแถบนี้กันดารแห้งแล้งเหลือเกิน เป็นลักษณะของพื้นภูมิประเทศคล้ายๆ สมัยที่โลกยุคต้น ซึ่งยังไม่มีต้นไม้ขนาดใหญ่ขึ้นนอกจากพืชล้มลุก... และอย่างที่ผมเรียนมาแล้ว คืนนี้เราต้องพักแรมกันในเขตป่าหินนี่แน่นอน..."

เขาพูดโดยเร็ว หันกลับไปมองยังภูมิประเทศอ้างว้างในรัศมีเบื้องหน้า

"และเมื่อตกกลางคืน อากาศจะต้องหนาวจัดที่สุด คงหนาวกว่าทุกแห่งที่เราพบกันมาแล้ว ปัญหาก็คือ เราจะหาฟืนที่ไหนมาก่อไฟได้เท่าๆ กับอาจไม่มีไฟสำหรับหุงหาด้วย"

คณะนายจ้างทุกคนนิ่งกันไปชั่วขณะ

ถูกแล้ว นี่เป็นปัญหาใหม่ที่ผ่านเข้ามาโดยต่างไม่เคยคาดฝันล่วงหน้ามาก่อน และมันคือปัญหาที่จะต้องเผชิญเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ออกเดินทางมา **การรอนแรมไม่ว่าพื้นภูมิประเทศจะเปลี่ยวกันดารน่าสะพรึงกลัว และเต็มไปด้วยอันตรายรอบด้านเช่นไรก็ตาม ไม่เคยปรากฏเลยสักครั้งเดียวว่าคณะเดินทางจะขาดฟืนก่อไฟ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับใช้สุมเพื่อหาไออุ่นในเวลากลางคืน**

[WBSWS:01]

ทุกคนมองเห็นชัดตามคำบอกของจอมพรานอยู่ ณ บัดนี้แล้ว ตลอดทั้งบริเวณที่ผ่านมา มีแต่หิน หิน และหิน ปราศจากต้นไม้ยืนต้นชนิดที่จะตัดมาทำฟืนได้เลยแม้แต่ต้นเดียว นอกจากนานๆ ครั้ง จะพบพืชประเภทกระบองเพชรอันเป็นไม้ล้มลุกอาศัยงอกจากพื้นทรายและซอกพื้นดิน กับซากของตอหรือขอนไม้ดึกดำบรรพ์ที่ผุดโผล่ขึ้นมาจากพื้น ซึ่งสภาพของมันก็แกร่งเสียจนกลายเป็นถ่านหินไปแล้ว ยากที่จะถากถางเอามาก่อกองไฟได้

"เอ เห็นจะไม่ใช่ปัญหา 'นิดหน่อย' อย่างคุณว่าเสียแล้ว ปัญหาใหญ่ทีเดียว ผมก็เพิ่งจะรู้สึกตอนที่คุณพูดขึ้นนี่แหละ"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเบาๆ พร้อมกับหัวเราะไม่สดใสนัก

"เรามีกันแต่ตะเกียงไฟแก๊ส กับตะเกียงแบตเตอรี่ ส่วนเตาน้ำมันก๊าดที่เตรียมมาด้วย ก็โยนทิ้งไปแล้ว เพราะน้ำมันหมดไปนาน"

ท่านหัวหน้าคณะพูดอย่างใคร่ครวญ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

"ว่าถึงเรื่องเสบียงก่อนอื่น พวกเนื้อ ผมเห็นพวกนั้นย่างรมควันเอาไว้แล้วไม่ใช่หรือ ถ้าจำเป็นจริงๆ มันก็สุกพอที่จะใช้กินโดยไม่จำเป็นต้องย่างซ้ำได้ไหม"

"ก็ขนาดดิบๆ สุกๆ พอจะมีฝืนกระเดือกกันเข้าไปได้เหมือนกัน ถ้าหิวจริงๆ"

"ถ้าเช่นนั้น ปัญหาเรื่องไฟหุงหาก็หมดไปก่อน ทีนี้ว่าถึงเรื่องฟืนทำไฟ"

เชษฐาเม้มริมฝีปากคิด

“เราอาจพบซากต้นไม้เก่า ๆ ที่ล้มอยู่ตามทางผ่านซึ่งพอจะเอามาทำฟืนได้”

“รู้สึกจะยากมากค่ะ พี่ใหญ่”

มาเรียสอดขึ้นโดยเร็ว สีหน้าหนักใจ

“ซากตอไม้ที่เราเคยผ่านพบกันมาแล้ว ฉันสังเกตเห็นมันแกร่งเสียจนเป็นเนื้อหิน ยากที่จะถากเอามาทำฟืนได้ นอกจากจะถากถางยากเหมือนฟันหินแล้ว เนื้อไม้เก่าแก่เหล่านี้ก็ติดไฟลำบากมากสำหรับการก่อสุมไฟธรรมดา ยกเว้นแต่จะเอาเข้าเตาเผาโดยเฉพาะ”

“ก็ต้องพยายามหาดู เผื่อว่าจะพบที่ทำฟืนได้บ้าง และถ้าหาไม่ได้เข้าจริง ๆ เราก็พักแรมกันโดยไม่ต้องอาศัยไฟ ยอมทนหนาวเอา ทำยังไงได้ มันจำเป็นขึ้นมาเสียแล้ว ตัดสินกันง่ายยังงั้นผู้กอง คงไม่หนักหนาอะไรนักไม่ใช่หรือ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มเล็กน้อย มองดูราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะอย่างเคารพยกย่องน้ำใจสู้จนยิบตาของสุภาพบุรุษผู้นี้

“ผมเรียนให้ทราบล่วงหน้าเท่านั้นว่า เราอาจพบกับภาวะเช่นนั้น ในการเดินป่ามาตลอดชีวิตของผม ยังไม่เคยพบกับสภาพป่าแหล่งใดที่จะหาฟืนทำไฟไม่ได้อย่างนี้ มันเหมือนกับว่าเราบุกกันไปในทะเลทรายหรือในโลกร้างฉะนั้น”

“ความจริงก็มองเห็นป่าต้นกระบองเพชรทางด้านซ้ายมือนั่นไม่ใช่หรือ...” ดารินชี้มือไปทางด้านที่เห็นไม้ล้มลุกพันธุ์ที่อาศัยขึ้นตามทะเลทรายขึ้นเป็นทิวอยู่

“ถ้าเราตัดผ่านไปทางด้านนั้น เราอาจพบไม้ที่พออาศัย

ทำฟืนได้บ้างกระมัง ฉันคิด ยอดทิวลิบๆ ที่เห็นอยู่นั่นรู้สึกว่าเป็นยอดไม้ประเภทปาล์มด้วย”

ไชยยันต์ส่องด้วยกล้อง แล้วพยักหน้า

“ใช่ ยอดไม้ประเภทปาล์ม แต่ลักษณะมันแปลก ไม่เคยเห็นปาล์มที่ไหนเหมือนมาก่อน ทางฟากซ้ายมือนี่คงจะเป็นบริเวณที่น่าจะเรียกได้ว่า ‘โอเอซีส’ ของดงหินแถบนี้ นอกนั้นก็จะแห้งแล้งหมดไม่มีพันธุ์อะไรขึ้นเลย”

“ผมกำลังจะขอความเห็นในข้อนี้อยู่เหมือนกัน”

จอมพรานพูดเบาๆ ก้มลงมองตลับเข็มทิศในข้อมือ

“ถ้าเราตัดไปทางด้านซ้ายอย่างคุณหญิงว่า เราอาจพบแหล่งชุ่มชื่น และอาจมีหวังจะหาฟืนได้ แต่ทางเดินจะเบนออกนอกเข็มที่ตั้งไว้อีก 30 ดีกรี ทำให้อ้อมทางออกไปอีก จึงอยากจะขอการตัดสินใจจากคุณชายว่า จะให้ผมเบี่ยงออกชั่วระยะเวลาหนึ่งก่อนหรือไม่ ก่อนค่ำวันนี้ เราตัดเข้ามุม 30 ดีกรีตลอดพรุ่งนี้เช้า ค่อยหาทางตีกลับเข้าสู่ทิศเดิม”

“อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับการเสียเวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์อันเนื่องมาจากเดินอ้อมไปอ้อมมา...”

เชษฐาพูดอย่างรอบคอบ ขอเข็มทิศจากจอมพรานไปเทียบจับดูกับภูมิประเทศเบื้องหน้า แล้วกล่าวเหมือนจะหยั่งความเห็นมาว่า

“คุณคิดว่าจะเสียเวลาไปมากไหม ถ้าเราเบี่ยงออกซ้ายมือ”

“ผมก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่จะพยายามรักษาแนวไว้ไม่ให้เบนออกห่างมากไปกว่า 30 ดีกรีนี้ โดยจะเลาะเลียบ

ไปตามป่ากระบองเพชรหรือที่คุณไชยยันต์เรียก โอเอซีส [illegible]
แนวขนานกับทิศเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด”

“ถ้างั้นตกลง พรุ่งนี้ค่อยแก้ปัญหาเฉพาะหน้ากันใหม่”

อดีตท่านทูตทหารบกตัดสินใจได้รวดเร็วฉับไวเสมอ

พรานใหญ่ทำสัญญาณมือกับกลุ่มลูกหาบ ซึ่งพักของ
ชุมนุมรอกันอยู่ทางหนึ่ง เพื่อให้บ่ายหน้าเดินต่อไปทางซีกข้าง
โดยไม่จำเป็นจะต้องเดินตรงเข้ามาที่กลุ่มคณะนายจ้างให้เสีย
เวลา ตัวเขาเองกับอีกสี่คนก็เดินสกัดเข้าบรรจบ เปลี่ยนเข็มเดิน
ทันที ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกแก้ไขคลี่คลายเป็นเปลาะ ๆ
เท่าที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าแต่ละครั้งตามลำดับไป

“ถ้าเจอภูมิประเทศแบบนี้ตลอดไปสงสัยว่าเราจะลำบาก
กันมากทีเดียว ผมรู้สึกว่า ในเวลากลางคืนอุณหภูมิอาจลดต่ำ
ถึงจุดน้ำแข็ง”

เชษฐาปรารภ ขณะที่เดินรวมหมู่ไปด้วยกัน ตัดพื้นทรา
สลับหินอันเป็นที่ราบสูง ขึ้นสู่ปีกเนิน

“คืนนี้เป็นได้รู้กันละครับ ระดับของเราเดินสูงขึ้นทุกขณะ
แล้วนับตั้งแต่ออกจากนครร้างของพันธุมวดีเป็นต้นมา และผม
เชื่อว่าคงจะไต่ขึ้นสูงไปเรื่อย ๆ ผมประหลาดใจที่ว่า บนที่สูง
เหนือน้ำทะเลมาก ๆ เช่นนี้ เหตุใดจึงมีป่าหินที่มีลักษณะเหมือน
ทะเลทรายอยู่ มันอัศจรรย์ค้านกับสภาพโดยปกติทั่วไปของ
ภูมิศาสตร์โลกเหลือเกิน”

“ถ้ายังเป็นเขตป่าหินอยู่แบบนี้ตลอดไป เราจะเปลี่ยน

แผนการเดินทางใหม่ได้ไหม คือพักนอนในเวลากลางวัน และออกเดินทางในเวลากลางคืน ไหนๆ เราก็เดินโดยอาศัยเข็มทิศอยู่แล้ว และสภาพของเส้นทางเดินก็พอจะคลำไปได้ ไม่ใช่ป่ารกชัฏแบบป่าดงดิบ”

“ต้องขอเวลาศึกษาสภาพของภูมิประเทศดูก่อนครับ ยังไม่ทราบว่าตอนกลางคืนหมอกที่นี่ลงจัดหรือเปล่า ถ้าไม่มีหมอกก็ยังพอไหว แม้จะเสี่ยงกว่าการเดินในตอนกลางวันก็ตาม ผมคิดว่าดีเหมือนกันเพราะอากาศอันหนาวเย็นมากๆ พวกเราออกแรงเดินรุดหน้า ยังดีกว่าพักนอนทรมานด้วยความหนาวอยู่แต่นั่นแหละ ตอนกลางคืนถ้าเกิดฉุกเฉินอะไรขึ้น เราเสียเปรียบที่สุดเพราะมองอะไรไม่เห็นถนัดจะอาศัยไฟฉายอย่างเดียวก็ไม่ไหว อีกอย่างหนึ่งเราต้องสงวนไฟไว้ใช้ในเวลาจำเป็นอยู่แล้ว”

“เอาละ ค่อยๆ คิดกันไป สุดแล้วแต่ภูมิประเทศเหตุการณ์”

ทั้งหมดล่วงเข้าสู่บริเวณป่าพวกไม้หนามอันมีลักษณะแปลกตางดงาม รูปทรงสัณฐานประหลาดๆ ระยะแรกๆ ก็ปรากฏเห็นอยู่ประปราย ห่างๆ กันออกไป ครั้นเมื่อเวลาล่วงผ่านไป ต้นไม้ประเภทขึ้นในทะเลทรายเหล่านั้น ก็เริ่มจะเห็นถี่หนาตาขึ้น ลักษณะก็พิลึกพิลั่นแปลกตาขึ้นไปทุกที มีทั้งความสวยงามและความน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก

บางชนิดเกาะกลุ่มกันเป็นดงหนามอันแน่นทึบสองฝั่ง

ทางราวกับใครมาตีรั้วกั้นแนวทางเดินไว้ บางชนิดก็มีลำต้นไต่ขึ้น
เดี่ยวสูงชะลูดขึ้นไปบนอากาศเป็นแนวตรง 7-8 วา เหมือนแง
หลักปักเด่นอยู่ หนามแต่ละอันแหลมคมใหญ่ยาวเป็นศอก
เหมือนตะบองของอสรร้ายในเทพนิยายสยองขวัญ และบ้างก็
เป็นก้อน ตุ้มกลมใหญ่ขนาดตุ่มสามโคก ประดับไปด้วยปุยหนาม
สีทองตัดกับความเขียวของผิวลำต้น มีเกสรหรือมิฉะนั้นก็ดอก
สีแดงสดงามตาประดับพราวดุจใครมาสลัดพู่กันสีไว้ให้ สลับไป
กับพวกเครือเถาและต้นปรงซึ่งรูปทรงลักษณะน่าจะเป็นไปตาม
จินตนาการของจิตรกรแบบแอ็บสแตรกต์มากกว่าจะเป็นของจริง
ซึ่งพืชพันธุ์ประหลาดๆ เหล่านี้ มาเรีย ฮอฟมัน ยืนยันว่ามัน
เป็นพืชในยุคบรรพกาลก่อนมนุษย์จะมีกำเนิดขึ้นในพิภพโลก
ทั้งสิ้น

นานๆ ครั้ง ในระหว่างหนทางอันซอกแซกเลี้ยวลดไป
ตามสองฝั่งซอกหิน และต้นกระบองเพชรโบราณเหล่านั้น ต่าง
จะเห็นซากลำต้นและตอไม้ผุดโผล่ขึ้นมาสักครั้ง และก็จริงดัง
เช่นที่มาเรียบอกไว้ ซากต้นไม้เก่าแก่เหล่านั้น ไม่สามารถจะนำ
มาเป็นฟืนสุมไฟได้เลย เพราะสภาพเนื้ออันแกร่งแข็งแทบจะมี
ลักษณะเป็นหินของมัน

รพินทร์ ไพรวัลย์ เต็มไปด้วยความอึดอัดใจ และลังเลอยู่
ในบางสิ่งบางอย่าง เชษฐาผู้มีสัมผัสอันฉับไวละเอียดอ่อนสังเกต
เห็นได้ทุกระยะ ขบวนทั้งหมดเคลื่อนไปไม่ได้เร็วนัก เพราะผู้นำ
ทางไม่ได้นำไปในลักษณะทำเวลาเหมือนแต่แรก ทุกฝีเท้าย่าง
ของจอมพราน เต็มไปด้วยความระมัดระวังขีดสุด เขาตรวจดู
ทุกลักษณะพืชพันธุ์และก้อนหินริมทางผ่าน ทั้งใกล้และไกลโดย

ไม่ยอมให้ผ่านการสังเกตไปได้เลย ยิ่งระวังหนักจนเกือบเป็นค่อยๆ ย่อง เมื่อผ่านไปในทางเดินซึ่งล้อมขนาบด้วยพันธุ์ไม้หนามซึ่งมีระยะทางเดินเพียงแคบๆ จำกัด แล้วก็หันมากระซิบเตือนคณะนายจ้าง และพวกลูกหาบทั้งหลายให้ระมัดระวังต่อปลายหนามอันแหลมคมเหล่านั้น

“อย่าให้มันสะกิดถูกผิวเข้าเป็นอันขาด ผมไม่แน่ใจว่ามันจะมีพิษร้ายนอกเหนือไปจากความแหลมคมธรรมดาหรือเปล่า”

“พยายามหาทางเดินที่โล่งกว่านี้สักหน่อยก็จะดี ไม่งั้นฉุกเฉินจะกลับตัวไม่ทัน เคลื่อนไหวอย่างไรก็ปะทะป่ากระบอง-เพชรรอบตัวไปหมด มีหวังเสร็จกันอยู่ตรงนี้เอง”

“ผมกำลังดช่องทางอยู่เหมือนกัน แต่ยิ่งลึกเข้ามา ก็ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกที ทางด่านส่วนมากล้วนแต่แคบจำกัดทั้งนั้น”

คงไม่มีวี่แววร่องรอยของสรรพสัตว์ใดๆ อยู่เช่นนั้น นอกจากพวกแมลงที่บินตอมอยู่ตามเกสรดอกกระบองเพชรและพวกเครือหนาม มาเรียสะกิดให้ดารินดูกุหลาบหินที่ขึ้นเรียงรายอยู่ริมทางเป็นระยะในระหว่างพันธุ์ไม้ทะเลทรายอื่นๆ แต่ละดอกใหญ่ขนาดกระด้งฝัดข้าว พวกตระกูลแค็สตัสที่เคยเห็นชาวเมืองปลูกเลี้ยงอยู่ในกระถางลักษณะแปลกๆ ต้นเล็กจิ๋วเพียงเท่านิ้วมือนั้น เมื่อมันมาปรากฏงอกงามอยู่ ณ สถานที่นี้ ขยายขนาดใหญ่โตมโหฬารขึ้นเป็นพันเท่า มีให้เห็นแทบทุกพันธุ์ชวนให้ตะลึงมองในความงดงามระคนไปกับความน่าพรั่นใจอย่างไรบอกไม่ถูก

เบื้องหลัง เหนือท้องฟ้าสูงลิบขึ้นไป เจ้าแร้งพันธุ์ไก่งวง

ยังคงร่อนตามมาทุกระยะเช่นนั้น เงยขึ้นไปครั้งใดก็แลเห็นครั้ง
นั้น ไม่ว่าจะบ่ายหน้าไปทางทิศใด

จากทางอันแคบจำกัดเลี้ยวลัด ซอกซอนไปในระ-หว่างป่าหินและไม้ตระกูลแค็สตัส มิช้ามินานก็ทะลุออกที่โล่ง เสียครั้งหนึ่งแล้วก็สู่ดงหินอันทึบดังกล่าวต่อไป ครั้งแล้วครั้งเล่า รพินทร์นำด้วยสัญชาตญาณจอมพรานของเขากับเข็มทิศ ซึ่งนำ มาประกอบเป็นระยะ ๆ สิ่งที่จะต้องห่วงถึงมากที่สุดก็คือเขาจะ ต้องหาทางเดินในทิศที่ไม่ห่างจากเส้นที่ขีดไว้เดิมออกไปมากนัก เท่า ๆ กับหนทางจะต้องสะดวกปลอดภัยต่อทางหนีทีไล่ด้วย

ตลอดระยะทางมายังมองไม่เห็นว่าจะมีต้นไม้ หรือซาก ไม้แห้งชนิดใดพอจะใช้ทำฟืนได้เลย เพราะส่วนมากเป็นไม้ ประเภทที่ปราศจากแก่น และล้วนแต่เขียวสดอยู่แทบทั้งสิ้น

ต่อมา ความหนาแน่นของพันธุ์ไม้ทะเลทราย ก็เว้นห่าง ประปรายออกไป บริเวณเริ่มโปร่งขึ้นเมื่อทะลุออกมาพบกับที่ ราบต่ำตอนหนึ่ง ลักษณะเหมือนแอ่งกระทะ

ณ ที่นี้เอง สิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ ก็เข้ามาสู่ประสาทสัมผัส ของทุกคนอีกครั้ง เพราะเริ่มมองเห็นซากโครงกระดูกขนาดใหญ่ ราวกับโครงกระดูกปลาวาฬ โผล่พ้นดินทรายให้เห็นอยู่เป็นระยะ สีสันของมันเกือบจะกลืนกับพื้นทรายและก้อนหินจนมองไกล ๆ คล้ายเป็นแอ่งหินงอกอยู่ตามพื้น ต่อเมื่อเฉียดผ่านเข้าไปใกล้และ พิจารณาอย่างถี่ถ้วนจึงทราบได้ ล้วนแล้วแต่เป็นซากโครงกระดูก เก่าแก่ของสัตว์ประเภทเลี้ยงลูกด้วยนม และสัตว์ประเภทเลื้อย-

คลานมหึมาทั้งสิ้น...ไม่มีใครเสียเวลาหยุดเพื่อสำรวจพิเคราะห์นอกจากชำเลืองแลตามระยะทางผ่านเท่านั้น

อากาศเริ่มมืดสลัวลงทุกขณะ กำลังร่างกายที่บุกบั่นเดินหนักกันมาทั้งวันเริ่มถอยอิดโรยลงเป็นลำดับ รอยเท้าที่เดินเหยียบย่ำกันมาบนพื้นทรายสีเทา ปรากฏเห็นชัดเป็นทาง

ทันใดนั้นเอง ขณะที่ผ่านก้อนหินใหญ่ เรียงหมู่กันอยู่ในลักษณะก้อนเส้าสามลูก แงซายกับคะหยิ่น ผู้บัดนี้เดินนำอยู่เบื้องหน้า พากันหยุดชะงักหันลงไปมองอะไรบนพื้นริมทาง รพินทร์ซึ่งเดินอยู่เบื้องหลังใกล้คู่นั้น ก็ก้าวตามเข้าไปและมองจ้องอยู่ด้วย ทั้งสามคนซุบซิบพูดอะไรกันเบาๆ พอดีกับที่คณะนายจ้างทั้งสี่กับลูกหาบคนอื่นๆ ตามเข้ามาถึง

กองกระดูกขาวโพลน ที่จมปริ่มๆ อยู่กับพื้นทรายบริเวณนั้น มองไม่เห็นว่าจะมีอะไรน่าสนใจสำหรับความรู้สึกของคณะนายจ้างทุกคน มันเป็นโครงกระดูกของเสือซาเบิ้ล สังเกตได้จากเขี้ยวคู่บนซึ่งยาวกว่าคืบซึ่งติดอยู่กับกะโหลก แงซายนั้นจ้องมองเงียบเฉยอยู่ แต่คะหยิ่นส่งภาษากะเหรี่ยงเบาๆ อยู่กับพรานใหญ่ ลักษณะท่าทางของมันตื่น

“มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันต์ถามอย่างสงสัย

พรานใหญ่กัดริมฝีปากเบาๆ ทุกคนสังเกตเห็นดวงตาเคร่งสีเหล็กคู่นั้น เป็นประกายขึ้น เขาหมุนตัวมองไปรอบๆ เหมือนจะค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง ก่อนที่จะพูดว่า

“สังเกตที่กระดูกเสือเขี้ยวดาบนี่ซิครับ”

"ทำไมหรือ มันก็ไอ้โครงซากสัตว์ตาย จมดินอยู่อย่างที่เราเห็นมานะซิ"

ไชยยันต์พูดโดยเร็วอย่างไม่มีอะไรสะดุดใจทั้งสิ้น แต่มาเรียขมวดคิ้วจ้องแล้วพึมพำออกมาเบาๆ

"เอ... รู้สึกว่าจะเป็นกระดูกใหม่ๆ นะ ใช่ไหมไพรวัลย์? ฉันกะว่าอย่างมากมันคงตายไม่เกิน 2 ปีมานี่เอง ผิดกับซากโครงกระดูกอื่นๆ ซึ่งล้วนเก่าแก่โบราณทั้งสิ้น"

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์เพิ่งจะเฉลียวคิด

"จริงด้วย นี่มันโครงกระดูกสด ไม่น่าจะเกินสองปี... อะไรมาทำให้มันตายนี่"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวโดยเร็ว

จอมพรานทรดตัวลงใช้มีดโบวี่เขี่ยค้ยทราย ขดงัดเอาโครงนั้นขึ้นมาทีละชิ้นอย่างระมัดระวัง พร้อมทั้งการพิจารณาสำรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วน อึดใจต่อมานั้นเองเมื่อเขางัดตรงบริเวณกะโหลกทั้งหัวขึ้นมาพ้นผิวกาย และเอาใบมีดเขี่ยดินทรายที่จับอยู่ให้หลุดเกลี้ยงออกไปหมด ก็ต้องชะงักจ้องงันไปอีกครั้ง

"เอ...รู้สึกว่าเราจะพบสาเหตุการตายของมันแล้วละครับ โปรดดูนี่!"

พร้อมกับกล่าว รพินทร์เอาปลายโบวี่ชี้ให้คณะนายจ้างของเขาดูตรงบริเวณกะโหลกอันเป็นหน้าผาก ทั้งสี่คนก้มลงมอง ดารินก็ลืมตาโพลงร้องออกมาอย่างตื่นเต้นว่า

"รอยกระสุนปืน!"

ตำแหน่งอันเป็นบริเวณหน้าผากของกะโหลกเสือเขี้ยวดาบนั้นมีรอยโหว่ลักษณะเกือบจะเป็นวงกลม บาดแผลกว้างประ-

มาณนิ้วครึ่งปรากฏอยู่ที่นั่น รอบบริเวณบาดแผลที่โหว่ออกไป มีรอยร้าวเป็นเสี่ยงเต็มไปหมด อันน่าจะสันนิษฐานว่าเกิดจากกำลังปะทะอย่างแรงของหัวกระสุน

"ดให้แน่ชิน้อย รอยถกปืนหรือเปล่า?"

เชษฐาพูดเร็วปรี๋อออกมา เกือบจะเป็นสำลักด้วยความตื่นเต้น ทุกคนถูกปลุกให้ตื่นตัวขึ้นในทันใด

หมอดาริน ซึ่งถนัดอยู่แล้วในทางนิติเวชวิทยา ทรุดตัวลงนั่งตรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด แล้วเงยหน้าขึ้น ใบหน้าของหล่อนแดงระเรื่อ พูดเสียงสั่น

"รอยลูกไรเฟิลแน่นอนค่ะ ขนาดไม่สามารถจะบอกได้แน่นอน แต่หน้าตัดต้องไม่น้อยกว่า .45 นิ้ว แรงปะทะสามพันกว่าฟตปอนด์ขึ้นไป ไม่งั้นตลอดทั้งบริเวณกะโหลกจะไม่ร้าวไปหมดอย่างนี้"

ระหว่างที่เชษฐากับไชยยันต์ ยังตะลึงไปกับร่องรอย ใหม่ที่พบกันอย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวนั้น รพินทร์กับมาเรียก็เผ่นลุกขึ้น เดินพรวดๆ ค้นหาตามบริเวณรอบด้านใกล้เคียงโดยเร็ว พวกลูกหาบทั้งหมด วางของลงจากไหล่ชั่วคราวแยกกันออกไปทุกด้านด้วย ไม่ถึงอึดใจต่อมา เสียงของมาเรียก็แหลมลั่นออกมาอย่างปีติตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว โผล่ออกมาจากมุมก้อนหิน ถือชูอะไรโบกร่าอยู่ในมือ

"ฉันพบแล้ว มันหล่นอยู่ตรงนี้!"

พรานใหญ่ กับกลุ่มนายจ้าง ถลันพรูกันเข้าไปโดยเร็ว

ดารินกระชากสิ่งที่ถือชูอยู่ในมือของเพื่อนสาวต่างผิวไปดู มีเ
สั่นน้อย ๆ เมื่อครางออกมาว่า

“.450 ไนโตร!...”

ปลอกกระสุนทองเหลืองอันนั้น ถูกส่งเวียนดูด้วยคว
ตะลึงงงไปยังเชษฐา ไชยยันต์ แล้วในที่สุด ก็มาถึงมือของ
รพินทร์ ไพรวัลย์ซึ่งเพ่งอยู่ ดวงตาที่หรี่ลงขณะที่ถือพลิกกลับ
ไปกลับมาอยู่ในมือ แล้วเหลือบขึ้นมองหน้านายจ้างทุกคนที่มุง
แวดล้อมอยู่

“ไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้นครับ ชด ประชากร หรือคุณชาย
อนุชาแน่นอน! ปลอกกระสุนนัดนี้ ก็คือนัดที่ยิงเสือเขี้ยวดาบ
ตัวนั้น จากลำกล้องใดลำกล้องหนึ่ง ของดับเบิ้ลไรเฟิล ที่ผม
เคยเห็นเป็นปืนประจำตัวของคุณชายกลาง”

กล่าวจบ เขาก็สลัดย่ามหลังลง ควานหาอะไรอยู่อึดใจ
เดียว ก็ล้วงเอาปลอกกระสุนขนาดเดียวกัน ที่ทุกคนเคยค้นพบ
ไว้ก่อนแล้วกลางป่า ขณะที่เลยหล่มช้างมาได้เล็กน้อย ขึ้นมา
เปรียบเทียบให้นายจ้างดู

นอกจากจะเป็นปลอกของกระสุนไรเฟิลแฝดของอังกฤษ
ชนิดเดียวกันแล้ว รอยเจาะของเข็มแทงชนวนที่ปรากฏอยู่ ยัง
สามารถบอกได้ชัด แม้ว่าจะดูด้วยตาเปล่าว่า มันยิงมาจากปืน
ลำกล้องเดียวกันนั่นเองขนาดแท้จริงของมันที่ระบุอยู่บนจาน
ท้ายกระสุนคือ .450/.400 ไนโตเอกซเปรส อันเป็นกระสุนใช้
ดินขับคอร์ไดท์ ผลิตจากบริษัทคีน็อคช์

ก่อนที่ใครจะอ้าปากเซ่นไรต่อไปนั่นเอง เสย์กับเกิดก็วิ่ง
หน้าตื่นเข้ามาอีก ส่งปลอกลูกปืนลูกซอง ขนาด 12 สองปลอก

,เบบกรังด์ปรีซ์ ปลอกชนิดทำด้วยกระดาษอันเป็นปีนรุ่นเก่าของอีลีย์ มาส่งให้

"พบตรงก้อนหินโน่น นาย!! ห่างออกไปอีกหน่อยมีหินสองก้อนซ้อนกันเป็นเพิง มีรอยก่อไฟในขอนไม้ใหญ่ รอยพักนอน แล้วมีกระดูกนก"

สองพรานหนุ่ม รายงานกระหึดกระหอบ

รพินทร์จ้ำพรวดๆ ตรงไปยังตำแหน่งที่เกิดกับเสย่ชี้บอกทันที ทุกคนก็วิ่งตามมาทั้งหมด

ทุกสิ่งทุกอย่างตรงกับที่พรานหนุ่มทั้งสองรายงานไว้ ห่างจากบริเวณโครงกระดูกของเสือเขี้ยวดาบออกมาประมาณ 25 เมตร ในระหว่างหินใหญ่สองก้อนที่เอนคร่อมทับเข้าหากันในลักษณะเพิงซุ้ม มีขอนไม้เก่าผุกร่อนขอนหนึ่ง หน้าตัดกว้างราว 3 ฟุต ตั้งอยู่ใกล้ๆ มีรอยก่อไฟบนตำแหน่งอันผุยุ่ยซึ่งพอจะอาศัยเป็นเชื้อเพลิงได้นั้น และใช้ทรายกลบดับไว้ เมื่อผู้ก่อไฟผละจากไป ใต้เพิงหินราบเรียบพอจะใช้เป็นที่พักนอนได้ มีกระดูกขนาดใหญ่ทิ้งอยู่เกลื่อน และมีกระดูกขาหลังของเสือเขี้ยวดาบกลิ้งอยู่ในซอกลึก

เสย่ชี้บอกให้ทราบว่า พบปลอกกระสุนลูกซองตกอยู่ตรงไหนบ้าง

ระหว่างที่ทุกคนกำลังพูดกันเอะอะด้วยความตื่นเต้นต่อหลักฐานที่ค้นพบ จอมพรานถอยห่างออกมาเล็กน้อย ใช้สายตากะคำนวณวัดระยะจากหลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ ชั่วครู่เดียว

เท่านั้น เขาก็สามารถจะอ่านเหตุการณ์ได้อย่างปรุโปร่งโดยตลอด

“ชัดเจนเหลือเกิน นี่เห็นจะใกล้ความจริงเข้ามามากแล้ว รพินทร์...”

ท่านหัวหน้าคณะร้องออกมาอย่างปีติตื้นตันใจสุดที่จะซ่อนเร้นได้ เขา ไชยยันต์ และดารินแทบจะลิงโลดไปด้วยความดีใจ

“คุณคิดยังไง อนุชากับหนานอินควรจะมีชีวิตอยู่ และเราได้ตามเขามาถูกทางแล้วใช่ไหม?”

“ครับ ทั้งสองคนนั่นยังมีชีวิตอยู่ร่วมกัน อย่างน้อยที่สุดก็ขณะที่เดินทางผ่านมาถึงที่นี่ ปลอกลูกไรเฟิลเป็นของคุณชายกลาง ส่วนปลอกลูกซอง เป็นของหนานอิน ผมอยากจะสันนิษฐานว่า ทั้งสองคนผ่านมาทางด้านนี้ในเวลาใกล้ค่ำ และเผชิญหน้ากับเสือซาเบิ้ลตัวนั้นจึงช่วยกันยิงในระยะประชิดทีเดียว”

“ทำไมคุณถึงคิดว่าทั้งสองผ่านมาถึงตรงนี้ และยิงเสือตัวนั้นในเวลาใกล้ค่ำ?”

ไชยยันต์ถาม

จอมพรานชี้ไปที่กองไฟ และใต้เพิงหิน

“ลักษณะของการก่อไฟ และหยุดพักตรงนั้น ทำให้น่าจะเข้าใจเช่นนั้น เสือตัวนั้นอาจถูกยิงก่อนหน้าการหยุดพักตอนค่ำ หรือมิฉะนั้นทั้งสองคนก็มาหยุดพักกันชั่วคราวที่นี่ก่อนแล้วและเสืออาจโผล่มาในเวลากลางคืน หรือมิฉะนั้นก็เวลาใดเวลาหนึ่งขณะที่ทั้งสองคนยังพักกันอยู่ที่นี่ แต่การผ่านมาถึงบริเวณนี้ จะต้องเป็นเวลาใกล้ค่ำแน่นอนมิฉะนั้นจะหยุดพักกันที่นี่ทำไม ท่อนกระดูกขาหลังของเสือที่ทิ้งกลิ้งอยู่ในซอกหินนั่น บอกให้

เรารู้ด้วยว่าทั้งสองแล่เนื้อเสือออกมาย่างกินเป็นอาหาร หลังจากฆ่ามันตายแล้ว”

“ถ้างั้นก็แปลว่า ตั้งแต่ตำแหน่งที่เราพบมีรอยมีดฟันกิ่งกระบองเพชรเอาไว้ พวกเราเดินมาในเส้นทางเดียวกับพี่กลางโดยตลอดนะซิ ใช่ไหม?”

ดารินกล่าวอย่างยินดี

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นครับ หาไม่เราก็คงไม่พบรอยพักนอนตลอดจนหลักฐานต่างๆที่นี่ เป็นการยืนยันให้ทราบแน่นอนขึ้นอีก หลักฐานที่เราพบเหล่านี้ แสดงถึงการยังมีชีวิตอยู่ของคุณชายอนุชาและหนานอินทั้งสิ้น เท่ากับเป็นการเพิ่มความหวังสำหรับการติดตามของเราขึ้นอีก”

“อีแบบนี้ก็มีกำลังใจตามขึ้นแล้ว”

ไชยยันต์ร้องอย่างกระตือรือร้น

“ผมกลัวอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือกลัวว่าจะไม่ได้ร่องรอยอะไรเลยสักอย่าง แต่นี่เราพบเข้าจนได้ เป็นการพบในขณะที่บ่ายหน้าใกล้จุดหมายปลายทางเข้าไปแล้วเสียด้วยมันแสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่า อนุชากับพรานคู่ใจของเขาฟันฝ่าอุปสรรคบุกบั่นผ่านมาได้เป็นลำดับทีเดียว ณ จุดนี้ เขากับคนของเขายังมีชีวิตอยู่และผ่านไปล่วงหน้าเราแล้ว”

ถูกแล้ว ทุกคนเต็มไปด้วยความปราโมทย์ เมื่อได้เห็นพยานหลักฐานเหล่านั้น แต่แล้วชั่วขณะหนึ่งต่อมา ความปรีดาตื่นใจทั้งมวลก็ค่อยๆ ซบเซาปลาสนาการลงกระทั่งกลายเป็นความเงียบงันนิ่งขรึมไปอีก เมื่อต่างฝ่ายต่างคิดคำนึงไปไกล

จริงอยู่ ณ ตำแหน่งที่พักแรมนี้ ย้อนกลับไปยังวันนั้น

[WBSWS:OJ]

บุคคลทั้งสองยังมีชีวิตอยู่แน่นอน แต่ทว่าร่องรอยมันบอกให้ทร ก
ว่าผ่านล่วงเลยมาตั้งปีเศษแล้ว **จากวันเวลานั้น...มาจนกระทั่ง**
เดี๋ยวนี้ และโดยระยะทางอันกันดารเต็มไปด้วยมหันตภัย
ร้อยแปด อะไรจะมารับรองได้ว่า ทั้งนายชด ประชากร
และหนานอินพรานคู่ใจจะยังเหลือชีพดำรงอยู่ได้

และโดยทิศทาง ที่พิสูจน์ได้ชัดว่าพวกเขาทั้งหมด
ตามมาอย่างถูกต้องแล้วนี้ กาลเวลาและระยะทางอีกเท่าใด
จึงจะได้ร่องรอยเพิ่มขึ้นอีก?

แล้วร่องรอยที่จะค้นพบในอันดับต่อไป ซึ่งหวังกันไว้น้ำแ
เล่า มันจะเป็นร่องรอยแห่งความหวังให้ความปีติยินดีเหมือนแ
อย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้หรือไม่ **ใครจะรู้ได้...บางทีอาจเป็นซาก**
โครงกระดูกของชด ประชากร และหนานอิน กองจมทราย
อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งเบื้องหน้าไม่ห่างไกลจากนี้นักก็ได้ ที่ทุก
คนกำลังจะตามไปพบ

ความคิดโดยไม่ได้นัดกันไว้เช่นนี้ ทำให้คณะทั้งหมดพ
กันซึมนิ่งไป

ท้องฟ้าเบื้องบน ยังมีแสงสว่างเหลืออยู่ให้เห็น เวลาก็
เหลืออีกชั่วโมงเศษ ก่อนทิวากาลจะสิ้นสุดลง และนั่นคือระย
เวลาที่จะคืบหน้าเร่งรุดต่อไป

เชษฐาส่งหลักฐานปลอกกระสุนทั้งสามปลอกไปให้รพินท
เก็บไว้ ไชยยันต์ใช้เศษถ่านจากขอนไม้ เขียนไว้บนพื้นเรียบใต้
เพิงหิน บอกวันเดือนปีที่ผ่านมา และลงนามของคณะไว้คร
หมดทุกคนโดยอักษรย่อ

“สักวันหนึ่ง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กล่าวแผ่วเบาเหมือนจะพึมพำกับตนเองขณะที่ถอยออกมายืนดูอักษรเขียนไว้ด้วยสีดำของถ่านจารึกติดแผ่นหินนั้น

“อาจเป็นอีกสิบปี ร้อยปี หรือพันปีข้างหน้า ใครก็ตามที่จะผ่านมาทางนี้ เขาจะรู้ว่าได้มีเท้าของมนุษย์คณะหนึ่งได้เหยียบย่างผ่านมาก่อนแล้ว ด้วยวัตถุประสงค์ใด หรือบางทีอาจเป็นพวกเราเองที่ตายไปแล้วและกลับชาติมาเกิดใหม่ผ่านมาพบอีกครั้งในอนาคตข้างหน้า”

อุณหภูมิของอากาศรอบตัว ลดลงอย่างฮวบฮาบ เมื่อกลิ่นไอของราตรีโชยใกล้เข้ามา มันเท่ากับเป็นเครื่องหมายเตือนให้ทราบชัดว่า ในเวลาสิ้นแสงตะวันจะหนาวเย็นอย่างน่าสะพรึงกลัวที่สุดแบบที่ไม่เคยผ่านพบกันมาก่อน และจะยิ่งร้ายกาจทารุณสุดขีด หากไม่สามารถจะแสวงหาฟืนก่อไฟผิงได้

เบื้องหน้าของขบวนทั้งหมด บุรุษผู้มีร่างและดวงวิญญาณประหนึ่งจะถูกหล่อหลอมขึ้นด้วยเหล็กเพชรผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์ และหลักประกันของชีวิตภายใต้ความรับผิดชอบทั้งหมดต่อไปอย่างซื่อสัตย์ เขาเดินเยี่ยงคนที่เกิดมาเพื่อเดินตลอดทั้งชีวิต

จากพื้นภูมิลุ่มๆดอนๆ แต่ราบโล่งไปด้วยผิวกรวดทรายนั้น ชั่วไม่นานก็ล่วงเข้าสู่ดงไม้ประเภทแค็สตัสอีก ทุกพันธุ์ที่ขึ้นเรียงรายแน่นขนัด ยิ่งทวีขนาดความใหญ่โตและรูปลักษณะ

แปลกตาขึ้นทุกขณะ บางชนิดมีดอกสีฉูดฉาดและกลีบเกสร
พิลึกพิลั่นภายใต้กลีบหุ้มนอกอันแน่นหนาแข็งแรงราวกับเปลือก
หอยยักษ์ ซึ่งมีขอบอุดมไปด้วยหนามแหลมราวกับฟันหมาก
เขี้ยวในปากของสัตว์ประหลาด เบ่งบานสยายกลีบอยู่ตามพื้น
ระดับเตี้ยๆ หนทางเดินอันมีลักษณะเป็นทางด่าน มีอยู่แทบทุก
ด้าน คดเคี้ยวซอกซอนไปในระหว่างดงของพืชประหลาดเหล่า
นั้นแต่เป็นหนทางแคบๆ จำกัดกว้างเพียงไม่เกินเมตรครึ่ง ซึ่งมี
กิ่งก้านและเครือเถาทอดระเกะระกะยื่นพ้นแนวออกมาขวาง
พิสูจน์ให้เห็นชัดว่า ตลอดระยะเวลาอันนานแสนนานแห่งกาล
ขึ้นงอกงามของพันธุ์ไม้เหล่านี้ ไม่เคยปรากฏสัตว์ชนิดใดย่าง
กรายผ่านเข้ามาเลย นอกจากพวกแมลง

รพินทร์ ไพรวัลย์ มีอาการลังเลอยู่บ่อยครั้งที่สุด หลายขณะที่เขายืนนิ่งเหมือนจะใคร่ครวญหาลู่ทาง ไม่เคยมีใครเห็นจอมพรานขณะเดินนำอยู่ในป่า จะตกอยู่ในภาวะอันไม่แน่ใจตนเองเช่นนี้

จากหลักฐานร่อยรอยที่พบการหยุดพักแรม และยิงเสือ
เขี้ยวดาบเอาไว้ตรงชายเนิน ไม่ปรากฏว่าจะพบวี่แววใดๆ ของ
ชด ประชากรกับหนานอินอีกเลยในช่วง 2-3 กิโลเมตรที่สาว-
รอยมา ดูราวกับว่า นักเผชิญโชคทั้งสองจะละลายตัวเองเป็น
อากาศธาตุไปฉะนั้น

ออกจากที่พักตรงเพิงหินนั่นแล้ว คนทั้งสองบ่ายหน้าไป
ทางไหนนั่นคือสิ่งที่ทุกคนขบคิด และอาจเป็นปัญหาข้อนั้นก็ได้
ที่ฝ่ายนายจ้างเห็นพรานใหญ่ลังเลอยู่หลายครั้ง ในเส้นทางคืบ
หน้า และทุกครั้งเขาจะเหลือบมองดูหน้าแงซายเหมือนจะอ่าน

อะไรสักอย่าง แต่เจ้าคนใช้พิเศษของคณะเดินทางมีสีหน้าเฉยสงบ ไม่ส่ออะไรออกมาทั้งสิ้น

มือหนึ่ง ถือไรเฟิล อีกมือหนึ่งกำมีดเดินป่ายาวศอกเศษที่ดึงออกมาจากการขัดหลังของเสย พรานใหญ่เดินคลำหาทางไปอย่างระมัดระวังทิ้งระยะออกไปราว 10 ก้าว บนเส้นทางที่กว้างขนาดเรียงสองนั้น

เชษฐาเดินขนาบเข้ามาชิดแงซายผู้เดินเหมือนตุ๊กตากลอยู่ในขณะนี้ จ้องหน้า

“ผู้กองกำลังลังเล ฉันรู้สึกว่าเขาลำบากใจมากสำหรับเส้นทางระยะนี้ ถ้าแกมองเห็นเส้นทางที่ถูกต้องกว่า แกจะหุบปากนิ่งอยู่อย่างนี้นะรึ?”

“ผมมองไม่เห็นเส้นทางใดจะเหมาะ และถกต้องมากไปกว่าที่ผู้กองนำอยู่ในขณะนี้ นายใหญ่”

คนหน้าตาย ตอบเสียงลึก

“เห็นร่องรอยอะไรของนายชดกับหนานอินอีกบ้างไหมตั้งแต่ตรงที่พักนั่น มาจนถึงแถวนี้”

“ไม่เห็นอีกเลย”

“เขาไม่ได้เดินผ่านมาทางนี้หรือ?”

“เขาผ่านดงไม้หนามเบื้องหน้าของเรานี่แน่นอน นายใหญ่ แต่ไม่ทราบว่าจะผ่านเข้ามาทางด้านใดเท่านั้น ผู้กองกำลังควานหาอยู่แล้ว แต่ผมคิดว่าคงหาได้ลำบากมาก เพราะทางที่จะผ่านมันกว้างขวางเหลือเกิน มีทางให้ไปได้ทุกด้าน แล้วอีกประการหนึ่ง รอยคนเดินเพียง 2 คน ผ่านล่วงหน้าไปก่อนแล้วปีเศษ กาลเวลาจะลบร่องรอยของเขาเสียหมดสิ้น ยกเว้นเสีย

เขาจะบากหรือฟันกิ่งไม้ทำตำหนิไว้ แต่ถ้าไม่จำเป็นเกี่ยวกับกา
ถากถางทางเดิน ผมคิดว่าทั้งสองคนคงไม่ทำไว้เพราะขณะที่
เขาเดินไปนั้น คงไม่เจตนาจะทำรอยไว้ให้ใครติดตามหรือคิดว่า
จะมีใครตามเขา”

ท่านหัวหน้าคณะถอนใจเบาๆ ร่องรอยของน้องชายผู้
สาบสูญที่พบเมื่อครู่ใหญ่นี้ ครั้งแรกก็ทำให้เกิดความปีติยินดี แต่
แล้วก็กลับกลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นอีก เมื่อไม่สามารถ
จะติดตามเห็นได้ต่อไปทั้งๆ ที่คิดว่าน่าจะได้เห็น รพินทร์ ไพร
วัลย์นั้น แต่ไหนแต่ไรมา เขารู้นิสัยดี นอกจากจะเป็นคนพูดน
น้อยเก็บความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายแหล่ไว้กับตนเองโดยเฉพาะ
แล้ว ในระหว่างออกเดินทางทุกครั้ง จอมพรานจะไม่บอกถึง
ความคิดใดๆ ของตนเองเลย ซึ่งทำให้ฝ่ายนายจ้างต้องคอย
สังเกตเอาเองด้วยความกระวนกระวายรุ่มร้อนใจ ถ้าไม่ถามก็
จะไม่พูด และระหว่างการเดินจะมาคอยซักถามจู้จี้อยู่ ก็ไม่ใช่
นิสัยของเชษฐาประกอบกับที่พรานใหญ่ไม่เปิดโอกาสให้เช่นนั้น
ด้วย เพราะเขาเดินรุดหน้า นำลิ่วไปทีเดียว ไม่มีเวลาจะพูดกับ
ใครโดยไม่จำเป็นทั้งสิ้น

ในภาวะเช่นนี้ ก็เห็นมีแต่แงซายเท่านั้น ที่จะเป็นกระจก
เงาส่องสะท้อนให้เขาเห็นในลู่ทางด้านความคิดอ่านของจอมพรา

“สมมติถ้าแกเป็นเขา แงซาย แกจะหาทางไปอย่างไร
ก่อนมืดสนิทที่กำลังจะมาถึงนี่”

จอมพเนจรนิ่งไปอึดใจหนึ่ง

“ผมไม่แน่ใจว่าผมจะอ่านใจผู้กองถูก แต่รู้สึกเองว่าผู้กอง
กำลังเพียรที่จะหาร่องรอยของสองคนนั่นให้ได้ เขาอาจมีความ

เชื่อมั่นว่าจากตำแหน่งที่เราพบหลักฐานเมื่อครู่นี้ เขาน่าจะได้เค้าเงื่อนอะไรเพิ่มขึ้นในละแวกไม่ห่างไกลออกไปนักตามเส้นทางที่สันนิษฐานว่าทั้งสองคนนั่นบ่ายหน้าไป แต่ถ้าผมเป็นเขา...”

แงซายเว้นระยะนิดหนึ่ง กวาดสายตาไปยังป่ากระบองเพชรรอบด้าน

“สำหรับก่อนค่ำคืนนี้ ผมจะพยายามหลีกออกให้พ้นดงไม้หนามพวกนี้ก่อน โดยเลี่ยงออกป่าหินทางด้านขวามือตรงที่เห็นอยู่ปากทางก่อนที่เราจะล่วงเข้ามาในเขตนี้”

“ทำไมหรือ?”

สิ้นคำถามอย่างประหลาดใจของท่านหัวหน้าคณะ แงซายก็บุ้ยปากไปเบื้องหน้าแทนคำตอบ

ทั้งหมด แลเห็นพรานใหญ่หยุดชะงักนิ่งอยู่กับที่อีกครั้งตรงบริเวณลานโล่งขนาดเล็กๆ ในวงล้อมของป่ากระบองเพชรและพวกเถาเครือลักษณะประหลาด แล้วยกมือขึ้นโบกเป็นสัญญาณให้ขบวนทั้งหมดหยุดอยู่กับที่

“นั่นคือคำตอบ นายใหญ่”

แงซายกระซิบ

คณะนายจ้างทั้งหมดไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น เห็นรพินทร์หมุนตัวไปรอบๆ แล้วก้าวถอยหลังย้อนออกมาตามทางเดิน สี่คนของฝ่ายนายจ้างก็ปราดตรงเข้าไปทันที โดยบอกพวกลูกหาบซึ่งตามมาเบื้องหลังให้หยุดอยู่กับที่ก่อน

“มีอะไรหรือ รพินทร์?”

เชษฐาถามโดยเร็ว ขณะที่ก้าวเข้ามาถึง

“ท่าไม่ค่อยจะเหมาะ ถอยเถิดครับ หาทางใหม่ดีกว่า”

“ทำไม?”

ทั้งหมดร้องเบา ๆ ออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

พรานใหญ่เอาปลายมีดดาบเดินป่าแบบพื้นเมือง ชี้ไป
คณะนายจ้างดูปลายเถาของไม้เลื้อยประเภทหนึ่ง ลักษณะ
เหมือนหนวดต้นตำลึง ซึ่งทอดยอดเกะกะออกมาล้ำทางรอบ
ด้านไปหมด ก้านที่แลเหมือนงวงของมันสีเขียวสดกลืนกับไม้
พันธุ์แค็สตัสรอบด้าน แต่มีขนาดใหญ่เท่าลำแขน และก่อนที่
ใครจะเข้าใจหรือเอ่ยถามเช่นไรต่อไปนั้นเอง เขาก็ค่อย ๆ ยื่น
ปลายดาบไปแตะกับยอดงวงที่ทอดอ่อนช้อยออกมานอกทาง
นั้น

พริบตาเดียว ที่มีอะไรมาแตะสัมผัส หนวดสีเขียวประดับ
พราวไปด้วยตุ่ม มองอีกทีคล้ายหนวดปลาหมึกก็หดม้วนตัว
อย่างรวดเร็ว ตวัดวูบหายเข้าไปในซุ้มของลำต้นประหนึ่งอาการ
ม้วนงวงรัดของสัตว์มีชีวิต

“เฮ้ย!...”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาอย่างตกใจ แทบจะกระโดดเผ่น
ทุกคนยืนจ้องตะลึง ขนลุกชันด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก ขณะ
นั้นเอง อารามตกใจ มาเรียถอยหลัง ขาของหล่อนถอยไป
กระทบเข้ากับปลายยอดที่ทอดออกมาอีกด้านหนึ่ง มันตวัดฉับ
มัดขาบริเวณเหนือเข่าของแหม่มสาวไว้อย่างแน่นหนา แล้ว
กระชากจนเซจะหลุดเข้าไปในกออันแน่นทึบ มาเรียร้องกรีด
อย่างขวัญหนีดีฝ่อ พลังของการฉุดนั้น ไม่ผิดอะไรกับวงรัดของ
งู พร้อมกัน อีกหลายงวงไกล้เคียงที่สัมผัสกับสิ่งแปลกปลอมที่

เข้ามาใกล้ หรือมิฉะนั้นก็เกิดจากการไหวสะเทือน ต่างตวัดรัดรอบขาทั้งสองข้างของมาเรียไว้เป็นพัลวัน

เชษฐา ไชยยันต์ ก็พลันได้สติขึ้นมาในบัดนั้น ต่างกระชากมีดโบวี่ประจำตัวออกมาจากเอว ตรงเข้ากระหน่ำฟันไอ้เถาอุบาทว์ที่รุมมัดมาเรียผู้ส่งเสียงกรีดร้องเต้นเร่าอยู่ด้วยความขยะแขยงตกใจอยู่ในขณะนี้ ขาดกระจุยออก ดารินก็คว้าแขนเพื่อนสาวกระชากให้หลุดพ้นออกมาได้ ท่ามกลางความขวัญหนีดีฝ่อ พวกลูกหาบต่างทิ้งหาบฉุดฉวยมีดประจำตัวพากันวิ่งพรูเข้ามา แต่แล้วก็ต้องชะงักเพราะพรานใหญ่ตะโกนห้ามสุดเสียง

“ระวัง! อย่าเข้ามา หยุดอยู่กับที่!! อย่าให้กระทบกิ่งใบอะไรเป็นอันขาด”

คนเหล่านั้นพากันชะงักนิ่งตามคำสั่ง กุมดาบมั่น ระวังตัวแจไปรอบด้าน ส่วนมาเรีย พอหลุดออกมาได้ก็หน้าซีดตัวสั่น สบถลั่นออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ หล่อนตกใจระคนสยะแสยงจนบอกไม่ถูก เต้นอยู่เร่า ๆ

“โอ ก๊อด! อะไรกันนี่ มันเป็นสัตว์ หรือว่าพืชกันแน่ มันพยายามจะฉุดฉันเข้าไป่ มันรัดได้เหมือนงู!!”

ดารินจับตัวเพื่อนสาวกดให้อยู่กับที่กลางวงล้อม ไม่ต้องการให้หล่อนเต้นเป็นเจ้าเข้าไปกระทบกับกิ่งใบด้านใดที่แวดล้อมอยู่รอบตัวอีก ส่วนไชยยันต์ค่อย ๆ ก้มลงเก็บไรเฟิลของหล่อนที่ตกอยู่ริมกอไม้ประหลาดขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

เชษฐาเบิกตาโพลง หันมาจ้องหน้ารพินทร์

“ไอ้พวกนี้กินสัตว์มีชีวิตแน่ ๆ ถ้าหลงเข้าไปกระทบมันเข้า

ลักษณะของมันเหมือนกับต้นไม้กินคนที่เราพบโครงกระดูกของ
แจน เครเมอร์ก่อนจะเข้าเขตนิทรานคร ผิดกันแต่เพียงมันเป็นพ
พืชประเภทเครือเถาเท่านั้น แทนที่จะยืนต้น"

จอมพรานเม้มปากแน่น หลายเถา ที่ถูกแตะต้องกระทบ
กระเทือนตวัดหดเข้าไปเป็นม้วนกลมเหมือนเชือกขดติดลำต้น
ส่วนที่ยังไม่ได้รับความสะเทือนหรือแตะต้องสัมผัสกับสิ่งใดก็คง
ทอดยอดเหยียดยาวเป็นปกติอยู่เช่นนั้น แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะ
รู้สึกว่ามันเคลื่อนไหวดุบดิบเล็กน้อยอย่างน่าขนลุก

"ผมยังไม่แน่ใจว่ามันจะกินสัตว์หรือเปล่า แต่ลักษณะของ
มันคล้าย ๆ ต้นไมยราบ ถ้ากระทบกับอะไรเป็นหุบทันที ผิดกัน
แต่ว่าแทนที่จะเป็นใบ แต่ไอ้ต้นไม้ประหลาดนี่มีลักษณะเป็น
เถางวง หดตัวโดยวิธีรัดพันอาการเดียวกับงม้วนขด เถาของมัน
ไม่ใหญ่เกินไปนักและกำลังก็มีไม่มาก ทว่าถ้าไปเจอเอาเถาใหญ่ ๆ
ก็น่าคิดเหมือนกัน ทีแรกผมก็ไม่ทันจะสังเกต บังเอิญเดินไป
กระทบมันเข้า เห็นเถาที่กระทบมันตวัดม้วนรัดตัวเองเข้าไป
บังเอิญทิศทางที่มันม้วนตัว อยู่คนละด้านกับขาของผมเลยไม่
ได้มัดถูกขา สังเกตที่ปลายให้ดี ถ้ามันเอนงอโค้งไปทางด้านไหน
เวลาหดตัวตวัดม้วน มันจะม้วนไปทางด้านนั้นด้านเดียวเท่านั้น"

เชษฐาขอมีดเล่มยาวจากบุญคำ จ้องสำรวจพืชประหลาด
รอบตัวเหล่านั้นด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก แล้วทดลองแตะ
ปลายมีดไปยังอีกงวงหนึ่งที่ยื่นยาวอยู่เบื้องหน้า และจริงดังที่
พรานใหญ่บอก พอกระทบไอ้งวงมหากาฬนั่นม้วนตวัดทันที
และม้วนไปในทิศทางที่ปลายของมันทอดงอนด้านเดียวเท่านั้น
เป็นการม้วนตวัดอย่างแรงและฉับพลันเต็มพลังขนาดของงวงมัน

ทีเดียว เป็นลักษณะการอันหวาดเสียวน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง แทบจะมองไม่เห็นเลยว่ามันจะเป็นพืช นอกจากส่วนใดส่วนหนึ่งของสัตว์ที่มีชีวิตเคลื่อนไหวตัวอย่างจู่โจม

ดารินห่อไหล่ทำอาการสยิวอย่างหวาดกลัวแสยงขน จับแขนมาเรียไว้แน่น ทั้งสองสาวเบียดกันอยู่ในกลางวงล้อม มองดูก้านวงรอบตัวเหล่านั้นด้วยความรู้สึกเช่นเดียวกับแลเห็นฝูงงูอันยุบยับ

"อี๋ยย..."

ราชสกุลสาวคราง ทำตัวสั่นอย่างขยะแขยง

"ไม่ได้การแล้วละค่ะ พี่ใหญ่ ไอ้ดงหนวดปลาหมึกนี่มันเป็นสัตว์ประหลาดที่น่ากลัว มากกว่าจะเป็นต้นไม้ ถอยเถิดค่ะ"

"น่าเกลียดกว่างูเสียอีก เหมือนมือผี..."

มาเรียกระซิบเสียงสั่นออกมาเบาที่สุด

เชษฐาทดลองฟันอีกงวงหนึ่งขาดฉับลงไปกับพื้น แล้วเขี่ยออกมาดู ปรากฏว่า เมื่อมันขาดจากส่วนหนึ่งที่ติดอยู่กับลำตัว ลักษณะของมันก็เป็นพืชเราดีๆ นี่เอง ตัวงวงอวบชุ่มไปด้วยของเหลวสีเขียวข้นคล้ายเยลลี่ มีกลิ่นเหม็นขื่นเหม็นเขียวจัดเหมือนใบต้นว่านหางจระเข้

"สวรรค์ทรงโปรดเถอะ ขออย่าให้อนุชากับหนานอินหลงผ่านเข้ามาในดงไอ้ต้นงวงผีนี่เลย" ไชยยันต์พึมพำ

ท่านหัวหน้าคณะก็ออกคำสั่งให้เคลื่อนถอยในทันที นั้น ทุกคนหันกลับค่อยๆ ย่องออกมาทางเดิมอย่างระวังเตรียม

พร้อม พวกลูกหาบย้อนกลับมาถึงที่วางของไว้ ยกขึ้นใส่บ่าแล้ว
เดินล่วงหน้าตามทางนั้นออกไปก่อนเพื่อย้อนเข้าหาต้นทาง

ทั้งหมดเคลื่อนถอยกันอย่างหายใจไม่ทั่วท้อง สายตา
หวาดระแวงจ้องไปยังดงไม้หนามรอบด้านอย่างไม่ไว้ใจ ขณะ
ผ่านเข้ามาทั้งหมด แม้จะสังเกตพันธุ์ไม้เหล่านั้นตลอดเวลาก็ตาม
แต่ก็ไม่มีใครเฉลียวคิดหรือสังสัยว่ามันจะมีพิษมีภัยใดๆ ทั้งสิ้น
หากไม่เซถลาเข้าไปกระทบกับหนามอันแหลมคมของมันเข้าเอง
แต่บัดนี้ยามเมื่อได้พบกับฤทธิ์เดชเจ้าพันธุ์หนวดปลาหมึกให้เห็น
เป็นตัวอย่าง ทำให้รู้สึกในทันทีว่าทุกกิ่งก้านสาขาของเจ้าพวก
ตระกูลกระบองเพชรเหล่านั้น ไม่ว่ามันจะมีรูปลักษณะอย่างใด
ล้วนน่าจะสำแดงฤทธิ์อันน่าขนลุกขึ้นได้ทั้งสิ้น ถ้าหากไปแตะ
ต้องกระทบมันเข้าแม้เพียงแค่สะกิดเบาๆ ใครจะรับประกันได้
ว่าดอกไม้ขนาดใหญ่มหึมาที่สวยงามลานตาแต่เฉพาะกลีบเกสร
ด้านใน แต่มีเปลือกหุ้มนอกอันเต็มไปด้วยหนาม ราวกับปากอ้า
ของสัตว์ร้ายนั้น จะไม่หุบงับเข้ามาหากัน ถ้าหากมนุษย์หรือสัตว์
ใดหลวมตัวเข้าไปกระทบมันเข้า จะด้วยเผลอตัวหรือด้วยความ
พิสมัยหลงใหลต่อกลีบเกสรอันดูนุ่มราวกับกำมะหยี่นั้นก็ตาม

และก็จริงดังว่า ไชยยันต์ทดลองเอาหินก้อนเขื่องๆ ก้อน
หนึ่งทุ่มโครมเข้าไปกลางดอกอันอ้าสยายของมัน ทันทีที่ก้อน
หินผลุบเข้าไปกระทบสวบยังกลีบด้านใน เจ้ากลีบใหญ่อันหนา
แข็งแรงด้านนอก และอุดมไปด้วยหนามแหลมคมประดุจปาก
จระเข้ ก็งับตูมเข้าหากันเสียงดังสนั่นราวกับบานพับกล ทั้ง
หมดสะดุ้งสุดตัว ร้องก้นออกมาแทบไม่เป็นภาษาด้วยความตื่น
ตระหนก

“ชิบหาย!!...” ไชยยันต์ตาเหลือก “เราหลงเข้ามาในดงสัตว์ประหลาด ที่ฝังรากติดอยู่กับดินเสียแล้ว ถ้าเป็นต้นไม้มันก็ต้นไม้มหาวายร้ายทีเดียว”

พวกลูกหาบทุกคน หน้าซีดเผือด มองหน้ากันเองลอกแลก นอกจากแงซายเพียงคนเดียว ที่ยืนจ้องดอกไม้มฤตยูดอกนั้นด้วยอาการอันเยือกสงบ ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มนิดๆ

“ทุกคนระวังตัวอย่างที่สุด... ต้นไม้ทุกต้นในบริเวณนี้ มันเล่นงานเราได้ทั้งนั้น ถ้าไปถูกมันเข้า!”

เชษฐาร้องสั่งเร็วปรื๋อ

ดารินนั้นยืนตัวแข็งทื่ออยู่กับที่ แทบไม่หายใจ ส่วนมาเรียมีอาการเหมือนจะเป็นลม ส่างปาตื่นตกใจและหวาดกลัวขีดสุด เพราะมันคิดว่าถูกผีหลอก ขยับจะออกแล่นไปไม่รู้ทิศทาง แต่รพินทร์เตะขาล้มคะมำหน้าลงเสียก่อน เขาหิ้วคอเจ้าต่องสู่ขึ้นมายืดไว้มั่น เขย่าตวาดลั่นปลุกให้รู้สติ และบอกให้มันทราบว่า ถ้าขืนวิ่งพรวดพราดออกไปมีแต่ทางตายท่าเดียว มันจึงพยักหน้าเข้าใจ ภายใต้ดวงตาเหลือกโพลงปะหลับปะเหลือกแทบไม่เห็นตาดำ คนอื่นๆ ก็ตกอยู่ในภาวะเหมือนถูกผีหลอกกันไปหมด

“เฉยไว้ มันจะทำอะไรเราไม่ได้ ถ้าเราไม่กระทบหรือถูกมันเข้า” จอมพรานประกาศ

อึดใจต่อมา ทุกคนก็ควบคุมสติไว้ได้ และสำนึกได้แน่ชัดว่าอะไรเป็นอะไร สำหรับสิ่งที่แวดล้อมอยู่รอบตัวในขณะ

นี้ จอมพรานเหงื่อแตกซิกทั้งที่อากาศกำลังเริ่มหนาวเย็นลงทุก
ขณะ เขาหันไปจ้องหน้าแงซายด้วยสายตาแข็งกร้าว แล้วพูด
ลอดไรฟันออกมา

“ทำไมแกไม่เตือนฉันแม้แต่คำเดียว ก่อนที่ฉันจะนำทุก
คนล่วงเข้ามาในนี้ รวมทั้งตัวแกเองด้วย?”

ใบหน้านั้นชาเฉย เย็นกระด้างอย่างปราศจากความรู้สึก
แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ แลเห็นรอยยิ้มในแววตาที่ซ่อนเร้นอยู่แสน
ลึก คำถามเครียดๆ ชนิดนั้น ทำให้คณะนายจ้างทุกคนหันมา
สนใจด้วยทันที

“ผมจะต้องเตือนผู้กอง เรื่องอะไร?”

แงซายย้อนถามมาหน้าเซ่อๆ

จอมพรานหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ อย่างพยายามข่ม
อารมณ์ขีดสุดต่อสีหน้าอันวางเซ่อทำเป็นไม่เข้าใจนั้น

“ถ้าฉันถามแกอีกคำเดียว แกก็คงจะบอกกระมังว่า แก
ไม่รู้ว่าดงไม้กระบอกเพชรแถบนี้ เป็นดงไม้กินคนทั้งนั้น”

“ถ้าทุกคนได้รับอันตรายในดงไม้นี้ ผมจะปลีกตัวให้พ้น
อันตรายนั้นได้เมื่อใด เพราะก็ได้ตามการนำของผู้กองเข้ามา
ด้วย แต่โดยสัตย์จริง ผมไม่ทราบ ถ้าทราบก็คงจะต้องบอก
ผู้กองล่วงหน้า”

ดารินฉนกึก เมื่อได้ยินการโต้ตอบของบุคคลทั้งสอง
หล่อนดูเหมือนจะลืมเรื่องที่ตกอยู่ในที่แวดล้อมของอันตราย
สยองขนในชั่วขณะ ขยับปากจะต่อว่าพรานใหญ่ผู้กำลังมีอากา
ที่หล่อนเห็นว่าใช้วาจาคุกคามแงซาย เพราะในความรู้สึกของ
หล่อนนั้นมองไม่เห็นเลยจนนิดเดียวว่ามันจะเป็นความผิดหรือ

[WBSWS:01]

ข้อบกพร่องใดๆ ของแงซาย ในการที่รพินทร์นำคณะทุกคนเข้ามาอยู่ท่ามกลางพันธุ์ไม้มฤตยูนี้เอง

แต่พี่ชายรู้ทัน จับแขนน้องสาวไว้บีบโดยแรงเป็นเครื่องหมายให้สงบเฉยระงับปากคำเสีย กระซิบด้วยอาการเคร่งขรึมว่า

“เฉย น้อย! พี่เองก็รู้อยู่ว่าเจ้าแงซายมันรู้ล่วงหน้าก่อนรพินทร์เสียด้วยซ้ำ”

ไม่มีอาการเกรี้ยวกราดใดๆ จากรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่ทุกคนเห็นในภาวะที่เขาเดือดแค้นหัวเสียที่สุดสำหรับกรณีแห่งความเงียบเฉยอมพะนำของแงซายอย่างที่ทุกคนเคยเห็นมาแล้ว เพียงแต่สีหน้าและแววตาของเขา ที่จ้องประสานเจ้าคนพเนจรผู้ลึกลับเท่านั้น ซึ่งทุกคนเห็นว่าน่ากลัวที่สุด

“แงซาย เป็นที่แน่นอนแล้วว่าแกทดสอบฝีมือและภูมิปัญญาของฉันมาตลอดเวลา โดยไม่คำนึงถึงว่าอันตรายมันจะเกิดขึ้นกับหมู่คณะพวกทุกคนเพียงไร”

ประโยคนี้ เขาพูดเป็นภาษากะเหรี่ยงเพื่อไม่ให้คณะนายจ้างที่จ้องและเงี่ยหูอยู่ฟังเข้าใจ

“ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งวินาทีนี้ ฉันก็ยังดูไม่ออกอยู่นั่นเองว่าแกจะเอายังไงกันแน่สำหรับฉัน และพวกเราทุกคน”

“มีความลับอะไร จึงจะต้องพูดกันในภาษาที่พวกเราฟังไม่รู้เรื่อง!”

ดารินเอ็ดตะโรลั่น

พรานใหญ่ไม่สนใจกับเสียงประท้วงอย่างไม่พอใจของน้องสาวนายจ้าง คงจ้องตาแงซายอยู่เช่นนั้น จอมพเนจรมีเค้าหน้าราบเรียบปกติ แล้วเอยออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“ผมรู้ว่าผู้กองได้เค้าเงื่อนร่องรอยของนายชดกับหนานอิน ในดงไม้แถบนี้ จึงพยายามติดตามเข้ามาค้นหาให้แน่ชัด ผู้กองมีวัตถุประสงค์อยู่แล้ว ผมมีฐานะเป็นลูกหาบผู้จะปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น และผมเองก็ไม่ทราบว่าดงไม้รอบตัวเรานี่มันมีอันตราย”

“หมายความว่ายังไง รพินทร์?”

ไชยยันต์กับเชษฐาร้องถามมาอย่างสงสัยเป็นเสียงเดียว เพราะจับกระแสถ้อยคำของแงซายไม่เข้าใจถนัดนัก

จอมพรานป้ายเหงื่อออกจากหน้าผากอันเป็นริ้วรอยของเขา สะกดอารมณ์อันหงุดหงิดเดือดดาลอยู่ในขณะนี้ให้ราบคาบที่สุด

“เป็นความจริงตามที่มันพูดครับ ตรงบริเวณปากทางก่อนที่ผมจะนำทุกคนล่วงเข้ามาในนี้ ผมพบกิ่งกระบอกเพชรกิ่งหนึ่งถูกรอยมีดตัดไว้ แต่ผมไม่ได้บอกให้พวกคุณทราบเท่านั้น จากรอยนั้น...ทำให้ผมเชื่อว่าคุณชายอนุชากับคนของเขา คงจะตัดเข้าดงไม้ด้านนี้ เลยบุกตามเข้ามา”

“พี่กลางเข้ามาในดงต้นไม้พวกนี้!!”

ดารินร้องแหลมอย่างลืมตัว เชษฐากับไชยยันต์ก็เย็นเฉียบไปถึงไขสันหลัง สีหน้าบอกให้ทราบชัดถึงความขวัญเสียหมดสิ้นกำลังใจเรี่ยวแรงลงทันที ไชยยันต์คร่างออกมาเสียงเครือว่า

“ถ้าอนุชากับหนานอินหลุดเข้ามาในนี้ ก็แปลว่า ทั้งสองคนนั่นเกมไปแล้ว สิ้นสุดกันเพียงแค่นี้เอง คุณแน่ใจหรือรพินทร์”

“ผมก็ยังไม่แน่ใจนัก เห็นแต่รอยที่น่าจะทำให้เชื่อว่าทั้ง

สองคนควรจะเข้ามาในบริเวณนี้เท่านั้น เพราะนอกจากรอยตัดกิ่งไว้ตรงปากทางก็ไม่พบอะไรอีก บางที...”

เขาเว้นระยะ ในขณะที่คณะนายจ้างทุกคนจ้องหน้าคอยฟังความเห็นอย่ด้วยหัวใจอันหวั่นไหว

“ทั้งสองคนนั่นอาจค้นพบถึงอันตรายจากไม้พวกนี้อย่างเดียวกับที่เราค้นพบและไหวตัวทัน ถอยออกไปเสียก่อนก็ได้”

“หรือถ้าจะพูดกันตรงๆ อีกนัยหนึ่ง ถ้าไหวไม่ทัน ก็คงเหลือแต่โครงกระดูกทิ้งกองอยู่ยังที่ใดที่หนึ่งบริเวณนี้! ใช่ไหม?”

เชษฐาเอ่ยแหบๆ

“ผมพยายามค้นหาแล้ว แต่ไม่มีร่องรอยให้พบในข้อนั้นก่อนอื่นใดทั้งสิ้น เรารีบออกไปจากบริเวณดงมหากาฬนี่กันก่อนดีกว่า คณชายคมหลังขบวนได้ไหมครับ”

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้า รับคำอย่างหนักแน่น

“ได้ ไม่ต้องห่วง ผมอยู่หลังขบวนเอง”

พรานใหญ่หันมาทางแงซายอีกครั้ง ออกคำสั่ง

“เอาละ แงซาย เราจะถอยกลับย้อนออกทางเก่า แต่แกต้องนำไปข้างหน้า”

แงซายซ่อนยิ้ม ก้มศีรษะนิดหนึ่ง แล้วชี้มือไปยังแนวทางเดินผ่านกันมาแล้ว

“ได้ครับ ผู้กอง แต่บางทีพวกเราอาจจะสายไปเสียหน่อยแล้วกระมัง ดูนั่น!”

รพินทร์หันขวับไปจ้องทางด้านนั้น แล้วตะลึงพรึงเพริดไปชั่วขณะ คนอื่นๆ ก็แลไปเห็น และเข้าใจได้พร้อมกันหมดอย่างหัวใจแทบจะหยุดเต้น

“เราหลวมตัวเข้ามาติดกับดักเสียแล้ว!!”

ไชยยันต์ อุทานลั่นออกมา

ทางด่านแคบๆ ขนาดเดินได้เรียงสอง เลี้ยวลัดมาตามสองฝั่งไม้พันธ์แค็ลตัสอันหนาทึบ ซึ่งเมื่อขาเข้ามานั้นเป็นทางโล่งเดินได้โดยสะดวก แต่บัดนี้ ปรากฏว่ามีงวงของเจ้าต้นมฤตยูยื่นสลอนออกมาขวางทางทั้งสองด้าน ระเกะระกะเต็มพืดไปหมด แต่ละงวงมีขนาดอวบใหญ่ตั้งแต่ข้อมือขึ้นไปจนกระทั่งเกือบเท่าลำขา ระยะที่โผล่พ้นริมทางออกมานั่น มีตั้งแต่เรี่ยๆ ชิดพื้นขึ้นไปจนกระทั่งสูงระดับเกินศีรษะ ปริมาณของมันเหลือที่จะคณานับ

เสียงพวกพรานพื้นเมืองคราง แซดอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ เชษฐากระโจนพรวดเดียว แหวกคนอื่นๆ ขึ้นมายืนเคียงกับรพินทร์ซึ่งจ้องตาค้างอยู่ในขณะนี้

“อะไรกันนี่ รพินทร์! ไอ้งวงอัปรีย์พวกนั้นมันโผล่ออกมาได้อย่างไร?”

เสียงของท่านหัวหน้าคณะแทบจะไม่เป็นภาษา เพราะความตกใจ

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เมื่อกี้นี้ตอนที่เราผ่านเข้ามายังไม่เห็นมันยื่นพ้นล้ำทางออกมาดักเต็มไปหมดแบบนี้”

“ดูให้ดีซิ เราถอยกลับออกผิดเส้นทางเดิมหรือเปล่า”

มาเรียพูดเสียงสั่น หล่อนจ้องภาพนั้นอย่างไม่ยอมเชื่อสายตา

“ไม่ผิด เราเข้ามาทางนี้แหละ!”

ดารินยืนยัน หน้าซีดเหลือสองนิ้ว

จอมพรานหรี่ตายิบหยีลง ป้ายแขนเช็ดเหงื่อที่จมูกอีกครั้ง หันไปมองหน้าแงซาย ซึ่งแลมาที่เขาเงียบๆ อยู่แล้ว ชั่วขณะหนึ่งที่ทุกคนนิ่งกันไปเหมือนถูกสะกด

“เอายังไงดี ผู้กอง เราเข้าที่คับขันเสียด้วย”

ในที่สุด เชษฐาถามขึ้นแผ่วเบา

“ระยะทางเดินมันก็แคบจำกัดอยู่แค่นั้นเอง ถ้าเราเดินฝ่าออกไปก็ปะทะกับงวงที่มันชูดักเต็มพืดอยู่นั่นแน่นอน”

“เดี๋ยวครับ”

เขาบอกอย่างผลุนผลัน ทำสัญญาณให้พวกลูกหาบสงบนิ่งอยู่กับที่ก่อน แล้วพยักหน้าให้เชษฐาและคณะนายจ้างทั้งหมดเดินย้อนกลับมายังบริเวณลานที่โล่งสุดปลายทางด้านนั้น ซึ่งเป็นตำแหน่งบรรจบของทางด่านที่จะแยกไปหลายสาย เพื่อหาลู่ทางใหม่ที่จะตัดออกไป แต่แล้วทั้ง 5 คนก็ปรากฏชัดกับสายตาอันตะลึงงัน ตามทางด่านซึ่งแยกไปยังด้านอื่นๆ ทุกสายเหล่านั้นมีผลอย่างเดียวกันกับหนทางที่ไปชะงักอับจนกันอยู่เมื่อตะกี้นี้หมด กล่าวคือ...**แม้จะเห็นว่าพอมีทางเดินไปได้ก็จริง แต่ไอ้งวงของพีชปีศาจ โผล่ยื่นออกมาสกัดขวางทางเป็นงาแซงเต็มไปหมด ไม่มีทางที่จะเดินผ่านออกไปได้โดยไม่กระทบมัน สิ่งเหล่านี้ปรากฏให้เห็นราวกับบันดาลขึ้นด้วยเวทมนตร์มายาของผีร้าย ที่หมายคร่าชีวิต**

“ตายล่ะ! มันดักไว้หมดทุกทางเลย เราเข้ามาติดกับดักจริงๆ !!”

ดารินครางอย่างหมดเรี่ยวแรง

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกันนี่ ครั้งแรกตอนที่ผ่านเข้ามา เรามองไม่เห็นไอ้งวงผีพวกนี้ตามรายทางเลย จะว่ามันหดนิ่งกันอย่างก่อน และยื่นโผล่ออกมาเพราะไหวสะเทือน พวกเราก็ไม่ได้ทำให้เกิดอาการสะเทือนกระโตกกระตากอะไรขึ้นทางแถบนั้นเลย นอกจากตรงลานนี่เท่านั้น...มันไม่น่าจะสะเทือนถึงกันได้”

เชษฐาพูดอย่างงุนงง อัศจรรย์ใจไปหมด

“ผมก็เดาไม่ถูกจริงๆ ว่าทำไมมันถึงเกิดขึ้นได้แบบนี้”

พรานใหญ่เอ่ยเสียงแห้ง เค้าหน้าของเขาขณะนี้ไม่มีจิตรกรคนใดวาดได้เหมือน

“อาจเป็นเพราะกลิ่นไอของพวกเราที่แปลกปลอมเข้ามาก็ได้ที่ทำให้ทุกงวงของมันในละแวกนี้ ชูดักออกมาหมดทั้งๆ ที่แต่แรก มันอาจม้วนสงบซ่อนอยู่ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็แปลว่า มันกินสัตว์มีชีวิตเป็นอาหารแน่ ไม่งั้นคงไม่มีปรากฏการณ์แบบนี้ เราหลวมตัวเสียแล้วครับ หลงเข้ามาติดล้อมอยู่ในดงอันหิวกระหายของมัน มันดักคอยเล่นงานเราหมดทุกด้าน”

“แล้วจะทำยังไง มิติดจนมุม หาทางออกกันไม่ได้อยู่ในนี้รึ”

ดารินเริ่มขวัญเสีย อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับความขยะแขยงทั้งเกลียดทั้งกลัวต่อสภาพอันมีลักษณะเหมือนงูของวงพืชประหลาดนั่น หล่อนมองแล้ว ขนลุกขนชัน สยดสยิวอยู่ตลอดเวลามาเรียก็เช่นเดียวกัน ตามปกติแล้ว นักผจญภัยสาวต่างผิวทั้งสองไม่เคยหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่ออันตรายหรือสรรพสัตว์ร้ายทุกชนิด แต่ลักษณะอันน่าขนพองของเจ้างวงอุบาทว์ซึ่งมีลักษณะ-

การประดุจสิงไว้ด้วยวิญญาณของภูตผีร้าย ทำให้ทั้งคูบังเกิดอาการสยองเกล้า ในด้านสะอิดสะเอียนมากกว่าความรู้สึกอย่างอื่น ให้ตกอยู่กลางดงเสือช้างหรือสัตว์ร้ายอะไรเสียยังดีกว่า

"ทำใจดีๆ ไว้น้อย! คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรนักหรอก เราเคยผ่านสถานการณ์ร้ายยิ่งกว่านี้มามากนัก ยังแก้ไขได้ มาค่อยๆ ช่วยกันคิดดีกว่า"

ไชยยันต์ปลอบใจ ถึงอย่างไรขวัญและกำลังใจของเขาก็เหนือกว่าสองสาวมากนัก เพียงแต่ประหลาดใจงงงันต่อสภาพแวดล้อมที่เผชิญอยู่เท่านั้น

"เราจะต้องออกไปให้พ้นจากที่นี่กอนมืด รพินทร์คิดให้รอบคอบที่สุด ว่าจะมีวิธีใดบ้าง และไม่ว่าทางด้านไหนมันก็ล้วนโผล่งวงออกมาคอยดักเราทั้งสิ้น ตามความเห็นของผม คิดว่าเราควรจะหาทางฝ่ากลับออกไปตามเส้นทางเดิม ดีกว่าที่จะแสวงหาทางอื่น เพราะเรารู้ระยะแน่นอนอยู่แล้ว บุกบั่นไปทางอื่นเสี่ยงต่อการหลงมากกว่า และดีไม่ดี...แทนที่จะออกพ้นกลับอาจถลำลึกจนกลับตัวไม่ได้"

"ผมก็คิดไว้เช่นนั้นครับ"

รพินทร์ว่า ขยับตัวจะหันหลังกลับมายังทิศทางเดิมเพื่อตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ท่านหัวหน้าคณะจับแขนไว้

"คุณรู้ไหม ผมสังหรณ์ใจก่อนหน้าแล้ว ระหว่างทีคุณเดินนำไปข้างหน้า ผมลองหยั่งเสียงแงซายดู มันเปรยให้ผมฟังเป็นเชิงว่า ถ้ามันเป็นคุณ มันจะเลี่ยงออกจากดงนี่เสีย นี่แสดงชัดทีเดียวว่ามันจะต้องรู้วาเราพากันเดินเข้ามาสู่อันตราย ยังไม่ทันที่ผมจะถามมันให้ได้ความแน่ชัด ก็พอดีกับที่คุณค้นพบ

ปฏิกิริยาประหลาดของไอ้งวงไม้ผีสิงเหล่านี้ชนิดที่มันพูดกับผม ยังไม่ทันขาดคำทีเดียว มันน่าจะเตือนคุณให้รู้ตัวก่อนแล้ว แต่กลับเสือกเดินตามเฉย ให้คุณนำถลำเข้ามา”

“มันต้องการให้ผมเผชิญปัญหา และต้องการดผมแก้ปัญหา ด้วย แต่ต้องหมายถึงว่ามันมีแผนแก้หรือพร้อมที่จะป้องกันตัวเองไว้ก่อนแล้ว แต่ถ้ามันเห็นว่ามันแก้ไม่ได้ หรือจะมีอันตรายมาถึงตัวเอง มันจะต้องหาทางขัดขวางทันทีไม่วิธีใดก็วิธีหนึ่ง เมื่อเดี๋ยวนี้ มันก็แก้ได้ แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เฉยเสียเพื่อจะดูท่าทีผม พูดกันตรงๆ ก็คือ มันลองภูมิปัญญา ความสามารถผมมาทุกระยะ”

ดาริน วราฤทธิ์ ก้าวเข้ามาเผชิญหน้าเขาอย่างพยา-ยามข่มอารมณ์ให้เป็นปกติที่สุด เรื่องมหันตภัยที่แวดล้อมรอบกายอยู่ในขณะนี้กลายเป็นเรื่องเล็กสำหรับหล่อนไปเสียแล้ว เมื่อมีอาการวิตกกังวลไม่สบายใจชนิดอื่นเข้ามาแทนที่ ซึ่งหล่อนเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญกว่า

เรื่องนั้นก็คือเรื่องกินใจ เอาเหลี่ยมเอาเชิงระหว่างรพินทร์ในฐานะพรานนำทาง กับแงซาย ผู้เป็นองครักษ์ประจำตัวของหล่อน **บุคคลทั้งสองเป็นบุคคลชั้นปรีชาชาญสามารถเยี่ยมของคณะ ถ้าปราศจากความสามัคคีกินแหนงแคลงใจคอยจ้องจะจับผิดกันอยู่เช่นนี้**

คณะเดินทางก็มีแต่ความหายนะวิบัติเท่านั้น!

“คุณรพินทร์...”

นักมานุษยวิทยาเลือดราชสกุลเอ่ยเรียกนามเดิมทางการแผ่วเบาชัดเจน พร้อมกับยิ้มให้

“แต่ไหนแต่ไรมา คุณอาจตั้งข้อหาฉันด้วยความหมั่นไส้มาตลอดเวลาว่า ไม่ว่าคุณจะกระทบอะไรไปถึงแงซาย ฉันเป็นต้องหลับหูหลับตาออกรับเข้าข้างเขาอยู่ตลอดเวลา ข้อนี้ฉันรู้ตัวเหมือนกัน แต่ฉันก็ทำลงไปโดยวางรากฐานอยู่บนเหตุผล นี่เราพูดกันเรื่องจริง ฉันไม่เคยเห็นว่าแงซายจะวิเศษหรือมีความสามารถยิ่งใหญ่ไปกว่าคุณ และคณะของเราก็ไม่ได้วางใจแงซายมากไปกว่าคุณเลย ฉันเห็นแต่เพียงว่าคุณคอยระแวงจับไหวจับพริบแงซายมาทุกระยะ โดยตั้งเป็นข้อสังเกตว่าเขาอมความลับและไม่ค่อยจะซื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านส่วนตัวระหว่างคุณกับเขา บางทีฉันอาจโง่เกินไปหน่อยก็ได้ ที่มองไม่เห็นถึงสาเหตุในการพิจารณาเช่นนี้ของคุณ เพราะฉะนั้น คุณพิสูจน์ให้ฉันเห็นได้ไหมว่า ที่คุณกล่าวหาเขาเช่นนั้นนะ มันมีเหตุผลที่ควรจะเชื่อได้อย่างไร”

จอมพรานมองดูหล่อนด้วยสายตาตรงเช่นกัน

“คุณหญิงต้องการให้ผมพิสูจน์ในข้อนี้หรือ?”

“แน่นอน ถ้าคุณพิสูจน์ได้ นอกเหนือไปจากการกล่าวหาเขาปาวๆ อย่างเดียว ซึ่งทำให้ฉันพิจารณาไปว่า คุณมีอคติต่อเขา”

“เอาละ ผมจะพิสูจน์ให้คุณหญิง และทุกคนของฝ่ายนายจ้างของผมเห็นเดี๋ยวนี้ แต่อยากจะขอร้องกันล่วงหน้าก่อน คุณหญิงจะรับปากกับผมได้ไหม?”

“ขออะไร”

“คอยดู และคอยฟังอย่างเดียวเท่านั้น อย่าคัดค้าน สอดแทรกหรือขัดจังหวะใดๆ ทั้งสิ้น ในระหว่างที่ผมดำเนินการกับแงซาย แล้วพิจารณาเอาเอง ผมจะพิสูจน์ให้เห็นว่า ถ้าจำเป็นจริงๆ แงซายจะสามารถนำพวกเราทั้งหมดผ่านไอ้ดงไม้ผีนี้ออกไปสู่เบื้องนอกได้โดยปลอดภัยที่สุด เพียงแต่อมเฉยนิ่งไว้เพื่อให้ผมหาทางแก้ไขเอาเองโดยแอบยิ้มเยาะอยู่ภายในเงียบๆ”

“ตกลง! ฉันอยากจะเห็นเหมือนกัน”

รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีก พยักหน้าให้ทุกคนตามเขา กลับมายังตำแหน่งที่พวกลูกหาบทั้งหลายยืนเข้าแถวเผชิญหน้ากับงวงอบาทว์ซึ่งดักขวางเบื้องหน้าไว้เพื่อจะรอคำสั่ง หรือการตัดสินของเขาต่อไปด้วยอาการกระสับกระส่าย ปรี่ตรงไปที่แงซายผู้มีอาการสงบเฉยเหมือนทองไม่รู้ร้อน

“แกได้ยินคำสั่งของฉันเมื่อตะกี้นี้แล้วใช่ไหม ฉันสั่งว่าให้แกเดินนำหน้าเพื่อหาทางออก เอาละ เคลื่อนที่ได้ ฉันจะเดินตามหลังแก”

“เมื่อเขาเข้ามาผู้กองเป็นผู้นำ...”

คณะนายจ้างทั้งหมดที่เฝ้าจับมองการเจรจาระหว่างคนทั้งสองเห็นแงซายเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเรียบ รพินทร์แยกเขี้ยวพยักหน้ารับ

“ใช่! ตอนขาเข้ามา ฉันเป็นคนนำแล้วนี่ ขาออกแกก็ควรจะนำเสียบ้างซิ สมมติเอาว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ บังเอิญตายไปเสียก่อนแล้วภายหลังจากนำทุกคนเข้ามาอับจนอยู่ในนี้”

“ผู้กองไม่เห็นนั่นหรอกรึ?” จอมพเนจรชี้มือไปเบื้องหน้า

“ทำไมจะไม่เห็น งวงอันเหลือคณานับของเถาไม้กินคน มันยื่นดักขวางทางเราไว้หมดแล้ว จะหันไปทางด้านไหนก็เห็นมันเต็มไปหมด ออกทางด้านนี้หรือด้านไหนมีผลเท่ากัน แต่ทางที่เราเข้ามานี่จะเป็นทางที่ใกล้ที่สุด นำเราออกไปสู่เบื้องนอก”

“ถ้าผมหรือใครก็ตาม ที่เดินนำออกไป ก็จะกระทบเถางวงของมันอย่างเลี่ยงหลบไม่ได้ และถ้ากระทบ...มันก็จะตวัดรัด...ไม่ใช่มีเพียงเถาเดียว หากแต่เต็มไปหมด นับร้อย ยั้วเยี้ยยุบยับไปหมด แม้จะฟันเถาที่หนึ่งขาด เถาที่สอง สาม สี่ และต่อ ๆ ไปนับไม่ถ้วนก็รุมเล่นงาน จนเราตัดฟันไม่ทัน...”

“อธิบายได้แจ่มแจ้งดีมากนี่ ฉันก็มองเห็นอยู่เช่นนั้นแหละ...”

“คนแรก ที่ล่วงหน้าออกไป จะตายก่อน...”

“ให้ตายห่าเถอะ ฉันไม่เสียดายสักนิดเดียว ถ้าหากแกจะถูกไอ้งวงมหากาฬเหล่านั้นมันฉุดกระชากเข้าไปกลางดงของมัน และดูดเลือดออกจนหมด รับรองว่าจะไม่ช่วยด้วย!”

ทุกคนเงียบกริบ จ้องเป็นตาเดียวมายังคนทั้งสองระหว่างการโต้ตอบถ้อยคำกันอย่างดุดันเผ็ดร้อน ดารินเกือบจะอ้าปากหลายครั้ง แต่มาเรียจับข้อมือบีบเตือนไว้ให้ระลึกถึงสัญญาหล่อนจึงสู้สงบปากคำเสีย ส่วนใจเต้นระทึกสั่น บอกกับตัวเองอยู่ในใจว่า ‘คนใจร้าย!’ ส่วนเชษฐา และไชยยันต์ดูอยู่เงียบเฉยรอปฏิกิริยาที่จะเห็นคืบหน้า **รู้ว่านั่นเป็นการเฉือนเหลี่ยมกันอย่างน่าดูที่สุดระหว่างพรานใหญ่รพินทร์ กับจอมพเนจรแงซาย**

“เป็นการยุติธรรมดีแล้วหรือ ที่เมื่อตอนขาเข้ามา ผู้กองเป็นคนนำ แต่ตอนขาออกเมื่อเห็นอันตรายชัดอยู่ขณะนี้ จะบังคับให้ผมเสี่ยงนำออกไป”

“ฉันเป็นคนขี้ขลาด แงซาย และเป็นคนชอบรับแต่ความชอบด้วยไม่ต้องการรับผิด เมื่ออันตรายมาถึงตัว ฉันคิดว่าระหว่างฉันกับแก แกควรจะตายก่อนฉัน เดินนำออกไปเร็ว! จวนมืดเต็มทีแล้ว ยิ่งช้าออกไปเท่าไร เราก็จะยิ่งหาทางออกลำบากขึ้นเพียงนั้น แกจะเดินนำออกไปดีๆ หรือว่าจะให้ฉันถีบแกออกไป”

“ความจริง ก็ไม่ใช่ความผิดของผมเลย ที่ผู้กองนำคณะพวกเราทุกคนถลำเข้ามาในนี้...” แงซายพึมพำ “อย่างไรก็ตาม ผมจะตายแทนให้แก่ผู้กอง และคนอื่นๆ ได้เป็นอันดับแรกโดยการเสี่ยงนำหน้าออกไป แต่ผมเห็นว่าไม่ยุติธรรม ที่จะให้คะหยิ่นผู้แบกของคู่อยู่กับผมในขณะนี้ จะต้องมาพลอยรับเคราะห์พร้อมกับผมด้วย ถ้าแม้ว่าผมตาย คะหยิ่นควรอยู่เพื่อมีโอกาสหาทางรอดพร้อมคนอื่นๆ ต่อไป ผู้กองคิดอย่างนั้นไหม?”

จอมพรานยิ้มแสยะ อย่างเท่าทันเล่ห์อันลึกล้ำทุกขบวน

“ดีมาก! ที่แกคิดได้เช่นนั้น เฮ้ย! ส่างปา...”

เขาหันไปตะโกนเรียกข้าทาสต่องสู่ของมาเรีย ส่างปาพรวดเข้ามาทันที พรานใหญ่ชี้ไปที่คานหามของแงซายกับคะหยิ่น

“เจ้าจงหาบของนี่คู่กับคะหยิ่น แทนให้กับแงซายไปพลางก่อน”

ส่างปาปราดเข้ามารับคานหาม แทนให้แก่แงซายตาม

คำสั่งนั้นทันทีอย่างเต็มใจ ปล่อยเจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับเป็นอิสระจากภาระแบกหามทั้งมวลลงทันที แงซายมองสบตาเขาอีกแวบหนึ่ง แล้วก้าวจากที่เดิมออกไปอีกหนึ่งก้าวหันหน้าไปยังหนทางออก ซึ่งงวงมฤตยูงวงแรกยื่นดักล้ำออกมานอกทางห่างออกไปเพียงวาเดียว แล้วสูดลมหายใจลึก

ทุกสายตาจ้องเขม็งจับอยู่ที่แผ่นหลังของร่างอันยืนยืดตระหง่านนั้นเป็นตาเดียว ไม่กะพริบ ด้วยใจอันเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ ไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์ได ๆ ได้ทั้งสิ้น ยกเว้นรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เงียบเฉยและเย็นกระด้าง...

ขณะจิดต่อมานั้นเอง สิ่งที่ทุกคนเห็น แมงชาย
ปลดกระบอกลูกธนูซึ่งติดระเบิดและมีสายชนวน
ประจำพร้อมอยู่แล้วออกจากไหล่ โยนไปให้
รมินทร์ จอมพรานรับไว้ได้อย่างทะมัดทะแมง แล้ว
ก็คันธนูอีกคันหนึ่ง ริมฝีปากงามได้รูปนั้นยิ้มน้อย ๆ เสียง
หัวกังวานบอกนาวา่

"เพื่อความปลอดภัย ผมพลาดพลั้งอย่างใด ธนูและ
ลูกธนูของเราก็ยังอยู่ ผู้ทองควรจะถือไว้ด้วย!"

จอมพรานยิ้มแค่น ๆ เอากระบอกลูกธนูติดระเบิดสะพาย
ไหล่ตัวเองไว้ ส่วนคันธนูส่งไปให้คล้องไหล่เกิด

"รอบคอบดีมาก! แต่ฉันก็รู้ว่า มันเป็นโอกาสของแกแล้ว
ที่จะไม่ต้องแบกบรรทุกอะไรให้หนักเลย อย่านึกว่าจะไม่รู้ทันนะ

เป็นอันว่าขณะนี้ เดี๋ยวนี้ แกไม่ต้องมีภาระแบกหามอะไรอีกแล้ว นอกจากตัวเปล่า...เพราะฉะนั้น เดินหน้าได้!”

จอมพเนจรดึงมีดเหน็บประจำตัวออกมาสะบัด แล้วยื่นเข้าไปแตะกับงวงแรกที่อยู่ใกล้เบื้องหน้าที่สุดเหมือนจะเป็นการหยั่ง พริบตาเดียว ไอ้งวงมฤตยูตวัดม้วนตูมราวกับงวงช้างเข้าไปในพงข้างทาง เฉียดก้านคอแงซายไปนิดเดียวอย่างน่าสยด-สยองและงวงข้างเคียงอื่นๆ ก็เริ่มไหวกระดิกร่อนร่าส่ายน้อยๆ ไปมาประดุจตัวทาก

แงซายขยับคืบหน้าเข้าไปอีกก้าวหนึ่ง ท่ามกลางการเฝ้าดูอย่างหายใจไม่ทั่วท้อง เสียงแหบเครือของคะหยิ่น ดังเตือนอย่างแผ่วเบาด้วยความเป็นห่วงว่า

“ระวัง ไอ้แงซาย! อย่าว่าแต่มีดของเอ็งเพียงเล่มเดียวเลยที่จะตัดมันออกไป ต่อให้พวกเราทั้งหมดช่วยกันฟันก็ไม่ทัน”

องครักษ์พิเศษของดาริน เอี้ยวคอมามองคะหยิ่นเบื้องหลังพร้อมกับยิ้มให้นิดหนึ่ง เอื้อมมือล้วงลงไปในย่ามหลังของตนเอง สิ่งที่ดึงออกมาอย่างสงบในครั้งนี้ ทุกคนเห็นชัดว่ามันคือไต้ดุ้นหนึ่ง ยื่นปลายตรงไปที่นายหญิง ผู้เข้ามายืนอยู่ใกล้ที่สุดด้วยความห่วงกังวล

“ทำไมหรือ แงซาย”

ราชสกุลสาวมองอาการของเจ้าองครักษ์ที่ยื่นปลายไต้มาให้อย่างไม่เข้าใจ

“จุดไฟให้แงซายด้วย นายหญิง!”

ดารินกะพริบตางงๆ ควักไลท์เตอร์ออกมา แล้วหันไปมองหน้าจอมพราน เห็นเขามองนิ่งด้วยประกายเครียดเคร่ง

อยู่ก่อนแล้ว แต่ก็ไม่เอ่ยคำใดแก่หล่อนทั้งสิ้นจึงตัดสินใจ ขีดไลท์เตอร์สว่างพรึบขึ้นลนต่อให้กับปลายไต้ของแงซาย

ชั่วพริบตาเดียว ประกายไฟก็ลุกติดไต้โชนขึ้น ส่งความร้อนและควันโขมง แงซายสะบัดไต้ที่ติดไฟในมือ แกว่งวบฉวัดเฉวียนออกไปอย่างรวดเร็วในรัศมีเบื้องหน้า

ทันทีที่กะสากับไอความร้อน และม่านควันจากไต้ติดไฟไอ้งวงอุบาทว์ของเถาเครือกินคนเหล่านั้น พากันหงิกหงอดหดกรูดจากการยื่นล้ำดักออกมานอกทางหดหายเข้าไปอย่างแช่มช้าราวกับถูกสะกดด้วยมนต์ **อาการหดถอยของมันเป็นไปในลักษณะเซาสงบอย่างพ่ายแพ้ระย่อเกรงต่อไอไฟ ไม่ได้ม้วนตวัดตูมตามอย่างน่ากลัวอันเป็นปฏิกิริยาอันดุร้ายเหมือนเช่นที่มีสิ่งอื่นไปกระทบเข้า**

ทุกคนจ้องตะลึงต่อภาพที่เห็นอย่างคาดฝันไปไม่ถึงนั้น

แงซายหัวเราะกระหึ่มอยู่ในลำคอ เดินอย่างปราศจากอาการสะทกสะท้านพรั่นพรึงใดๆ ทั้งสิ้น แกว่งไต้ในมืออันสว่างโร่ ขับไล่เถางวงของพันธุ์ไม้ผีสิงเหล่านั้นหดลู่เข้าริมทางแหวกเป็นช่อง ล้ำเข้าไปยืนเด่นอยู่กลางทางด่าน แล้วหันหน้ากลับมาโบกมือเป็นสัญญาณเรียกให้ทุกคนตามเข้าไป

ทั้งหมดไหวตัวจะก้าวตามหลังด้วยอารามดีใจ แต่รพินทร์กางแขนกั้นไว้ ต่างจึงมีโอกาสเห็นถึงเหตุผลในการสกัดกั้นของเขา

บัดนี้ แงซายเดินนำล้ำเข้าไปประมาณ 20 ก้าว เถามรณะที่หดลู่แหวกเป็นช่องไปเพราะถูกไอไฟแต่แรกก่อนที่จอมพเนจร

จะผ่าน บัดนี้เริ่มจะยื่นโผล่ทอดออกมาอีก และปิดทางเดินนั้นไปเช่นเดิม คงหดหนีแต่เฉพาะบริเวณที่แงซายยืนถือไต้อยู่เท่านั้น เจ้าคนลึกลับยิ้มร่าฟันขาวอยู่ในความสลัวเบื้องหน้า ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น หากแต่ชไต้อีกมัดหนึ่งซึ่งยังไม่ได้จดไฟให้รพินทร์เห็นในมือ แล้วโยนทิ้งไว้ให้กลางทางเดิน จากนั้นก็หันกลับเดินรุดหน้า ฝ่างวงมฤตยูที่แหวกเป็นช่องหายลับไปจากสายตาโดยไม่หยุดรอ ท่ามกลางเสียงตะโกนเรียกของกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ไล่หลังมาแซ่สนั่นให้เดินย้อนกลับมารับ ร่างนั้นไขหู มีอาการเหมือนจะไม่ได้ยิน

"ไอ้ชิบหาย! ไอ้แงซาย! ทำไมมึงไม่กลับมารับพวกกูด้วย ดู...ดู...เดินเฉยไปคนเดียวห่าจวก! มึงเสือกทิ้งไต้ไว้ให้กลางทางนั่น พวกกจะฝ่าเข้าไปเอาได้ยังไง กลับมาก่อน ว้! ไอ้แงซาย..."

ตาเฒ่าบุญคำ แหกปากสาปแช่งเสียงหลง เต้นเร่าชูกำปั้นหรา ด่าโคตรพ่อโคตรแม่อึงไปหมด

ครั้นแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็สงัดเงียบลงตามเดิม คณะทั้งหมดยังยืนงันอยู่กับที่ และนิ่งเงียบ เบื้องหน้า...งวงมรณะสกัดกั้นทางไว้ตามเดิม

แงซายอันตรธานไปเสียแล้ว กลางพันธุ์ไม้กินคนที่แวดล้อมอยู่รอบด้านนั้น ทิ้งให้คณะทั้งหมดเผชิญกับปัญหาต่อไปโดยเฉพาะอย่างยิ่ง รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ซึ่งเพิ่งจะมาตระหนักบัดนี้เองว่า ถูกเจ้าแงซายแก้ลำอย่างเผ็ดร้อนเจ็บปวดที่สุด โดยอาการกระทำอย่างดูผาดๆ ว่าสงบเสงี่ยมปราศจากความหมายใดๆ ทั้งสิ้น แต่เมื่อคิดก็แทบจะทำให้กระอักเลือด

WBSWS:01

ไต้ติดไฟ...นั่นหมายถึงการบอกใบ้วิธีที่ทุกคนจะฝ่าดงน่ออกไปได้ โดยใช้ความร้อนของเปลวไฟเป็นเกราะป้องกันตัวจากเจ้างวงผีสิงของพันธุ์ไม้เหล่านั้น โดยทำตัวอย่างให้เห็น

การนำพรวดๆ ไปเบื้องหน้า โดยไม่เปิดโอกาสให้ครไหวตัวตามทัน คือการประชดประชันต่อการขับไล่บีบบังคับของรพินทร์ ที่จะให้นำหน้าไปก่อน

การทิ้งไต้อีกมัดหนึ่งไว้กลางทาง เท่ากับให้ความหวังแก่คณะทั้งหมดไว้ เพื่อจะให้ใช้ไต้เหล่านี้เป็นเครื่องบุกเบิกแหวกทางออกไป แต่จะต้องมีใครสักคนอาจหาญเสียสละบุกฝ่างวงมฤตยูนี้เข้าไปเป็นระยะประมาณ 7-8 เมตร ก่อนที่จะเอาไต้มาใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งแน่ละ คนคนนั้นก็เห็นจะไม่แคล้วรพินทร์ ไพรวัลย์!

การให้ใครสักคนหนึ่งมารับภาระแบกหาบคูกับคะหยิ่นมิหนำซ้ำยังปลดคันธนูกับกระบอกศรไปให้พรานใหญ่ช่วยถือไว้ก็เท่ากับเป็นการหลอกให้คนอื่นๆมารับภาระแบกหามแทน เพื่อที่ตนเองจะได้เดินไปอย่างเบาตัวเป็นอิสระสาสมกับที่ถูกรพินทร์หักเหลี่ยม บีบบังคับ

ฟ้าให้รพินทร์ ไพรวัลย์มาเกิดแล้ว ยังให้แงซายมาเกิดอีกหรือ?!!

พวกลูกหาบเหล่านั้น ไม่มีใครคิดอะไรมากไปกว่าเห็นว่าแงซายรีบรุดเดินนำหน้าไปก่อนโดยไม่รอ แต่ฝ่ายนายจ้างทุกคนที่ยืนอึ้งอยู่ในขณะนี้ สามารถจะเข้าใจความนัยแจ่มแจ้ง

โดยตลอดหมด ระหว่างจอมพรานรพินทร์กับจอมพเนจรแงซาย ได้แต่ยืนมองตากันด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

พรานใหญ่มองสบตาคณะนายจ้างของเขาทุกคนไปเป็นลำดับ บุคคลสุดท้ายคือดาริน วราฤทธิ์

“เป็นยังไงครับ คุณหญิง คราวนี้เห็นชัดแล้วหรือยัง”

หล่อนฝืนยิ้ม แล้วก็รับอย่างตรงไปตรงมา น้ำเสียงแผ่วเบาว่า

“เห็นแล้ว นายพราน เห็นชัดเสียยิ่งกว่าที่ตั้งใจจะเห็นเสียอีก เจ้าแงซายนี่มันร้ายกาจจริงๆ เพราะฉะนั้นไม่ใช่ความผิดของคุณเลยที่จ้องจับไหวจับพริบมันมาตลอด ฉันโง่เองที่มองลึกลงไปไม่ถึง มันอาจหลอกพวกเราได้ แต่มันหลอกคุณไม่ได้ในเหลี่ยมคสารพัดที่แฝงซ่อนเงียบเฉยไว้ภายใต้สีหน้าเซ่อนี่แปลว่ามันทิ้งเราทั้งหมดเอาตัวรอดไปตามลำพังหรือ”

จอมพรานหัวเราะแค้นๆ อยู่ในลำคอ

“ก็เห็นจะไม่หนีไปไหนหรอกครับ นอกจากจะบุกเดี่ยวออกไปรอคอยเราอยู่ข้างนอก เพื่อทิ้งปัญหาให้ผมและพวกเราเผชิญกันตามลำพัง ผมไม่คิดว่ามันเจตนาจะทิ้งคณะนายจ้างหรือพวกเราทั้งหมดหรอก แต่มันแก้เผ็ดผมคนเดียวเสียมากกว่า โน่นไงมันโยนไต้ทิ้งไว้ให้ผมเสี่ยงออกไปเอาโน่น ถ้าเราจะฝ่าตามมันออกไปได้ก็แปลว่า ผมหรือพวกเราคนใดคนหนึ่งเสี่ยงต่อไอ้งวงอุบาทว์นี่บุกเข้าไปเอาไต้มาจุดไฟขึ้นถือเป็นการป้องกันตัวไว้ในมือ มันแกล้งให้ผมลำบากเล่นเสียงั้นแหละ มิหนำซ้ำยังหลอกให้ผมแบกกระบอกศร และเรียกส่างปามาแบกของแทนให้แก่มันเสียอีก”

[WBSWS:OM]

“อีแบบนี้ ตามออกไปทันกันข้างนอก ต้องกระทืบให้ซี่โครงเดาะทีเดียว”

ไชยยันต์คำรามออกมา

แต่เชษฐาหัวเราะ ท่านหัวหน้าคณะไม่แสดงอาการโกรธเคืองอะไรแงซายทั้งสิ้น มาเรีย ฮอฟมันเอง ก็เพิ่งจะหัวเราะแหลม ชอบอกชอบใจขึ้นมาได้เป็นครั้งแรก หล่อนรู้สึกตื่นใจสนุกในอารมณ์จนลืมคิดถึงโพยภัยรอบตัวในขณะนี้หมดสิ้นยามเมื่อเห็นรพินทร์กับแงซายเฉือนเหลี่ยมเชือดคมกันอย่างเผ็ดร้อนทัน ๆ กันที่สุด โดยไม่มีใครแสดงให้เห็นว่าด้อยกว่าใคร

“ไพรวัลย์!...”

หล่อนร้องมายิ้ม ๆ

“ถ้าคณเป็นลกผ้ชาย มีน้ำใจนักกีฬาโดยแท้จริง คณต้องไม่โกรธแงซาย เขาตอบโต้คุณได้อย่างน่าชมที่สุด คณะของเราต้องการคนที่มีปรีชาชาญฉลาดอย่างคุณและแงซาย มันหมายถึงว่า...เขาจะเป็นผู้ช่วยคุณได้อย่างดีเยี่ยมในภาวะคับขันมาถึง ถ้าคุณรอบรู้หรือเก่งกาจอยู่คนเดียว คุณอาจนำคณะของเราไปไม่รอด ถ้าฉันเป็นคุณ ฉันจะรักหน่วยก้านชั้นเชิงและฝีมือของไอ้เสือนั่นอย่างที่สุด แต่คุณอาจเห็นว่าเขาเป็นคู่ปรับก็ได้ คุณต้องลำบากหน่อยในการที่จะเสี่ยงออกไปเอาไต้ที่เขาโยนทิ้งไว้ให้กลางดงงวงมฤตยูนั่น แต่ฉันคิดว่าคงไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก เพราะระยะก็ไม่ห่างออกไปมาก พวกเราอาจใช้วิธีให้ลูกหาบรอคอยอยู่ที่นี่ก่อน และช่วยกันบุกฟันไอ้งวงผีเหล่านั้นเข้าไปจนถึงที่แงซายทิ้งไต้ไว้ แล้วค่อยจุดมารับพวกลูกหาบอีกทีหนึ่ง ฉันก็เพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เองว่าสัตว์โลกและพืชทุกชนิด

แพ้ไฟเสมอ...และถ้าเราจำกันได้ ก็คงนึกออกว่า สมัยที่เราถูกต้นไม้กินคนเล่นงานในดงทึบก่อนจะเข้าเขตนิทรานคร เราก็ได้ใช้ไต้ติดไฟเป็นเครื่องต่อสู้ป้องกันตัวมาก่อนแล้ว เพียงแต่เราลืมนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นไปเสียเท่านั้น ฉันนึกขึ้นมาได้ตอนที่แงซายดึงไต้ออกมาขอไฟจากน้อยแล้ว”

“แต่ไอ้เวรนั่นมันน่าจะบอกพวกเราแต่แรกแล้ว ถึงการก้าวเข้ามาในดงไม้อันตรายนี่ และในนาทีสุดท้าย มันก็ควรบอกเราด้วยว่า วิธีที่จะฝ่าออกไปได้โดยปลอดภัยก็คือใช้เปลวไฟลน แต่นี่มันกลับอมเงียบไว้แล้วแสดงให้เราเห็นเป็นตัวอย่างชนิดผลุนผลันไม่รอเราด้วย นำลิ่วเอาตัวรอดออกไปเพียงคนเดียว มิหนำซ้ำยังทิ้งไต้ไว้กลางดงไอ้วงผีนั่น ให้เราต้องลำบากเสี่ยงเข้าไปเก็บเอาเองอีกด้วย”

ไชยยันต์สบถลั่นอย่างหัวเสีย หันขวับมาทางจอมพราน

“ว่าแต่คุณเถอะ รพินทร์ คุณไม่รู้หรอกหรือว่า ไอไฟเป็นวิธีที่เราจะรอดพ้นจากดงนี้ไปได้ ทั้งๆ ที่ตอนเผชิญกับเถาวัลย์กินคนในครั้งแรกคุณเองก็เป็นคนใช้วิธีนี้มาก่อนแล้ว”

“ผมนึกไม่ถึงจริงๆ ครับ คุณไชยยันต์ ลืมเสียอย่างสนิท...”

พรานใหญ่สารภาพเสียงแหบแห้ง โคลงหัวดิก กัดกรามแน่น

“เมื่อคุณหญิงต้องการให้พิสูจน์ว่า เจ้าแงซายมันจะต้องรู้วิธีที่จะฝ่าดงมฤตยูนี่เอาตัวรอดออกไปได้ ผมก็ดำเนินการกับมัน เพื่อให้มันเผยออกมาจนได้ แต่ก็เสียท่าถูกมันย้อนเหลี่ยมเข้าให้ถนัดใจอย่างที่เห็นกันอยู่นี่ มันทำให้ผมรู้ว่า เมื่อจะบังคับ

ให้มันนำออกไป มันก็นำออกไปได้ แต่พวกเราทุกคนตามมันไม่ทันเอง มันทำอาการคล้ายๆ จะบังคับอยู่ในทีว่า ถ้าผมจริงก็ให้เสี่ยงออกไปเก็บเอาไต้ที่มันทิ้งไว้ให้มาใช้ประโยชน์เอาเอง ตัวมันเปิดอ้าวออกไปก่อนแล้ว มิหนำซ้ำยังหลอกให้ส่างปาแบกของแทนมันเสียอีก...นี่แหละครับ แงซาย รู้จักมันไว้เสียเถอะ"

"คุณไม่ได้ปรึกษาแงซายเลยไม่ใช่หรือ ในการนำเข้ามาในนี้?"

ดารินถาม

"ก็ทำไมผมจะต้องปรึกษามันด้วย เห็นผิดปกติอย่างใดเกี่ยวกับอันตรายที่จะมาถึงทุกคนพวกเรา ปากมันมี มันก็น่าจะพูดได้"

"ใช่ซิ พรานใหญ่ผู้ยิ่งยงอย่างคุณก็ถือว่า เรื่องอะไรที่จะต้องปรึกษาหรือสอบถามใครให้เสียเหลี่ยมเท่าๆ กับที่แงซายก็ถือว่าคุณเก่งแล้ว เรื่องอะไรจะต้องบอกเพราะไม่ได้ถาม ก็ต่างฝ่ายต่างเอาเหลี่ยมเอาเชิงกันอยู่แบบนี้นี่นะ แล้วก็ลองดีลองเชิงกันอยู่ตลอดเวลา พวกเราก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย ถ้าปรอง-ดองสามัคคีไม่คอยระวังเอาแง่กันเสียหน่อยเดียวเท่านั้น ระหว่างคุณกับแงซาย อุปสรรคทั้งหลายก็น่าจะลุล่วงไปด้วยดีที่สุด คุณเองก็ร้ายหยอกอยู่รึ แงซายก็ไม่เบา ต่างคนต่างทันๆ กันก็เลยจ้องจะคุมเชิงกันอยู่นีเอง"

นักมานุษยวิทยาสาวบ่นอย่างหงุดหงิดรำคาญใจ แล้วถอนใจเฮือก

"แล้วนี่จะเอายังไงกันนี่ ตัดสินใจเร็วเถอะ มืดลงเต็มทีแล้ว ป่านนี้แงซายคงนั่งรออยู่ข้างนอกแล้วกระมัง"

“ไม่ใช่ไปนั่งรออยู่เฉยๆ แต่คงนั่งหัวเราะงอหายอยู่ด้วย มันทำเจ็บปวดจริงๆคราวนี้ ถ้าไม่คิดว่ามันจะมีประโยชน์สำหรับเราข้างหน้า และไม่คิดว่ามันเคยถ่ายเลือดช่วยชีวิตเชษฐาไว้ พ่อยิงทิ้งเลยพับผ่า!”

ไชยยันต์สาปแช่งหัวฟัดหัวเหวี่ยง

“ก็เห็นทีว่าผมจะต้องบุกเข้าไปเอามัดไต้ที่มันแกล้งทิ้งไว้โน่นนั่นแหละ”

รพินทร์ว่าแล้วก็ขยับตัว เตรียมจะใช้ดาบในมือแหวกทางออกไปยังไต้ที่เห็นตกกองอยู่กับพื้นไม่ห่างออกไปนัก แต่เชษฐาเหนี่ยวไหล่ไว้เสียก่อน

“เราควรจะมีไต้เหลืออยู่บ้างนะในห่อสัมภาระ บุกออกไปด้วยวิธีใช้มีดตัดเห็นจะไม่ไหวหรอก ก่อนจะถึงไต้ที่แงซายทิ้งไว้ให้ ผมว่าคุณจะแย่เสียก่อน แต่ละงวงอันขนาดใหญ่ๆ ทั้งนั้น ลองค้นในห่อของของเราดูก่อนดีกว่า”

จอมพรานเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ เขาสอบถามไปยังพวกพรานพื้นเมือง พวกนั้นแสดงท่าไม่แน่ใจนักว่าจะมีไต้หลงเหลืออยู่บ้างหรือไม่ แต่แล้วในการช่วยกันค้นชั่วอึดใจเดียว บุญคำก็งัดขึ้นมาได้แท่งหนึ่งอย่างดีใจแทบกระโดด

“เหลืออยู่อันเดียวพอดี นาย”

ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

รพินทร์ไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว จุดไต้ติดไฟขึ้น แล้วก็เดินบุกทางด่านออกไปเก็บมัดไต้ประมาณ 5-6 อัน ที่แงซายทิ้งไว้ให้ย้อนกลับมายังพรรคพวกทุกคนที่รอกันอยู่ จัดการแจกจ่ายให้คณะนายจ้างทั้งสี่ พริบตาต่อมาไต้ทุกอันก็ลุกไฟ

โชติช่วง เชษฐาเดินนำหน้าขบวนออกไป ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย เดินคุมขบวนลูกหาบ โดยแยกกันเดินเยื้องทแยงคนละด้าน คอยถือไต้กวัดแกว่งลนไอ้งวงมฤตยูเหล่านั้นไว้ ป้องกันไม่ให้มันยืดเหยียดออกมาไขว่คว้าได้ ส่วนรพินทร์เดินรั้งท้ายขบวนด้วยความระมัดระวัง เพราะกระบอกลูกธนูติดระเบิดซึ่งมีสายชนวนพร้อมอยู่กับตัวเขาด้วย จำเป็นจะต้องใช้ความระมัดระวังอย่างมากที่สุด ในเมื่อในมือของทุกคนมีเปลวไฟเช่นนี้

ชั่วไม่นาน ทั้งคณะก็ผ่านพ้นบริเวณป่ากระบองเพชร ซึ่งเป็นพันธุ์ที่กินสรรพสัตว์ทุกชนิดที่จะหลงเข้าไป ออกมาได้โดยสวัสดิภาพจากกรรมวิธีตัวอย่างที่แงซายทำไว้ให้ดู พอพ้นออกมาได้ ต่างก็รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

เจ้าตัวการสำคัญ บัดนี้ยืนวางหน้าเฉยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อยู่ที่บริเวณโล่งตอนหนึ่ง กำลังกวาดสายตามองภูมิประเทศไปรอบ ๆ ทุกสายตาของผู้ที่ติดตามออกมาภายหลังจ้องไปยังร่างนั้นเป็นตาเดียว ด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบรรยาย

“หวังว่าคงไม่เกิดเรื่องรุนแรงอะไรขึ้นนะ รพินทร์”

เชษฐากระซิบเตือนอย่างไม่ไว้ใจ

พรานใหญ่ยิ้มแสยะ

“โปรดอย่ากังวลเลยครับ ผมไม่คุมแค้นหรือคิดจะแก้ลำอะไรมันหรอก”

เชษฐาสั่งให้เขาบอกพวกพรานพื้นเมืองทุกคนด้วย ไม่ให้ใครแสดงอาการขุ่นแค้นโกรธเคือง หรือด่าว่าอะไรแงซาย พวก

นั้นได้แต่อุบอิบสาปแช่งอยู่ในลำคอมองค้อนเจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามกันปะหลับปะเหลือก ส่างปาไม่พูดอะไรทั้งสิ้น พอพ้นจากบริเวณอันตรายออกมาได้ ก็โยนหาบที่แบกคู่กับคะหยิ่นแทนให้แก่แงซายทิ้งโครมลงกับพื้น

“ข้าเสียท่า ไม่น่าแบกให้มันเลย ฮี่โธ่ ไอ้แงซาย”

เจ้าต่องสู่หันไปบ่นกับคะหยิ่น ผู้ดูเหมือนจะอารมณ์ดีกว่าใครในภาวะเช่นนี้ มองดูเบื้องหลังแงซาย แล้วหัวร่อกึกๆ

ดาริน ร้องเรียกเจ้าองครักษ์ของหล่อนเบาๆ หางเสียงเรียบปกติ แงซายเดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า แล้วอย่างที่ไม่มีใครคาดฝันเลย นักมานุษยวิทยาสาวสะบัดหลังมือตบหน้าคนใช้พิเศษของตนดังฉาดสนั่น ใบหน้าอันคมสันราวกับหล่อด้วยทองแดงนั้น หันสะบัดไปด้วยความแรง

“อะไรกันนี่ คุณหญิง!...”

รพินทร์ร้องอย่างตกใจ ถลันปราดเข้ามา แต่ดารินผลักเซออกไป

“เฉย! ไม่ต้องมายุ่ง มันเป็นเรื่องของฉันโดยเฉพาะ ถอยออกไป!”

พรานใหญ่ตะลึง ยังจ้องตาค้าง ดารินหัวเราะดุๆ ในลำคอ ตาของหล่อนลุกวาวโรจน์ แงซายมีอาการมึนงงในการตบอย่างรุนแรงนั้นหันกลับมาจ้องหน้านายหญิง ด้วยสีหน้าเซ่อซ่าตามเดิม เพียงแต่แววตาเท่านั้นที่ดูเหมือนจะมีรอยยิ้มไม่ได้ถอยหนี และไม่ได้เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียก็จ้องเหตุการณ์งงกันไปหมดทุกคน อย่างคิดไม่ถึง

“เสียแรงปรานี เข้าข้างออกรับแทนให้มาตลอดเวลา นึก

ไม่ถึงว่าจะมีเหลี่ยมคู เจ้าเล่ห์แสนกลถึงเพียงนี้ เราน่ะ สำคัญมากนะ แงซาย ฉันเพิ่งจะเห็นกับตาชัดในครั้งนี้เอง คราวหลังอย่าให้เกิดเรื่องทำนองนี้ขึ้นอีกนะ คณะของเรามีชีวิตร่วมกันหมด ทกคนเกี่ยวพันกันเหมือนสายโซ่ คนใดคนหนึ่งไม่ซื่อหรือจ้องที่จะลองดี ลองเชิงกันอยู่ เราทั้งหมดอาจพินาศ ฉันไม่สนใจหรอก...ว่าเธอจะคิดประลองอะไรกับพรานใหญ่ สำคัญอย่าให้งานของพวกเราส่วนรวมเสียหายก็แล้วกัน”

แงซายไม่ตอบ ได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ ดารินชี้มือไปที่หาบสัมภาระ สั่งเฉียบขาด

“ไปหาบของคู่กับคะหยิ่นตามเดิม แล้วเอาธนูกับกระบอกศรมาไว้ที่ตัวด้วย”

เจ้ากะเหรียงพเนจรก้มศีรษะให้นายหญิงอย่างอ่อนน้อม แล้วก็เดินไปประจำหน้าที่ตามเดิมอย่างสงบราบคาบ ไม่มีปฏิ-กิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น

“นายหญิงเอาจริง...ดี สมน้ำหน้ามึง ไอ้แงซาย!”

ตาเฒ่าบุญคำยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ชอบใจ ไชยยันต์หันไปมองตาเชษฐา แต่หัวหน้าคณะไม่สนใจเสีย มาเรียขยับปากจะพูดอะไร แต่พบสบตากร้าวเอาจริงของ ม.ร.ว.หญิงคนสวยก็เลยขยาดไม่กล้าพูดอะไรทั้งสิ้น ยักไหล่นิดหนึ่ง

พวกพรานทั้งนั้นที่เห็นเหตุการณ์ กระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆหน้าแหยกันไปหมดทุกคน กลัวใจนายหญิง เพราะบทจะเอาจริงขึ้นมา ร้ายยิ่งกว่านายผู้ชายอีกสองคนหรือแม้แต่พรานใหญ่เองเสียอีก

จอมพรานเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ทอดวางตามีประ-กายเคร่งจับนิ่งมาที่หล่อน และดารินก็แลประสานไม่หลบ

"มองหน้าทำไม?"

หล่อนถามตรงๆ เสียงห้วน ขณะนั้น ทั้งสองยืนประจันกันอยู่ในระยะที่ห่างออกมาจากคนอื่นๆ ซึ่งกำลังเตรียมตัวเดินทางต่อ

"เรื่องอะไรที่คุณหญิงจะต้องประชดผม"

"ฉันประชดคุณเรื่องอะไรไม่ทราบ?"

ดารินสวนถามมาโดยเร็ว ตาคมวาว

"ก็เมื่อกี้คุณหญิงทำอะไร?"

"เอ๊ะ! นี่จะมาหาเรื่อง เอาเรื่องอะไรงั้นรึ? คุณมายุ่งอะไรกับฉันไม่ทราบ ในเมื่อฉันจัดการกับคนของฉัน หรือว่ากลัวจะน้อยหน้าไม่โดนเข้าบ้างสักฉาดกระมัง ความจริงจะให้ยุติธรรม ควรจะโดนเสียคนละฉาดถึงจะถูก ค่าที่เอาแง่เอางอนกันดีนัก ระหว่างคุณกับเจ้านั่นพลอยพาให้พวกเราเข้าตาร้ายกันไปหมดทุกคน คราวหลังก็ประลองฝีมือกันใหม่ซิ แล้วผลแห่งการกระทำแบบนั้น ทำให้พวกเราสักคนหนึ่ง หรือทั้งหมดพินาศไป ไป! ไปนำทาง ตัวมีหน้าที่อย่างไรก็ไปทำตามหน้าที่นั้นอย่าทำเก๊กหน้ายืนเต๊ะขวางหูขวางตาอยู่นะ ยิ่งอารมณ์ไม่ดีอยู่ด้วย นำประสาอะไรก็ไม่รู้ ผ่านำเข้าไปกลางดงต้นไม้กินคน!"

ประโยคหลังหล่อนตวาดแว้ด เสียงเอ็ดตะโรจนทุกคนสะดุ้งหันมามองเป็นตาเดียว แล้วก่อนที่เชษฐาจะร้องถามความมาเช่นไรนั่นเอง รพินทร์ก็ก้มศีรษะโค้งให้ลักษณะอาการเดียวกับแงซายเมื่อครู่นี้

“ขอรับครับกระผม นายหญิง!”

เขาว่า แล้วก็ผละห่างออกมาเสียโดยเร็วพลัน นำขบวนทั้งหมดเดินอ้อมดงไม้ประเภทแค็สตัสที่หลงเข้าไปติดกับเกือบอับจนอย่เมื่อคร่นี้เสี่ยงออกป่าหินทางด้านซ้ายมือแข่งกับแสงสว่างของทิวากาลซึ่งโรยตัวสลัวหม่นลงทุกขณะ

“เราต้องหาชัยภูมิที่พักให้ได้ ภายในไม่เกิน 15 นาที ข้างหน้านี้ ในป่าหินแถวนี้แหละ”

เขาบอกให้ท่านหัวหน้าคณะทราบ ขณะที่เดินผ่านหน้าเชษฐาขึ้นไป แล้วก็กวดไปทันแงซายกับคะหยิ่น ส่งกระบอกศรให้ จอมพเนจรหน้าตายตามธรรมเนียม รับกระบอกบรรจุดอกศรติดระเบิดมาคล้องไหล่ไว้ แต่แล้วก็แทบสะดุ้งโหยง เมื่อรพินทร์จุดไลท์เตอร์สว่างพรึบขึ้น เฉี่ยวเปลวแกล้งเฉียดสายชนวนไปอย่างหวุดหวิด ก่อนที่จะเอามาต่อกับซิการ์ครึ่งตัวของเขาที่งัดขึ้นมาจากกระเป๋าเสื้อ

“อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าเปลวไฟนี่แตะเข้ากับสายชนวนธนูระเบิดบนหลังของแก?”

รพินทร์กระซิบ

“เราแหลกกันหมดทั้งสิบสองคน รวมทั้งผู้กองด้วย ไม่ใช่ผมคนเดียวแน่”

แงซายกระซิบตอบเช่นเดียวกัน แล้วหัวเราะแห้งๆ

“ทำได้สวยมากนะ แงซาย เกิดมายังไม่เคยมีใครลูบคมฉันได้ถึงขนาดนี้”

“ถึงอย่างไรผู้กองก็เปรียบประดุจเสือใหญ่อยู่นั่นเอง ผมจะเป็นได้ก็แต่เพียงหมาป่าเท่านั้น”

“หมาจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ดูเหมือนจะเหมาะสมสำหรับแกมากกว่า อย่างไรก็ตาม ฉันรักลวดลายกะล่อนหน้าเฉยของแกว่ะ มันเป็นความรักที่เคล้าระคนไปกับการอยากจะกระทืบให้สมรัก ฉันรู้หรอก ว่าที่นายหญิงชิงลงโทษ ตบหน้าแกเสียก่อนเมื่อตะกี้นี้ ก็เพื่อเป็นการถ่ายโทษแกจากฉัน คงกลัวว่าฉันจะเตะแกกระมังก็เลยชิงลงมือทำโทษแกให้ฉันเห็นเสียก่อน นายหญิงรักและให้ท้ายแกมาก”

“โดยสัตย์จริง ผมไม่เคยคิดที่จะหยาบหยาม ดูหมิ่นอะไรผู้กอง บางทีผู้กองอาจคิดมากเกินไปก็ได้”

“อ้อ! ใช่ซิ แกไม่ดูหมินหยาบหยามฉันหรอก หากแต่เคารพนับถือให้การคารวะฉันเป็นอย่างมาก โดยพฤติการณ์ที่แกแก้ลำฉันเมื่อตะกี้ยังไงล่ะ”

“แต่ผมทราบว่าแม้จะปราศจากผมเสีย ผู้กองก็ต้องสามารถนำคณะทั้งหมดฝ่าดงไม้กินคนนั่นออกมาได้ เพียงแต่อาจคิดนานหน่อยเท่านั้น”

“ทำไมแกไม่บอกฉันเสียให้รู้รอด มันจะได้สะดวก สงวนเวลาขึ้นอีก แทนที่จะให้เสียเวลางงอยู่?”

“ผู้กองไม่ได้ถามผมเลย ว่าจะมีวิธีใดบ้างที่เราจะฝ่าดงไม้กินคนนั่นออกมาได้ แต่ผู้กองใช้วิธีบีบบังคับผม ผมก็ทำให้ผู้กองดูเป็นตัวอย่าง เพียงแต่ผู้กองนำคณะของพวกเราตามผมออกมาไม่ทันเอง ผมเห็นเจตนาของผู้กองแต่แรกแล้ว อยากจะท้วงแต่ก็ไม่กล้า...”

"เจตนาอะไร?"

แงซายหัวเราะ ตาคมกริบเหลือบมองเขาอย่างชาญฉลาดเท่าทันทุกฝีก้าว

"ผู้กองก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ดงไม้กระบองเพชรเหล่านั้นลักษณะมันไม่เหมาะนักที่จะนำคณะทั้งหมดฝ่าเข้าไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาโพล้เพล้ใกล้ค่ำเช่นนี้ แต่ผู้กองสงสัยในร่องรอยของคนสองคนซึ่งล่วงหน้าเข้าไปก่อน จึงพยายามที่จะตามเข้าไป เพื่อแสวงหาหลักฐานให้แน่ชัด ถ้าผมพูดต่อไป...ผู้กองก็จะโกรธ..."

"พูดมา แงซาย ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย ฉันรับรองว่าจะไม่โกรธแก"

รพินทร์พูดโดยเร็ว จ้องตาเขม็ง

ริมฝีปากคล่นั้น แสยะแย้มกว้างออกไปอีก อย่างชนิดไก่ที่แลเห็นตีนงู

"เป้าหมายขุนเขาพระศิวะตามลายแทง ไม่มีความหมายในการดำเนินทางในครั้งนี้ของผู้กองเลย เป้าหมายที่สำคัญของผู้กองก็คือพยายามจะติดตามค้นหาให้ได้ร่องรอยของนายชดกับหนานอิน การเดินทางครั้งนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อใด หรือไม่ก็ด้วยวัตถุประสงค์ชนิดนี้แหละ ผู้กองสังสัยว่า ทั้งสองคนนั่นอาจเข้าไปเสียชีวิตอยู่ในดงไม้แห่งนั้น จึงเพียรที่จะเข้าไปค้นหาหลักฐานให้ได้ เป็นต้นว่าอาจไปพบโครงกระดูกของทั้งสองคน ซึ่งยืนยันให้คณะนายจ้างเห็นชัดว่า ทั้งสองคนได้ตายเสียแล้ว ภาระของผู้กองก็จะได้หมดสิ้น และเดินทางกลับ หน้าที่ตามสัญญาจ้างของผู้กองมีอยู่แค่นั้น! เจตนา และความคิดหรือแนวโน้มเอียงที่อยากจะหวังไว้เช่นนี้ของผู้กอง ผมคิดว่าถ้าล่วงรู้ไปถึงนายจ้าง

ก็คงไม่เหมาะนักใช่ไหมครับ? และผมก็ไม่เคยปริปากเอ่ยคำใดออกมาในความรู้สึกของผู้กองที่ผมเดาถูกในข้อนี้ เพราะฉะนั้นผมจึงนิ่งเฉยเสีย เมื่อเห็นผู้กองพยายามจะค้นหาที่ตายของบุคคลทั้งสองนั่นให้ได้ ตามที่คาดหวังไว้ว่าจะพบ ถ้าผมทักท้วงเตือนให้เปลี่ยนเส้นทาง ผมทราบว่าผู้กองจะต้องไม่พอใจ และเห็นว่าผมเสือก...”

รพินทร์ ไพรวัลย์คอแข็ง

ถูกแล้ว เขากำลังเผชิญหน้ากับคู่ปรับที่ตามทันในทุกแง่ทุกมุมแม้แต่ด้านความรู้สึกนึกคิด โอกาสที่เดินเคียงรุดหน้าไปด้วยกัน และโต้ตอบกันอย่างแผ่วเบาในเรื่องลับส่วนตัวโดยเฉพาะที่นายจ้างทั้งหลายไม่สามารถจะเข้ามาร่วมได้ยินได้ฟังอยู่ด้วย เพราะเดินห่างอยู่เบื้องหลัง จอมพรานหันไปเหลือบชำเลืองมองดูด้วยความรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจนัก เจ้าแงซายเล่นกระชากกลางใจดำของเขาออกมาตีแผ่กันซึ่งๆ หน้าเสียแล้ว โชคดีมากที่ไม่มีใครได้ยิน เป็นการพูดกันตัวต่อตัวโดยเฉพาะ

“แกร้ายมาก แงซาย”

จอมพรานพูดลอดไรฟันออกมา

“นี่แกเท่าทันฉันทุกฝีก้าวย่างไปทีเดียวหรือ ใช่! ฉันยอมรับว่าฉันต้องการที่จะค้นหาที่ตายของคนทั้งสองให้ปรากฏชัดออกมา เพื่อจะได้เดินทางกลับเสียที ส่วนแกฉันก็รู้ แกติดมากับคณะนี้จะพยายามพบนายชดหรือไม่จะได้หลักฐานอย่างใดเพียงไหน ไม่สำคัญสำหรับแก ขออย่างเดียวให้คณะบ่ายหน้าไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะเท่านั้น ใช่ไหม?”

จอมพเนจรยักไหล่นิดหนึ่ง หรี่ตาลง

“เราอาจต้องการกันคนละอย่างก็ได้ ผู้กอง ท่านต้องการ
พบนายชดเสียโดยเร็วไม่ว่าเป็นหรือตาย เพื่อจะได้เดินทางกลับ
ส่วนผมไม่ต้องการจะให้ได้พบนายชดเสียก่อน ไม่ว่าเป็นหรือ
ตายเช่นกัน เพื่อเราจะได้ไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ แต่ผมก็ไม่
บังอาจพอที่จะสกัดขัดขวางการเพียรพยายามค้นหาร่องรอยของ
คนสาบสูญ เพื่อให้รู้ชัดออกมาก่อนหน้าที่เราจะมุ่งไปถึงที่นั่น
สำหรับเจ้านายของเรา ผมคิดว่า พวกเขาคงไม่ปรารถนาที่จะได้
หลักฐานการตายของนายชดแน่นอน เพราะนั่นคือความผิดหวัง
อันยิ่งใหญ่ เขาต้องการจะได้หลักฐานของการทำให้หวังว่านาย
ชดยังมีชีวิตอยู่ เพื่อจะติดตามให้ได้ตัวกลับคืนมา แม้จะเลื่อน-
ลอยเช่นไร มันก็ยังเป็น ‘ความหวัง’ อยู่ และความหวังชนิดนี้
แหละ เป็นพลังใจให้เขาบุกบั่นรุดหน้าต่อไปโดยไม่คำนึงถึงว่าจะ
ไปสุดปลายทางที่ใด ปราศจากความหวังชนิดนี้เสียแล้ว แน่นอน
ที่สุด...พวกเขาจะต้องบ่ายหน้ากลับ ผู้กองจึงเพียรพยายามที่
จะให้เขาเลิกล้มความตั้งใจโดยการพิสูจน์ให้เห็นว่าบุคคลที่เขา
ติดตามนั้นตายเสียแล้ว พวกเขาทั้งหลายไม่มีโอกาสจะรู้ได้หรอก
ว่า ผู้กองมีความคิดเช่นนี้”

“ก็ทำไมแกไม่บอกพวกเขาเสียล่ะว่า แกอ่านความคิดฉัน
ได้เช่นนี้”

“ผมบอกกับผู้กองมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า ผมไม่เคยคิดที่
จะหักล้างหรือเป็นภัยใดๆ กับผู้กองเลย และก็เห็นว่าไม่ได้
เป็นความผิดคิดร้ายอะไรของผู้กองด้วยในการที่ผู้กองจะคิดเช่นนี้
สมมติว่านายชดกับหนานอินเสียชีวิตไปแล้ว ธุระอะไรสำหรับ
ผู้กองจะต้องมาลำบากเดินทางค้นหาอยู่อีก และคนอื่นๆ ก็

พลอยลำบากเช่นกัน เพราะฉะนั้นเป็นหน้าที่อันถูกต้องของผู้-กอง แล้วที่จะค้นหาหลักฐานชนิดนั้นออกมาพิสูจน์ให้ได้ ซึ่งถ้าทั้งสองคนนั้นตายจริง...แต่นั่นแหละ โดยความคิดหวังและแนวโน้มเอียงเช่นนี้ ผู้กองอาจมีบาปเกิดขึ้นกับใจโดยไม่รู้สึกตัวก็ได้ คือภาวนาอยู่ตลอดเวลาว่าเมื่อไหร่จะได้พบกระดูกของนายชดกับหนานอินเป็นการแช่งทั้งสองคนนั่นไปโดยที่ผู้กองไม่เจตนา”

“ฮือม์ แกพูดถูกอย่างชนิดที่ฉันยอมรับ แล้วทางด้านแกล่ะ สมมติว่าแกรู้ว่าทั้งสองคนนั่นตายไปแล้ว แกก็จะต้องพยายามทุกวิถีทางเหมือนกันใช่ไหมที่จะกลบเกลื่อนปกปิดร่องรอยไว้ เพื่อสร้างความหวังให้แก่พวกนายจ้างทั้งหลาย ให้เขาเดินทางรุดหน้าต่อไป เพราะเป้าหมายอันลึกลับของแกอยู่ที่เทือกเขาพระศิวะอยู่แล้ว”

แงซายยิ้ม

“ผมไม่บังอาจพอที่จะปฏิเสธในข้อนี้ ผู้กอง”

“ก็แปลว่า...แกต้องการให้พวกเขาเดินทางต่อไปจนถึงเทือกเขาพระศิวะ โดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงว่า บุคคลที่เขาต้องการจะติดตามค้นหานั้น เสียชีวิตลงเสียก่อนแล้ว แม้ว่าพวกเขาจะบุกบั่นกันต่อไปก็เป็นการบุกบั่นกันไปอย่างเสียเวลาเปล่า ไม่ได้รับประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย”

“ผู้กองพยายามสกัดกั้นเจตนาของผมในข้อนี้อยู่แล้วในการที่จะพิสูจน์ออกมาให้ได้ว่า ทั้งสองคนนั่นตายเสียแล้ว เพียงแต่ว่าผู้กองยังทำไม่สำเร็จเท่านั้น ผู้กองอยากกลับ ผมอยากไป เหตุการณ์อันลี้ลับของความเป็นไปแห่งคนทั้งสองเป็นเดิมพันแห่งความต้องการที่แตกต่างของเรา...”

แล้วรอยยิ้มนั้นก็กว้างออกไป เต็มไปด้วยเลศนัยประกาศชัด

“แต่รู้สึกว่า ผู้กองจะเป็นรองผมเสียแล้ว ในการต่อสู้ของเราในแง่นี้”

“เป็นรองยังไง?”

“การที่ผมจะทำให้คณะนายจ้างของเราเชื่อว่า นายชาติกับหนานอินยังมีชีวิตอยู่ เพื่อที่จะให้เขาเหล่านี้ติดตามต่อไปจนถึงเทือกเขาพระศิวะโดยไม่ยอมถอยหลัง ดูจะง่ายกว่าการที่ผู้กองจะบอกกับเขาว่าคนทั้งสองตายเสียแล้ว และขอให้กลับเช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ ตราบใดก็ตามที่ผู้กองไม่ได้หลักฐานมายืนยันให้เขาเชื่อได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์อึ้ง

เดี๋ยวนี้ เขาคิดว่าเขารู้จักแงซายแล้วอย่างเด่นชัดที่สุด อย่างน้อยที่สุดก็รู้จักธาตุแท้ที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวของมัน ซึ่งเขาพยายามจะค้นออกมาให้ได้ตั้งแต่แรกพบ

และก็เปรียบเสมือนน้ำท่วมปาก ถ้อยคำข้อเจรจากันอย่างเปิดใจระหว่างเขาและแงซาย ไม่อยู่ในฐานะที่เขาจะแพร่งพรายให้คณะนายจ้างทราบได้เป็นอันขาด นอกจากจะรู้กันเองโดยเฉพาะเยี่ยงลูกผู้ชายชาติเสือเท่านั้น **เหตุการณ์ย่อมอุปมาดุจถือมีดแหย่คอหอยกันไว้คนละเล่ม ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเชือดก็วายดับกันไปด้วยกันทั้งคู่ ไม่มีใครได้เปรียบหรือเหนือใคร เพราะต่างฝ่ายต่างก็รู้เชิงมองเห็นความคิดอ่านของกันอยู่ทุกอิริยาบถเคลื่อนไหว**

“ถ้าเช่นนั้น ฉันก็ทายถูกตั้งแต่ต้นแล้วว่า แกไม่ได้มีความซื่อสัตย์ในการร่วมเดินทางมาด้วยในครั้งนี้”

เขาพูดน้ำเสียงเบาปกติในอาการสนทนากระซิบกระซาบ ไม่ส่อว่าจะเกิดอารมณ์เช่นไรขึ้นมา

“ผมยังไม่ได้ทรยศต่อผู้กอง หรือคณะนายจ้างคนใดทั้งสิ้น และการร่วมทางมาด้วยของผมก็มีแต่จะเกิดประโยชน์อย่างน้อยที่สุดก็ในด้านแรงงานการรับใช้ ซึ่งข้อนี้ ผู้กองย่อมจะมองเห็นแต่แรกแล้ว มิฉะนั้นก็คงจะไม่รับผมให้ร่วมคณะมาด้วย”

“แงซาย แกรู้เงื่อนไขในสัญญาจ้าง ที่ฉันรับนำทางมาในครั้งนี้แล้วใช่ไหม?”

“ครับ ผมรู้ ผู้กอง”

“เงื่อนไขก็คือว่า นายชด ประชากร...คือเป้าหมาย ฉันจะนำเขาติดตามจนกระทั่งได้ตัวกลับคืนมา หรือจนกว่าจะได้หลักฐานแน่นอนว่านายชดตายแล้ว แล้วสัญญาจ้างก็สุดสิ้นโดยการนำกลับ ส่วนที่ว่าจะไปถึงเทือกเขาพระศิวะ หรือต่อให้ไกลออกไปกว่านั้นสักเพียงไหน ไม่ใช่เป้าหมาย มันขึ้นอยู่กับทิศทางเป็นที่ตั้ง ว่าจะนำไปถึงไหน ทีนี้เมื่อฉันเกิดสงสัยขึ้นมาว่า นายชดน่าจะถึงแก่ชีวิตไปเสียแล้ว และพยายามจะค้นหาหลักฐานการตายของเขาให้ได้ เพื่อฉันจะได้หมดภาระตามสัญญาเสียที มันเป็นความคิด หรือความทุจริตของฉันหรือแงซาย?”

“ผมก็เห็นว่าผู้กองทำถูกแล้ว ถ้าผมเป็นผู้กอง ผมก็จะทำเช่นนั้นเหมือนกัน”

“ทีนี้มาพิจารณาทางฝ่ายแกบ้าง สมมติว่าขณะนี้ แกรู้และพอจะได้หลักฐานที่จะพิสูจน์ได้ชัดแล้วว่า นายชดถึงแก่ชีวิต

อันหมายถึงว่าการเดินทางคณะนี้ควรถึงที่สิ้นสุด และกลับได้เสียที แต่แกแกล้งเมินเฉยปกปิดเงื่อนงำทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสีย เพื่อจะผลักดันให้คณะเดินทางของเรามุ่งหน้าต่อไปในวิถีทางที่เปล่าประโยชน์สำหรับพวกเรา โดยม่งหวังเฉพาะประโยชน์อันเร้นลับของแกฝ่ายเดียวเป็นที่ตั้ง อย่างนี้จะเรียกว่าแกไม่ซื่อสัตย์สุจริตได้ไหม?”

แงซายยิ้มพรายอยู่เช่นนั้น

“เรากำลังต่อสู้กันในหลักของตรรกศาสตร์ครับผู้กอง ต่อสู้กันด้วยเหตุผลและข้อเท็จจริง ซึ่งผู้กองต้องการจะบีบผมด้วยเหลี่ยมคูของวาทะเพื่อจะให้ผมยอมรับอะไรบางสิ่งบางอย่างอันผมเห็นว่า มันพ้นภาวะที่ผมจะรับได้...”

ประโยคที่พดนั้น ไม่ใช่สำนวนของแงซายเสียแล้ว หากแต่เป็นของใครสักคนหนึ่ง ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่รู้ว่ามันแฝงซ่อนอยู่ในคราบของแงซายมาโดยตลอดเพียงแต่จะสำแดงตนขึ้นเมื่อใดเท่านั้น

“ละครชีวิตของเราสองคนขณะนี้ เล่นกันคนละบทบาท ผู้กองเป็นตัวพรานนำทาง เป็นหัวหน้าที่จะต้องรับผิดชอบต่อทุกสิ่งทุกอย่างของการเดินทางคณะนี้ ส่วนผมมีบทเป็นลูกหาบคนรับใช้ โดยบทแล้ว ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะแสดงอะไรนอกเหนือไปกว่าหาบของ และทำทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นด้านแรงงานสุดแต่นายจะใช้ ผู้กองมีหน้าที่โดยตรงอยู่แล้วที่จะเลือกตัดสินใจทำอย่างหนึ่งอย่างใดลงไปเกี่ยวกับการเดินทางครั้งนี้ และผมก็ไม่เคยแสดงตนขัดขวาง คัดง้างเป็นปฏิปักษ์อย่างใดทั้งสิ้น แต่ว่าความรู้สึก ความหวังภายในอันเป็นเอกสิทธิ์ส่วนตัวของผม

ย่อมจะมีอยู่ และแน่ละ ‘เป็นของผมเสมอ’ นี่พูดกันอย่างตรงไปตรงมา เพราะผมรู้ว่า ผมปิดบังอะไรผู้กองไม่ได้ เรามาพูดกันด้วยความจริงดีกว่า พูดกันอย่างลูกผู้ชาย ผู้กองหวังจะได้พบนายชด เป็นหรือตายไม่สำคัญเพื่อจะได้กลับ ส่วนผมก็หวังที่จะไม่ให้ได้พบ เพื่อจะได้เดินทางต่อไปถึงจุดหมายที่ผมต้องการ เราต่างฝ่ายต่างหวัง เพื่อผลประโยชน์คนละอย่าง เพราะฉะนั้นโปรดตรองเถิดครับมีอะไรบ้างที่แปลความหมายว่า ผมไม่ซื่อ-สัตย์สุจริต”

อีกครั้ง ที่รพินทร์คอแข็ง

“คณะเจ้านาย เขาคงไม่ชอบแน่นอนในการที่แกหวังไว้ว่าจะไม่ให้พบบุคคลที่เขาตามหาตัว”

“ก็คงจะเท่า ๆ กับไม่ชอบให้ผู้กองหวังว่า จะต้องพบน้องชายของเขาในสภาพที่ตายแล้ว เพื่อจะได้หมดหน้าที่ของผู้กองเสียที”

ต่างฝ่ายต่างสบตากันโดยลักษณะปรายหางตามอง

“แต่ความจริงนั้น ชด ประชากร กับหนานอิน ควรจะตายไปแล้วใช่ไหม?”

นี่คือคำเปรยถาม ของคนที่มีแนวโน้มเอียงอยากจะให้การเดินทางสุดสิ้นยุติ

“ก็ไม่แน่นัก ชด ประชากรกับหนานอิน อาจล่วงหน้าไปถึงเทือกเขาพระศิวะ และยังมีชีวิตรอดอยู่ก็ได้”

และนี่คือคำตอบของคนที่ต้องการจะให้การเดินทางรุดหน้าดำเนินต่อไป

“นั่นคือเหลี่ยมที่แกจะพูดกับฉันเพื่อรักษาผลประโยชน์

ของแก แต่ฉันพูดกับแกเดี๋ยวนี้ ขณะนี้เป็นการพูดอย่างจริงใจ อย่างลูกผู้ชาย ถึงแม้ว่านายชดจะตายจริง ฉันก็จะต้องนำคณะนี้เดินทางต่อไปจนถึงเทือกเขาพระศิวะอยู่วันยังค่ำ ถ้าหากว่าฉันไม่สามารถจะหาหลักฐานมาพิสูจน์ให้เขาเชื่อได้ ฉันอยากจะฟังความเห็นของแกจากความรู้สึกโดยแท้จริง ฉันขอสัญญาด้วยเกียรติยศของรพินทร์ ไพรวัลย์ ว่าจะไม่เอาผลประโยชน์ใดๆ จากความรู้สึกข้อคิดโดยสุจริตจริงใจของแกมาเป็นเครื่องหักล้างผลประโยชน์ทางด้านแกเลย และไหนๆ ฉันเองก็ได้บุกบั่นฟันฝ่ามาถึงนี่แล้ว แกอยากจะไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ เอาละ ฉันรับรองว่าจะไปกับแกด้วย เพื่อให้รู้ชัดเสียทีว่า อะไรเป็นความปรารถนาแท้จริงของแก และอะไรเป็นความลี้ลับที่ซ่อนอยู่หลังเทือกเขาลูกนั้น แต่แกก็ควรจะให้ความเห็นฉันอย่างจริงใจของแกบ้างในเรื่องคนสาบสูญสองคนที่เรากำลังตามอยู่นี่ สำหรับฉันอยากจะเชื่อโดยเหตุผลสิ่งแวดล้อมว่า เขาตายไปแล้วทั้งสองคน แต่แกคิดว่าเขาควรจะยังมีชีวิตอยู่งั้นรึ?”

“เรายังขาดหลักฐานสำหรับที่จะสนับสนุนในความเชื่อเช่นนี้พอที่จะพิสูจน์ให้คณะนายจ้างเห็นและเชื่อได้”

“แกไม่พบหลักฐานการตายของทั้งสองคนนั่น ในละแวกที่เราผ่านมาในช่วงหลังนี่บ้างเลยหรือ ฉันสงสัยว่าเขาทั้งคู่จะเข้าไปเสียชีวิตในดงไม้กินคนนั่น”

คราวนี้รพินทร์พูดลอดริมฝีปากออกมาเบาที่สุด เป็นการหยั่งความเห็นอย่างสุจริตใจ โดยไม่ได้มีเล่ห์อุบายลวงใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งอีกฝ่ายหนึ่งก็ตอบมาด้วยหัวใจอันเปิดเผยเสมอกัน

“โดยสัตย์จริง ผมสาบานว่าผมไม่ได้ระแคะระคายอะไร

ในเรื่องนี้มากไปกว่าผู้กองเลย เรารู้แต่เพียงว่า ทั้งสองคนบ่ายหน้าผ่านเข้าไปในดงไม้มฤตยูนั่นเท่านั้น ผมเชื่อว่าเป็นเวลาเช้าในขณะที่เขาบุกกันเข้าไปแสงสว่างของเวลากลางวันอาจช่วยให้เขาสังเกตเห็นอะไรได้ดีกว่าเรา ซึ่งผ่านเข้าไปในยามโพล้เพล้ บางทีเขาอาจไหวทัน และถอยกลับออกมาเสียก่อนก็ได้ มิฉะนั้นในระยะที่เราบุกกันเข้าไป ก็น่าจะพบซากโครงกระดูกของเขาแล้ว ผู้กองก็ทราบดีอยู่แล้วว่า หนานอิน อันเป็นพรานคู่ใจของนายชด เป็นพรานมือดีขนาดไหน หนานอินไม่ใช่พรานธรรมดาแต่เป็นครูของพรานทีเดียว ถ้าไม่เก่งจริงคงไม่สามารถนำนายชดมาจนถึงบริเวณที่เราได้ร่องรอยเขาครั้งล่าสุดนี่ ถ้าจะตาย ทั้งสองคนนั่นก็ควรตายเสียก่อนนานแล้ว ในหนทางอันแสนวิบากและเต็มไปด้วยอันตรายสารพัดชนิด ไม่น่าจะผ่านกันมาได้จนถึงที่นี่ นี่เป็นข้อคิดชนิดหนึ่งที่เหลือไว้ให้หวังได้ แม้จะเปอร์เซ็นต์น้อยเต็มที ก็ยังไม่แน่นัก ในช่วงระยะใกล้ๆ ข้างหน้านี้ เราอาจไปพบกับหลักฐานการเสียชีวิตของคนทั้งสองเข้าก็ได้ แต่ผมไม่อยากจะเห็นเลย”

“ไม่ใช่ว่า แกเห็นหลักฐานเหล่านั้นไว้เรียบร้อยหมดแล้วแต่ทำเฉยเสียหรอกรึ”

แงซายสั่นศีรษะ คำพูดและสีหน้าบริสุทธิ์

“ไม่หรอกครับ ผู้กอง ในเรื่องการตามรอย หรือตรวจหาร่องรอยกันแล้ว ถ้าแม้ว่า...พรานใหญ่อย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ยังค้นหาไม่พบก็แปลว่าจะไม่มีพรานคนใดในโลกค้นพบได้อีกแล้ว แงซายไม่ยิ่งใหญ่กว่าพรานรพินทร์ในด้านนี้”

การเจรจาชะงักลงเพียงแค่นั้น เมื่อคณะนายจ้างเร่งฝีเท้า

เข้ามาทันทั้งหมู่ ทุกคนช่วยกันสอดส่ายสายตาเพื่อค้นหาชัยภูมิ
อันจะใช้แรมคืนราตรีนี้ ด้วยความหนักใจและกระวนกระวาย

ปีกสีดำของรัตติกาลแผ่เงื้อมเงาเข้ามาทุกๆ วินาทีที่
กระดิกผ่าน พร้อมทั้งความหนาวเย็นประดจตกอย่ใจกลางขั้ว
โลกเหนือ

ขณะนั้น ทั้งหมดตกอยู่กลางที่แวดล้อมของก้อนหิน
ขนาดใหญ่รอบด้าน ซึ่งเป็นเสมือนฉากบังอยู่สลับซับซ้อนทั่วไป
มีพันธุ์ไม้ประเภทปาล์ม ลักษณะแปลกประหลาดขึ้นอยู่ทั่วไป
แต่ละต้นตั้งตรงดิ่งสูงชะลูดตระหง่านเงื้อมขนาดต้นตาลตามทุ่งนา
ส่วนพื้นเบื้องล่างก็ดาษเป็นระยะไปด้วยพวกปรงยักษ์ สนธยา
ย่ำระบายสีหม่นทึบไปทั่วภูมิภาพอันเปล่าเปลี่ยววังเวงกึ่งงดงาม
กึ่งน่าวิเวกชวนสะพรึงกลัวอย่างลี้ลับนั้น ก้อนหินใหญ่น้อยรอบ
ด้าน บัดนี้แสงสุดท้ายแห่งทิวากาลย้อมให้เป็นสีทึมๆ ยากที่จะ
จำแนกออกไปได้ว่า มันเป็นสีอะไรแน่ ทุกก้อนราวกับมีวิญญาณ
ของรากษสผีร้ายเข้าสิง คอยจ้องมองการเคลื่อนไหวของกลุ่ม
มนุษย์ทั้งสิบสองชีวิตอยู่ด้วยเลศนัยอันไม่น่าไว้วางใจ บริเวณ
ทั้งหมดเต็มไปด้วยทางด่านอันวกเวียน พาดตัดไปมาราวกับ
ถนนย่านจัตุรัสกลางใจเมือง ล้วนแล้วแต่ซอกมุมที่กำบังตา ไม่
สามารถจะแลเห็นอะไรได้ปรุโปร่งตลอดไปไกลนัก นอกจาก
บริเวณอันจำกัดเฉพาะแห่ง

แล้วรพินทร์ก็ตาเป็นประกายขึ้นมาได้ด้วยความหวังเมื่อ
มองเห็นซากต้นไม้ใหญ่เก่าแก่ต้นหนึ่ง ล้มพาดขวางอยู่บนเนิน

ก้อนหินเบื้องหน้าระยะไม่ห่างออกไปนัก หมู่หินที่งอกสลับซับซ้อนเป็นแง่ง่ำเบื้องบนขึ้นไปของตำแหน่งนั้น ก็เห็นชัยภูมิเหมาะอย่างยิ่งสำหรับที่จะใช้กำบังลมและน้ำค้าง เขาชี้ให้ทุกคนเห็นแล้วออกเร่งฝีเท้าเดินนำตรงเข้าไปทันที

ตำแหน่งนั้นสูงขึ้นไปกว่าระดับพื้นราบประมาณ 12 เมตร โดยต้องปีนป่ายแง่หินอันงอกอยู่ขรุขระตะปุ่มตะป่ำทั่วไปตามเชิงเนินด้านล่าง จอมพรานหยุดยืนหลีกทาง บงการให้พวกลูกหาบซึ่งแบกสัมภาระหนัก ทยอยกันไต่หาบของขึ้นไปก่อน แงซายกับคะหยิ่นเป็นคู่แรกนำหน้าโดยปกติ ถัดมาก็เกิดกับเส่ย และบุญคำกับจัน เป็นคู่หลังตามติดด้วยส่างปา คณะนายจ้างแยกย้ายกันไต่ขึ้นไปโดยอิสระ โดยมีพรานใหญ่ตามขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย

แงซายกับคะหยินช่วยกันประคองหาบจวนจะถึงตำแหน่งพื้นที่ราบเบื้องบนอยู่แล้ว เจ้าส่างปาผู้แบกของเดี่ยวอยู่ตามลำพังก็เหยียบหินพลาด คะม่ำหน้าจะหลุดร่วงลงมา มืออันว่องไวตามสัญชาตญาณของมันก็คว้าหมับไปยังด้านหลังของจันเพื่อจะอาศัยยึดโดยไม่เจตนา

แทนที่จะคว้าติดย่ามหรือเสื้อด้านหลังของจัน มือของเจ้าพรานต่องสู่ขยุ้มลงไปตรงบริเวณคอปืนของลูกซองเบราว์นิ่ง 5 นัด ที่สะพายอยู่ทางด้านหลังของจัน นิ้วใดนิ้วหนึ่งของมัน... กระชากพรวดหลุดลอดโกร่งไกเข้าไปสัมผัสกับไกปืนเต็มแรง

จะเป็นเคราะห์ร้าย เคราะห์ดี หรืออย่างใดก็สุดที่จะบอกได้ ลูกซองกึ่งอัตโนมัติของจันกระบอกนั้น เจ้าของลืมใส่ห้ามไกเอาไว้ ตั้งแต่ตอนที่ประจันหน้าซัลโวกับเจ้าแรดโบราณเมื่อเช้านี้ และกระสุนก็บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิง

มันก็แผดตูม สนั่นหวั่นไหวขึ้นท่ามกลางความเงียบพร้อมกับเปลวไฟแลบแดงฉานออกปากกระบอก กระสุนลูกปรายแบบที่บรรจุอยู่ 9 เม็ด พุ่งขึ้นไปบนอากาศเพราะปากกระบอกที่สะพายชี้ขึ้นสูง ท่ามกลางความสงบวิเวกวังเวงของป่าหินที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ เสียงของมันดังสะท้อนไปทั่ว

ทั้งหมดตกตะลึงพรึงเพริด หันขวับมาทางต้นเสียงด้วยความตกใจ คู่ของจันกับบุญคำไถลลื่นชนกันชุลมุนดิ้นขลุกขลักล้มทับกันอยู่ตรงนั้น ส่วนเจ้าส่างปา อารามตกใจห้อยหลุดต่องแต่ง ตีนข้างหนึ่งถีบอากาศแย้กๆ มือยังเหนี่ยวคอปืนที่สะพายอยู่กับบ่าของจันเช่นนั้น เสียงรพินทร์ และใครต่อใครอุทานออกมาเอะอะลั่นกันไปหมด เท่าที่เห็นกันอยู่ในขณะนี้นั้นไม่มีใครได้รับอันตรายจากปืนลั่น นอกจากความตระหนกสะดุ้งในอุปัทวเหตุ และก็นึกทายกันออกทันทีว่าอะไรเป็นอะไรจากภาพที่เหลียวมาพบ

ครั้นแล้ว ชั่วฟริบตาเดียวกันนั้นเอง **ความตื่นตกใจอลหม่านที่เกิดขึ้นจากอยู่ๆ ก็มีเสียงปืนลั่นขึ้นนั้น ได้ถูกกลบให้กลืนหายไปกับความช็อกชนิดใหม่ ที่ปรากฏซ้อนขึ้นอย่างกะทันหัน โดยที่ต่างก็ไม่ทันรู้ตัวมาก่อน**

กังวานเสียงลูกซองลั่นยังไม่ทันจะหมดสิ้น ก็มีเสียงแผดร้องปานแผ่นดินถล่มโลกทลายดังมาจากเบื้องหลังของหมู่ก้อนหินเนินที่เจตนาจะขึ้นไปอาศัยพักนอนนั้น แผ่นดินที่ทุกคนยืนกันอยู่ในอิริยาบถต่างๆ ไหวเฮือกราวกับแผ่นดินไหว พร้อมกันเงาทะมึนมหึมาปานราหู หรือมิฉะนั้น ก็ปิศาจมหายักษ์โผล่วูบขึ้นมาพ้นขอบภูเขาหินย่อมๆ ลูกนั้น สูงชะเง้อมเกินความสูงของ

ยอดหินเนินนั้นขึ้นไปเกือบเท่าตัว เป็นเงาทาบทับตัดกับแผ่นฟ้าสีหม่นมัวใกล้ค่ำ เสมือนว่าโลกซีกส่วนนั้นจะถูกกลืนไว้หมดสิ้นภายใต้เงื้อมหัตถ์อสูร สว่างจ้าก็แต่เพียงดวงตาสีเหลืองเรืองทั้งค่กับแถวอันแน่นขนัดนับไม่ถ้วนของฟันแหลมคมที่อยู่ในปากอ้าแสยะกว้าง ลักษณะของมัน ทั้งพิศวงตกใจ ระคนเกรี้ยวโกรธที่ถูกรบกวนอย่างกะทันหันโดยเสียงปืน และเสียงอื้ออึงของมนุษย์ที่เกิดขึ้นใกล้ชิดตัว ปลุกสภาพอันเป็นดุษณีและอารมณ์พักผ่อนสบายของมันขึ้นมา

มนุษย์ทั้งสิบสองชีวิต แหงนมองภาพนั้น คอตั้งบ่า ประสาททุกส่วนยืดขึงนิ่งกลายเป็นอัมพาตไปหมด อย่างน้อยก็ชั่วพริบตาหนึ่ง ลืมเรื่องส่างปาทำปืนลั่นเสียหมดสิ้น ลืมแม้กระทั่ง ขณะนี้พวกเขาทุกคน เป็นใคร กำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน วิญญาณทุกดวงดูเหมือนจะปลิวไกลออกไปสู่โลกอื่น

“ทิ้งของให้หมด หนี เร็ว!!”

เชษฐา วราฤทธิ์ตะโกนสุดเสียงฟังแทบไม่เป็นภาษา ปฏิกิริยาเคลื่อนไหวแรกของเขาก็คือคว้าตัวน้องสาวผู้กำลังช็อกนิ่งอยู่ กระชากเผ่นกระโจนลิ่วจากแง่หิน ลงมายังพื้นเบื้องล่างโดยไม่คำนึงถึงว่าอวัยวะส่วนใดจะหักชำรุดไป...

พี่น้อง ราชสกุลทั้งคู่ลอยละลิ่วลงมากระทบพื้นเบื้องล่างแล้วกลิ้งกระจัดกระจายไปกันคนละทาง

ไชยยันต์กับมาเรีย ก็เผ่นตามลงมาเป็นคู่ที่สอง ภายหลังจากที่ถูกรพินทร์ผลักสุดแรงเกิดเข้าไปยังแผ่นหลังของคนทั้งคู่ โดยไม่คำนึงถึงว่า ทั้งสองจะหล่นลงไปได้รับอันตรายเช่นไรใน

ภาวะเช่นนี้ เพราะวิกฤตการณ์ที่เห็นชัดกับตามันยิ่งใหญ่กว่ามากมายนัก ตัวเขาเอง ถอยหลังทีละก้าว แหงนจ้องคอตั้งบ่าอยู่เช่นนั้น ปากก็ตะโกนย้ำคำสั่งของเชษฐาเร็วปรื๋อ

"ทุกคนเผ่นให้หมด หาที่กำบังไว้ก่อน!"

แม้จะเคยชินกันนักต่อนัก ในภาวะอันฉุกเฉินอย่างฉับพลัน ชนิดที่จะต้องเคลื่อนไหวเพื่อช่วยตัวเองอย่างตัวใครตัวมันเช่นนี้ ทั้งสิบสองชีวิตยามนี้ ก็รู้สึกเหมือนว่าถูกอำนาจชนิดหนึ่งบังคับให้เชื่องช้าเงอะงะกันไปหมด คล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้ายซึ่งแขนขาไม่สามารถจะยืดออกไปได้ดังใจคิด

พวกพรานพื้นเมืองทิ้งหาบลงจากบ่า เผ่นโผนกระโจนตามกันลงมาอย่างสติแทบไม่อยู่กับตัว ก่อนจะคิดอื่นใดได้ทั้งนั้น สัญชาตญาณของมนุษย์เตือนให้ช่วยเหลือตัวเองก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาพิบัติภัยที่มองเห็นชัดกับตาในขณะนี้มันน่าสะพรึงกลัวเสียยิ่งกว่าความคาดหมายแต่แรกนัก ปากแดงฉานที่อ้าแสยะกว้าง เต็มไปด้วยหนามแหลมของฟันยัดเหยียดแน่นขนัดแลดูราวกับสนามบาสเกตบอลที่ใครมาปักขวากเอาไว้ มาตรว่าร่างของใครก็ตามที่หลุดเข้าไปภายใต้การหุบงับบดขยี้ลงมาในระหว่างกรามทั้งสองนั้น ก็สุดที่จะคาดคิดได้ว่าวาระสุดท้ายจะสยดสยองสักเพียงใด

ระหว่างที่ใครต่อใคร กำลังเผ่นรวดเดียว จากแง่หินที่ไต่กันขึ้นไปเพื่อลงไปสู่พื้นเบื้องล่าง ราวกับฝูงหนูแตกตื่นพล่านเมื่อเผชิญหน้าแมวขณะนี้ ไชยยันต์พยุงตัวขึ้นมาได้เขาก็ออกวิ่งสุดแรงเกิดหมายเข้าหาซอกหินที่มีอยู่ทั่วไป แต่แล้วก็ต้องชะงักใจหายวาบ เมื่อได้ยินเสียงตะโกนแหลมกรีด

"ไชยยันต์! ช่วยด้วย!! พี่ใหญ่เดินไม่ได้!!"

หันขวับไปก็เห็นท่ามกลางการกระโจนหนีกันอย่างพลุกพล่านนั้น...สหายรักของเขา เชษฐา วราฤทธิ์ กำลังกัดฟันยืนยักแย่ยักยันอยู่ น้องสาวเข้าฉุดลากประคองจะพาวิ่งอยู่ในยาม นี้ แต่มันเหลือความสามารถของหล่อนที่จะลากพี่ชายผู้ซึ่งขาข้างหนึ่งเป็นอะไรไปเสียแล้ว หนักหนาแค่ไหน ยังไม่ทราบได้ เห็นแต่ว่า อดีตพันโททูตทหารบกหัวหน้าคณะกัดฟันยืนเขยกตัวงออยู่ ขณะเดียวกันกับที่ดารินร้องตะโกนขอความช่วยเหลือเสียงหลง

ความรักและเป็นห่วงเพื่อน ทำให้ไชยยันต์ลืมคิดถึงอะไรทั้งสิ้น เขาหวนกลับพุ่งปราดเข้าไปในทันที อันเป็นเวลาเดียวกับที่คะหยิ่นและบุญคำแล่นเตลิดมาจากเบื้องหลัง ตรงเข้าช้อนปีกเชษฐาไว้คนละข้าง มาเรีย ผู้เผ่นแยกไปอีกทางหนึ่งก็เผ่นเข้ามาสมทบ

"ไม่ต้องห่วง น้อยกับเมย์ หลบเอาตัวรอดไปก่อน!"

พี่ชายกัดฟันตะโกนสั่ง สีหน้าเขาแสดงความเจ็บปวดจากขา ด้านที่เคยเป็นจุดอ่อนอยู่ก่อนแล้ว สมัยเมื่อโรมรันกับโขลงไอ้แหว่ง ดารินกับมาเรียพะว้าพะวัง ไชยยันต์ก็ตะโกนไล่ซ้ำ ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่เกิด เส่ย และจัน พุ่งเข้ามากระชากฉุดแขนทั้งสองหญิง พาออกวิ่งกระเจิงไปอีกด้านหนึ่งของซอกหิน ส่วนไชยยันต์ บุญคำ และคะหยิ่นก็ช่วยกันหิ้วเชษฐา ผู้ขาเคล็ดพิการลงชั่วขณะ พาวิ่งอย่างทุลักทุเลเข้าหาที่หลบใต้โขดหินที่แลเห็นใกล้ที่สุด

[WBSWS:01]

เสี้ยววินาทีติดต่อกันกับความอลหม่านขีดสุดของพวกที่โจนลงไปสู่เบื้องล่าง และกำลังแยกกันหลบเข้าหาที่กำบังตนในขณะนี้พล่านไปหมดนั่นเอง บนเชิงหินอันหมายตากันไว้ว่าจะยึดเป็นที่พักภายในคืนนี้ เหลือเพียงแต่รพินทร์ ไพรวัลย์กับแงซายผู้ก้าวถอยหลัง แหงนหน้ามองไอ้มหายักษ์ผู้กำลังอ้าปากกว้าง เหลือบตาลงมาเขม้นดู พร้อมกับส่งเสียงคำรามไม่ขาดปาก

แงซายเอื้อมมือไปปลดคันธนูที่สะพายไหล่อยู่ ในขณะที่จอมพรานก็กระชับไรเฟิล .458 แน่น แทบจะบีบให้แหลกไปคามือ

ครั้นแล้วพริบตานั้นเองก่อนที่ทั้งสองจะเคลื่อนไหวต่อไปอย่างไร หรือแม้แต่โอกาสจะบอกความแก่กัน เจ้าไทรันโนซอรัสซึ่งชะเง้อมชะโงกผงกหัวมองอยู่ในขณะนี้ก็แผดเสียงร้องอย่างดุร้ายเพราะเขม้นมองเห็นมนุษย์ทั้งสองชีวิตอย่างถนัด ขยุ้มขาหน้าอันเล็กสั้นผิดส่วนเข้าหายอดหินที่มันยืนชะโงกอยู่อีกด้านหนึ่งด้วยอาการตะกายรุกไล่

พลังมหาศาลที่โถมเข้าปะทะหินหมู่ที่เรียงซ้อนกันอยู่นั้นทำให้บังเกิดเสียงครืนครันสนั่นหวั่นไหวเหมือนแผ่นดินพลิกหมู่ก้อนหินใหญ่น้อยที่เรียงซ้อนกันอยู่ตามธรรมชาติหักสะบั้นหลุดรวงจากตำแหน่งที่เคยวางอยู่ ถลมกรูกราวลงมาราวกับถูกระเบิด

พรานใหญ่ร้องออกมาได้เพียงคำเดียว“เฮ้ย!”เท่านั้น เขาก็กระโจนเผ่นลงมาอย่างไม่คิดชีวิต หนีจากก้อนหินถล่มเหล่านั้น ก่อนที่ร่างจะถูกบดแหลกละเอียดไป เสียงก้อนหินขนาด

ใหญ่พลัดร่วงลงมากระแทกแก่งแง่หินที่อยู่ต่ำลงไปดังอื้ออึงกลบสรรพสำเนียงใดๆ หมดสิ้น พร้อมกับม่านฝุ่นที่ขาวมัวไปทั่ว

ร่างของจอมพรานหล่นลงมากระแทกพื้น แล้วกลิ้งไปสามสี่ทอดตามเนินอันเทลาดนั้น หินใหญ่ก้อนหนึ่งกลิ้งม้วนไล่หลังเขามาอย่างหวุดหวิดท่ามกลางเสียงร้องโวยวายแซ่สำของพรรคพวกที่มองเห็นเหตุการณ์จนจำแนกไม่ถูก มันกลิ้งระมาสะดุดกับแง่หินก้อนหนึ่งเสียก่อน แล้วกระดอนสูงโจนเลยผ่านศีรษะเขาไปเพียงแค่ฝ่ามือเดียว อัดกระแทกเข้าไปกับเนินหินของอีกฝั่งเนินหนึ่งเสียงโครมสนั่น แตกกระจายออกเป็นเสี่ยงๆ ทั้งก้อนที่ปะทะและก้อนที่ถูกปะทะ รพินทร์ทรงตัวหัวซุนขึ้นมาได้ ก็แล่นถลาเข้าไปเก็บไรเฟิลที่หลุดกระเด็นจากมือตกอยู่ไม่ห่างออกไปนัก และโกยแน่บวิ่งพลางหันหน้ามองพลาง ตรงเข้าไปสมทบกับเชษฐา ซึ่งขณะนี้พรรคพวกช่วยกันลากเข้าไปหลบกำบังอยู่ใต้ซอกหินขนาดใหญ่

“หนีต่อไป! อยู่ที่นี่ไม่ได้ อันตราย มันกระแทกทีเดียวหินจะบดทับเรา กระจายหลบกันออกไปตามซอกหินอื่นๆ พยายามอย่าให้มันเห็นได้”

รพินทร์ตะโกนบอกกระหืดกระหอบ ทุกคนขณะนี้อยู่ในภาวะกระสับกระส่ายพะว้าพะวัง หมุนกันพล่าน มองไม่ถนัดว่าใครเป็นใครอยู่ที่ไหนบ้างในสภาพอันสับสนจ้าละหวั่นเช่นนี้ ดาริน มาเรีย เกิด เส่ย จัน และส่างปา กระจายหายกันไปทางไหนไม่ทราบได้ เฉพาะทางด้านที่เขาพรวดตามเข้ามา ก็เห็นเพียงไชยยันต์ บุญคำ คะหยิ่น และเชษฐาผู้กำลังยืนงอขากอดไหล่คะหยิ่นไว้ข้างหนึ่ง และไชยยันต์อีกข้างหนึ่ง

“รพินทร์ เชษฐาขาหักไปเสียแล้ว!!”
ไชยยันต์ร้องบอกเขาก็กก้อง
พรานใหญ่ใจหล่นไปอยู่ที่เท้า ถลันพรวดเข้ามา
“คุณชาย!”
เขาร้อง
แต่เชษฐาสั่นศีรษะ ชี้มือไปยังเบื้องหน้า
“ไม่ต้องห่วงผม! ขาแพลงนิดหน่อยเท่านั้น โน่น! ดูโน่น ช่วยก่อนเร็ว!!”
จอมพรานหันขวับไปทางเบื้องหลัง อันเป็นตำแหน่งที่เขาเผ่นหนีมาหยก ๆ
ภาพที่เห็น แงซายร่วงลงมาติดอยู่ยังซอกหินตอนหนึ่ง ตาจากระดับเดิมลงมาเกือบถึงตีนเนิน กำลังดันรน พยายามจะชักขาออกจากซอกหิน คล้าย ๆ กับว่า ขณะที่ต่างคนต่างเผ่นลงมาพร้อมกันนั้น แงซายเสียหลักหล่นถลำเหยียบลงไปในซอกหินอันแคบจำกัด หรือมิฉะนั้นก็มีหินก้อนหนึ่งหล่นลงมาทับไว้ ทำให้ไม่สามารถดึงขาออกจากซอกที่บีบได้ คันธนูหลุดกระเด็นหายไปจากมือเสียแล้ว

จอมพเนจร บัดนี้ตกเป็นเป้าหมายที่ขยับเขยื้อนเคลื่อนหนีไม่ได้ และอยู่ใกล้ไอ้มหายักษ์มากที่สุด คล้าย ๆ หนูติดกับ โดยมีแมวกำลังเขม่นมอง และซะโงกคอใกล้ลงมาฉะนั้น!! เสียงใครต่อใครที่อยู่ในมุมต่าง ๆ ในขณะนี้ร้องเสียงหลง เชษฐาผลักคะหยิ่นกับไชยยันต์ที่ประคองหิ้วปีกคนละข้าง... ห่างออกไป กระโดดเขย่งขาข้างเดียวออกไปยืนยันแง่หินไว้ ยก .460 เวเธอร์บีขึ้นประทับอย่างยากเย็น แต่ท่านหัวหน้าคณะยัง

[WBSWS:ORG]

ช้าไปอยู่อีก ปากอันอ้ากว้างเต็มไปด้วยฟันของอสูรโลกล้านปีตนนั้นกำลังโผล่คร่อมยอดหินที่ค้ำอกอยู่ และยื่นคอลงมาใกล้แงซาย ห่างเพียงไม่กี่วาเท่านั้น พร้อมกับเสียงคำรนราวกับฟ้าร้อง ภูผารอบด้านสะท้านหวั่นไหวไปทั่ว ด้วยกัมปนาทแห่งแก้วเสียงนั้น

มันเป็นวินาทีดับจิต...**วินาทีซึ่งทุกคนมองเห็นชัดว่า นั่นคือวาระสุดท้ายของเจ้าองครักษ์พิเศษของดาริน คนใช้ของคณะเดินทางผู้มีสมรรถภาพที่สุด**

ระหว่างการออกแรงจนสุดชีวิต เพื่อที่จะให้พลังทั้งหมดผลักหินก้อนที่หนีบทับขาอยู่ของแงซาย กับจังหวะการก้มคอลงมาต่ำของไอ้มหายักษ์ซึ่งแกว่งจมูกห่างเหนือศีรษะขึ้นไปเพียงนิดเดียว ทุกคนก็บอกได้พริบตาที่แลไปเห็นว่า อย่างหลังจะต้องมาถึงก่อน แงซายถูกล็อกติดอยู่กับซอกหินนั้นอย่างแน่นหนาเกินกว่ากำลังจะช่วยตัวเองได้ แต่เจ้าคนดงพเนจรก็ไม่ละความพยายาม มันสาละวนที่จะช่วยตัวเองอย่างโดดเดี่ยวและปราศจากความหวังอยู่เช่นนั้น

เชษฐาผู้ขาพิการ แทบจะลืมความเจ็บปวดหมดสิ้นลงในขณะนี้ **ปืนที่เขายกขึ้นยังไม่ทันจะได้ระดับลั่นไก ก็มีคนที่เร็วกว่าเขา...เร็วกว่าไอ้ไดโนเสาร์พันธุ์ใหญ่ที่สุดจะฉกปากลงมาถึงเหยื่อของมัน อย่างน้อยที่สุดก็หนึ่งในร้อยของวินาที**

รพินทร์ ไพรวัลย์!!

เขายิงโดยไม่ได้ใช้ศูนย์เลยสำหรับวินาทีวิกฤตสุดยอดนั้น เป้าหมายคือส่วนปากอันอ้ากว้างของศีรษะมหึมาปานขุนเขา เสียงกระสุนขนาด .458 แม็กนั่มแอฟริกัน กึกก้องกลบเสียง

คำรามของมันหมดสิ้น เทียบอัตราส่วนแล้ว ไรเฟิลในมือของมนุษย์ จะเล็กจิ๋วปราศจากความหมายสำหรับมันเช่นไรก็ตาม แต่เมื่อแผดออกไป กัมปนาทของเสียงลูกปืนก็ยังดังกว่าเสียงคำรามของมันมากนัก

สิ่งที่ทุกคนเห็นด้วยสายตาอันเหลือกลานจ้องตะลึงในขณะนี้ ชิ้นส่วนในปากของมันมีลักษณะเหมือนกระดูกขาวปลิวเป็นสะเก็ดว่อนกระจายออกไป ไม่ใช่อะไร แรงปะทะขนาด 5 พันกว่าฟุตปอนด์จากน้ำหนักหัวกระสุน 500 เกรน กะเทาะฟันบางส่วนของมันให้แหว่งวิ่นออกไปบ้างแล้ว พร้อมกัน หัวอันใหญ่โตนั้น ก็สะดุ้งเงยสูงชูร่อนขึ้นไปอย่างรวดเร็วพร้อมกับเสียงแผดร้องซึ่งดังกว่าทุกครั้ง เป็นเสียงร้องอย่างเจ็บปวดระคนโกรธแค้นเหลือที่จะกล่าว ส่ายหัวฟัดฟาดอยู่ไปมากระทบยอดหินข้างเคียงหักถล่มกระจุยกระจาย กระเด็นว่อนไปทั่ว

รพินทร์ไม่อาจเปิดโอกาสให้ช้าแม้แต่พริบตาเดียว ทันทีที่กระสุนนัดแรกระเบิด เขาก็กระชากลูกเลื่อนป้อนนัดใหม่เข้ารังเพลิงแล้วซัดตูมซ้ำเข้าไปเป็นนัดที่สองด้วยความไวปานลมกรด หัวกระสุนพุ่งทะลวงส่วนใดส่วนหนึ่งของปากมันอีกครั้งอย่างจังที่สุด เหมือนเอาปืนอัดลมยิงถูกปากตะกวด ไอ้ยักษ์สะดุ้งผงะอีกครั้ง แล้วคราวนี้ฤทธิ์เดชของมันก็อุปมาประหนึ่งยักษ์หิรัญฯ ม้วนแผ่นดินในเรื่องรามเกียรติ์ ทั้งส่งเสียงขู่คำราม ทั้งดิ้นรนอาละวาด ป่าหินที่แวดล้อมอยู่รอบตัวยามนี้ราวกับจะพลิกคว่ำถล่มทลายลง มือหรือตีนคู่หน้าทั้งสองตบซ้ายป่ายขวาขยุ้มไปยังยอดหินในละแวกใกล้เคียง ไหวคลอนถล่มทลายเป็นแถบๆ ส่ำเสียงแผลงฤทธิ์ของมันกึกก้องปกคลุมอาณาบริเวณรัศมีห่าง

ไกลโดยรอบ แผ่นดินก็ไหวอยู่เฮือกๆ ในทุกครั้งแห่งการขยับเคลื่อนไหวพร้อมกับท่อนหางมหึมา ที่ตวัดแกว่งฟาดกองหินราพณาสูรเป็นแปลง

ผลที่ได้รับจากการยิงติดต่อทั้งสองนัดของรพินทร์ คือการยืดชีวิตของแงซายออกไปอีกช่วงหนึ่ง บัดนี้ มันชะงักในการหมายก้มลงมาขย้ำงับเหยื่อที่เห็นใกล้อยู่ตรงหน้าลงอย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง มัวแต่อ้าปากร่อนร่า มองหาศัตรูผู้กระทำให้มันเจ็บอยู่ พร้อมทั้งขย้ำงับตบขยี้ยอดหินบริเวณใกล้เคียงอย่างดุร้ายกระหายเลือด

“ยิงรังควานมันไว้ ผมจะเข้าไปช่วยแงซาย!!”

พรานใหญ่ตะเบ็งบอกทุกคนจนสุดเสียง และพริบตานั้นเอง ร่างเพรียวก็ถลันออกจากที่กำบัง วิ่งสุดฝีเท้า ตรงไปยังแงซายที่ติดซอกหินอย่างไม่คิดถึงภัยที่จะมาถึงตนเอง

เมื่อนั้นเอง ทุกคนจึงดูเหมือนได้สติขึ้นมาอีกครั้ง เสียงปืนจากซอกหินกำบังรอบด้าน ก็แตกปะทุขึ้นราวกับประทัดงานตรุษ หูดับตับไหม้ เป็นการยิงอย่างซัลโว และไม่มีการคำนึงถึงอีกเลยว่าจะหมดเปลืองกระสุนหรือไม่เพียงไร เป็นการระดมยิงเพื่อรบกวน ไม่ให้มันมีเวลาพอที่จะหันมาพะวงกับเหยื่ออันใกล้ปากที่สุด

ในอากัปกิริยาที่กำลังเกรี้ยวกราดโกรธแค้น ห่ากระสุนที่โปรยปรายเข้าไปในครั้งนี้ ดูจะปราศจากความหมายเสียแล้วสำหรับไอ้ยักษ์ดึกดำบรรพ์ มันผวาเข้ามาเกาะเนินหินด้านหลัง

ใกล้เข้ามาอีก เขม่นมองรพินทร์ ผู้กำลังวิ่งปรี่เข้ามาที่แงซาย แล้วร้องคว้าก ก้มหัววูบลงมา

"ระวัง! ผู้กอง!"

โสตของเขา สำเหนียกเสียงตะโกนเตือนกึกก้องมาจากเจ้าคนที่ขาติดอยู่พร้อมกับเงาของราหูที่วูบลงมาใกล้ จอมพรานผงะหลบกระโจนถอยหลังเข้าบังหลังก้อนหิน ปล่อยให้ปากอ้ากว้างอันเต็มไปด้วยฟันนั้นแสยะคำรามไขว่คว้าควานหาอยู่เหนือศีรษะ ยามนี้เขามองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น เห็นแต่ฟันแหลมคมแต่ละซีกกว้างใหญ่กว่าใบพายเรียงรายซ้อนกันอย่างไม่เป็นระเบียบเต็มพืดไปหมดทั้งบริเวณปากล่างบน มองไม่เห็นส่วนโล่งหรือบริเวณอันควรจะเป็นลิ้นหรือเพดานเลย ลมหายใจแรงๆ ของมันเต็มไปด้วยกลิ่นซากเน่าคละคลุ้ง เป่าพรวดลงมาปะทะราวกับพายุ ฟ้าเบื้องบนอันมืดสลัวอยู่แล้ว บัดนี้กลับมืดดำสนิทเพราะเงาที่บังไว้หมดสิ้น

เขาวิ่งวน หลบปากมฤตยูนั้นอยู่รอบๆ ก้อนหินแบบเล่นเอาเถิดเจ้าล่อ อาศัยข้อได้เปรียบในความใหญ่โตเกะกะของศีรษะเท่านั้น กับซอกหินที่ใช้เป็นกำบัง ขณะเดียวกัน ก็ได้ยินเสียงระเบิดกระสุนจากพวกพ้องระดมซัดเข้ามาอย่างไม่ยั้ง หัวกระสุนที่พุ่งกระทบ และเจาะทะลวงเข้าไปในส่วนศีรษะและก้านคออันมหึมานั้นได้ยินอย่างถนัด

ไอ้ยักษ์ร้องก้องอย่างทั้งเจ็บทั้งโกรธ สะบัดหัวเงยร่อนขึ้นไปสูงอีกครั้ง

รพินทร์ก็ถลันเข้ามาถึงแงซาย ผู้ซึ่งบัดนี้ ดึงไต้ออกมาจากย่ามหลังจุดไฟติดลุกโชนอยู่ในมือ ยังไม่ทันจะถึงตัว มอง

เห็นสถานการณ์ของแงซายได้ถนัด ไอ้มหายักษ์ก็ก้มหัวลงมาอีก รพินทร์เผ่นถอยหลังเบียดเข้าชิดผนังหิน เป็นเวลาเดียวกับที่แงซายโยนไต้ติดไฟในมือมาที่เขา

รพินทร์คว้าหมับไว้ได้ แล้วกวัดแกว่งอย่างเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมออกไปตามเรื่อง ขณะที่มันขยับปากยื่นลงหมายจะขย้ำงับ

เปลวไฟที่ติดอยู่กับปลายไต้ เป็นจุดความร้อนกระจ้อยเหลือประมาณสำหรับมัน แต่ชะรอยฆานประสาท จะกะสาเข้ากับกลิ่นของควันที่กรุ่นโขมงอยู่ เจ้ายักษ์ไทรันฯ จึงชะงักหดคอห่างออกไปในทันทีด้วยสัญชาตญาณของสัตว์โลกทุกชนิด รพินทร์ใจชื้นขึ้นมาทันทีนั้น เขากัดกรามแน่น จ้องมันเขม็งคอยถือไต้ชูแหย่ระวังไว้ในมือ แล้วค่อยๆ ถอยหลังมาที่แงซายท่ามกลางพวกพ้องที่ช่วยกันระดมยิงรบกวนมันอยู่ในขณะนี้เป็นโกลาหล สองสามครั้งที่มันพยายามจะก้มลงมางับให้ได้ แต่แล้วก็ต้องผงะถอยกลับไปเมื่อรพินทร์แหย่ปลายไต้เข้าลนใส่ ในที่สุดมือของเขาที่ควานเอื้อมไปทางเบื้องหลัง ก็พบกับมืออันเย็นเฉียบของแงซายที่เอื้อมมาฉวยคว้าไว้ จอมพรานกระโดดถอยขึ้นไปยืนอยู่ในซอกหินตำแหน่งเดียวกับที่แงซายถูก ‘ทอดสมอ’ อยู่

“แงซาย! แกเป็นยังไงบ้าง?”

เขาถามแทบไม่เป็นคำพูด ใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัว ตาคอยแหงนจ้องมหาภัยที่จะมาจากศีรษะด้านบนทุกขณะจิตโดยไม่มีเวลาพอที่จะหันลงมาเห็นสภาพของเจ้าคู่ปรับ ผู้ร่วมนาทีวิกฤตในขณะนี้ได้ ประกอบกับแสงสว่างในขณะนั้นก็สิ้นไปแล้ว ความขมุกขมัวปกคลุมอยู่ทั่วไปเห็นอะไรได้เพียงรางๆ เท่านั้น เสียงปืน เสียงตะโกนบอกความกัน เสียงเรียกหา ดังแซ่สำจับ

ศัพท์ไม่ได้ ระคนไปกับเสียงคำรามคำรนอย่างฟ้าเกรียวของเจ้าไดโนเสาร์พันธุ์ยักษ์ ประกอบสภาพอัน ‘ติดกับ’ ของแงซาย ซึ่งทำให้ชีวิตแขวนล่อแหลมอยู่บนปลายจมูกมฤตยูเช่นขณะนี้ ทำให้รพินทร์พะว้าพะวังห่วงหน้าพะวงหลังจนมืดตื้อมึนงงไปหมด

“ข้อเท้าผมติดซอกหิน...”

เสียงตอบ บ่งถึงสติอันมั่นคงและความเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ

“ไม่เป็นไรมาก เพียงแต่ติดตรงข้อเท้า ชักไม่ขึ้นเท่านั้น ก้อนข้างหน้าผู้กองนั้นแหละมันไม่ใหญ่นัก แต่กำลังผมคนเดียวดันไม่ไหว ผู้กองถีบมันออกไป ผมจะออกแรงดันพร้อม ๆ กัน”

ในภาวะเช่นนี้ ไม่มีอะไรที่จะต้องเสียเวลามาพิจารณาหรือซักถามกันต่อไปอีก เขาปฏิบัติตามคำบอกของแงซายทันทีเอาหลังยันหินก้อนหนึ่งไว้ เท้าทั้งสองงอเข่ายันออกไปยังหินเท่าที่กำลังมีอยู่ ถีบดันออกไป อันเป็นเวลาเดียวกับที่แงซายออกกำลังแขนสั่นดิก งัดผลักอีกแรงหนึ่ง

ปรากฏเสียงลั่นคึกด้วยกำลังของคนทั้งสอง หินก้อนนั้นขยับเคลื่อนไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น แงซายก็ขยับตัวเป็นอิสระพ้นขึ้นมาจากซอกที่ลงไปติดอยู่ เต็มไปด้วยความปราดเปรียวคล่องแคล่วเหมือนเดิม อันแสดงว่าไม่มีร่างกายส่วนใดชำรุดแตกหักไปนอกจากกะเผลกเล็กน้อย

โดยไม่จำเป็นจะต้องพูดคำใดกันอีกเลย ทั้งสองกระโดดผละออกจากก้อนหินบริเวณนั้นห้อลิ่วตามกันลงมา ในขณะที่หัวอันใหญ่โตดุจปิศาจมหายักษ์จากขุมโลกันตร์ ฉวัดเฉวียนขู่คำรามอยู่เหนือศีรษะด้านหลัง รพินทร์ก้มลงเก็บไรเฟิลของเขา

ที่ทำตกอยู่ตรงบริเวณก้อนหินที่ผงะหลบปากมันเป็นครั้งแรก ส่วนแงซาย จะวิ่งแยกไปอีกทางหนึ่งบริเวณตีนเนินอันราบโล่ง จอมพรานโจนเข้ากระชากคอไว้

"ธน! หล่นอย่ตรงตีนเนินนั่น!!"

แงซายร้อง

"ช่างมัน! หนีก่อน ขึนเข้าไปที่นั่นแกจะเป็นเหยื่อมันเสียก่อน!!"

เขาตวาดเสียงหลง กระชากแงซายให้ออกวิ่งหัวซุนไปทางเดียวกัน พุ่งเข้าหาบริเวณป่าหินอันเป็นที่กำบัง แล้วปลด .375 ที่สะพายติดตัวอยู่เหวี่ยงส่งไปให้ แงซายรับไว้ได้ ทั้งสองเหนื่อยหอบกันแทบสิ้นใจขณะที่มากำบังหลบพักชั่วคราวอยู่ริมแงหิน

ไอ้สัตว์ผู้ดำรงความเป็นเจ้าพิภพโลกมาก่อน บัดนี้ดูเหมือนมันจะรู้สึกว่าภูเขาหินเล็กๆ ที่ค้ำอกอยู่เบื้องหน้าจะเป็นอุปสรรค ทำให้มันรุกไล่จับเหยื่อตัวกระจ้อยร่อยฝูงนั้นไม่ถนัด จึงเดินย่างสามขุมอ้อมออกทางซ้ายมือเพื่อบุกเข้าจู่โจมรุกไล่อย่างไม่ลดละ

กระสุนทุกนัดที่กลุ่มมนุษย์ระดมประเคนเข้าไป เจาะฝังพราวอยู่ตามผิวเนื้ออันหนาทึบรอบตัวไปหมด แต่ไม่มีนัดใดเลยที่จะสามารถทะลุแหวกก้อนเนื้ออันทึบเข้าไปถึงอวัยวะภายใน อันทำให้มันสาหัสได้เพราะสภาพอันใหญ่โตมโหฬารของร่างกาย อย่างมากที่สุดก็แค่ทำให้บังเกิดความเจ็บปวดตามกล้ามเนื้อ และยุยั่วให้ดุร้ายบ้าเลือดเพิ่มขึ้นอีก

เสียงร้องคำรามและการเคลื่อนไหวที่ทรงพลังของมัน

บอกให้ทราบได้ชัด .600 ไนโตรฯ และ .460 เวเธอร์บี แม็กนั่ม ทั้งสองกระบอกอันเป็นปืนขนาดหนักที่สุดของคนชุดนี้ ปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง...

เมื่อไม่ได้เป้าหมายตำแหน่งดวงตา แรงปะทะขนาด 8 พันกว่าฟุตปอนด์ ยังผลให้ได้ก็เพียงแต่สะดุ้งเหมือนถูกเข็มแทงเท่านั้นสำหรับเจ้าไทรันโนซอรัส

ในแสงสลัวของพลบค่ำ ทุกคนเพิ่งจะมองเห็นรูปร่าง ของมันได้ถนัดเต็มตัว เมื่อมันโผล่พ้นออกมาจากเบื้องหลังภูเขาหิน ปืนทุกกระบอกที่จ้องประทับอยู่ในขณะนี้ จ้องค้าง นิ้วของแต่ละคนแข็งเป็นเหน็บชาไปหมด ไม่มีกำลังที่จะเหนี่ยวไกลั่นกระสุนออกไปได้ ราวกับถูกสาปพร้อมกัน เมื่อภาพนั้นปรากฏเต็มตัวในคลองจักษุ

มาเรีย ฮอฟมัน สเกตช์ภาพของมันโดยสมมติฐานได้ใกล้เคียงก็จริง แต่หล่อนคำนวณขนาดของมันผิดไปถึงเกือบเท่าตัว ที่เห็นในเงาสลัวอยู่ในขณะนี้ เกินความคาดหมายทำให้ทุกคนแทบหัวใจวายดับเหมือนมองเห็นพระกาฬมายืนตระหง่านอยู่ตรงหน้า

ถ้าไม่เคลื่อนไหว ถ้าไม่ส่งเสียงคำรามเสียอย่างเดียว มันก็คือเขาลูกหนึ่ง!

“นะโมพุทธายะ!...”

ไชยยันต์ริมฝีปากขมุบขมิบ เสียงสวดมนต์ของเขาติดอยู่เพียงแค่ปลายลิ้นเท่านั้น เรี่ยวแรงแทบจะไม่มีเหลือพอให้ขยับ-

เขยื้อนเคลื่อนไหวใดๆ ได้ ประหนึ่งว่ากลายเป็นเหน็บชาไปหมดทั้งตัว และคนอื่นๆ ก็มีสภาพดุจเดียวกัน

“อย่า...อย่าเข้ามา!! ไป! ไปที่ชอบๆ แล้วข้าจะอุทิศส่วนกุศลไปให้...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ไม่รู้ตัวว่า เขาพึมพำอะไรสั่นระรัวอยู่ในลำคอ จ้องภาพนั้นตาถลน เชษฐานั้นหลับตาลง สะบัดหน้าแรงๆ แล้วลืมขึ้นจ้องอีกครั้ง อย่างไม่คิดว่าจะแน่ใจตนเอง ลืมความเจ็บปวดจากขาแพลงในขณะนี้จนหมดสิ้น มาเรียหน้าซีดตัวสั่นเทิ้มเหมือนจับไข้ ไม่เคยมีครั้งใดที่แหม่มสาวนักผจญภัยจะเสียขวัญต่อเหตุการณ์เท่าครั้งนี้ หล่อนคาดผิดไปถนัดใจถึงขนาดส่วนสัดของมัน ส่วนพรานทั้งนั้น ที่แยกย้ายกระจัดกระจายซุ่มตัวกันอยู่ยังมุมต่างๆ บัดนี้ก็แทบจะเป็นลมสลบกันไปหมดด้วยความตกใจต่อสิ่งที่เห็น

ดาริน วราฤทธิ์ ขณะนี้เบียดกายแทบจะชำแรกตัวให้จมหายเข้าไปในก้อนหินที่กำบังตนอยู่ ข้างๆหล่อนมีพรานพื้นเมืองสองสามคนในชุดที่วิ่งเตลิดเข้ามาพร้อมกัน แต่จะมีใครอยู่บ้างเดี๋ยวนี้หล่อนจำไม่ได้เสียแล้ว ท่ามกลางการสับสนอลหม่านของคณะจนลำดับภาพเหตุการณ์ไม่ถูกนั้น หล่อนไม่ได้คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากจะเป็นห่วงเชษฐาเพียงคนเดียวเท่านั้น เพราะสำนึกอยู่ตลอดเวลาว่า พี่ชายของหล่อนเริ่มพิการโดยจุดอ่อนของขาเข้าอีกแล้วในภาวะที่ฉุกเฉินขีดสุดชนิดที่ทุกคนจะต้องช่วยเหลือตัวเองโดยใช้ความรวดเร็ว ว่องไวสุดยอดนี้

ทว่าบัดนี้ ยามเมื่อภูเขาเคลื่อนที่ลูกนั้น โผล่ออกมาให้เห็นเด่นทั้งตัว หล่อนก็ลืมนึกถึงอื่นใดหมดสิ้นเพราะความ

ตระหนกแทบช็อค เสียงสั่นแทบไม่เป็นภาษาคนของใครคนหนึ่ง กระซิบพร่าอยู่ริมหูว่า “นายหญิง...ถอยเถอะ...มัน...มันกำลังจะบุกเข้ามาแล้ว หนีเอาตัวรอดก่อน...” แต่หล่อนก็ไม่สามารถจะจับกระแสคำพูดนั้นได้ สิ่งเดียวที่ระลึกถึงอยู่ในขณะนี้ก็คือพระไตรรัตน์อันเป็นสรณะ แล้วขณะจิตต่อมา สภาพอันเหมือนถูกผีอำก็ค่อยๆ คลี่คลายลง มืออันสั่นเทา ค่อยๆ ตบลูกเลื่อน .300 เวเธอร์บี ถอดปลอกกระสุนเก่าออก แล้วบรรจุนัดใหม่ในแม็กกาซีนเข้าลำกล้องอย่างแผ่วเบา ราวกับว่าถ้าหล่อนเคลื่อนไหวแรงหรือทำอะไรให้บังเกิดเสียงกระโตกกระตากออกไป เสียงนั้นจะแว่วไปถึงหูของไอ้มหาอสูร ซึ่งยืนจังก้าสงบนิ่งกวาดตามองหาเหยื่ออยู่ฉะนั้น

พรานพื้นเมืองที่ยืนเบียดอยู่ทางเบื้องหลังเอื้อมฝ่ามืออันเย็นเฉียบมาจับต้นแขนหล่อนไว้ ออกแรงเหนี่ยวเหมือนจะเตือนให้ล่าถอย เพื่อแสวงหาที่หลบซ่อนต่อไป แต่ราชสกุลสาวปัดมือนั้นออก โดยไม่ได้หันไปดูหน้า

จังหวะของมืออันสั่นเทาที่ยกไรเฟิลขึ้นประทับไหล่นี้ ดูจะเป็นระยะเวลาที่เชื่องช้าเนิ่นนานเสียเหลือเกินสำหรับความรู้สึกของหล่อนเอง สมองสั่งอย่างหนึ่ง แต่ร่างกายมันช่างอืดอาดเสียนี่กระไร ราวกับมีอะไรมาถ่วงยึดไว้

ทางด้านรพินทร์กับแงซาย ซึ่งแล่นเตลิดหัวซุนเข้ามาหมอบอยู่เคียงกันเหนือขึ้นไปกว่าตำแหน่งซุ่มตัวของดารินทางซีกขวามือ เจ้าคนดงใจเด็ด ค่อยๆ ล่อหัวของมันออกไปดู แล้วกระซิบกระซาบแผ่วเบาที่สุด

“ผู้กอง...ออกมาดูให้ชัดนี่...”

พรานใหญ่ย่องตามเข้ามายังมุมกำบังเดียวกันนั้น ท่ามกลางความเงียบสงัดขนาดเข็มตกได้ยิน ซึ่งเกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง

“ใหญ่เหลือกำลัง...แงซาย...และ มันเอาเราแน่”

“เรามาเสี่ยงชีวิตร่วมกัน ผู้กอง...ผมจะวิ่งไปเอาธนูที่ตกอยู่นั่นมาให้ได้ ผู้กองคอยวิ่งล่อมันไว้ ไต้ยังอยู่ในมือผู้กองไม่ใช่หรือ?”

“ยังอยู่ ฉันล่อมันได้ แงซาย และมั่นใจว่าเอาตัวรอดได้แต่แกเสี่ยงมากเกินไป ถ้ามันผละความสนใจจากฉัน หันไปเล่นงานแก ฉันช่วยอะไรแกไม่ได้เลย”

“เราต้องเสี่ยง...ขืนช้า เราตายกันทั้งหมดแน่ มันกำลังมองหาพวกเราอยู่ และกำลังตัดสินใจอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่จมูกของมันไม่ดีนัก”

สิ่งที่จอมพรานคะเนไว้แต่แรก ถูกต้องหมดทุกอย่าง เกี่ยวกับธรรมชาตินิสัยของเจ้าสัตว์ยักษ์ต้นตระกูลตะกวด ระบบฆานประสาทของมันใช้การไม่ได้เอาเลย จักษุภาพก็คงไม่ดีนัก และความใหญ่โตมโหฬาร ก็เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งสำหรับการเคลื่อนไหวได้อย่างว่องไว บัดนี้ มันยืนจังก้า ทรงตัวอยู่บนขาหลังทั้งสองอันทรงพลัง ลำตัวเบนเป็นมุม 70 องศากับระดับพื้นล่าง มือหรือขาช่วงหน้าอีกคู่หนึ่งสั้นงอติดอก ยุติเสียงคำรามลงชั่วขณะหนึ่ง หัวก้ม ส่ายแช่มช้าไปมาเหมือนจะพยายามค้นหาเหยื่อกลุ่มเล็ก ๆที่มันไม่เคยรู้จักมาก่อนว่าเป็นสัตว์ชนิดใด

ความนิ่งสงบของมัน เป็นผลทำให้ฝ่ายมนุษย์ทั้งสิบสองชีวิตเงียบงันไปด้วยชนิดตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก ยกเว้นดารินเพียงคนเดียวที่บัดนี้ประทับปืนเล็งด้วยหัวใจอันฮึดสู้จนวินาทีสุดท้าย แต่หล่อนก็เสียเวลาไปกับการลังเลใจในข้อนี้ ไม่ทราบจะส่งกระสุนเข้าไปยังเป้าหมายแห่งใดดี จากลำตัวประดุจขุนเขานั้น ครั้งแรกหล่อนบ่ายศูนย์ไปกลางอกของมัน ทว่ามันก็กว้างใหญ่มโหฬารเสียจนไม่รู้ว่าจะจี้กระสุนให้เข้าไปตำแหน่งไหนดี อึดใจต่อมาหล่อนก็เบนสูงขึ้นไปยังก้านคอด้านหน้า แต่แล้วก็บังเกิดความไม่แน่ใจขึ้นมาอีกสำหรับหัวกระสุน และแรงปะทะที่เปรียบเทียบกับตัวมันแล้ว อุปมาเหมือนกรวดทรายผงธุลีเล็กๆ ครั้นแล้ว ก็ไล่สูงขึ้นไปอีก ยังบริเวณศีรษะด้านหน้าที่หันมาเผชิญในมมตรง สงลิบชะเงื้อมอย่าวกับยอดหอคอยของตึกมาตรฐานห้าชั้น หล่อนก็มองไม่เห็นดวงตาของมัน ในความมืดสลัวอันแลทุกส่วนเป็นเงาดำอยู่ในยามนี้เห็นแต่ทรวดทรงสัณฐานเป็นรูปรางๆ ราวกับจะเกิดขึ้นด้วยภาพมายาลวงตาฉะนั้น

ราชสกุลสาวผู้มีเลือดผจญภัยอันเข้มข้น เล็งแล้วเล็งอีกอย่างตกลงใจไม่ได้ ทั้งๆ ที่นิ้วแตะรอพร้อมอยู่ที่ไกปืน ลมหายใจของหล่อนก็ดูเหมือนจะพลอยหยุดไปด้วย ในวินาทีที่คล้ายถูกกดจมดิ่งลงไปสู่นรกนี้ หล่อนรอจังหวะ...จังหวะที่มันอาจหันเอี้ยวคอ เพื่อจะสังเกตเห็นบริเวณอันเป็นดวงตาข้างใดข้างหนึ่ง

ทุกคนเห็นชัดอยู่แล้วกับสายตาเมื่อครู่นี้ว่า ทั้งแงซายและรพินทร์หมดโอกาสที่จะใช้ธนูติดระเบิดได้เสียแล้ว เพราะ

ขณะที่ฉุกเฉินขีดสุดนั้น แงซายกระเด็นตกลงมาจากชะง่อนหิน คันธนูจากตัวสูญหายไปทางหนึ่ง มิหนำซ้ำตนเองยังติดซอกหิน เมื่อพรานใหญ่เสี่ยงชีวิตเข้าไปช่วยออกมาได้สำเร็จอย่างหวุดหวิด ทั้งสองก็แล่นเปิดเปิง หายเข้าไปหลบซ่อนอยู่ในป่าหินด้านหนึ่ง ขณะนี้จะอยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครทราบ

อีกทั้งไม่รู้ด้วยว่า ใครเป็นใครอยู่ที่ไหนกันบ้าง นอกจากกลุ่มที่เข้ามาแอบซ่อนใกล้เคียงกัน ซึ่งแยกกันออกไปเป็นหมู่ๆ สุดแต่เหตุการณ์บังคับ

ระหว่างการชั่งใจของจอมพรานรพินทร์ เขาก็ถูกบังคับทางอ้อมให้ต้องตัดสินใจตกบันไดพลอยโจนไปเสียแล้ว กับความกล้าหาญขีดสุดของแงซาย เพื่อการเคลื่อนไหวตัวเองให้แคล่วคล่องขึ้นและเพื่อเป็นหลักประกันว่า กระบอกศรจะไม่พลัดหล่นจากตัวไปอีก แล้วออกถลาปราดจากที่ซ่อน วิ่งตรงดิ่งผ่านหน้าลานโล่งแคบๆ ตรงไปยังเนินหินลูกเบื้องหน้า อันจำได้ว่าคันธนูของตนตกอยู่ที่ไหน

“เฮ้ย! แงซาย กลับมา!!”

พรานใหญ่ตะโกนห้ามเสียงหลง

ช้าไป ร่างอันปราดเปรียว คล่องแคล่วปานกระทิงโทนนั้น พุ่งออกไปเสียแล้ว โดยการไม่ชะงัก หรือแม้แต่เหลียวหลัง ทุกคนในที่ซุ่มอันตะลึงมองไอ้ยักษ์อยู่ในขณะนี้ อาจได้ยินแต่เสียงร้องตะโกนด้วยความตกใจของเขาอย่างเดียวเท่านั้น แต่ไม่เห็นภาพเหตุการณ์ เพราะเงาหินบังอยู่

แม้จะรักตัวกลัวตายสักเพียงใดก็ตาม รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะแลเห็นเจ้าคู่ปรับของเขาถึงวาระสุดท้ายไปต่อหน้าต่อตาได้ โดยความอาจหาญขั้นบ้าระห่ำนั้น

รพินทร์จุดไต้ที่สะบัดดับนั้นขึ้นอีกครั้งแล้ววิ่งถือชูแกว่งตามหลังติดๆ ออกไปอย่างไม่รู้อนาคตของตนเองเช่นเดียวกัน

จากเสียงร้องตะโกนของเขา และภาพเงาเล็กๆ ของมนุษย์ที่วิ่งตัดไปเบื้องหน้า เรียกความไหวตัวจากยักษ์ไทรันในทันที มันส่งเสียงคำรามสะเทือนฟ้าสะเทือนดินขึ้นอีกครั้ง แล้วขยับจะก้มลงมา ในขณะที่แงซายแล่นปานลมพัดเข้ามาหยุดดูท่าทีใต้เงาท้องอันกว้างใหญ่มหึมานั้น การเคลื่อนไหวของมันทำให้หางเริ่มกวัดแกว่ง แล้วสรรพสำเนียงเสียงก้อนหินที่ถูหางกวาดกระทบก็ครืนโครมเป็นแผ่นดินไหวอีกวาระหนึ่ง

ก่อนที่มันจะก้มลงชะโงกหัวควานหาแงซายได้ชัด รพินทร์ก็ปราดออกไปทางด้านหน้า แกว่งไต้ในมือล่อสว่างวูบ

มันเปลี่ยนความสนใจทันที เพราะจุดของแสงนั้น แยกเขี้ยว หันเข้าใส่เขา รพินทร์สะดุดหิน ล้มก้นกระแทก แล้วกระถดถอยลนลานหนีเข้าหาซอกหิน ในระหว่างที่แงซายวิ่งปราดออกจากใต้หว่างขาคร่อมของมัน ตรงมาที่เขา

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะล่อมันไว้ วิ่งไปเก็บธนู!!”

เขาร้องสั่งเสียงแหบแห้ง ตะเบ็งแข่งกับเสียงขู่คำรามที่กลบเสียงอื่นๆ ของมันหมดสิ้น แงซายพะว้าพะวัง แล้วแล่นออกทางด้านขวาของมัน ไอ้ยักษ์ยื่นหัวลงมาเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับรพินทร์อีกครั้ง โดยมีไต้ติดไฟเป็นเครื่องกีดขวางมันไว้ ไม่

ให้กล้าอ้าปากงับถึงตัว นอกจากจะขู่คำรามอยู่เช่นนั้น แต่แล้วก็เหลือบชำเลืองไปเห็นแงซายผู้กำลังจะหาทางผ่านมันออกไป จึงทำท่าจะละความสนใจกับพรานใหญ่ รพินทร์ก็เอาไต้ซ่อนหลังไว้ ผดลุกขึ้นวิ่งวน แผดเสียงหลอกล่อเพื่อให้มันแว้งมาที่เขาอีก กลับกลอกชุลมุนกันอยู่เช่นนั้น ปากเขาก็ตะโกนร้องเร่งแงซายให้เข้าไปค้นหาธนูเสียโดยเร็ว ก่อนที่มันจะหมุนตัวอาละวาดได้ถนัดขึ้น

กำลังใจเริ่มดีขึ้น เมื่อมองเห็นสภาพอันเชื่องช้าอืดอาดของมัน แต่มันตรงกันข้ามกับทุกสายตาความรู้สึก ที่แลเห็นเหตุการณ์ผาดๆ เดาอะไรไม่ถูกอยู่ในขณะนี้ เพราะมันเป็นภาพที่หวาดเสียวเหลือประมาณ เมื่อต่างสำนึกได้ว่า **ทั้งรพินทร์และแงซายตกอยู่ในขีดอันตรายจวนเจียนที่สด โดยที่ไม่มีใครเข้าใจเหตุผลข้อเท็จจริงว่าเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน และอะไรเป็นจุดประสงค์ของบุคคลทั้งสอง นอกจากจะคิดว่ามันเหลือบลงมาเห็นที่ซ่อนตัวของคนคู่นั้นแล้วเริ่มรุกไล่**

ดังนั้น กระสุน .300 เวฯ แม็กฯ ของดาริน ที่รอจังหวะมานานเพราะไม่แน่ใจว่าจะลั่นเข้าไปส่วนไหนดี เจ้าของจึงกระดิกนิ้วปล่อยออกไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพื่อหวังช่วยคนที่ตกอยู่ในอันตรายทั้งสอง

ลูกปืนระเบิดกึกก้องร้าวหูขึ้นอีกครั้งภายหลังจากสงบนิ่งไประยะหนึ่ง แล่นเข้ากระทบเป้าหมายส่วนใดส่วนหนึ่งบนศีรษะของมันที่กำลังไล่งับรพินทร์อยู่ แต่มันผิดเป้าหมายเจตนาตามแผนการของจอมพรานไปหมดสิ้น เขามีความหวังอยู่แล้วว่าระหว่างที่ตนเองทำหน้าที่หลอกล่อ เพื่อให้แงซายวิ่งไปค้นหา

[WBSWS:01]

ธนูนี้ กำลังจะใกล้ผลเข้ามาแล้ว แต่แล้วกระสุนไรเฟิลนัดนั้นของดารินนั่นเอง ที่ผันแปรสถานการณ์และความหวังทั้งมวลให้หมดสิ้นไปในฉับพลัน

ทันทีที่ถกเข่นด้วยลกปืน ตรงบริเวณขอบคิ้วอันตั้งเป็นสัน ไอ้ยักษ์เจ็บปวดและทวีโทสะขีดสุด มันเปล่งเสียงคำรามก้องจนรพินทร์และแงซายผู้ใกล้เคียงกับบริเวณมากที่สุดรู้สึกเหมือนตับไตไส้พุงจะทะลักออกมาด้วยอานุภาพแก้วเสียงนั้น แล้วก็ละความสนใจจากคนทั้งคู่ แผลงฤทธิ์ขึ้นเต็มสภาพของมัน ขยับเดินและตบป่ายปัดฟาดหมู่ก้อนหินสิ่งกีดหน้าขวางตา หักถล่มครืนโครมราวกับเครื่องบินไอพ่นพุ่งเข้าชน บุกตะลุยตรงดิ่งเข้ามายังตำแหน่งเสียงปืนโดยเร็ว

สภาพตกบันไดพลอยโจนก็เกิดขึ้นคำรบสอง โดยฝ่ายของเชษฐาและพวกพรานพื้นเมืองอื่นๆ ปืนทุกกระบอก ซัดประดังขึ้นพร้อมกันจากทิศทางต่างๆ ไม่ยิงก็อยู่ไม่ไหวแล้ว ในภาวะเช่นนี้ ภาวะซึ่งมันบุกตะลุยเข้ารุกไล่ ผลักก้อนหินหักล้มกลิ้งระเนนใกล้เข้ามาเช่นนี้ ทุกคนอยู่ในสภาพยิงพลางถอยหนีพลาง พากันแตกกระเจิดกระเจิงเอาตัวรอดเป็นอิสระไปตามป่าหินอันขึ้นอยู่สลับซับซ้อนนั้นตามแผนซึ่งกำหนดตระเตรียมกันไว้ก่อนแล้ว

ปัญหามีอยู่อย่างเดียวคือ พยายามหลบให้พ้นจากสายตาของมันที่จะแลมาเห็น และหลบไม่ให้ถูกก้อนหินที่มันเดินเข้ามาชน หรือตะกุยรื้อค้นร่วงหล่นหรือเคลื่อนเข้าทับ ไม่มีใครสามารถที่จะยืนปักหลักประจันหน้าอยู่ได้ เปรียบไม่ผิดอะไรกับกองทหารที่ถูกข้าศึกตีแตกพ่ายรุกไล่กระหน่ำเข้ามาเป็นลำดับ

[WBSWS:01]

ไชยยันต์ไม่ทิ้งเพื่อนของเขา และคะหยิ่นก็มีน้ำใจดีแท้ พิสูจน์เห็นกันได้ในภาวะเช่นนี้แหละ ทั้งสองช่วยกันหิ้วปีกเชษฐา ท่านหัวหน้าคณะออกตะกายแล่นหนีซอกซอนไปตามแนวป่าหิน เหล่านั้น ในขณะที่มาเรียและบุญคำทำหน้าที่เป็นกองระวังหลัง ยิงเข้าใส่ไอ้ยักษ์เป็นการหน่วงเหนี่ยวไว้อย่างเหนียวแน่น และด้วยสัญชาตญาณสู้สุดใจขาดดิ้น หลายต่อหลายครั้งที่แหม่มสาวเกิดความบ้าเลือดขึ้นมา พยายามจะรอจังหวะให้ได้เป้า-หมายถนัดที่สุดในระยะกระชั้นชิด เพื่อที่จะพุ่งกระสุนให้ตรงเป้าหมายดวงตาของมัน แต่ตาเฒ่าบุญคำคอยฉุดกระชากเตือนให้ถอยหนีอยู่ตลอดเวลาเพราะความเป็นห่วง เพราะนิสัยอันรอบคอบของแก

ทางด้านดาริน ผู้เป็นต้นเหตุยิงกระสุนนัดวิกฤตนั้นขึ้นเป็นคนแรก เสย่กับส่างปากระโจนแยกไปคนละทางแล้ว ด้วยสัญชาตญาณ คงเหลือแต่จันกับเกิดผู้ถึงจะขวัญหนีดีฝ่อสักเพียงใด ก็ไม่เคยลืมนายหญิง ต่างช่วยกันฉุดลากดารินออกมาจากที่มั่นเดิม ก่อนที่ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งจะล้มครืนลงมาทับบริเวณนั้น เพราะพลังผลักดันมหาศาลของเจ้าไดโนเสาร์ เสียงร้องบอกความ เสียงอุทาน เสียงตะโกน ประสานกันแซ่ฟังไม่ได้ศัพท์อันเนื่องมาจากต่างคนต่างห่วงกัน นัวเนียยุ่งเหยิงไปหมด สุดที่จะลำดับภาพประสานต่อกันได้ ดารินนั้นตะโกนเรียกหาพี่ชายอยู่สุดๆ เสียง แต่แน่ละ ในภาวะเช่นนี้ไม่มีใครตอบหล่อนได้ว่าเชษฐาอยู่ที่ไหน มีสภาพเช่นไรบ้าง และปืนของหล่อนก็หมดกระสุนในแม็กกาซีนที่บรรจุอยู่แล้ว จะล้วงกระสุนสำรองขึ้นมาบรรจุใหม่ ทั้งเกิดทั้งจันก็ผลักไสฉุดกระชาก หล่อนให้ล้มลุก

คลุกคลานไปตามทิศทางเพื่อจะเอาตัวหนีภัยซึ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ

ไอ้ยักษ์มุ่งเป้าหมายที่กระสุนของดารินระเบิดมาสร้างความเจ็บปวดครั้งหลังสดให้มัน เพราะฉะนั้น ด้านของดารินนั่นเอง ที่มันตะลุยบุกกระหน่ำเข้ามาอย่างไม่ลดละ ทั้งผลักรื้อตะกุยตะกายก้อนหิน ทั้งแผดกัมปนาทเสียงขู่ตะคอกประดุจพระกาฬทวงถามชีวิต เสียงคว้ากๆ สั่นหวั่นไหวไปหมด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ในขณะนี้ก็มองไม่เห็นเสียแล้วว่าแงซายสหายศึกของเขาไปอยู่ที่ใด ความตะลึงต่อเหตุร้ายชนิดใหม่เข้ามาแทรกแซงจนเกินกว่าที่จะควบคมสถานการณ์หรือวางแผนอย่างใดต่อไปได้ครั้งสุดท้าย ตนเองก็กระโดดหลบหินใหญ่ก้อนหนึ่งที่ทำท่าเหมือนจะเลื่อนมาบดขยี้ อันเกิดจากการเคลื่อนไหวตัวเดินตะลุยหน้าของไอ้ยักษ์ศีรษะปักลงไปยังพื้นเบื้องล่าง ไต้ติดไฟจิ้มลงกลางดินไฟดับในทันที และยามนั้นอากาศรอบด้านก็มืดสนิทลงแล้วแทบจะมองอะไรไม่ได้เห็นเกินกว่าระยะห่างแค่สองสามวา เห็นแต่เงาของภูเขาเคลื่อนที่ย่ำตะลุยครืนโครมผ่านไปทางด้านซ้ายมือของเขาราวกับพายุสลาตัน

เขาตะโกนเรียกแงซายเท่าที่มีเสียงจะแผดตะเบ็งออกไปได้สองสามครั้งก็ไม่ได้ยินเสียงตอบ ตัวเองนอนตะแคงอยู่กับพื้น มือหนึ่งตะครุบไรเฟิลประจำตัวไว้มั่น อีกมือหนึ่งตะปบไว้ที่กระบอกศรติดระเบิด เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะติดตัวเขาอยู่เช่นนั้นไม่หลุดกระเด็นหล่นหายไปเสียที่ใด

บางสิ่งบางอย่างเตือนเข้ามาสู่สังหรณ์ของเขาว่า เห็นจะรอคอยแงซายเพื่อความหวังในด้านธนูต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เมื่อหูแว่วเสียงร้องโวยวายอย่างถนัดจากคนของเขา และมีเสียงเอ่ยเรียกว่า “นายหญิง!...” จากนั้นก็คลับคล้ายคลับคลาว่ามีเสียงกรีดร้องของผู้หญิง จะเป็นมาเรียหรือหม่อมราชวงศ์หญิงดารินก็สุดที่จะรู้ได้ในภาวะเช่นนี้

รพินทร์เผ่นขึ้นยืน ไม่สนใจกับการหลอกล่อมันด้วยไต้ติดไฟอีกต่อไป หากแต่ประเคนกระสุน .458 ตอกเข้ายังศีรษะเบื้องหลังทางต้นคอของมัน ในระหว่างที่ไอ้ยักษ์เหยียบตะลุยไปทางด้านที่เขาได้ยินเสียงสับสนปนเปเหล่านั้นดังมา

ตูมนั้นดูเหมือนจะจับเข้าระดับกกหูของมัน เจ้ายักษ์ไทรันเซผวาเสียจังหวะไปนิดหนึ่ง ตะแคงเอียงเท่ไปคร่อมทับยอดหินเตี้ยๆ หักพินาศ แล้วมันก็เลิกพะวงกับเป้าหมายติดพันลงชั่วขณะ เอี้ยวคอกลับมามอง จอมพรานออกวิ่งเต็มฝีเท้าตัดเข้าหาโคนหางทางด้านหลัง ก่อนที่รัศมีส่วนปลายหางของมันจะม้วนตวัดฟาดอย่างเกรี้ยวกราด แล้วก็ยัดโครมเข้าอีกนัดหนึ่งชนิดจี้ยิงเผาขน จะไปที่ช่วงขาท่อนล่างของมัน อันเป็นตำแหน่งที่เรียวเล็กกว่าบริเวณโคนขาที่สูงขึ้นไป

คราวนี้ เพิ่งจะได้ผลและเห็นฤทธิ์ของลูกปืนศักดิ์สิทธิ์ขึ้นเป็นครั้งแรก เพราะจุดหมายบอบบางอันเป็นข้อต่อกระดูกนั้น เจ้ายักษ์ใหญ่ร้องเสียงผิดแปลกไปยาวเยือก ขาด้านขวาที่ทรงน้ำหนักตัวอันมากมายทรุดฮวบ ปล่อยลำตัวที่ยืนตระหง่านอยู่ลงมากระทบพื้นดังสนั่นจมแผ่นดินเสมือนในลักษณะจ้ำเบ้าหวุดหวิดจะทับลงมาบนร่างของเขาที่มุดลอดใต้ท้อง ตีนคู่หน้า

ของมันผวาไปตะกายเกาะเหมือนจะอาศัยเป็นหลักพยุงตัวไว้กับก้อนหินข้างหน้า

จอมพรานแล่นทะลุออกทางซอก ในระหว่างหินที่มันเกาะอยู่แล้วก็รู้สึกคล้ายๆ มีหัตถ์อันมหึมาของพระกาฬวูบเข้ามาคว้าตัว โดยเฉียดเบื้องหลังไปอย่างจวนเจียน พร้อมกับเสียงดังควับ นั่นคือบานพับมหึมาของปากอันประดับเต็มไปด้วยฟันที่ฉกงับลงมา ถ้ามันต่ำกว่านั้นเพียงแค่ศอกเดียวเท่านั้น เขาคงจะขาดครึ่งท่อนภายในพริบตา ช่วงคอของมันสั้นไปหน่อยและมียอดหินค้ำอกยันอยู่ทำให้ก้มต่ำลงมาไม่ถนัด

“นาย ทางนี้ เร็ว!!”

มีเสียงร้องตะโกนก้องมาจากเงาวอบแวบ ที่เห็นวิ่งกันอย่างกระเจิดกระเจิงตามแนวซอกหินอันคดเคี้ยวนั้น

พรานใหญ่กัดฟันรวบรวมกำลังต่อสู้กับอำนาจความเหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจในขณะนี้กวดตามไปโดยเร็ว เขาคิดว่าถ้ามันเผยอตัวขึ้นมาได้ในช่วงพริบตานี้ วาระสุดท้ายของตนเองก็คงจะมาถึงก่อนคนอื่นเพราะอยู่ในทิศทางที่มันจะต้องมองเห็นอย่างชัดเจนที่สุด และอยู่ภายใต้จมูกของมันนั่นเอง

ถ้าไม่ใช่เพราะสวรรค์ยังไม่ทอดทิ้ง ก็คงเป็นกระสุนนัดสุดท้ายของเขาเมื่อตะกี้นี้เอง ที่ทำให้มันหงิกงอยไป อย่างน้อยก็ชั่วขณะ ก่อนที่จะทรงตัวขึ้นมารุกไล่ได้ถนัดเปิดโอกาสให้เขาวิ่งผ่านไปได้ตามแนวทางยาวระหว่างซอกหินบังคับนั้น

พอเลี้ยวมุมทางด่าน มือหนึ่งก็ส่งออกมารอรับอยู่ก่อนแล้ว ฉุดกระชากเขาเซคะมำเข้าไป เกิดนั่นเองที่ดักรับอยู่ใน

เงามืดสลัวไม่สามารถจะสังเกตเห็นสีหน้ากันได้ถนัด คงได้ยินแต่เสียงสำลักที่แทบจะไม่เป็นคนเท่านั้น

“เร็ว! นาย แล่นต่อเถอะ อยู่ตรงนี้ไม่ได้ทางมันโล่ง ข้างหน้าเป็นทางด่านแคบเฉพาะตัว พอจะอาศัยหลบได้...”

“เกิด...นายหญิง นายชาย แล้วก็ทุกคนอยู่ไหน...?”

เขาถามอย่างยากเย็น หอบจนตาเหลือกหายใจไม่ทัน

“ไม่รู้! กระจายแยกออกไปคนละทางหมด แต่นายหญิงล่วงหน้าไปทางนี้ก่อนแล้ว จันพาหนีไป เกิดคอยรับนายเพราะเห็นวิ่งตามมา”

ไม่ทันจะขาดเสียง และไม่จำเป็นจะต้องเตือนอะไรอีก รพินทร์ผลักเจ้าเด็กหนุ่มพรานพื้นเมืองของเขา ให้ออกแล่นนำหน้าไปก่อน ตนเองวิ่งเหลียวหลังตามไปด้วย พยายามจะบรรจุกระสุนชุดต่อไปเข้าแม็กกาซีนไปพลาง แล้วก็แทบสิ้นเรี่ยวแรงลงในบัดนั้น เมื่อเห็นเงาของศีรษะอันสูงชะเง้อมค่อย ๆ โผล่สูง ชูร่อนเหนือแนวยอดหินขึ้นมาอีกพร้อมกับเสียงกรรโชกคำรามเหมือนจะร้องสาปแช่งและคาดโทษ มุ่งหมายจะเอาชีวิตให้จงได้

แล้วมันก็ปีนป่าย ตะกายข้ามแนวหินที่เป็นอุปสรรคกีดขวางตามมาอีก ดูเชื่องช้าอืดอาดก็จริง ทว่า แต่ละช่วงขยับตัวอันแช่มช้านั้นมันเทียบกันไม่ได้เลยกับก้าวสั้น ๆ ของมนุษย์ที่วิ่งกันอย่างหัวซุกหัวซุนในขณะนี้ เสียงหินหักถล่มไล่หลังเข้ามาอีกอย่างกระชั้นชิด ความหวังที่จะเอาชีวิตรอดดูจะมืดมนไปหมด คล้าย ๆ กับความมืดของราตรีที่ปกคลุมไว้ด้วยม่านสีดำ

ยามนี้ อย่างไรก็ตาม ความง่อยเปลี้ยจากขาข้างขวาของมัน พอจะสังเกตเห็นได้ชัดจากการเคลื่อนไหวหรือทรงตัว มันใช้ขาข้างนั้นไม่ถนัดนัก และไม่มีพลังเหมือนเคย หาไม่เช่นนั้นก็น่าจะเคลื่อนได้รวดเร็วขึ้นกว่านั้น

รพินทร์หูอื้อไปหมด รู้สึกวิงเวียนและหน้ามืดคล้ายจะเป็นลมตะเกียกตะกายซมซานหนีไปตามแนวซอกโขดหินของเขายามนี้ เหมือนวิ่งอยู่ในความฝันร้ายยามเมื่อพิษไข้ทวีขึ้นสูง สำเนียงต่างๆ ที่โหวกแว่วมากระทบหู ฟังพร่าเลือนเหมือนลอยมาแต่ไกล จำแนกไม่ถูกว่าเป็นเสียงอะไรบ้าง เสียงคนตะโกนร้อง เสียงขู่คำราม และหินหักเคลื่อนโครมคราม ประสาททุกส่วนชาดิกไปหมด รู้สึกว่าตนเองสะดุดล้มลุกคลุกคลานครั้งแล้วครั้งเล่า ตลอดทั้งใบหน้า และศีรษะ กระทบแง่หินอย่างหลายครั้งจนเลือดโชก แต่ไม่รู้สึกเจ็บปวดใดๆ ทั้งสิ้น เพราะความชา

ความรู้สึกครั้งสุดท้าย ตนเองล้มหงายลงกับพื้น ภาพที่แลเห็นคือปากกว้างประดับไปด้วยฟันเต็มพืดเหลือคณานับกำลังลอยอยู่เหนือศีรษะขึ้นไป บดบังทุกสิ่งทุกอย่างไว้ มันกำลังเคลื่อนต่ำลงมาทุกที

แล้วสติสัมปชัญญะทั้งมวลก็วูบดับเหมือนภาพยนตร์ขาดลงอย่างกะทันหัน ปล่อยให้จอดำมืด ไม่เห็นไม่ได้ยินไม่สัมผัสกับความรู้สึกใดๆ อีกทั้งสิ้น...